

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

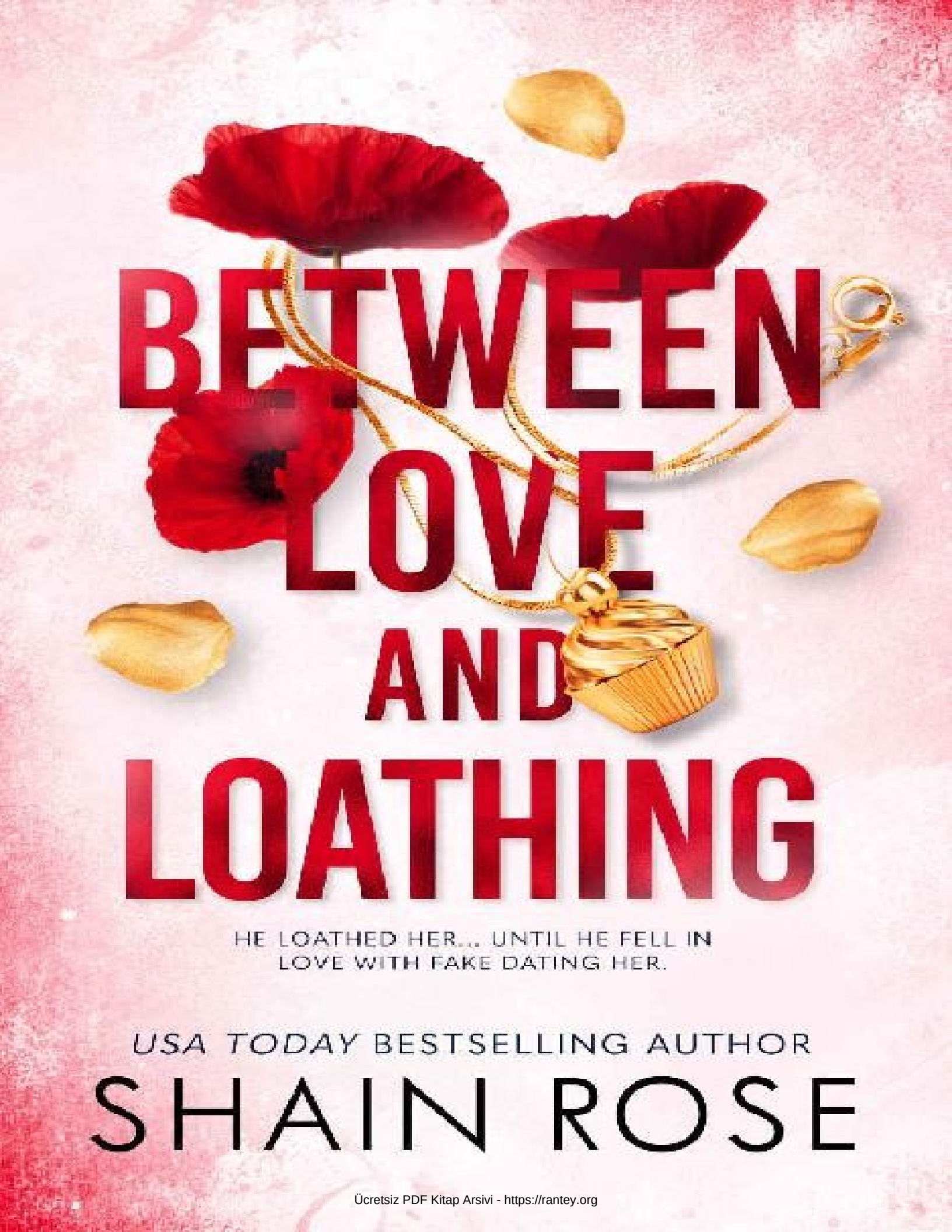
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETWEEN LOVE AND LOATHING

HE LOATHED HER... UNTIL HE FELL IN
LOVE WITH FAKE DATING HER.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHAIN ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AŞK VE NEFRET ARASINDA

SHAIN ROSE

Telif Hakkı © 2023 Greene Ink Publishing, LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin ve yukarıda listelenen yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir ve kişiler, isimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylarla ilgili her türlü benzerlik ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Bittersagedesigns.com

Düzenleme ve Düzeltme: KD Proofreading, Swift Red Pen, Salma's Library ✿

Vellum ile Oluşturuldu

*Sizi sevmekten nefret
edenlere... ama yine de
sevenlere.*

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları Hakkında Bir Not

1. Clara
2. Dominic
3. Clara
4. Clara
5. Clara
6. Clara
7. Dominic
8. Clara
9. Clara
10. Dominic
11. Clara
12. Clara
13. Dominic
14. Clara
15. Clara
16. Dominic
17. Clara
18. Dominic
19. Clara
20. Dominic
21. Clara
22. Clara
23. Clara
24. Dominic
25. Clara
26. Dominic
27. Clara
28. Dominic
29. Clara
30. Dominic
31. Clara
32. Clara
33. Dominic
34. Clara
35. Clara
36. Clara

37. Dominic
38. Clara
39. Dominic
40. Clara
41. Dominic
42. Clara
43. Sonsöz - Clara

Shain Rose Yazarından
Shain Rose Hakkında

İÇERİK UYARILARI HAKKINDA BİR NOT

Sürprizleri seven bir okur olarak, her kitaba bilgisiz girmekten hoşlanıyorum. Yine de, okuyucularıma kitaplarımda hangi hassas içeriklerin olabileceğini bilme fırsatı vermek istiyorum. Bunların listesini burada bulabilirsiniz: <https://shainrose.com/content-warnings>

CLARA

''

Bir hata yaptık." Doktor boğazını temizledi.

"Birkaç hata yaptık."

Bu, bir hastanın ziyaret sırasında duymak isteyeceği bir şey değildir. Doktora değil tavana baktım, kendi elimi tutarken düşünmeye çalıştım çünkü benim için tutacak kimse yoktu.

"Bazı insanlar bunu çok iyi idare ediyor. Bunu öğrendiğimizde çok şükrettik."

Bir hastalığın bir lütuf olabileceğini düşünmemiştim. Özellikle de tedavisi olmayan bir hastalığın. Her yıl ölümle sonuçlanan bir hastalık. Bu sözleri söylemesinden nefret ediyordum.

Ama o konuşmaya devam ederken bunları kabul etmeye çalıştım. İyi ki araba kullanmamışım çünkü Uber'e biner binmez gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. Çabucak kapaticımı aldım ve kiraz rengi rujumu kontrol etmek, gözlerimi silmek ve maskaramın yerinden oynamadığını teyit etmek için kompaktın aynasına baktım. Yanaklarımdaki kızarıklık tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı, bu yüzden daha fazla kapaticı sürdüm.

Bugün bir toplantım daha vardı ve bunun için sahip olduğum son enerjiyi toplamaya çalıştım. *Artık gözyaşı yok, Clara.*

Ben geldiğimde, annem ve kız kardeşim çoktan Gitti ve Bayan Johnson beni geniş aileden kimsenin olmadığı bir odaya soktu. Yaşlı kadın onun yerine üvey babamın güvendiği mimar mühendis Dominic Hardy'ye gülümsedi. Dominic ve kardeşleri üvey babamın hiç sahip olmadığı oğullarıydı. Onların üzerine titrer ve onları kendi çocukları gibi severdi ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Dört çekici erkek kardeş ve rezil adamlarla evlenmiş ikiz kız kardeşlerle Hardy Ailesi'ni sevmemek zordu. Yine de, altısı arasında Dominic farklıydı.

"Neden vasiyetin Clara'ya ait kısmı benimkiyle birlikte okunuyor?" Bana doğru bir selam bile vermeden Bayan Johnson'a işaret ederek sorarken güçlü çenesi titriyordu. Farklı bir şey beklemiyordum. Ne zaman Dominic'in yanına gitsem bana bir bakış bile atmazdı. Küçük kardeşleriyle aynı koyu dalgalı saçlara, aynı yapıya ve aynı renk yeşil gözlere sahip olabilirdi ama onunkiler daha acımasızdı. Daha soğuk. Daha acımasız.

Bayan Johnson ona bakmadan önce altın kemerini düzeltti. "Bunu da halledeceğiz."

Delici bakışları ve iri cüssesine göre dikilmiş mükemmel ütülü takım elbisesiyle orada otururken, kendisine o kadar büyük bir saygı duyduğu belliydi ki, beni başıyla onaylama zahmetine bile katlanmadı.

Normalde bu sorun olmazdı ama duygularım her açıdan yıpranmıştı. Elim boş dönüyordum ve kendimi korumak için ona saldırmaya hazırdım. Bir yaralı,

Yorgun bir hayvan tehlikeli olabilir ve bugün duygusal olarak tükenmiş durumdaydım.

Dominic'in yanındaki koltuklardan birine el salladı ve mırıldandı, "Otursana, Clara canım. Yolculuk nasıldı?"

"Oh, iyi. Otoyolda meydana gelen bir kaza nedeniyle trafik biraz kötüydü."

Dominic sanki saate ve benim beş dakika geciktiğime dikkat çekmek istercesine saatine baktı.

Hemen özür dileme dürtüsü kabardı. "Daha erken çıkmalıydım."

"Şimdi, trafik olacağını nereden bilebilirdin ki?" Bir süre bekledi ama Dominic bu düşünceyi paylaşmayınca aceleyle devam etti: "O zaman konuya girelim. Carl'ın vasiyetini Dominic'in erkek kardeşi ve üvey kız kardeşinizle görüştüm ve vasiyetteki her bir şartın alışılmışın dışında olduğunu açıkladım. Sizinki de farklı değil."

Masasındaki kâğıtları yavaşça Dominic'e ve bana doğru kaydırды. Annem ve kız kardeşim belgeleri almak için hamle yapacaklardı ama ben üvey babamın ölümünde bir hediye istemediğim için ondan uzaklaştım. Kalbi aniden durmuştu ama sanki bunun olacağını biliyordu, sanki hayatı boyunca bu vasiyeti hazırlamıştı ve iş adamı olduğu için muhtemelen bunu bir şekilde planlamıştı.

Carl Milton, oğulları olarak gördüğü dört adamla - Hardy kardeşler, dolayısıyla HEAT olarak da bilinen Hardy Elite All-Access Team markasıyla - ülkenin en büyük konaklama imparatorluklarından birini yönetiyordu. HEAT saatleri, HEAT tatil köyleri, HEAT teknolojisi, HEAT

Her yerde her şey vardı ve üvey babam hepsinin yarısına sahipti.

Şimdiye kadar.

"Dom, sen kardeşlerinin en büyüğün ve sanırım Carl bu nedenle Pacific Coast Resort'un yeniden açılışı için sana güvendi. Ayrıca, sen tasarladın ve gurur duydun." Bayan Johnson'ın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Carl'ın son tasarımı, operasyonları, hisseleri ve yönetimi size bıraktığını söylemekten çok mutluyum." Durakladı ve gözlerini bana çevirdi. "Clara'nın fırınına da tesise dahil ettiğiniz sürece."

İşte burasıydı. Dominic'in sırtındaki bıçak; bunun yanlış hissettirmesinin nedeni.

Ağzı bir karışık açık kaldı. Ona baktım ve güneşten kızarmış teninin nasıl kızardığını gördüm. "Pasifik'in planlarında onunki gibi küçük bir fırına yer yok." Bu cümleyi tiksintiyle söyledi, sesi çakıl ve öfke doluydu, güçlü elleri ise oturduğu sandalyenin kollarını sıkıca kavıyordu.

"Burası sadece *küçük* bir *fırın* değil." Kendimi tutamadım. "Burası insanların bir araya geldiği ve kesinlikle sevdiği bir yer Dominic. Küresel olabilir." Bugün Carl'ı onurlandırmak için giymeye karar verdiğim siyah maksi elbiseyi, rengi beni ağırlaştırırsa da düzelttim.

"Evet, burada. *Burayı* seviyorlar, Clara. Florida'da. Ülkenin öbür ucunda, Pasifik Kıyısı Tatil Köyü'nde - Carl'ın müşterilerin sevmesi için fırınına aşilamadığı bir yerde - bu zor bir satış olacak." Dominic Hardy sözleriyle özgüvenime bıçak gibi saplandı. Adam normalde

Benimle neredeyse hiç konuşmadı ama şimdi konuşmaya cüret etti. Kötü niyetle. Nefretle. "Buna hazır mısın?"

Sonunda bakışlarını benimkilere çevirdi. Kenarları koyu yeşim taşıyla kaplı yeşil gözleri güven maskemi kesiyor, zayıflığımı bulmaya, meydan okumaya hazır olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Şimdi, şimdi," dedi Bayan Johnson telli gözlüklerini yeniden düzenlemeden önce. Çerçeveler kemeriyle ve önündeki kâğıda vurduğu altın kalemiyle uyumluydu. "Bildığınız gibi Carl vasiyetinin şartlarını değiştirmek için sık sık gelirdi. Her ay düzenli olarak randevu alıyordu ve görünüşe göre güncel planları da teslim etmişti." Kadın bir çekmeceyi karıştırdıktan sonra kâğıtları çıkardı ve onları da yere serdi. Sonra kalemini aldı ve sanki Clara'nın Fırını yazan mükemmel planı bozan devasa boşluğu göremiyormuş gibi Dominic'in yüzünün önündeki bir planın ortasını işaret etti.

"Bu imkansız olacak. Bu işi yapmak için gereken inşaat-"

"Dominic, tadilata yeni başlıyorsun, değil mi? Herhalde küçük bir fırını nereye sığdıracağını bulabilirsin, çünkü iki yüz bin metre kare daha ekleyerek orta ölçekten büyük ölçeğe geçeceksin ve bu tesisi neredeyse yarım milyona çıkaracaksın."

Devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onunla ilgili her şey kocaman ve granit kadar sertti. Kimseye boyun eğecek gibi görünmüyordu, özellikle de Bayan Johnson'a... ya da bana.

Yine de yaşlı kadın caymadı. Sanki benim iyilik perimmiş gibi bana gülümsedi. Sonra elini benimkinin üzerine koydu. "Fırının sahibi sen olacaksın Clara, çünkü

Burada sahip olduğun artık annenin yönetimi altında olacak."

Bu en büyük darbeydi, kalbimin neredeyse durduğunu hissettiren darbeydi. "Bu doğru olamaz."

"Oh, tatlım, biliyorum çok sert görünüyor." Bayan Johnson mükemmel taranmış saçlarından oluşan başını salladı. "Ama Carl bu yeni fırının tamamen senin olmasını istedi."

Doktorun muayenehanesinde geçirdiğimi sandığım kötü gün, çaresizliğe çok yakın bir şeyle sarsıldığım o anda felakete dönüştü. Carl buradaki fırının benim her şeyim olduğunu anlamış mıydı? Sadece onu değil, şimdi fırını da kaybettiğimi?

Bir ebeveyni kaybetmenin boşluğu her gün içinize saplanır. Asla geçmez, asla gerçekten iyileşmez. Burada ağlamamı mı yoksa güçlü olmamı mı istediğini, istediği şeyi yapabilecek gücüm olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmiyordum.

"Doğru. Kendime ait. Anladım," diye homurdandım, başka bir tesiste en iyi neyin işe yarayacağını hayal etmeye çalışıyordum. Fırını burada, Doğu Yakası'nda inşa etmiştim ve bu özel otelde iyi iş yapıyordu. Yine de üvey babamın gözetimi altında tamamlanmıştı ve para aile için çok büyük, çok ortak bir potaya gitti.

"Bunu annemle ve kız kardeşimle konuşmam gerekecek-"

"Annen bu konuyla hiçbir ilgisi olmasını istemeyecektir." Mrs.

Johnson gözlerini devirdi ve devam ederken sanki bana hayatımı değiştirecek camdan bir terlik uzatıyor gibiydi: "Yeni tatil köyündeki fırının sahibi olmak sana annene ve kız kardeşine bağlı olmadan tamamen sana ait bir şey sağlayacak."

Cazip gelmesine rağmen terlikleri henüz kapmadım. Onun yerine, şu anda benden daha önce hiç olmadığı kadar nefret eden adama baktım. Hiç anlaşılamamıştık. Çok düşünceli ve sessizdi ve sürekli çalışıyordu. Her zaman dikkatini vermesi gereken *başka bir* sorumluluk vardı, o kadar ki küçük bir ikramın tadını çıkarmak için asla durmazdı. Tatlılarımı ona bedava ikram ettiğimde bile. "Ya bu pastanenin bana göre olmadığına karar verirsem?"

"Öyle değil. Buna ihtiyacımız yok. Beş restoran ve pitoresk sahil şeridi boyunca uzanan bir dizi mağaza planladık. Hepsi tesise bir blok mesafede. Kahve, tatlı, fırın, restoran. Dondurma bile. Tesis içinde başka bir fırın barındırmak mantıklı değil." Kara kaşlarını kaldırarak beni değerli tesisinin yakınında istemediğini ve buna ihtiyacı olmadığını açıkça belirtti.

"Öyle bile olsa," dedi Bayan Johnson Dominic'e, "Carl'ın şart koştuğu buydu." Gözlerini bana çevirerek, "Aksi takdirde, annen hâlâ kaplıcanın hisselerine sahip. Sen ve kız kardeşin her zaman onun tarafından bakılacağınıza güvenebilirsiniz."

Evet, annem. Melinda Milton.

Hayatım boyunca kendi başarısı için bir şeyler yapmayı keşfetmemişti. Farklı sosyal çevrelerde yüzüyor ve kan arayan bir köpekbalığı gibi sulara geziniyordu. Carl'ı muhtemelen savunmasız olduğu bir anda bulmuş ve hızla saldırmış, elit statüye olan açlığını gidermeye yardımcı olacak yaşlı bir adama dişlerini geçirmişti.

Üvey babam onun için birçok şeyi yerine getirdi ve belki de derinlerde bir yerde bunun ne olduğunu biliyordu.

İhtiyacım vardı. Ve belki, sadece belki, hayatımın gidişatını değiştirebilirdim.

"O zaman ben de Batı Yakası'nda bu işi yürütmek isterim." Başımı sallayarak yumuşak bir sesle söyledim.

Dominic boğazını temizlerken Bayan Johnson mavi gözlerindeki pırıltıyla bana gülümsedi. Ona baktığımda boynundaki tendonların gerildiğini, çenesi inip kalkarken şakaklarının nasıl hareket ettiğini gördüm. "Biliyorsun, sana yardım etmeyeceğim ve tüm tasarım özelliklerine uymak zorunda kalacaksın. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Yapamayacağımı düşündüğün çok açık." diye cevap verirken kalbim küt küt atıyordu.

"Tabii ki yapamazsınız. İlk iş girişiminizde kaşıkla beslendiniz ve şimdi elinize daha da büyük bir fırsat geçti." Mükemmel burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Bu kolay bir yolculuk değil Clara. Çalışmak gerekiyor."

Ne kadar kaba olursa olsun, haksız olmadığını kabul edebilirdim. Derin bir nefes aldım ve onun beni alt etmesine izin vermemeye çalıştım.

"Bay Hardy, bu onun kararı. Vasiyetname ona bu alanı veriyor ve ikinizin de tasarımı onaylaması gerektiğini belirtiyor. Ancak yeniden açılışa burası onun olacak."

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?" Kekeleyerek söyledim.

Onunla bir yer tasarlamak mı? Adam benimle çalışmayı bırak, yüzüme bile bakmıyordu.

"Fırının planlarını ikiniz birlikte hazırlamalısınız. Ve onaylanmalı..." Önündeki evraklara baktı, bir nefes verdi ve kıkırdadı. "'Uyumlu.' Carl bunun ne kadar zor olacağını fark etmemiş olmalı."

"Benim olacağına göre, istediğimi almam benim için en iyisi olacaktır..." Bana neredeyse hırlayan Dominic'e bakarken sesim kesildi.

Bakışları saçlarıma kaydı ve sonra yavaşça vücudumda gezindi. Bu maksî elbise genelde beni rahat hissettirirdi ama o beni böyle ölçüp biçerken neredeyse fazla açıkta hissettiriyordu. "Senin olacak Clara, ama benim tasarımımla olacağına emin olabilirsiniz."

Bu ifade neden tüylerimi diken diken etti?

* * *

"SENİ EVE BIRAKAYIM. Planları tartışabiliriz." Binadan çıkarken arkamda onun sesini duydum ve başka bir yolculuk için yumruk attım.

"Ben bir taksi tutacağım."

"Ne yapmamız gerektiğini tartışmak bile istemiyor musun?" diye sordu ve ses tonundaki öfke pes etmeme yetti.

Ben cipe bindikten sonra şoförüne nereye gideceğimi söyledi. Herkes Miltonların bir tepede birlikte yaşadıklarını bilirdi; bir kanatta kız kardeşim ve ben, diğer kanatta annem ve Carl yaşırdı.

Yirmili yaşlarımla sonlarındaydım, kurulum eskliyordu ama şimdi annem yas tutuyordu.

"İmzalayacağımdan bile emin değilim."

"Yapmak zorundasın." Telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. "Sonra da tüm detayları benim halletmeme izin ver."

Bir fırsattan daha vazgeçtiğim için kalbim sıkıştıyordu ama ailemin malikânesine yaklaştıkça, bunu başarabileceğime dair güvenimi giderek daha fazla kaybediyordum. Muhtemelen ailemin bana burada ihtiyacı vardı.

Dominic ve ben yolculuğun geri kalanında birbirimize pek bir şey söylemedik. Beni her şeye daha sonra ikna edebileceğini düşünmüş olmalıydı. Yine de evimin kapılı girişine geldiğimizde annem ve sevgilisi olduğunu bildiğim adam dışarıdaydı.

Sarhoş.

Tekrar.

"Tanrım," diye fısıldadım çünkü bu sefer kız kardeşim de dışarıdaydı ve onlara çılgınca el sallıyordu. Gözlerimi bir kez kapattım ve "Beni burada bırakabilirsiniz ve lütfen yapmayın..." demeden önce nefes alıp verdim.

Dominic'e baktım, o da manzarayı izliyordu. Melinda Milton toplum içinde kendine çeki düzen veren bir kadındı. Güzel sarı saçları, yüksek elmacık kemikleri, ince ve söğüt gibi ama anlamlı gözleri vardı. Gözlerinde her zaman bir parıltı vardı ve şimdi, araca yaklaşırken, onun ve sevgilisinin öfkesinin bana yöneleceğini biliyordum.

Kapıyı açıp inmeye gittiğimde Dominic bir düğmeye bastı ve kapı hiç açılmadı.

Başımı ona doğru çevirdim. "Çıkarın beni."

Sanki düşünüyormuş gibi mırıldandı ve sonra omuz silkti. "Seninle burada konuşabilir." Ve bana bir seçenek sunmak yerine camı indirdi.

Annem hiç de caydırıcı değildi. O ve Hank, "Carl sana benim aldığımdan fazlasını mı verdi?" diye hırlarken içeri baktılar.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz anne? Bugün benim de doktor randevum vardı ve-"

Elleri pencerenin kenarına dolanırken duruşu gerginleşti. "Nasıl geçtiğini sormamı ister misin?" Gözlerini devirdiğinde tüm vücudu hareket etti ve Hank'in kalın eli onu sabit tuttu. "Umarım sana ne yaptığımı söylemişlerdir. Saçmalıyorsun ve gayet iyisin. Şimdi, Bayan Johnson ne dedi?"

Doktorumun beni başından savması bardağı taşıran son damla olmalıydı ama denemeye devam ettim. "Bay Hardy ile birlikte Florida dışında bir fırın açma fırsatı yakaladım." Dominic'i işaret ederek dikkatini ona çekmeye çalıştım, Carl'ın ölümünden hemen sonra Hank'in buraya gelip bu şekilde davranmasının kabul edilemez olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tükürdü ve normalde çok mükemmel olan sarı saçlarını düzeltti, bizden başka herkes için çok yerindeydi. "Nereye?"

"Kaliforniya. Ama anne, kaplıcalarımız var, değil mi? Hiçbir şey değişmeyecek-"

"Carl sahip olduğu her şeyden daha azıyla bizi terk ettiği an her şey değişti. O adam her zaman bir pislikti ama öldüğünde hayatımı gerçekten mahvetmek istedi."

Carl Milton ona karşı asla acımasız olmadı. Annemin istediklerinin dışında ona istediği her şeyi verirdi. Kalp krizi geçirip hayatını kaybettiğinde annem onun şirketinin tüm hisselerini istemişti. Anlamadığında çok öfkelenmişti. "O kadar da kötü değil-"

"Anastasia!" diye bağırdı annem omzunun üzerinden ve sonra Hank'i itti. "Hank, çıkar onu arabadan."

Hank kapıyı çekiştirdi, kara gözleri vahşiydi. "Aç şu lanet kapıyı."

Dudağımı çiğneyerek Dominic'e baktım ve "Lütfen" diye fısıldadım. Ama tam bunu yaptığım sırada Hank elini arabanın kenarına sertçe vurdu ve Dominic'in gözlerinin değiştiğini gördüm.

Daha önce, benim için herhangi bir duygudan yoksun, boştular. şimdi ise etrafıma bakıp sessizce "Bir daha arabama çarparsan, arabadan inen ben olurum. Ve sonuçtan hoşlanmayacaksın."

Annemin sevgilisi Dominic'in yanında hiç de büyük sayılmazdı. "Siktir et," diye homurdanarak geri çekildi ve anneme tükürdü, "Aptal çocuklarını idare et Linda. Ben sonra geleceğim." Sonra annemin gözyaşları başlarken başka bir arabaya doğru tepindi.

"Bunların hepsi senin suçun, Clara." Votka kokteyli bardağın içinde bir ileri bir geri sallanıyordu. "İçeri gir de bunu konuşalım."

Hank arabayla uzaklaşırken gözlerimi kapattım. "Lütfen kapının kilidini aç," diye tekrar Dominic'e sordum.

"Onlara bu kadar kolay mı teslim oluyorsun?"

Yeşil gözlerine baktığımda, başımı sallarken gözlerinin hayal kırıklığıyla dolduğunu görmekten nefret ediyordum. İçini çekti ve düğmeye bastı, bakışları Hank'in araba yolundan aşağı inen arabasını takip ediyordu.

"İhtiyacın olursa benim ve Evie'nin numarası sende var," dedi usulca, ben kapıyı açıp inmeden önce.

Annem dinliyordu ve beni yanına çekmek için dirseğimden çekerken alay etti. "Aramayacaktır. O iyi olacak. Gidebilirsin."

Uzun uzun baktıktan sonra, yaptı. Penceresini açarak arabadan aşağı indi ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Annem burnunu kırıştırdı ve eli dirseğimde sıkıştı. "Bizi terk etmeye mi çalışıyorsun? *Anneni* terk etmeye mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Fırsat-"

"Bizi terk etmeye çalışıyor, Anastasia. Ona bakmaya bile dayanamıyorum. O bir utanç kaynağı."

"Anne, ben bir şey yapmadım bile," diye fısıldadım, sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyordum.

"Aynen öyle! Hiçbir şey yapmıyorsun. Bu yüzden Carl sana bir bok vermedi. Ona karşı nazik olmanı söylemiştim, değil mi? Arkadaşlarıyla çıkmanı, iyi bir gülümseme takınmanı, saçma fırıncılığının bir anlamı varmış gibi davranmammanı söyledim. Bak sana ne kazandırdı. Lanet bir fırın."

Sert sözlerine rağmen, fırının benim kurtarıcım olabileceği, ondan uzaklaşıp tutkum üzerinde çalışabileceğim fikri kalbimi kabarttı.

"Şu anda gülümsüyor musun?" Elindeki bardağı betonun üzerine fırlattı ve ben de hemen yüzümü düzelttim. Annem benimle aynı boyda ve aynı cüssedeydi, sadece benden çok daha yaşlıydı. Korkmamam gerekirdi ama bana doğru bir adım attığında geri çekildim. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, Clara?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"Anastasia, kız kardeşin bana yalan mı söylüyor? Bunun komik olduğunu mu düşünüyor?"

Yalvaran gözlerle kız kardeşime baktım. Anneme asla gülmeyeceğimi biliyordu. Anastasia içini çekti. "Clara, öğrenmek zorundasın. En iyisi bu." Bununla birlikte

anneme baktı ve usulca, "Gülümsüyordu anne. Bunun bir oyun olduğunu düşünüyor."

Bununla birlikte annem bambaşka bir kadına dönüştü. Yumuşak sesi, zarif hareketleri ve mantıklı olma isteği gitmişti. Geriye kalan tek şey bana hızla ve öfkeyle yaklaşan sarhoş bir canavardı.

Belki de onunla mücadele etmeliydim ama bu kadın beni yıllarca dövmüş, kırılğan ruh halimi dikkatle işlemiş bir kadındı. O yüzüme vurdukça, tekrar tekrar özür dileyen bendim.

"Eğer çok üzgünsen, geri dönüp daha fazlası için yalvaracaksın. O fırın bir seçenek değil. O yüzden bunu aklından bile geçirme."

O günden sonra her gün o fırını kurtuluşum olarak düşündüm.

Ve sonunda noktalı çizgiyi imzaladım.

* * *

Altı ay sonra

Dominic: Fırınınızın bu tasarımı işe yaramayacak. Köşedeki üfleme cam mı?

Evet. İthal ettirebilirim.

Dominic: Cevabınız hayır olmalı. Tesis, Milwaukee Sanat Müzesi'nin mimarisine dayanmaktadır. Müze. Modern. Şık. Beyaz ve siyah, Clara. Yeniden yap.

Clara: Belki de tatil köyünün ihtiyacı olan canlılık ve enerjiyi ben getirebilirim.

Dominic: Olabilir mi? Renk sıçramalarından hoşlanmıyorum. Burası anaokulu sınıfı değil. Lüks bir tatil köyü.

Clara: Uçup size nasıl çalışabileceğini göstereyim mi?

Dominic: Nasıl çalışacağı konusunda düşünceye ihtiyacım yok. Tadilat dokuz ay daha sürecek. Biz üzerinde çalışmıyorken sizin uçarak gelmenizin bir anlamı yok. Sadece sorunsuz bir şekilde minimalist modern ve sofistike bir görünüm için estetik. Sonra da iç mimarım Rita'ya gönder. İrtibatınız o olacak.

Clara: Ama iki tasarımımızı nasıl karıştıracağını anlamıyor.

Dominic: Karıştırmak yok. Eğer çok gerekliyse, bu akşam sekizde bir görüşme yapabilirim. Şehirdeyim.

Clara: Bu akşam için planlarım var ama yarın da yapabilirim.

Dominic: Fırınınızdan daha önemli planlarınız mı var?

Noah'ın hokey maçı bu akşam ve orada olacağıma söz verdim.

Dominic: Yani bir erkek arkadaşın oyunu daha önemli.

Ben öyle demiyorum. Ama bu onun için önemli. Ve o iyi bir arkadaş.

Dominic: Bana erkek arkadaşını tatil köyünün önüne koyuyormuşsun gibi geldi.

Dominic, elimden geleni yapıyorum.

Dominic: Doğru, ama sence bu yeterince iyi mi?

* * *

~Yedi ay sonra~

Clara: Pastel pembe deri koltuğun yapacağım özel bir trüfle iyi uyum sağlayacağını düşünüyorum.

Dominic: Pembe yok. Rita'nın tesise modernizm ve şık bir görünüm kazandırmak için baş tasarımcı olarak görevlendirildiğini hatırlatmama gerek var mı?

Clara: Ama ben baş fırıncı olacağım. Orada mutlu olmamı istemelisin.

Dominic: Başkalarıyla çalışırken her yerde rahat olmayı öğrenmelisiniz.

Clara: Yaptığın şey bu mu?

Dominic: Hayır. Bu tesisin patronu benim. Başkalarının zevklerine boyun eğmem, Clara. Sen benimkine boyun eğiyorsun.

Clara: Yarın mutfağı test etmek için Kaliforniya'ya uçacağım. Belki o zaman buluşabiliriz.

Dominic: Arkadaşının Stanley Kupası için tribünde sana ihtiyacı olmadığına emin misin?

Clara: Geçmişte arkadaşımı destekleyerek yanlış bir şey yaptığımı ima ediyorsanız, yanılıyorsunuz.

Dominic: Sen öyle diyorsan.

DOMINIC

Clara Milton benimle hiçbir şey tartışmayacaktı.

İç mimar. Bunun yerine ona vereceğimi umuyordu.

Ben olsam yapmazdım. Bir insan hayatta bir şey istediğinde, bunun için savaşmak zorundaydı.

Ve Clara nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu. Hem de hiç.

Burnumun kenarını sıktım ve o gün onu bıraktığımda annesinin ona nasıl davrandığını düşündüm. Clara sırf ailesinin itibarını kurtarmak için o berbat durumun içine girmeye hazırdı.

Hiç karşı koymadı. Ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti.

Şimdi, tatil köyümü mahvediyordu ve değişiklikleri için benimle gerçekten savaşmıyordu bile.

Her mesaj bir soru, bir fikir, bir "belki" idi. Biri gelip tüm planlarımı değiştirecekse, vizyonlarına inansalar iyi olur. Bunu düşünmek bile kanımı kaynatan bir öfkeydi. Sadece bir buçuk yıl önce hokey oyuncusu erkek arkadaşının koluna girip onu yatıştırmak için sevimli görünmeye çalışmıştı.

Bu sektörde kimse bir başkasını, özellikle de bir başka erkeği yatıştırmak için benimle görüşmeye hayır demez. Bu yüzden, Clara'nın pembe koltukları pembe trüfleriyle eşleştirme fikrini ya da her ne dediye artık, nüanslandırarak vaktim yoktu.

Beni dinlemesi gerekiyordu. Marka için çok sayıda bina tasarlamıştım ve Pacific Coast Resort benim için özellikle önemliydi. O *benim binamdı*. Mükemmelleştirmek için yıllarımı harcadığım ve en çok gurur duyduğum binaydı. Arnavut kaldırımli sokakların restoranlarımıza ideal bir yürüyüş yolu oluşturmalarını, bahçelerin ve peyzajın etrafından dolanarak golf sahasına, havuzlara, plaja ve üzüm bağlarına ulaşmasını tasarlamıştım. Titizlikle ve yorulmadan burayı sıfırdan inşa ettim. Her bir detay için ter dökmüştüm. Kimsenin sorgulamayacağı bir başyapıtı dünyaya sunabilmek için dikkatimi dağıtacak şeylerden kaçındığımdan emin oldum.

Bir daha asla sorgulanmayacaktım.

Ve pembe koltuklar için tartışmak çok saçmaydı.

Bu yüzden metinleri ve tasarımları onaylamayı son ana kadar erteledim. Tatil köyünü sadece üç ay içinde açacaktık. Ama dün Rita'yla konuşurken Clara'nın kılını kıpırdatmadığı anlaşıldı. Rita'nın tavsiyelerine rağmen tasarımına devam ettiğini belirten bir e-posta göndermişti.

Ben de o gün Rita'yla buluşması gereken lobide yolunu kestim. "Bayan Milton," diye homurdandım, o bir daire çizerek, salonun büyük bir bölümüne yayılmasını sağladığımız kristal avizeye bakarken.

Lobi. Yükselen katedral tavanlarıyla oldukça güzel bir manzara sunuyordu. Tüm tatil köyümün yapması gereken de buydu.

Orada, beyaz mermer lobimde bir renk cümbüşü gibi duruyordu. Kalın koyu kırmızı saçları yüzünün etrafında kusursuz bir şekilde kıvrılmış, omuzlarından aşağı düşüyor ve tam kıvrımlarında duruyordu.

Clara Milton ölümcül derecede güzeldi. Buna hiç şüphe yok. Yüksek elmacık kemikleri, pürüzsüz teni ve iri yeşil gözleriyle göz kamaştırırken, yanında kimse olmadan yersiz ve savunmasız görünüyordu.

Gerçek dünyada yaşamıyor ya da gerçek dünyayı anlamıyordu. Ama benim dünyamda yaşamayı ve istedikleri için savaşmayı öğrenecekti, yoksa hayatta kalamayacaktı. Bundan emin olacaktım.

"Bay Hardy?" Sesi şaşkınlık doluydu, sözcükler arasında bocalıyordu ama sonra bana gülümsedi, gözleri umutla parıldıyordu. "Bay Hardy. Geldiniz."

Bu umudun yok olması gerekiyordu. Bu sadece hızlı bir iş toplantısıydı. "Rita aradı, Bayan Milton." Saatiime baktım.

"Ah." Kaşlarını çattı, gülümsemesi sallanıyordu. "Ne zaman geleceğimi söylemesi çok hoştu."

"Kasabaya hoş geldin demek için gelmedim." Ve gülümsemesi gitti. Güzel. "Buradayım çünkü Rita beni geri adım atacağın konusunda bilgilendirdi."

"Doğru." Tereddüt etti, sonra parmakları parlak yeşil elbisesinin önünde birbirine dolandı. "Olabileceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti ama ses tonunda pişmanlık yoktu. Sadece yıllardır nefret ettiğim o tanıdık törpü vardı,

Kelimelerin ağzından fısıldamasına izin vermesiyle ilgili bir şey, sesini karanlık ve günahkâr ama aynı zamanda savunmasız hale getirdi.

"Sadece bir dakikam var, sonra eminim sizinle daha fazla görüşmek için burada olacaktır, ancak Bayan Johnson ile konuştum ve mantıksız isteklerinizin farkında."

"Mantıksız mı?" Kaşları hakarete uğramış gibi kalktı.

"Evet, gülünçler ama bunun yanı sıra, Bayan Johnson vasiyetnamenin gerekliliklerine uymak için tasarım değişiklikleri için sizden nihai onay almamız gerektiğini yineledi." Yüzümü buruşturdum çünkü bunu söylemek bana acı veriyordu. Bayan Johnson vasiyeti yerine getirme görevini fazlasıyla ciddiye alıyordu.

Görünüşe göre onun ve Clara'nın parmağı altındaydım. Kadın elbisesinin palmiye yaprağına benzeyen kumaşını karıştırdı ve bir an için bakışlarımı kaçırdı. Ben de onu içeri aldım. Onu yıllardır tanıyordum, ama sadece geçici olarak ve artık yüksek sosyetedeki kadınlara karışmıyordum. Sevdiğimi sandığım bir kadın için zehirli olduğu kanıtlanmıştı.

Parlak renkler, güzel gözler ve kırmızı dudaklar dikkatinizi dağıttığında zihniniz size oyunlar oynayabilir. Ve Clara tüm bu kutucukları işaretlemişti.

"Lavabonun üstündeki backsplash'i tekrar gözden geçirmelisin." Fırının küçük bir parçasıydı, doğru, ama hiçbir ayrıntı çok küçük değildi.

"Rita'ya da söylediğim gibi, yumuşak inci pembesi renk düzeni orada mükemmel bir vurgu olacak."

"Tesisin hiçbir yerinde renk vurgusu yapmıyoruz," diye çıkıştım. Sanki mükemmel, klasik siyah-beyaz filmimin ortasına kız gibi, Technicolor bir Barbie koymanın işe yaramadığını anlayamamış gibiydi. Onun için hiçbir yer yoktu. "Eğer biraz farklı bir şey istiyorsan, backsplash grilerden oluşan kareli bir desen olabilir ama temaya bağlı kalmamız gerekiyor."

İç çektiğini duydum ve sonra çenesinin nasıl titrediğini gördüm, sonra doğruldu ve fısıldadı, "Bir şey almam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Tanrım, bir istek daha. Ve ben bir verici değildim. Artık vermiyordum. Gözleri zümrüt renginde olan bir kadın ağlamak üzereymiş gibi görüldüğünde bile.

Aldım, infaz ettim ve arkama bakmadım. İmparatorluklar böyle kurulur. Diğerleri geride kalırken insanlar böyle ilerledi. Bunu biliyordum çünkü daha önce de geride kalmıştım.

Belki de Clara'nın sorunu buydu. Daha fazla omurgaya ihtiyacı vardı. "Ülkedeki tüm dergilerde yer alacağından emin olduğun bir tatil beldesinde fırın açacaksın. Bu yeterli değil mi?"

İlk istediğimde bana gerçek bir plan bile göndermemişti. Eğer gerçekten benim ekibimde olsaydı onu kovardım.

"Tasarımı bitirdikten sonra burada olmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? İnsanların tatil köyünde rengarenk kıyafetlerle dolaşacağını farkındasın, değil mi Dominic? Burası sonsuza kadar bozulmamış ve dokunulmaz kalamaz."

Bu düşünce karşısında parmak eklemlerimi kırdım ve geri dönmeden önce ondan uzaklaştım. "Farkındayım."

"Yani bazı insanların renkleri *sevebileceğini* hayal edebiliyor musun?" Sahte bir şaşkınlıkla gözlerini şişirerek benimle alay etti.

Beni kızdırmaya çalışıyordu ve buradaki çoğu insan bunu yapmazdı. Beni dinlediler çünkü saygılarını kazanmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir yerlerde renk olmalı. Ve ben bunu buraya getireceğim. Fırınımda olmasa bile, onu giyiyor olacağım." Önümde döndü. *Kıyafet zorunluluğu getirebilir miydim?* "Ne istersem onu giyeceğim." Sanki aklımı okuyormuş gibi gözlerini kıstı. "Ayrıca makaronlarım Florida'da çok seviliyor ve-"

"Kareli bir backsplash mi yoksa sadece beyaz fayans mı istiyorsun?" Gözleri kısa bir süreliğine kapandı ve ben bir parça kayıp hissettim ki bu *şaşırtıcıydı*. Renkleri yok ettiğim için kendimi hiç kötü hissetmemiştim. İnsanlar bunu dikkatleri kusurlarından uzaklaştırmak için bir koltuk değneği olarak kullandılar. "Bu vazgeçeceğim son şey Dominic."

"Clara, en iyisi bu." Omuz silktim. "Tasarım eleştirmenleriyle uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum. Caddenin aşağısında yemek kamyonlarımızın yanında ya da tahta kaldırımında olsaydın, istediğini yapmana izin verirdim."

"Tasarımımın yeterince iyi olmadığını mı söylüyorsun?" Sesindeki kırgınlık mı yoksa öfke mi anlayamadım.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Senin ve benim farklı tarzlarımız olduğunu ve birbirimize pek uymadığımızı söylüyorum."

"Seninle ilgili hiçbir şeyin bana benzemediğinin ve birbirimize hiç uymadığımızın farkındayım."

O kadar küçümseyerek homurdandı ki hazırlıksız yakalandım. Birbirimizin zıttı olduğumuzu biliyordum ama onun bunun farkında olması

Birdenbire bana da ters geldi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Çok açık değil mi?" diye iç geçirdi. "Ben tatlı yapıyorum ama sen yemiyorsun bile. Sanki şekere alerjin varmış gibi."

Protein ya da sağlığınız için gerçekten iyi olan bir şey yemek varken, vücut için neredeyse zehir olan şeyleri yemenin bir anlamı yoktu. Florida'daki fırınına nadiren girerdim ve bu fırına da girmeyi planlamıyordum. "Bu fırında hangi yemeği yaptığınızı düşünmek isteyebilirsiniz-"

Geri adım atarken nefesi keskin bir şekilde kesildi. "Menüyü düşünmeyecek kadar beceriksiz olduğumu mu sanıyorsun?"

Ben o kadar emin değildim. "Rita'ya gönderilen bir menü görmedim."

"Çünkü ikiniz de bir şey istemediniz." Öfkesini şimdi duydum, nefesini vermeden önce kelimeleri ne kadar hızlı söylediğini fark ettim, muhtemelen duygusunu dağıtmaya çalışıyordu. "Ne pazarlama stratejisini, ne fırının adını, ne de-"

"Bu bir sorun mu? Sizinle sabah saatlerinde çalışabilecek personelin listesini verdik, haftalık ürün tedarikçisinin irtibat bilgilerini sağladık ve Rita tasarımın çoğunu halletti. Gerisini siz göndermek isterseniz, tamam."

"Hayır, teşekkür ederim," diye hızlıca cevap verdi. "Hayır teşekkür ederim mi?"

"Sadece değiştireceksin. Tasarım konusunda sizinle birlikte çalışıyorum çünkü bu gerekli ve meslektaşınız olmak istiyorum,

Düşman değil. Üretim için hazırım ve personel listenizden birini işe aldım-"

"Kim?"

"Matt Connor iki hafta içinde antrenmanlara başlayacak."

"Matt Connor?" Onu tanıyordum çünkü caddenin aşağısındaki tatil köyünde çalışıyordu ve Valentino onunla röportaj yapmıştı. Orada çalışmasına hayır demek için gerçek bir nedenim olup olmadığını bilmeden mırıldandım.

"O da listedeydi."

"Evet, farkındayım. Valentino'nun takımıyla görüştü."

"Neden o... oh. Yani, bana Valentino'nun yemek artıkları?" Eli hemen kalçasındaydı. "Tatil köyünüzde en iyinin en iyisini istediğinizi sanıyordum."

"İstiyorum. Ama pastanenizin uzun süre tatil köyümün bir parçası olacağından emin değilim." Sözlerim sivri ve acımasızdı. Kötü eleştirilerle başa çıkma pratiğine ihtiyacı vardı. Onları alacaktı. Burası artık babasının oteli değildi. İnsanlar onu Florida'daki gibi tanıımıyordu.

"Buradaki geleceğimi gerçekten düşündün, değil mi?" Sözleri titrek bir fısıltıyla çıkmıştı ve bir an için, o ağlarken orada durmak zorunda kalmayacağımı umarak geri çekilip çekilmemem gerektiğini düşündüm.

Ama sonra Clara Milton beklemediğim bir şey yaptı. Dudağını ısırды, dişlerini dudağının yumuşak dolgunluğuna sürttü ve etrafımda bir daire çizerek yavaşça ve hesaplayarak yürüdü. "Orada öylece oturdun... benim alanımı yarattın ve şehre gelişimin nasıl geçeceğini düşündün. En azından bana hoş geldin demek için burada olmana sevindim.

Lobi, Dominic. Sanırım değişiklikler konusunda yeterince uzlaşmacı davrandım ve belki de fırınım yakında tesisinizin dışında olacak. Belki de umduğun gibi başaramayacağım. O zaman hayalini kurduğun tatil köyüne sahip olursun. Şimdilik, bazı konularda uzlaşmaya hazır olduğum için mutlu olun. Ama gerisi ..."

Sesi sanki söylemek istemiyormuş gibi kesildi. "Gerisi, Clara?"

İkimiz de sessizce bekledik.

"Bu pazarlığa açık değil, Bay Hardy. Burası benim fırınım." Ah, işte onda olmadığını düşündüğüm omurga. Bu yorumla canlandı; yanakları kırmızıya boyandı, bakışları beni rehin alırken gücü havaya uçu.

"Bundan emin misin?" Yıllar boyunca çok şey fethetmiştim. Tasarımlarımın buna değmeyeceğini söyleyen insanlar, diğer mühendislerle mücadele, acımasız rekabet, başarısızlık. Yine de, sonunda başardığım için anlamlı bir geri itme ve gerçek rekabet olmadan geçen son birkaç yıl beni memnun ama sıkılmış bırakmıştı.

Clara'nın damarına basmak hiç de sıkıcı değildi. Birdenbire gözlerindeki kavgayı gördüğümde değil.

"Neden emin olmayayım ki?"

"İnsanlar Hardy tarafından tasarlanmış bir tatil köyü için para ödüyorlar, bir-" "Yapma Hatta bitirmekne sen gidiyor için söyle," fısıldadı ile Zehir.

"Fırlat el altından Başka yerde diken diken ol, Dominic. Onlarla işim bitti. Bu Sana vereceğim son şey."

Ve bu yorumla birlikte Rita'nın gürültülü topuk sesleri boş lobide duyulmaya başladı.

"Bana vereceğin son şey, ha?" Mırıldandım.

Bakışları Rita'ya kaydđ, sonra tekrar benimkine takıldı ve kollarını kavuşturdu. "Evet."

"Eğer benimle kafa kafaya gelmek istiyorsan, deneyebilirsin. Yine de kazanamayacaksın, küçük dövüşçü.

Burası benim oyun alanım." "Göreceğiz," dedi Rita uzun boylu ve iri cüssesiyle yaklaşmadan önce. Sırık gibi Matt Connor hemen yanında.

"Dom, bir toplantın var." Sonra gözlerini Clara'ya çevirdi. Rita'nın hiç vakit kaybetmemesine bayıldım. "Clara, seninle şahsen tanıştığıma memnun oldum..."

Onlara veda etmedim ya da geriye dönüp bakmadım.

Bütün gün gülümsememiştım ama bir sonraki toplantıma yürürken gülümsedim.

CLARA

Paloma: Burada mısınız? Toplantı lobide bilginize.

Üvey kardeşimi dinlerken metne kaşlarımı çatarak baktım,

Evie, telefonda saçmalıyorsun. "Tam bir aydır Los Angeles'tasın ve bana gönderdiğin tek fotoğraf, en başta almamalıydın dediğin o yavru kediler."

Bir tane daha çektim ve ona gönderdim. Altın gözlü gri-beyaz tüy yumaklarının ikisi de ben onları uzaklaştırırken bana göz kırptı. Dizüstü bilgisayarımı almam gerekiyordu çünkü Paloma'nın bana hangi toplantı hakkında mesaj attığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Aman Tanrım. Çok küçükler," diye mırıldandı. "Geçen gece onları aldığınızda tasmaları ya da başka bir şeyleri yok muydu?"

"Evet ve mikroçipleri de yok. Veterinere götürdükten sonra artık yavru kedi maması yiyorlar ve yeni aldığım yataklarına bayıldılar." Taksiye binmek için bir taşıyıcıya ihtiyaç duyduklarını bilmediğim için bu bir çile olmuştu çünkü kendi arabam yoktu. Benimkini Florida'da bırakmıştım.

"Yavru kedi yataklarının resmini görebilir miyim?" Evie masumca sordu.

Kız evimin herhangi bir bölümünü görmek için yanıp tutuşuyordu ama yıpranmış mobilyalar ve küçük alan nedeniyle, tamamen dekore edene kadar kimseye göstermek istemedim. Oturma odasının köşesine geçerek ona kedi direğinin ve yerdeki minderli yatağın fotoğrafını gönderdim. "İşte. Artık şikayet etmeyi bırak."

"Oh, parke zeminler ve şu küçük şirin sehpa ... o çerçevedeki bebeklerle ben miyim?" Ev sahibi duvarlara bir şey asmak konusunda çok kesin konuşmuştu. Her bir çivinin bana yaklaşık yüz dolara mal olacağını söyledi ve ben de ayakta duran resim çerçeveleri almaya özen gösterdim.

"İş arkadaşlarımdan biri olan Paloma'da buldum. Hatırlarsanız, tesise bağlı perakende mağazasının sahibi. Bana bölgeyi tanıtmak konusunda çok yardımcı oldu ve hafta sonu beni bahçe ve garaj satışlarına davet etti." Ve her nasılsa aşınmış parke zemine yerleştirmek için bordo bir halı, yırtık olanların üzerine asmak için yeni jaluziler ve sarımsı duvarlara yaslanmak için çerçeveli bir ayna bulmak, kırmızı tabanlı ayakkabılar almaktan daha faydalı olmuştu.

"Bensiz pazarlık yapıyor Declan," diye sızlandı Evie kocasına, iyi kalpli Hardy kardeşe - üvey kız kardeşimi kimsenin sevmeyeceği şekilde sevdiği için sevdiğim kardeşe.

"Git şu lanet butiğe. Senin için bedava," diye homurdandığını duydum.

"Aynı şey değil." İçini çekti. İlk erkek bebeklerini emziriyordu ve kocası biraz fazla korumacıydı. Yine de sesindeki sevgiyi duydum ve evliliğin bana asla uymayacağı şekilde onlara uyduğunu biliyordum.

"Biliyor musun, oraya gelmiş olsaydım, yerleşmene yardımcı olabilirdim."

"Burası dayalı döşeli, Evie." İçimi çektim ve dizüstü bilgisayarımı açmak için yatak odama gitmeden önce bir elimle yıpranmış desenli kanepeyi düzelttim. Yastıklardan birinin ipliği yırtılmıştı ve banyoda bir sızıntı olup olmadığını tam olarak anlayamıyordum, ancak belirgin küf kokusu muhtemelen endişelenmem için bir neden olmalıydı. Bunun yerine, her gece pencereleri açtım ve esintinin tadını çıkardım.

"Her neyse. Nasıl hissediyorsun?" Bu artık her zaman sorduğu bir soruydu.

"Arada ufak tefek alevlenmeler oluyordu ama dürüst olmak gerekirse taşındığımdan beri çok daha iyiyim." Doğrudan sormasa da semptomlarım hakkında bilgi almak istediğini bildiğim için içimi çektim. "Annem ve Anastasia'nın yanında olmak bazen zor oluyordu."

"Güzel. Eğer bir şey hissetmeye başlarsan ya da bu fırını açmak seni çok strese sokarsa Dom'a söylemeyi unutma ya da Declan'ı teşhisin hakkında onunla konuşturabilirim."

Dizüstü bilgisayarımı tıklamayı hemen bıraktım ve neredeyse bağıırıyordum. "Hayır, ona tek kelime bile söyletme," diye bağırdım. Dominic'in kardeşinden benimle ilgili hiçbir şey duymasını istemiyordum. Umursamadığı çok açıktı. "Dürüst olmak gerekirse, burası çok güzel bir tatil köyü ve fırınım da bunun bir parçası olacağı için çok heyecanlıyım."

Declan arka planda bağırmaktan geri durmadı. "Clara, yalan söyleme. O steril yere biraz renk kat."

Evie kıkırdadı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Biliyorum. Biliyorum. Fırınımın buraya ait olduğunu hiç sanmıyorum."

ama-"

"O zaman oraya ait olsun. Sen asla uyum sağlamak için yaratılmadın, Clara. Dışarıda dur. Dürüst olmak gerekirse, baban muhtemelen bu yüzden senin için bunu istedi."

"Babamız çok şey isterdi ve bunları dile getirme konusunda berbattı." Bunu hep yapardı, yapmaması gerektiğinde kendini dışarıda bırakırdı. Evie, biyolojik babası Carl'dan hayatının büyük bölümünde uzak kaldıktan sonra bir yıl önce hayatımıza girmişti. Carl'ın vasiyetinde yer alan ve onu görücü usulü bir evliliğe zorlayan "şartlı hediye" maddesinin yükünü o çekmişti.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Dominic Hardy ile uğraşmak **çok** zor oldu. O kendini beğenmiş rezil adamı bir ay önce geldiğim günden beri görmediğimi söylesem ne derdi acaba? Görünüşe göre beni silmişti, çünkü bir daha hiç uğramadı.

E-postalarım arasında gezinmeye başladığımda, onunla uğraşmanın daha da kötüleşmek üzere olduğunu anladım.

Sandalyeden hızla zıpladım. "Kahretsin, gitmem gerek. Sanırım bir toplantıya geç kalıyorum."

"Fırınınızda mı? Onun da fotoğraflarını gönder!"

"Aman Tanrım. Güle güle."

Telefonu kapattım ve bu sabah e-postalarımı kontrol etmediğim için sinirli bir şekilde deli bir kadın gibi etrafta koşuşturmaya başladım. Hepimiz yeniden açılış için gece gündüz çalışıyorduk ve bir gün bile izin almamam gerektiğini biliyordum. Dolabımın kapağını açtım ve seçeneklerimi gözden geçirdim.

Üzerinde mercan şakayıkları olan krem rengi dökümlü bir elbise çıkardım, küçük bir Birkin çanta çıkardım.

Sadece birkaç parça makyaj malzemesi koymak için uygun. Kredi kartlarımın ve kimliğimin olduğu telefonumu sütyenimin içine koyduğum için hiçbir zaman çanta takmazdım ama bugün çantaya sahip olmak bana rolümü hissettirecekti. Sonra Paloma'ya mesaj attım.

Ben: Teşekkür ederim! Şu ana kadar e-postayı görmedim ve henüz ayrılmadım. Herkes orada mı?

Paloma: Evet. Rita da herkese mesaj attı ama şimdi kontrol ettim, mesaj dizisinde yoksun. O yüzden acele et.

"Tabii ki beni konu dışında bıraktı," diye homurdandım. Kimin ne dediği umurumda değildi, Rita benden nefret ediyordu. Yine de bunu düşünmekten kaçındım. Özgüvenim için başka birine daha ihtiyacım yoktu. Zaten bu yüzden kız kardeşimden ve annemden uzaklaşmıştım.

Elbisemi giyerken bir Uber çağırdım, kırıksıklıkları ütöleyecek zamanım yoktu. Saçımı kıvırmakla uğraşamadım, bu yüzden saçıma biraz krem sürdüm ve çillerimi kapatmak için kapatıcı sürmeden, kırmızı ruj sürmeden ve kirpiklerimi düzeltmeden önce dalgalarımın doğal bir şekilde sarkmasına izin verdim.

Ben: En azından sonunda pembe koltuğumu onayladı.

Paloma: Gerçekten mi?! Bu harika. Buraya geldiğinde anlatırsın. Daha gitmedin mi? Dominic Hardy geldi ve onun nasıl olduğunu bilirsin.

Ben: Sorun değil. Bizden çok var. Fark etmez.

Paloma: Her şeyi fark eder. Mükemmel bir örnek, daha dün pembe soyunma odalarım.

İçimi çektim. Son bir aydır beni fark etmemişti, değil mi? Yani, bir umut olabilir.

Ben: Hala onları kıskanıyorum. Fırınımda olmasını istediğim mükemmel pembeler.

Paloma: Evet. Ama benim dükkanım cadde üzerinde. Seninki lanet lobide, Clara. Ayrıca kıskanma. Hala onları değiştirip değiştirmemem gerektiğini merak ediyorum. Çünkü sonsuza kadar ona baktı.

İşlerin nasıl gittiğini görmek için başka yerlere de uğradığınızı biliyordum. Paloma bu konuda hep gergindi.

Hoşuna gittiğini söyledi. Sakın değiştireyim deme.

Paloma: Evet, doğru. Yapamam çünkü o bir iltifat ettiğinde, bu bir kazançtır.

Uber'e binip beni mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Pacific Coast Resort'a götürmesini söylediğimde trafiğe bakıp iç geçirdim. Trafik bizim için Kızıldeniz gibi yarılmadıkça zamanında varmamın imkânı yoktu. Bu yüzden şoföre hayatını sordum, üç çocuğu hakkında biraz bilgi edindim ve zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştım. Hatta ileride işe bisikletle gitmeye karar verirsem kullanabileceğim birkaç yeni dönüşü bile ezberledim, çünkü bir bahçe satışında eski, sevimli bir deniz mavisisi bisiklet bulmuştum.

Trafikte tamamen durduğumuzda şoför, "Hafta sonları trafik genelde iyidir ama bu da bir şeydir," diye mırıldandı. "Sizi tesisin arka tarafına bırakmamı ister misiniz? Aksi takdirde biraz zaman alabilir."

"Bu daha hızlı olur mu?" Ben sordum.

"Olabilir. Etrafta yürüyebilir ve tüm bu trafikten kaçınabilirsiniz."

Hâlâ bir şansım olduğunu düşünerek başımı salladım.

Tesisi birkaç kez gezmeye çalışmışım ama çoğunlukla sadece

Kayboldum, bu yüzden bana gerçekten ihtiyaç duyulan fırın ve lobiye yakın kaldım.

Uber'den iner inmez hatamı anladım ve beni okyanusun üzerinde adeta beliren muhteşem ama son derece büyük beyaz binanın yanında küçük hissettirerek hızla uzaklaştı. Onu her gördüğümde nefesimi kesiyordu.

Dominic Hardy bir pislik olmasına rağmen, aynı zamanda bir dahi ve parlak bir sanatçıydı. Aldığı ödüllerden hiç bahsetmezdi ama bahsetmesine de gerek yoktu. Şimdiye kadar tanıdığım en duygusuz, huysuz ve sinir bozucu adamdı ama herkes onun fikirlerine saygı duyardı. Ben bile. Mükemmelliği tartışamazdınız. Yaptığı iş kendi adına konuşuyordu ve dünyadaki herkes de onun adına konuşuyordu.

Dergi üstüne dergi. Ödül üstüne ödül.

HEAT imparatorluğu için yaptığı tatil köyleri mühendisliği eşsizdi.

Binanın yan tarafındaydım ve bloklar boyunca uzandığını görebiliyordum. Trafik hareket etmiyordu ama sıcak Kaliforniya güneşi altında muhtemelen ben de o kadar hızlı hareket edemeyecektim. Son zamanlarda çok fazla ayakta kaldığım ve bazen yaşadığım sıvı tutma sorunuyla uğraştığım için ayak bileklerim zaten şişmişti.

İçimi çektim ve elbisemi biraz yukarı kaldırdım. Krem, mercan ve bejin hoş bir görünüm yaratacağını düşünmüştüm. Şimdi ise, hafif olmasına rağmen aceleyle ilerlerken her yere yayılan maksi bir elbise aldığım için pişmanlık duyuyordum.

Terden sıırılsıklam olmuş bir halde lobiye koştum, küçük Birkin'im yanımda çılgınca sallanıyordu.

tanışma faslını geçtim. Tabii ki döner kapı yeterince hızlı dönmedi ve ona istediğimden çok daha sert çarptım. Herkesin gözü bana çevrilmişti, oysa hepsi de günün adamına bakıyordu.

Dominic Hardy, fırınının önünden geçerken onu görmeye alıştığım takım elbisesinin içinde uzun boylu ve kendinden emin bir şekilde duruyordu. Ceket, geniş omuzlarını gösterecek şekilde ustalıkla oturtulmuştu, yakalar göğsünü, fiziğini koruduğuna dikkat çekecek kadar iyi çerçeveliyordu. Klasik görünüyordu.

Ve ayrıca kızgın.

Yeşil gözleri bana dikilmişti ve çenesinin, biraz sertlik katan saat beş gölgesi altında kıpırdadığını gördüm. Orada durup ağzımın suyu akmamaya ya da dizlerimin bağı çözülmemeye çalışırken bedenim bana ihanet etti.

"Evet"-sesi lobide derin ve komuta edici bir şekilde yankılanıyordu-"Bize katılmanız ne güzel Bayan Milton."

Şimdi beni fark etti mi? Harika. Paloma'nın benim için ayırdığı koltuğa doğru aceleyle ilerledim ve özür dileyerek oturdum.

"Restoranlarımızın, mağazalarımızın ya da fırınlarımızın açıldığı gün hepinizden özür dilemeyeceğimizi umalım." Vurulmayı hak etmişti. Ben de kafamı kaldırmadan başımı salladım ve yerde içine girebileceğim bir delik açılmasını umdum.

Neyse ki yoluna devam etti. "Unutmayın, restoran saatlerini birbiriyle koordine etmek idealdir. Bayan Milton, lütfen personeliniz ve Rita ile birlikte çalışarak menünüzün ve saatlerinizin diğer restoranları tamamlayacağını teyit edin. Yetmiş beş kat için önceden rezervasyon yapılmış odalarımız var.

ve beş restoranımın da onların hizmetine sunulmasını istiyorum. Sahil şeridimiz siz hazır olur olmaz, umarım önümüzdeki ay içinde açılacak."

Paloma heyecanla kolumu dürttü.

Birisi elini kaldırdı ama Dominic ona ters ters baktı ve el hemen geri çekildi. "Şu anda soru kabul etmiyorum. Size oteli gezdireceğiz ve sonrasında tüm sorular Rita tarafından yanıtlanacak."

Saat öğleden sonra 3:03'tü ve onu takip etmemiz için topuklarının üzerinde dönmeye başlamıştı bile. Sıradan sohbet, övgü, zor bir günün ardından beşlik çakmak - bunların hiçbirisi onun güçlü yanı değildi. Uzun bir konuşma için orada olacakmışız gibi oturma düzeni ayarlanmış olsa bile, herkes koyun gibi peşinden akın etmek için ayağa kalktı.

Hepimiz ayağa kalktığımızda, Paloma kolumu benimkine dolayınca gözümü kırıştırdım ve tökezledim. Sanırım hepsi bu kadardı. Resmi bir tanışma olmayacaktı. "Hadi hep birlikte çalışalım" da yoktu. Moral konuşması bile yoktu. "Kaynaşmayacağız ya da...?"

Paloma aldırıyor gibiydi. Şekerci dükkânına yeni girmiş bir çocuk gibi yanımda bir aşağı bir yukarı zıpladı. Saçları hareketle birlikte sallanıyor, parlaklığını gösteriyordu. Omuzlarının hemen üstünden jilet gibi keskin ve siyah kesilmişti, bu da onu 1.80 boyundaki sevimli bir kadının olabileceği kadar ölümcül gösteriyordu. "Çoğunlukla hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Sen şu fırında saklanan kişisin. Her neyse, bu gece herkesle sahilde buluşacağız. Güya yemek servisi varmış. Sence Valentino'nun yemeği mi? O adam benim için yemek yapsa ölürdüm, gerçekten." Valentino çekici bir adamdı. Ama Paloma'nın işi bitmemişti. "Yoksa Dominic Hardy'nin kalıp bizimle takılacağını mı düşünüyorsun?"

Adını bir tanrıymış gibi söyledi. Ona göre, muhtemelen öyleydi. Kardeşleriyle birlikte yönetim kurulunun eş başkanıydı ve çoğu insan Hardy'lere ünlü bir aile olarak bakıyordu. Üvey babamın imparatorluğunu doğru zamanda satın aldıklarında, markayı hızla değiştirdiler ve kendi markaları haline getirdiler. Özellikle Dominic, büyük tatil köylerinin çoğunun mimarisinin arkasındaki beyindi ve tasarım mükemmelliği arayışında acımasız olduğu söylenirdi. Çoğu kişi için onun huzurunda olmak bir onurdu.

Bana göre, o gerçekten de dünyada nefret ettiğim tek kişiydi.

"Suratını öyle yapma, Clara." Güldü. "Anladık, yıllardır o adamın ve kardeşlerinin etrafındasın."

"Ben değil. Üvey babam. Dominic ve ben birbirimizi hiç iyi tanımıyoruz." Ve en ufak bir anlaşmamız da yoktu. Dominic Hardy, Los Angeles'taki ilk buluşmamızdan sonra bana "Yaşayacak iyi bir yer buldun mu?" ya da "Los Angeles'ı nasıl buldun?" gibi güzel bir şey söylemek için mesaj bile atmamıştı. Aslında, muhtemelen uçağımın ateşli bir kazada düşmesini umuyordu, böylece benimle bir daha konuşmak zorunda kalmayacaktı. Böylece benim iğrenç fırınımı planlarından çıkaracaktı.

Rita önümüzde Dominic'in tasarladığı beş yüz bin metrekaarelik zarafetten, yüksek lobi tavanlarının tepemizde asılı duran ve tamamı Tiffany kristalinden yapılmış ülkenin en büyük avizelerinden birini nasıl tamamladığından, doğu girişindeki yürüyüş yolunun nasıl bir gökyüzü yürüyüşü ve nefes kesici manzaralar sunduğundan bahsetti. Bir restoranın yeşillikler ve tavan pencereleri olan verandasından geçen tembel nehrin üzerinden yürüdük. Bu pencerelerin nasıl açıldığını takdir ettim.

açık hava hissi veriyor. Restoranın yanından geçen tembel nehri takip ederek, batı ucunda bir dalga havuzu bile bulunan su parkına vardık.

Tesisin her yönü iyi düşünülmüştü ve insanlar oo ve aa derken, hepimizin arkasından Dominic'in oyalandığı yere baktım. Gülümseme yoktu. Başardıklarından gurur duyduğunu belli eden hiçbir şey yoktu. Gözleri sanki kusur arıyormuş gibi çevreyi tarıyordu.

Lobi alanına dönüp fırınımı görmek için sağa döndüğümüzde, mekânımı gösterme beklentisiyle yüzümde beliren küçük gülümseme sanki biri tarafından tokatlanmış gibi kayboldu. İşte böyle hissettim.

Son altı ay boyunca tasarımlarımı defalarca parçaladılar. Siyah ve beyaz her yerdeydi. Pembe koltuk benim son umudumdu, bana verildiğini düşündüğüm tek imtiyazdı. Ve ona tutundum, onu bir can simidi gibi tuttum ve birçok yönden, ellerimi havaya kaldırıp çekip gitmemi engelleyen tek küçük şeydi.

Ama kabinlerim ve bar taburelerim siyah deri kaplıydı. "Ah, lanet olsun. Clara," diye nefes aldı Paloma, sanki acımı dindirebilirmiş gibi elini benimkinin içine kaydırarak, "Özür dilerim bebeğim."

Rita, "Clara'nın pastanesi mükemmel bir şekilde ilerliyor," derken dudakları bembeyaz dişlerinin arasında yayılıyordu. Aslında bir boğa gibi davranmamı umarak önümde lanet olası bir kırmızı bayrak sallıyordu. Beyaz ve güzel granit tezgahlar, simsiyah açıkta duran borular hakkında gevezelik etmeye başladı.

"Ondan ve tüm bu tatil köyünden nefret etmem kötü bir şey mi?" Sadece Paloma'ya homurdandım, çünkü kendimi tutamıyordum.

artık öfke yok. "Hayatın olmadığı steril bir hastane gibi." "O da neydi?"

Nefesini ensemde, çok yakınımda, kişisel alanımda ve hiç de profesyonel olmayan bir şekilde hissettiğimde neredeyse bir metre zıplayacaktım. Arkamı döndüm ve Dominic karşımdaydı, çok yakın ve kişiseldi, lanet olası bir CEO gibi üzerimde yükseliyordu. O kadar uzundu ki, ona bakmak zorunda kaldım. Neden yakından daha da iyi görünmek zorundaydı ki? Paloma'nın "Tanrım" diye mırıldandığını duydum, sonra geri çekilip "Yok bir şey" diye mırıldandım.

"Emin misin, Clara?" Bakışlarını bana dikti.

Çabucak başımı salladım.

Rita daha sonra yüksek sesle, "Clara, Valentino ve Justin ile koordine etmek için menüyü ve saatleri yakında alacağız, değil mi?" dedi.

Paloma'nın dudağı benim için ayağa kalkacakmış gibi kıvrıldı ama omzuna bir el koydum. Döndüm ve herkese, "Açılış günü için sabah menüsüne son şeklini veriyorum. Çalışma saatleri her gün sabah 6'dan öğleden sonra 3'e kadar olarak belirlendi. Personel hazır."

Bu tam olarak doğru değildi. Şu anda ben ve açılış gününden bir hafta öncesine kadar izin verdiğim Matt dışında bir personelim yoktu. Umarım yakında hafta sonları çalışacak birini bulabilirim. Sadece maliyetleri ve aradaki her şeyi halletmem gerekiyordu. Ve son menüyü bir hafta önce çöpe atmıştım, hiçbir şey doğru gelmediği için öfkeliydim. Kararlıydım ama aynı zamanda dehşete düşmüştüm, hiçbir şey mükemmel bir uyum gibi görünmüyordu. Burada yarattığım her şey reddedilirken nasıl olabilirdi ki? Tariflerimin her ısırickta cesur ve canlı olması gerekiyordu.

Bu fırın değildi.

"Clara, birkaç ayrıntıyı konuşmamız gerekiyor. Lütfen yürümeye devam et Rita. Bu akşamki partiden önce herkesin önceliklerini halletmesi için bu toplantıyı yeterli sürede bitirmek istiyoruz," diye emretti Dominic kalabalığın arkasından, kimsenin yanına yaklaşmaya cesaret edemediği yalnız bir kurt gibi.

Adam bir muammaydı. Kaliforniya'da hayattan daha büyük bir yalnızlık. Florida'da ise farklıydı. Yaklaşılabilirdi... en azından ailesine karşı. Kardeşlerine, üvey kız kardeşime ve onun bebeğine nasıl gülümsediğini görmüştüm. Bugün bir kez bile gülümsememişti. Burada dokunulmazdı ve onunla bir odada yalnız kalmak istemiyordum, hele de kaç kez beni alt etmenin bir yolunu bulduktan sonra.

Yine de ellerimi birbirine kenetledim ve topuklarım lobinin fayanslarında şık fırınıma doğru tıkırdadı.

Bir adım ve sonra diğeri.

Dominic buradaki çoğumuz için dokunulmaz bir tanrıydı.

Tıkla. Tıkla.

Ama benim için o şeytandı.

Tıkla. Tıkla.

Ve ben de onunla birlikte cehenneme doğru yürüdüm.

CLARA

Çekmeden önce parmağımın izini takip etti. Gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Melekler Şehri'ne hoş geldin nasıl geçti?"

Adam bana bunu soracak kadar cüretkâr mıydı? "Bir aydır buradayım, Dominic."

"Doğru." Aptal değildi, hem de hiç. Ve sosyal olarak da beceriksiz değildi. Bu da bana onun sadece kaba davrandığını düşündürdü.

Üvey babamın bu tesisi ona devretmiş olması ne kadar üzücüydü. Uçağımdan indiğimde beni karşılamayan, öğle yemeğine davet etmeyen ya da ikimizin de çalışacağı yeri gezdirmeyen bir adam. "Şehir iyi, tatil köyünüz de öyle."

Mırıldandı ve tezgâha yaslandı, bana bakmak zorunda kalmamak için bir elini hayali tozların üzerinde gezdirdi. "Tatil köyünü ya da fırını gerçekten sevmiyorsun, değil mi? Sana bir hastaneyi mi andırıyor?"

Dönüp etrafıma baktım. İstedığım pembe tabaklar beyazdı; arkada katlanmış çarşafklar

biliyordum, kırmızı istediğimde beyaz. Defalarca arzularım reddedildi.

Yine de sonuçta suçlu bendim. Uyumlu davranmıştım, talep etmek yerine sadece rica etmiştim.

Ayakkabımın ucunu kasanın önündeki halıya batırdım. O da siyahtı. "Tatil yerindeki zevkim gerçekten önemli değil."

"Eğer olmadığını söylüyorsanız, o zaman gerçekten yoktur," diyerek benimle aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Peki o zaman." Omuz silktim. "O zaman neden bana soruyorsunuz?" "Çünkü eğer burada çalışacaksan, sana ihtiyacımız var.

En azından saçma sapan mantıksız fikirlerinize gem vurmaya çalışın."

"Mantıksız olduklarını söyleyemem. Şerit dışında, burası-"

"Lüks, zarif, insanlar ne istiyorsa o."

"Madem öyle diyorsun. Seninle tartışmanın bir faydası yok." Eleştiri kaldıramayan kibirli bir pislikle böyle bir egzersize katılmayacaktım.

"Çünkü mü?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü yapıcı eleştirileri iyi karşılamadığınızı okudum ve kendi fırınımdaki bir renk zerresini bile tartışarak elde etmeye çalıştım ama nafile."

"Hakkımda bir şeyler mi okudun?" Şaşırmış görünüyordu.

"Herkesin var." Egosunu okşamak istemediğim için üstünü örtmeye çalıştım. "Sen harika bir mimar ve tasarımcısın. Çok sayıda tatil köyü tamamladın ve bunları yönetme konusunda da çok beceriklisin. İnsanlar senin uyumak için nasıl zaman bulduğunu bile bilmiyor. Her tasarıma bebeğiniz gibi davranıyorsunuz ve hepsine karşı aşırı korumacısınız. Anlıyorum.

Ben de fırınımda böyleyim." Derin bir nefes aldım ve o koltuklara tekrar baktığımda acı hissetmemeye çalıştım. "Rita'ya gönderdiğim şeyin mükemmel olmadığını biliyorum ama o benimdi."

Başını salladı. "Rita'nın ekipte olmasının, bu konuda sizinle birlikte çalışmasının bir ayrıcalık olduğunun farkındasınızdır. O bir MFA1." Ona göz kırptım. "New York İç Tasarım Okulu'ndan İç Tasarım alanında Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı var." Tekrar göz kırptım. "Ülkenin en iyi okullarından biri" -şimdi biraz tedirgin görünüyordu- "ve istediğimiz imajı nasıl yakalayacağını biliyor."

Hiçbir şey yakalayamamıştı. "Sanmıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. O fırında durmak beni neredeyse hasta ediyordu. Önümüzdeki bir yıl boyunca burada çalışmam, neredeyse burada yaşamam gerekecekti ve bu fırının kârlı olduğundan, kendi arka planımı hazmedebileceğimden ve burada başarılı olabileceğimden emin olmalıydım. Banka hesabım buna bağlıydı. Mırıldanmadan önce derin bir nefes aldım: "Fırınım için istediğim şey bu değildi. Hem de hiç. Değişiklik yapmayı düşünemez miyiz?"

Dominic'in gözleri sorum karşısında kaşlarını çatmadan önce sadece bir milimetre genişledi. "Sürekli soruyorsun ama hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor, Clara."

"Birinin gelip bu tesisin tüm mimari tasarımını yok ettiğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Bir ya da iki kez oldu. Bir fırını da dahil etmek zorunda kaldım-"

"Fırın radarınızdaki bir işaretti. Yarım milyon metrekareniz var ve fırın bu binanın ön tarafına bile bakmıyor!" Ona çıkmamak doğru bir şey değildi ama üvey babama da çıkışamazdım çünkü o

altı ayak altındaydı. "Ama benim tasarımı, markamın estetiği? Sen ve Rita onu yok ettiniz."

Dominic kıkırdadı, sonra iri eklemlerini kırdı. Onun varlığından hoşlanmasam bile, yoğun gözleri, güçlü çenesi ve doğru yerlerdeki kaslarına bakmak güzeldi. "Eğer bunu bizim yaptığımızı düşünüyorsanız, üzgünüm ama size söyleyeyim... üniversiteden yeni mezun olmuştum, kimse tasarımlarıma iki kez bakmadı. Tasarım sunumlarım, vaziyet planı çizimlerim, kot çizimlerim... üzerinde çalıştığım yapılarda herhangi bir söz hakkım olmadan önce hepsi defalarca parçalandı. Sıfırdan başlayarak kendi başıma çalıştım ve her proje için mücadele ettim."

Yine zirveye çıkmadığımı, bunun için mücadele etmediğimi ima ediyorlardı. "Benim de en iyi aşçılık okullarına gittiğimi, sektörde neyin işe yaradığını anlamak için dünyayı dolaştığımı ve Florida'daki fırınımın boşuna fiyasko olmadığını biliyorsunuz."

"Sebebini biliyorum." Bakışlarımı küçümseyerek karşılamadan önce bir parmağını tezgâha vurdu.

"Peki neymiş o?"

"İkimiz de biliyoruz ki Carl size o fırını da tıpkı buradakini verdiği gibi verdi. Yaklaşık on yıldır sayısız şef ve fırıncıyla görüştüm ve restoran işletmecileri ile çalıştım. Senin yerine o mekana sahip olması gereken başkaları da var."

Elimi yumruk yaptım ve şimdi kendimi kontrol etmezsem kırılacağını ya da göğsümden fırlayacağını bildiğim kalbimin üzerine koydum. "Carl yardımcı olmuş olabilir ama menüm, tariflerim ve markamın tasarımları kendi adlarına konuşacak. Bunu garanti ederim." Bana baktı, bakışları granit gibi sertti.

ve buz gibi soğuk. "Bana inanmayabilirsin Dominic. Ama bunu kanıtlayacağım," diye fısıldadım.

O ana kadar onun onayını ne kadar çok istediğimi, kabulü için ne kadar çok çabaladığımı bildiğimi sanmıyorum. Dominic Hardy zalim değildi. O sadece en iyisinin ne olduğunu biliyordu. Sanırım beni en çok inciten de buydu. O olmadığımı, yerimi hak etmediğimi biliyordu.

Ama ben de bunu yapmaya gelmiştim. Onun için değil, kendim için. Yaşam tarzımı değiştirmeye karar vermiştim ve bu ilk adımdı.

Sonunda bakışlarını benden kaçırdı. "Ne olmuş yani? Eklenen koltuklardan memnun değilsin." Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde öylece duruyordu.

"Bu sadece koltukla ilgili değil, Dominic." Bunu ikimiz de biliyorduk. "Pozitif kalmaya çalışıyorum ve Rita istediğim tek bir şeyi verseydi en azından buna bir şans verirdim. Onunla oturup birkaç pembe vurguyu ne kadar çok istediğimi açıkladıktan sonra küçük bir şey."

Yine de, değişiklik yaptığını söylemek için bana mesaj bile atmamıştı. Onun yerine, bugün turda öğrenmem gerekti.

En azından tatlılarım cesur renklere sahipti. Bembeyaz tezgahlar ve kasanın yanındaki camla kaplı parlak raflarda göze çarpıyorlardı. Her alet içeride değildi, muhtemelen bunlarla mekânı aydınlatabilirdim.

"Ama biz gösterişli ve modern olanı tercih ediyoruz. Bu, konukları cezbedecek ve Pacific Coast Resort standardını koruyacak," dedi kendinden emin bir şekilde. Yine de hiçbir pozitiflik hayal kırıklığımı hafifletemezdi.

Bu, hayalim için son bir şans gibi geliyordu ve o da hayalimi parçalıyor, küçük parçalar koparıyor ve beni terk ediyordu.

bir kabusla. O ve Rita beni başarısızlığa hazırlıyorlardı çünkü burada başarılı olamayacaktım.

Telefonu titredi ve ben etrafıma bakınıp sekiz yüz metre karelik alanı incelerken cevap vermesi için ona el salladım. Kasanın uçta olduğu etrafı saran tezgâh iyi iş görüyordu, özellikle de yarısı insanların tatlıları görebileceği şekilde camdan yapılmıştı. Lobiye bakan tavandan tabana pencere boyunca uzanan masa ve sandalyeler de bir artıydı.

Yine de, pembe kabinleri görmedikten sonra, Dominic telefonda biriyle tartışırken beyaz fayanslara uzun uzun bakınca yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. "Ne istedikleri gerçekten umurumda değil. Güneş ışığı vurduğunda odaları ısıtmak için parke döşeme yaptık. Nihai ürün, markaları için ihtiyaç duydukları şey. Bittiğinde beğeneceklerini bilsinler."

Telefonu kapattı ve dikkatini tekrar bana çevirdi, gözleri tam olarak tanımlayamadığım titreşimli bir enerjiyle doluydu.

"Rita gerekli gördüğünüz yerlerde tasarım değişiklikleri yapmaktan mutluluk duyuyor. Son aletleri de sipariş ettik, önümüzdeki bir iki gün içinde burada olurlar."

Dişlerimi birbirine geçirdim ve ileri geri salladım. Gözlerim yaşarmış olsa da gülümsedim. "Peki, en azından sipariş ettiğiniz aletlere bakabilir miyim?"

Küstahlığım karşısında kaşlarını kaldırdı. Yine de kibar olmanın ötesindeydim. "Bunları da sipariş etmem sorun olur mu?"

"Özellikle hangi model ve markaların olduğuna bakmak istiyorum. Her gün kullandığım aletler söz konusu olduğunda belirli zevklerim var."

"Clara, seni temin ederim ki en iyisini sipariş ettik." İri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Aşağı bakmamaya çalıştım. Çoğu derginin yaptığı gibi onun övgülerini sıralayabilirdim ama görünüşü hakkında yazdıklarını asla tekrarlamazdım. Brad Pitt'ten sonra dünyanın en çekici erkeklerinden biri olduğunu söylüyorlardı ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onu geçebilirdi. Koyu renk saçları mükemmel bir dalgaya sahipti, güçlü çenesi mükemmel bir açıya sahipti ve geniş kolları bir kadını sarmak için mükemmeldi.

Vücudumun mesafe koyabilmesi için bir adım geri attım. "Yine de, eğer aletlerin faturası varsa, bakıp teyit edeceğim-"

İçini çekti ve cebinden telefonunu çıkardı. İki saniye sonra benim telefonum çaldı. Gönderdiği resimdeki listeyi taradım ve burnumu kırıştırmaktan kendimi alamadım. Çoğu mükemmeldi ama hiçbirinde renk yoktu. Paslanmaz çelik, siyah, mat siyah espresso makinesi.

"Nesi var bunun?" Kafamı kaldırdığımda yüz hatlarımı tarıyordu. Başka biri olsa teslim olurdum. Yuvarlanmaya ve dalgalara neden olmamaya alışkındım. Ama bu sefer değil.

"Bu aletlerin renklerini sevmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve hemen hafiflediğimi hissettim. Geçmişte yaptığım gibi burada da insanları yatıştırmak istemiyordum. Sanırım yeni benliğimi her ne pahasına olursa olsun koruyacaktım.

"Renk?" Sorusu daha yüksek bir ses tonuyla soruldu. "Yüce İsa."

"Burası *benim* fırınım, Dominic." Geri attım. "Burada çalışmak zorundayım. Bunu anlıyor musun? Sen ve Rita ayrılıp bir sonraki girişiminize geçtiğinizde, ben hâlâ burada olmak istiyorum. Ve ben

Bunların hiçbirinin renk düzenini ben seçmedim," diye belirttim ve ardından duvarlara ve kurulmuş olan masalara doğru el salladım. "Planın yapısını tam olarak oturtmuş olmanıza rağmen, onayladığım maketlerde renk patlamaları vardı. Rita her şeyi değiştirdi."

"Rita'nın bir vizyonu var. Ve bunun için savaştı."

Bu, onlara ne kadar kolay teslim olduğuma dair bir yorum muydu? "Daha fazla savaşmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Gözlerimi ona diktim. Vasiyetin şartlarını en az benim kadar iyi biliyordu ve ben de defalarca boyun eğerek onlara uyum sağlamaya çalışıyordum.

"Sen ve Rita hallettiniz ve şimdi buradayız diyorum." Sanki tüm bunlar onun maaş derecesinin altındaymış gibi iç çekti.

"Tamam." Duygularımı geri çekmeye çalıştım çünkü öfkelenmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Yine de hayallerime bir darbe daha indiriyordu. Az önce telefonda birinin yer döşemesiyle ilgilendiğini duymuştum. Fırınının tüm renginin solmasında onun parmağı olmamasına imkân yoktu. "Onunla bu konuyu konuşacağım."

"Bu hafta lobi tasarımı ve sütlerle ilgileneceğini unutmayın. Son inşaatın bir kısmıyla ben ilgileneceğim ve bu yüzden burada geçirecek fazla zamanımız olmayacak. Tesisin büyük açılışı sadece birkaç ay içinde yapılacak. Takviminizde tarihler var, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım, sorusunun zekamı küçümseme şeklini yadırgamamaya çalıştım. "Hazır olacağım."

"Büyük açılış sırasında sizinle birlikte çalışacak ekstra personeliniz olduğunu görün. Rita size işe alınabileceklerin listesini verdi mi?" Başımı salladım. "Bir sürü insan gelecek

sadece yeri görmek ve bir şeyler denemek için. Tesise yakın bir yerde mi kalıyorsunuz?"

"Yeterince yakın." Omuz silktim. Eğer bu Dominic'in havadan sudan konuşması ve işleri yoluna koyma çabasıysa, daha kat etmesi gereken çok yol vardı.

Cevabımı onaylamamış gibi mırıldandı. Benimle ilgili hiçbir şeyi onayladığını sanmıyorum. "Gruba geri dönüp bu akşamki saçma partiye devam edelim mi?"

Bu fikrin aptalca olduğunu düşünmemesi için ona "Parti için heyecanlıyım," dedim. Bunu kim planladıysa ve hepimizin birbirimizi tanımasına önem verdiyse, iyi bir çalışan ekibi kuruyordu. "Birlikte takılır ve arkadaş olursak hepimiz birbirimize çok daha fazla yardımcı oluruz."

"Sen öyle san," diye homurdandı ve sonra beni kapıya doğru salladı.

"Bu doğru, Dominic. Sen bana tatil köyü tasarımların için gelseydin, ben de sana fırın tasarımlarım için gelseydim ne olurdu bir düşün. Belki daha iyi bir sonuç elde edebilirdik-"

"Daha iyi mi?" Ters ters baktı. "Hastane ortamı gibi değil mi? Dergilerin bunun mükemmel bir karşıtlık dengeleme gösterisi olduğunu söylediklerinin farkındasınız değil mi, düz çizgilerle kıvrımlar, siyahla beyaz-"

"Ben gerçekten ..." demek istemedim. Burayı tarif ederken gözlerindeki tutkuyu görmek için ona baktım.

"Ayrıca"-birden dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi-"Hiçbir renkten hoşlanmıyorum. Elbisenizde bile."

Anında elbisemin kumaşını elime aldım, tamamen hakarete uğramıştım. Elbiselerdeki çiçekleri, renkleri ve ışığı severdim.

Her yerde. Aşağıya ve sonra tekrar yukarıya bakarak kıkırdamaya başladı "Benimle dalga geçiyorsun. Sorun değil. Her neyse. Bence bu tatil köyünün güzel olduğunu biliyorsun. Benim onayıma ihtiyacın yok."

Gözlerini devirdi ve lobiye çıkabilmem için kapıyı açtı. "Oh iyi. Artık bana hakaret etmeyi bıraktık mı?"

"Sana mı? Senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Sadece tatil köyünüzü söyledim-"

"Tatil köyüm *benim*. Biz biriz ve aynıyız, Clara." Bunu öyle bir inançla söyledi ki, bir an için birbirimizle ilişki kurabileceğimizi hissettim.

"O zaman benim ve fırınımın da aynı şey olduğunu biliyor olmalısınız. Sen ve Rita'nın tasarımıımı bozmanızın her seferinde bir hakaret olduğunun farkındasınız, değil mi? Eğer tasarımıımı değiştirirseniz, fırınıma hakaret etmiş olursunuz. Ve ben de benim fırınımım." Karşı çıkmasını isteyerek ona doğru yaklaştım.

Birkaç saniye beni inceledikten sonra geri çekildi ve onunla birlikte fırından çıkmam için elini uzattı. Çantamı aldım ve "O zaman sahiplen ve bunun için savaş" dediğinde yanından geçip gittim.

Bilmiyordum ki, bu sözlerle bir şeyleri yerinden oynatmıştı, sanki bir emirmiş gibi, sanki onu dinlemem gerekiyormuş gibi, sanki bana verebileceği en iyi tavsiye buymuş gibi söylemişti. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Gerçekten savaşmamı istemiyordu. Kimse istemezdi. Bu yüzden yüzyılın en itici çocuğuydum.

Yine de o gece kavgamız başladı.

CLARA

Bir saat sonra ben partideyken Nastasia aradı. ve onunla sadece on dakika konuşmamı söyledi, ben de istediğim için değil ama hayır demek istemediğim için konuştum.

Tekrar tekrar teslim oldum. Ben böyle yetiştirildim, böyle alışmıştım. Ancak, eve gelmem konusunda durmadan gevezelik etmesini dinledikten sonra, bu sözler kafamın içinde dönüp durmaya başladı. Ona gitmem gerektiğini söyledim, çantamdan üzerinde pastane fobum olan anahtarlarımı aldım ve herkesle iletişim kurmaya karar vermeden önce masalardan birinin yanına diğerlerinin yanına bıraktım.

Gülümsedim, el sıkıştım ve onlarla birlikte shot attım. Bunun tüm iş arkadaşlarıma kendimi sevdireceğim bir gece olması gerekiyordu ve onlar daha da sarhoş olurken, kendimi her biriyle çevrili olmaktan mutlu buldum. Lobi katındaki pastanenin bana ait olması kimsenin umurunda değildi. Tek istedikleri hepimizin koordineli çalıştığından, eğlendiğinden ve başarılı olduğundan emin olmağı.

Rita hariç. Rita, Paloma'nın sahildeki giyim mağazası tabelasına bir tartışma başlatmak ister gibi baktı.

"Dükkânınızın adını değiştirmeniz gerekecek ve eğer tabela son teslim tarihimize kadar elden geçirilemezse, bununla ilgili sorunumu Dom'a götüreceğim." Dom'un lakabını sanki çok yakınlarmış da bundan kurtulabilirmiş gibi söyledi. "Misafirler için böyle göze batan bir şey istemeyecektir."

Paloma'nın gözleri büyüdü. Frida's Closet'in markasına ne kadar uygun olduğunu konuşuyorduk. Markasına bir yıl önce vefat eden büyükannesinin adını vermişti. Konuşmasını, Rita'ya siktir olup gitmesini söylemesini, onu tanıdığım cesur kadın gibi davranmasını bekledim ama bunun yerine gözleri doldu. Karşı koymadan başını salladı. Tek bir gık bile çıkarmadan.

"Bu ismin tam olarak nesini beğenmedin?" Yeni arkadaşımın yanına geldiğimde kendi kendime mırıldandığımı duydum. Belki içkiler yüzünden daha cesur olmaya başlamıştım, belki de Rita'nın bizi aşağılamasından bıkmıştım. Hayatım boyunca onun gibi kadınların yanında bulunmuştum. Kız kardeşim ve annem, hep birlikte çalışmamızın daha iyi olacağı durumlarda bile birilerini küçümsemekte çok iyiydiler. "İsmin nesini kabul etmiyorsun?"

"Çok açık değil mi, Bayan Milton?" Lazer odağını bana çevirdi. "Herkesin yaratıcılığına karşı çok hoşgörülü davrandık ama Frida'nın Dolabı istediğimiz görünüm değil. Bu isimde kararlı mısınız?"

"Hayır... Hayır, tabii ki değil. Sadece sevimli olduğunu düşündüm ve
-"

"Çok şirin." Açıklığa kavuşturdum. Paloma'nın parlak kahverengi gözleri birkaç dakika önce bana bu ismi açıklarken ışıldamıştı. "İnsanlar alışveriş yaparken kendilerini rahat ve evlerinde hissedecekleri bir yer istiyor.

Bu mükemmel-"

"Los Angeles'taki insanlar konusunda uzman mısınız, Bayan Milton?"

Bu kadın bana bu soruyu soracak kadar cüretkârdı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak arkadaşımın önüne geçtim. "Florida'da sahilde bir fırınım var Rita, burada da bir tane açmak üzereyim-"

"Evet, ama buradaki çoğunlukla *benim* tarafımdan tasarlandı, değil mi?" Cevap vermeme fırsat vermedi. "Üvey babanız izin verdiği için sizde olabilir ama standartlara uygun olduğundan emin olmak için ben inşa ettim. Ve muhtemelen sığmaması gereken bir yere sığdırmak için epey çaba harcadım. Unutmayın, biz bir standardı korumaya çalışıyoruz."

Paloma bir elini sırtıma koyarak geri çekilmem gerektiğini ima etti. Ama çok yorgundum. Gözlerim etrafta gezindi ve Dominic ortalıkta görünmüyordu. Yine de, bu hikayenin ona geri döneceğini bilecek kadar çok insan izliyordu.

Durmalıydım. Yuvarlanmalıydım. Belki de ölü taklidi yapmalıydım.

Bunun yerine, onun dediğini yaptım ve sahiplendim. Muhtemelen benden istemediği bir şekilde iç mimarına karşı bunun için savaştım. "O zaman standartların onları yaratan tasarımcı ve sanatçılar tarafından oluşturulduğunu unutmamalısınız. Paloma'nın dükkânı ve benim fırınım da buna dâhil. Kitleler için vizyonumuzu sulandırmak, insanların deneyimlemek istediği özgünlüğün büyüsunü bozar."

Hışımla yanından geçtim ve neyse ki Paloma da onu takip etti. Beni kendine çekti, elini elime geçirdi ve bir dakikalığına dükkânına gidip oturmamız gerektiğini fısıldadı. Başımı salladım çünkü tuzlu havayı mı yoksa sessiz gözyaşlarımın tuzunu mu tattığımdan emin değildim.

Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sadece bir dakika. Ve sonra belki bir tane daha.

Karşı kıyıya taşınmak ve tamamen bana ait olması gereken yepyeni bir fırın açmak için hayatımı altüst etmek eğlenceli olmalıydı. Paloma'nın dükkânının karanlığında gözlerimi sıkıca kapattım ve kendime senin olması gereken bir şeyi bir araya getirmenin ve insanların bundan hoşlanmasını ummanın ne kadar korkutucu olduğunu atlatabileceğimi söyledim.

Rita'nın nefesi ensemdeyken bu girişimin büyük ihtimalle berbat olacağını düşünmeye başladığımda Paloma dükkânın kapısını arkamızdan çarparak ciyakladı: "Sen benim kahramanımsın! Buraya başladığımdan beri bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Rita en kötüsü ve bizi hiç takdir etmiyor. Yüzünü gördün mü?"

Hayır, çünkü ağlama isteğimi bastırmakla meşguldüm. Arkadaşıma baktım, "Kötü müydü?"

"Destansı bir şeydi." Sonra tekrar ciyakladı ve bana sarıldı. "Ben... Ben kendimi hiç böyle savunmadım, Clara. Yıllardır beni itip kakan bir adamla b i r l i k t e y d i m . Şu ana kadar onun hakkında bir kez bile kötü bir şey söylemedim. Sana. Çünkü sen lanet olası bir patronsun."

Yanağımın içini çığnıyor, bambaşka bir nedenle gözyaşlarına boğulmamaya çalışıyordum. Ben de uzun zamandır kendim için ayağa kalkmamıştım. Çok uzun zamandır.

"Biliyor musun," diye fısıldadıktan sonra boğazımı temizledim ve yüksek sesle "Soyunma odalarında kullandığın pembe boyaya ihtiyacım var," dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı, kafası karışmıştı ve sonra gözleri büyüdü. "Şey, bu... bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Rita'yı azarlamak harikaydı ama-"

"Fikrimin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Eğer bana nerede olduğunu söylemezsen, dükkânına giderim." Omuz silktim. Hayallerindeki fırsatı yakaladıklarını bilerek sahilde gülüp dans eden herkesin üzerinde tel ışıklar parıltıyordu. Ben de bu fırsatı istiyordum.

Ve bunun için savaşmaya hazırdım.

"Sabah buna pişman olacaksın. Bunu şimdiden biliyorum."

"Dominic'i hepinizden daha uzun süredir tanıyorum." Bu sadece yarısı doğruydı. "O Rita'dan bile daha kötü ve herkese bu fırsatı vermiş olabilirler ama kurallarıyla bizi boğuyorlar. Ve ben nefes alamamaktan çok yoruldum."

Derin bir nefes aldı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesi korkmuş gibiydi ve onu rahatlatırken kıkırdadım. "Yardıma ihtiyacım yok ve eğer biri bana sorarsa, onlara boyayı nereden aldığımı bilmediğimi söylerim. Hatırlayamayacak kadar sarhoştum."

Dükkânının arka tarafındaki köşede kaybolurken ikimiz de güldük. Birkaç dakika içinde, binanın duvarlarına doğru gizlice yaklaşıyor ve lobiden geçip fırınıma giden uzun koridordan aşağıya doğru koşmak için kapılardan birine doğru kayıyordum.

Kalbim hızla çarpıyor, birinin beni takip ediyor olabileceğine dair korku ve adrenalinle doluydum ama arkamı döndüğümde kimsenin dikkat etmediğini gördüm. Önemli olmadığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Kendi kendime güldüm ve fırınımdaki temiz beyaz fayansın üzerine oturdum - hayal ettiğim fırın, hayalini kurduğum

Hayatım boyunca kafamda canlandırdığım fırına baktım ve ters ters baktım.

Rita'nın sözleri karşısında duyduğum küçümseme ve öfke aklımı başımdan aldı.

Haklıydı tabii ki.

Bu fırın *benim* değildi. *Onundu*. Hepsi onun. Bembeyaz fayanslardan beyaz tezgâhlara, kabinlerdeki siyah deriye ve arka mutfakla fırının önünü ayıran duvardaki kareli backsplash'e kadar.

Ön kapıların karşısındaki beyaz duvara doğru tepinmeden önce orada dikilip ona baktım. Tezgâhların yanından geçip doğruca duvara gittim.

Boya kutusunu yere bıraktım ve Paloma'nın bana verdiği boya fırçasını alıp içine daldırmadan önce yavaşça açtım.

Pembenin o beyaz duvara ilk vuruşu, dövüş için silahımı kullanmışım ve kazanmak üzereymişim gibi hissettirdi.

CLARA

"Ne oluyor lan, Clara Milton?"

Yaptığım şeyi inkar etmek mümkün değildi. Dürüst olmak gerekirse, boya fırçası hala elimdeydi ve pembe boya ondan kutuya damlıyordu. Fırınımın beyaz arka duvarı şimdi pembe ile karışarak bir tür ombre görünümü yaratıyordu. Yumuşak bir pembeydi ama fırının siyah-beyaz görüntüsünü bozacak kadar da cesurdu. Bir çeşit vurgu duvarıydı. Farklı. Güzeldi.

Özür dilemezdim. Ona hak ettiğini düşündüğü ilgiyi bile göstermezdim. Geçen yılki tadilat sırasında o da bana aynısını yapmıştı. Arkamı dönmedim. "Düşündüğümde daha mükemmel."

Arkamdan yaklaştı ve fırçayı elimden alıp boya kutusunun içine soktu. "Aklını mı kaçırdın sen? Bu... Bu... İki ay içinde açmamız gerekiyor."

"Tarihin farkındayım, Dominic." Bunu düşünmek bile tüm bedenimi yoruyordu. Onunla, onun yanında, hatta onunla aynı ortamda çalışmak gerçekten de hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri olacaktı.

"İşteyken 'Bay Hardy' demeye devam etseniz iyi olur."

"O zaman 'Bayan Milton' demeye devam etsen iyi olur," diye karşılık verdim.

"Tanrım, bir işi yürütmek için yetersiz olduğunu biliyordum ama bu kadar beceriksiz olduğunu bilmiyordum." Başını duvara doğru salladı.

"Beceriksiz" mi? Ciddi misin sen? Rita'nın Paloma'nın tabelası hakkındaki görüşleri için yetersiz olmasına ne dersiniz?

."

"O iş halledildi." Sözümü kesti ve tam o sırada telefonuma bir mesaj geldi. Bakmak için çıkarmadan önce titreşimi hissettim.

Paloma: Dominic Rita'ya dükkanımın adını söyledi, Clara. Acayip iltifat etti.

Ardından on tane ağlama emoji geldi. Telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım ve gözlerimi kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. "İsmin onda kalmasına izin mi verdin?"

"Mağazasına uygun." Yaptığı tek açıklama buydu. Bakış açısını anlayamadığım için gözlerimi o n a dıktım. "Tamam.

Boğazımı temizledim. itibaren ve gerçek o aniden Dominic değildi. tam bir pislik. "Üzgünüm, ama bunu yapmak için buradayım fırını olabilecek en iyi hale getirmek."

"Dışarıda herkesle parti yaparak yaptığın şey bu mu?" Diye sordu.

"Evet. Buna çalışanlarla sosyalleşmek ve onların kişilikleriyle bu tesisin nasıl işleyeceğini öğrenmek deniyor. Beceriksizlik, bu lanet tesisin CEO'su olmanıza rağmen ortadan kaybolmaktır."

"Ben önce mimari mühendis ve tasarımcıyım. Dürüst olalım, CEO'ların çoğu çalışmaları gerekirken ortama karışmazlar. Rita bu işi hallediyor."

"O içki için gerçekten çok çalışıyorsun, ha?" Elindeki bardağı işaret ettim.

Elini kaldırdı ve biraz fazla eğerek muhtemelen onun da benim kadar çakırkeyif olduğunu gösterdi. "Biraz gevşemeyi hak ediyorum, Clara."

"Asistanınız dışarıda personelinizi parçalara ayırırken olmaz."

"Rita ne yaptığını biliyor. Eğer değişiklik gerekirse-"

"İkiniz de benim espresso makinemi Çılgın mutfak Dominic, burada tezgahın arkasında değil. İkinizin de o makineyi nasıl çalıştıracacağınız, genel olarak nasıl yemek pişireceğiniz ya da bir mutfağı nasıl işleteceğiniz konusunda hiçbir fikriniz yok."

"Bunun için dahi olmaya gerek yok," diye homurdandı.

Boya fırçası hâlâ elimde olsaydı, ona fırlattırdım. Bunun yerine ona doğru eğildim ve sııttım. "Her şeyde çok iyi olduğunu düşünüyorsun, mutfağıma git ve bana göster o zaman."

"Ne?"

"Oraya git ve bana lanet bir kek yap. Tesisinizde olmak için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsanız, bunu benden daha iyi yapabileceğinizi gösterin. Ya da daha iyisi, bir kez olsun benim keklerimi dene ve Michelin şeflerinin yanında olmak için yeterince iyi olmadığınızı söyle."

Zümrüt gözlerini kısmıştı. "Bana meydan mı okuyorsunuz, Bayan Milton? Duvarlarıma boya fırlattıktan sonra bile mi?"

"Onlar senin duvarların değil. Onlar *benim*." Bunu cesurca söyledim ve hatta yürüyüp omzunu dürttüm.

Doğru. Belki diğer herkes ondan korkuyordu ama ben artık k o r k m u y o r d u m . Bu fırın benimdi ve benim de başarısızlığım olacaktı. Onu başkasına veremezdim. Artık veremezdim.

"Oh, o artık bir savaşı," diye mırıldandı kendi kendine, sanki benimle ne yapacağından emin değilmiş gibi. Ben de kendimle ne yapacağımdan emin değildim ama alkol bana cesaret vermişti ve bunu değerlendiriyordum. "Kek mi istiyorsun, sana eşlik edeceğim. Yeter ki doğru malzemeler olsun."

"İçinde ne olduğunu bile biliyorsan çok etkilenirim."

Yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi. Adam pek gülümsemezdi ve o ana kadar ne kadar çekici olduğunu unutmuş gibiydim. Kulağıma doğru eğildi ve okyanus, sandal ağacı ve tamamen *ona ait* bir şeyin kokusunu aldım. "Tatlılarının içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum, küçük savaşı." Karnımdaki kelebekler ona bu kadar yakın kalamayacağım kadar güçlü bir şekilde patladı. Geri çekildim ve dudakımı ısırdım, gözlerini gözlerimde gezdirmeden önce bakışlarını yakaladım. cesurca ve özür dilemeden.

Hareket etmedim ve bakışlarımı ayırmadım. Başka bir erkekle olsaydım, yapardım. Kimseye hava atmak için burada değildim ama bu, kendimi tutup tutamayacağımı görmek için bir meydan okuma gibi görünüyordu ve şimdi her şeyden çok, yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Birbirimizin damarına basıyor, sınırlarını zorluyor ve ilk kimin boyun eğeceğini görüyorduk. "Belki de işe geri dönmelisin. Rita'nın sana ihtiyacı olabilir."

Dili sanki dişlerini biliyormuş gibi dişlerinin üzerinde geziniyordu. "Çalışanlarımın çoğu işlerini bensiz de halledebilir."

Yine dolaylı yoldan bana ateş etti. "Yapamayacağımı mı

söylüyorsun?"

Cevabını beklemedim. Topuklarımın üzerinde döndüm ve çelik kapıdan içeri daldım. Menü için yeterince iyi olup olmadıklarını görmek için son parti çikolatalı keklerime lavanta aşılamaştım. Dün denediğim fikirlerin çoğu kabul edilmemişti ama bunlar kabul edilmişti. Üzerinde aromalı bir çiçek olan küçük bir kek aldım. Bunlar ısıırık büyüklüğünde mini keklerdi, ancak öyle bir lezzet patlaması vardı ki, imza tatlısı olmaya layık olabileceklerini düşündüm.

Arkamı döndüğümde onu birkaç santim ötemde, üzerimde gezinirken buldum, o kadar yakındı ki nefesinin yanağımnda dolaştığını hissettim. Bana bir laf daha atmaya hazırda ve hiçbirini duymak umurumda değildi. Tek kelime etmeye fırsat bulamadan minik keki ağzına attım.

Cesaretim karşısında gözleri büyüdü.

Umurumda değildi. Kollarımı kavuşturdum ve sonunda çiğnerken ona ters ters baktım. "Eğer ağzınızdakine benzer bir kek yapabilirseniz, size söz veriyorum Bay Hardy, bir daha fırında yapılan hiçbir değışiklikten şikâyet etmeyeceğim."

Fırınımanın onun tatil köyüne nasıl sığacağı konusunda endişelerim olabilirdi ama ben çok iyi bir fırıncı ve pasta şefiydim. Çikolatayı nasıl aşılatacağımı, malzemeleri ağzınızda eriyecek kadar iyi nasıl harmanlayacağımı biliyordum. Baharatları nasıl karıştıracağımı ve birinin vücudunda sadece tadıyla nasıl bir deneyim yaratacağımı biliyordum. Onu yakından izledim, yemeğı ağzında nasıl yuvarladığını ve nefesini verdiğiinde, tarçın ve lavantanın damak tadına o zaman ulaşacağını biliyordum. Normalde malzemeleri tam olarak ayarladığımda, inlemeler ya da fısıltılar duyardım.

Övgü. Gerçi Dominic Hardy benim yarattıklarımı hiç denememişti ve bu yüzden göğsünün derinliklerinden sızan ve üzerime yıkanan alçak hırıltıyı hiç duymamıştım.

Gözleri karardı, kasları gevşedi ve iki elini arkamdaki çelik tezgâhın üzerine koymadan önce daha da yaklaştı. Gözleri kapanırken başını eğdi, sanki tadı onu ele geçirmişti. "Siktir, Clara."

Adımı b u şekilde söylemesi doğrudan içime işledi ve vücudumun her yerinde olmaması gereken kelebekler uçtu. "*Bayan Milton* demek istediniz," diye fısıldadım.

Kaldırmadan önce başını salladı, cevap vermedi. Alt dudağını yalarken söylediklerimin hepsini onayladı. "Bunun içinde ne var?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Hmm, sırlar ve ifşaatlar. Tarifin sırları ve bunu tekrarlayamayacağınızın ortaya çıkması."

"Bana meydan okumak hoşuna gidiyor, değil mi? Yapamayacağımı söyledikleri şeyleri her zaman yapabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ona inanmıştım. Başarısızlıklarını hiç duymadım, sadece başarılarını duydum. Milyonlarca dolarlık sözleşmeler imzalamış ve milyarlar değerinde bir mimarlık firması kurmuştu. Ve bu üvey babamın imparatorluğuna yatırım yapmadan önceydi. Yine de... "Çikolatalı kek yapmak sadece teknik bir iş değil Dominic."

"*Bay Hardy*'yi kastediyorsunuz, değil mi?" diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Eminim seni pek görmediğim için pek aramama gerek kalmayacak."

"Bu doğru mu?" Başını öne eğdi. "Sence kim buraya geri gelip senin öfke nöbetinin üstünü boyayacak?"

"Yaptığım şeye öfke nöbeti demediğinizi biliyorum. Bebeğinizi tekrar tekrar mahvettiğimi düşünebiliyor musunuz?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Fırınımın tatil köyünüzün tam ortasında yer almasına katlanamadığınızı anlıyorum. Onu bir şekilde bozuyorum. Anlıyorum, ama bu alan onun küçük bir parçası. Hala tüm geniş dış cepheye sahipsiniz. Her katta. Lobi. Her şey sizin. Ve tam olarak istediğiniz gibi olsun. Başka türlüünü istemezsiniz, değil mi?"

"Emin misin?"

"Burası benim tek fırınım. Kontrol edebildiğim, bana bir şans verilen tek fırın ve sen ve Rita buradaki sahipliğimi tamamen yok ettiniz."

Özür dilemedi, ama derin bir nefes alırken burun deliklerinin nasıl hafifçe açıldığını gördüm, sanki sonunda bir parça pişmanlık duymuş gibi, "Bu keki tıpkı seninki gibi yaparsam, önümüzdeki iki ay boyunca bu fırında değişiklik istemeyi bırakmaya ne dersin? Buna ne dersin?"

Yanağımı çiğneyerek yüzüne gülmemek için elimden geleni yaptım.

"Başaramayacağımı düşünüyorsun, ha?" Kıkırdadı ve ben onu durduramadan kalçalarımın tutup beni kaldırarak hazırlık adasının tezgahına oturttu. "İzle."

Dönüp dolaşıp kullandığım tüm malzemeleri bulmaya çalıştı. Kakao tozu ve tereyağı ile şeker, tuz ve sütü tam olarak buldu. Açıkçası bundan çok etkilendim ama işin zor kısmı baharatlar ve yağlardı. Lavantayı alıp onaylamam için havaya kaldırdığında gözümü bile kırpmadım.

"Sen bilirsin, kodaman." Ona el salladım.

Sanki burada hayallerimiz için savaşıymıyormuşuz gibi, meydan okumadan hoşlanmış gibi tekrar güldü. Tezgâhtan indiğimde nereye gittiğimi sordu.

"Bunu almak için." Beyaz dolaplardan birinden bir şişe burbon aldım.

"İşteyken içmek için şimdiden likör mü saklıyorsun?"

"Bourbon çikolataya biraz tatlılık katıyor.

Bazı insanlar viskiyi daha çok sever ama benim damak tadıma göre biraz fazla dumanlı." O malzemelere kaşlarını çatarken ben iki bardak çıkardım. "Ama bu özel çikolatalı kek için değil. İpucu için rica ederim."

Kakao yağını ısıtmak için ocağı açtığında ona bir bardak uzattım. Elim kaşınmasına rağmen sıcaklığı düzeltmedim. Isıya dayanıklı bir kasesi de yoktu. Tereyağını tencerenin içinde eritmek yenilgisini pekiştiriyordu. "Sana bir tane daha vereceğim. Tarçın, lavanta ve hindistan cevizi kullanıldı."

"Şimdiden sıçıp batırıyorum, değil mi?"

Omuz silkerek içkimden bir yudum aldım. "Göreceğiz, değil mi?"

"Tadı tıpkı seninki gibi olacak." Yağlı kâğıttan bir kek daha aldı ve ağzına attı. Tekrar küfretti. "Valentino bunları denedi mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. Valentino yetmiş beşinci kattaydı. Aklımda başka bir tür ünlüydü. Elbette onun gibi adamlarla daha önce de tanışmıştım ama o tartışmasız dünyanın en iyilerinden biriydi. Restoranlarını, mutfaklarını nasıl işlettiğini, yirmili yaşlarında nasıl bir efsaneye dönüştüğünü duymuştum. Şimdi, otuzlu yaşlarında, her yemek

blog yazarları ve eleştirmenler onu tanıyordu. Restoranları ödülleri kazandı ve diğerleriyle birlikte James Beard'ı kazandı.

"Henüz menüde yok. Sadece bu mutfağın sınırlarını test ediyorum ve neler yapabileceğimi görüyorum."

Mırıldandı, hâlâ tatlıya bakıyordu. "Bunu restorana dahil etmek istemesi durumunda tüm tatlıları onunla tartıştığınızdan emin olun çünkü orada tatlı olarak bu kadar iyi bir şey yok."

Cidden mi? Bunu iltifat olduğunu düşündüğüm bir şekilde söylememişti ama yine de değerlendirmesiyle kalbim fazlasıyla ısındı. "Yani sonunda benim bir şeyimi beğendiğini mi söylüyorsun?"

"Fark eder mi? Bu yukarıda olabilir." Teşekkür etmeli miydim?

"Menülerimiz o kadar uyumlu olacak mı bilmiyorum. İnsanlar eşleriyle birlikte şık bir gece geçirmek için onun restoranına gidecekler. Benim fırınım ise-"

"Sabahlarına çökmekte olan bir dokunuşla taze bir başlangıç mı?"

Mükemmele yakın tanımlaması karşısında ağzımı kapattım.

Bunu düşünsem bile yüksek sesle kabul etmeyecektim.

Yapmaya çalıştığı çikolata şurubuna bakarken hiç etkilenmiş görünmüyordu. Henüz un ve şeker bile gelmemişti. "Bunu kabul ettiğim için pişman olacağım, değil mi?"

"Bu sadece çikolata tabanı. Bunu yapabilirsin. Diğer şefleriniz ve fırıncılarınız gibi özel bir şey yapmıyorum," diye cesaretlendirdim, yoruma küçümseyerek başlamıştım ama sonunda bir parça şüphe hissettim. "Ben sadece..."

"Sen nesin, Clara mı?"

Ona kendimi yersiz hissedebileceğimi, bir yere ait
olamayabileceğimi söyleyemedim.

Başarana kadar numara yapmak için buradaydım, değil
mi?

DOMINIC

Burada yeni bir kelimeyi çağrıştırmaya başlamıştım.
Clara Milton'ın her şeyiyle.

Bağımlılık yapıcı.

Karşılama etkinliğinde insanları nasıl yönlendirdiğini, insanların ona nasıl yöneldiğini, onun fikirlerini nasıl dikkate aldığını gördüm. Tatil köyü tasarımıımı yırtıp attığında bile bunu yaptım. Ferahlatıcı bir gözü vardı ve dürüsttü. Ve sonra Paloma'yı, kendisini savunduğundan daha fazla savundu. Bu bana sanatın ne olduğunu ve ne olabileceğini hatırlattı.

Paloma'nın mağaza ismine teslim olmak anlamına gelse bile bunu karartmazdım. Rita'ya da söyledim ve tabii ki çok kızdı ama umurumda değildi. Clara, Paloma'nın geri çekileceğinden emin olduğum bir anda onun için ayağa kalktığında, işte o zaman ışığı parladı, karşı konulmaz bir şekilde olağanüstü oldu, diğerlerinden çok daha parlak bir şekilde parladı ve ben başka tarafa bakamadım.

Partide yine arka planda kaybolacağımı düşünmüştüm ama onun yerine onu gizlice kaçarken yakaladım.

Duvarımı boyadığında o da elini taşın altına koymuş ve sallamıştı.

Benimkini. Bunu açıklığa kavuşturmak istedim. Bu lanet tesisteki her şey benimdi ve o bunları tahrip etmişti. Değiştirdi. Kendi ihtiyaçlarına göre değiştirdi.

Cesur ve tamamen asiydi. Ve sikim onu cezalandırmak ya da övmek istiyordu, bu noktada hangisi olduğundan emin değildim. Clara'nın bana karşı gelmesi ve normalde boyun eğdiğini bildiğim halde sınırları zorlamasıyla ilgili bir şey beni daha fazlasını istemeye, daha fazlasını arzulamaya, daha fazlasına ihtiyaç duymaya itti.

Servis ettiği şeye hızla bağımlı hale gelirdim. Ve bu tehlikeliydi. Artık kötü alışkanlıklarım yoktu. Şeker ve seks en büyükleriydi.

Clara Milton her zaman istediği fırının pembe zeminini hak ediyordu. Muhtemelen istediği her şeyi hak ediyordu. Yine de zirvede olmak için acımasız, vizyonunuzun peşinde hırçın ve geride cesetler bırakmaya istekli olmanız gerekiyordu. Ben fazlasıyla istekliydim çünkü bunu yapmayı zor yoldan öğrenmiştim. Onun da böyle olmasını istedim.

"Sen nesen?" Tekrar sordum, bu sefer daha sert. Bir cevap istiyordum. Ya savaşmasını ya da bana daha az bir şey olduğunu söylemesini istiyordum.

Büyük yeşil gözlerindeki ıssızlığı ve aynı zamanda açlığı gördüm; yeterince iyi olma, uyum sağlama, başarılı olma açlığını. Bu bana yıllar önce ne istediğimi hatırlattı.

Bu fırını çalışmadan almıştı ama yine de elinden geleni yapmış, benim gibi tasarımın en küçük detayını bile incelemişti. Çabasını gördüm ve bir parçam onun başarısız olmasını istedi.

başarısızlık, gerçekten başarıya ulaşamazsınız. Bu fırında tekrar tekrar başarısız olma ihtimali vardı ama tek yapması gereken ayağa kalkıp denemeye devam etmekte.

Savaşmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Çikolataya baktım ve topaklandığını gördüm.
"Kahretsin."

"Yeniden başlamak ister misin?" Havayı kokladı. "Eğer yumuşatmazsan, asla doğru yapamazsın."

Çenem titriyordu. Küçük de olsa başarısızlıktan nefret ederdim. "Bana tarifi göster."

Ağzı açıldı, dudaklarının pembe rengi somurtarak dolgunlaştı ve nutku tutulmuş gibi tekrar kapattı.
"Değilim... Şu anda sana bir tarif öğretmek için çok geç. Ciddi misin sen?"

"Öğrenmek istiyorum. Hemen. Şimdi."

"Belki başka bir gün, Bay Hardy." Aramıza bir sınır olarak koyduğum soyadımı söylerken iri ve güzel gözlerini devirdi. Şimdi ise sadece başka bir mıknaş görevi görüyordu. Beni kışkırtmaya çalışması hoşuma gidiyordu. "Partiye geri dönmeliyiz."

Doğru, ama şu anda hiçbir yere gitmiyordum. "Hayır." Başımı yavaşça salladım, sesim kısıktı, "Göster bana."

Dudağını ısırdığında, bunu düşündüğünü anladım.

Önümdeki tencereyi işaret ettim. "Buraya gel, küçük savaşçı. Bakalım tekrar yapabilecek misin?"

Ona bu şekilde meydan okuduğumda bir an bile tereddüt etmedi. "Peki." Tezgâha doğru yürüdü, beni göğsümden omuzladı ve işe koyuldu. Bana tencereyi uzattı ve lavaboyu işaret etti.

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Hepsi boşa gitti, baştan başlıyoruz."

Elini yukarıya doğru uzattı ve ben de kendi dolaplarına kadar uzanmak için muhtemelen bir tabureye ihtiyaç duyacağını fark ederek esnemesini izledim. Vücudunu bana yaslaması, saçlarının çiçekli kokusuyla karışan çikolata kokusu sikimin seğirmesine neden oldu.

Kalın bir kâse çıkardı ve neredeyse gözlerini dikip baktığını gördüm.

"Bunda da mı bir sorun var?"

"Kırmızı kaseler istemiştim."

Ayrıca not edildi. "Erkek arkadaşının seni hokey maçına götürme ihtiyacını karşılamıyor olsaydın o siparişi durdurmak için burada olabilirdin." Lanet bir yemek hakkında tartışmak istiyordu, onunla kendi seviyesinde buluşurdum.

Artık kimse benimle kafa kafaya çarpışmıyordu ama o kaseyi yere çarparken hazırды. "O benim erkek arkadaşım değil. O bir arkadaş. Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

Beni yakaladığından emin olmak için gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. "Eğer ona şans verirsen seni becerir."

"Oh, ben yaptığımda yapıyor." Omuz silkerken gülümsemesi sakarındı. "Yine de bu onu erkek arkadaşım yapmaz."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. *Hay sikeyim.* Onun için bir puan.

Midemdeki sıkışma sadece kokusunu her yerden alabildiğim tatlıları aslında sevmediğimden kaynaklanıyordu, değil mi? Kesinlikle Clara ve Noah'nın gerçekten seviştiklerini duymak beni sinirlendirdiği için değildi. Artık kadınları kıskanmıyordum ve kesinlikle hoşlanmadığım kadınları bile kıskanmıyordum.

"Eğer bir adamla takılıyorsan, o bir arkadaştan fazlasıdır."

"Gerçekten mi?" diye karşı çıktı. "Yani, kadınlarla yattığında-"

"Onlarda kalmıyorum. Yataklarında bir dakika bile uyumam." Yıllardır yapmamıştım, bu onu ilgilendirmezdi ama bir noktaya değinmek gerekiyordu. "Onları becerdiğimi söylüyorum Bayan Milton, hepsi bu. Maçlarına gitmiyorum, formalarını giymiyorum ya da onlarla birlikte dergilere çıkmıyorum. Niyetimi açıkça belirtiyorum."

"Ben de öyle," diye karşılık verdi. "Noah ve ben beklentiler konusunda her zaman çok açık olduk. Bu konuda harikadır."

"O, yirmi dört yedi kadının etrafında döndüğü bir fuckboy. Erkeklere karşı dikkatli olmalısın."

"Bay Hardy." Küçümsedi. "*Biz* meslektaşız. Arkadaş değiliz. Fırında ne istediğin dışında hiçbir konuda tavsiyene ihtiyacım yok ve bu bile çoğunlukla yersiz."

Kıkırdadım. Kahretsin, biraz alkol aldığında bir şey oluyordu. "Güzel. Sen kırmızıları, pembeleri ve gezegendeki her rengi seviyorsun. Rita ve ben sevmiyoruz."

"Beni hayallerimden mahrum bırakıyorsun." Bunu tutkuyla söyledi ve gözleri parlıyordu, sanki arkalarında duygu vardı.

Aslında onu yatıştırmayı düşündüm. Derin bir nefes aldım. "O zaman kaseleri değiştirmemi ister misin?" Kaseyi başka bir tencerenin içine bırakıp ocağın altını kısarken bakışları benimkilere kaydı. Gözleri sorular, merak ve umutla parlıyordu. Bunu neden söylemiştim ki?

"Ciddi değilsen bunu teklif etme Dominic," diye fısıldadı, ilk adımı mırıldanırken tüm şakaları bir kenara bıraktı

Bu sefer. Dudaklarından duymak hoşuma gitti.

"Normalde ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemem."

O bakmadan kıpırdanırken uzun süre birbirimize baktık. Sonra, homurdanmadan önce yere baktı, "Rita'ya anlatmakta iyi şanslar."

"Onun patronu olduğumun farkında mısın? Sence isteğimle ilgili bir sorun yaşar mı?" Sırıttım ve Clara küçük bir gülümsemeyle başını kaldırıp baktı, sonra da kıkırdadı.

"Yani, muhtemelen." Bir kıkırdama daha yükseldi ve ardından başka bir pişirme kabı kapıp tereyağını döndürerek kakao ve şeker eklerken gülmeye başladı. Zahmetsizce karışımı tuzladı ve ardından birkaç damla yağ damlattı. "Ne de olsa burası onun fırını."

Son kısmı iç çekerek itiraf etti, kahkahasının ölmesine izin verdi ve ben önümdeki kadını incelemekten kendimi alamadım. Günlerce süren kıvrımlar, topuklu ayakkabılar ve çiçeklerle dolu krem rengi bir elbise giymişti. İpeğe dönüşen ılık sıvıya bir parmağımı daldırmak için yaklaştığımda ve onu kaşlarını çatarken yakaladığımda bile tat almaya devam etti. "Ne?"

"Fırına *hiç* uğramıyorken, bunların herhangi birine, özellikle de keklerin içine girmesi gereken eritilmiş çikolataya düşkünlüğünü görmeye dayanamıyorum."

Beni tanı mıyordu. Ne kadar çok şey yapacağım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eski sevgilim ve geçmişte bunu yaparak nasıl ölümcül hatalar yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. "Clara, buna değdiğinde kendimi şımartırım."

Gözlerimin altında yanakları pembeleştikçe kendimi tutmakta giderek zorlanıyordum. Kadın imaları çabuk kavriyordu çünkü muhtemelen onun aklı da benimkiyle aynı yerdeydi.

"Demek sonunda ikolatam buna değdi? Evdeki fırınının önünden geçtiğin onca yılın aksine mi?"

"Savunmamda, şimdi tatil köyümde ne olacağını bilmem gerekiyor."

Mırıldandı ve sonra mırıldandı, "Üç damla lavanta ile bir tutam tuz ve hindistan cevizi ile karıştırılmış tarçın serpmek çok önemli. Ruh halime bağlı olarak bazı günler daha fazla, bazı günler daha az ekliyorum."

"O zaman eskisi gibi olmayacak."

"Yine de benim olacak ve bu yeterli olmalı." abucak ocaktan aldı ve diğer ocağın üzerine koydu ama benden uzaklaşmadı. Bana yine o yakıcı bakışlarıyla baktı. "Burada *benimkinin* yeterli olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum."

"Yine de bu fırın için Rita'nın seni ezip geçmesine izin verdin." "Senin ihtiyalarınla 'uyumlu' olmaya çalışıyordum." karşılık verdi.

"Ah. Çok tatlısın, Clara." Bir tasarımcının vizyonuysa bu asla işe yaramazdı. "Ama söyle bana, tesisime steril bir hastane dediğinde bu 'uyumlu' muydu?"

Derin bir nefes aldı. "Şey, bunun için özür dilerim-"

"Yapma." Emrim havayı kesti. İhtiyacı vardı.

Şimdi bir şeyler öğrenmek ve bilinçli olarak bir taraf seçmek için. Eğildim, dudaklarımı kulağına değdirecek kadar yaklaştım. "Tatlı mısın yoksa baharatlı mı bebeğim? Kolay lokma mısın yoksa savaşçı mı?" Hemen cevap vermeyince geri çekildim. Bakışları utanç ya da öfkeyle ya da her ikisiyle birden parlıyordu. "Görelim mi? Bu ikolata kadar tatlı mısın, değil misin?"

Onu sınıra doğru itiyordum. Bunu biliyordum. Belki de katlanmasını ve uzaklaşmasını istedim. Buna ihtiyacı vardı.

Haddini bilmesi gerekiyordu ama bunun yerine bana doğru yaklaştı ve tencereye uzanarak erimiş çikolatayı parmağına alıp köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum, Dominic." "Beni tatmak ve görmek ister misin?" diye fısıldadı.

Bir meydan okuma için bir meydan okuma. Benimle kafa kafaya çarpıştı.

Sanırım Clara'nın içindeki dövüşçü ne zaman pes edeceğini bilmiyordu. O da zorlu bir eşle karşılaşmıştı, çünkü tereddüt bile etmedim. Tereddüt etmeliydim ama yapısal sorunlar ve başka bir proje için yurtdışından gelen telefonlarla berbat bir gün geçirmiştım. Bardağı taşıran son damla, onun bu tesisi tasarlamak ve yönetmek için harcanan kan, ter ve gözyaşını parçalara ayırmasını dinlemek oldu.

Gerçek şu ki, sadece ben olmamalıyđım. Restorancılardan, tasarımcılardan, mali danışmanlardan, insan kaynaklarından ve ihtiyaç duyulabilecek diğerk tüm kişilerden oluşan bir ekibim vardı. Yine de her şeye elimi sokmak istiyordum. Bir insan kendi mükemmelliğini kendisi yapmadan elde edemezdi.

Boynunu tuttum ve çenesini yukarı ittim, böylece vücudunun o hassas kısmına daha iyi erişebilecektim. Dilim köprücük kemiğinde gezindiğinde ve ardından dişlerimi geçirdiğimde ürperdi. Nazik olmayacaktım. Onu tezgâha doğru itip kalçasından kavrayarak boynundan ve kalçasından tutup kaldırdığımda, kollarını boynuma dolayarak ve bacaklarını aralarından geçmem için açarak isteyerek gitti.

Ağzımı boynundan çekmedim. Çekemezdim. Göğüslerine doğru ilerledikçe teni çikolata şeritlerinden daha pürüzsüz, esnek ve dolgundu. Onun

Elleri saçlarımdaydı, buna ihtiyacı olduğunu, bir saniye daha istediğini inlerken her yeri çekiştiriyordu.

"Bir saniye mi? Arkadaşın Noah'ya verdiğin bu kadar mı?" Başımı salladım ve yumuşak tenine sürtündüğümü hissedince nefesi kesildi. "Bundan daha fazlasını alıyorum, Clara. Doğru yaptığımdan emin olmak için tadına bakmaya zaman ayırmak istiyorum."

"Ne? Az önce yaptın."

Başparmağımı boynundan yukarı kaldırıp alt dudağını izledim, o kadar dolgun ve şişmişti ki boynunu emerken dudağını ısırıldığını gördüm. Elbisesini kalçalarından yukarı, daha yukarı iterken bakışlarını tuttum. Odadaki hava sessiz bir gerilimle çatırdıyordu ve ışık loş olmasına rağmen, gözümü alamadığım parlak bir elektrikle titreşiyordu.

Onun gibi birini mahvederdim ve elim elbisesinin altındaki dantele ulaştığında bu fikir sikimi karnına doğru sertleştirdi. "Seni tatmak istediğimi söylediğimde boynunu kastetmemiştim bebeğim. Ya da bu sikilebilir dudaklarını."

Danteli kenara ittim ve onu sırlıslık buldum. Klitorisini ne kadar hızlı bulduğumu, diğer elimi boğazına götürüp onu sırtını gurme hazırlık adasının paslanmaz çeliğine yaslayacak şekilde aşağı iterken onu çimdiklemekten nasıl çekinmediğimi görünce nefesi kesildi. Bu sayede amcığına kolayca erişebiliyor, gönlümce oynayıp tadına bakabiliyordum.

"Seni burada tatmak istediğimi kastetmiştim." Klitorisini çalıştırmaya devam ederken bir parmağımı içine kaydırdım. Gözlerinin neredeyse başının arkasına yuvarlanmasını, tüm vücudunun dokunuşumla nasıl kemerli olduğunu sevdim. Ama ben daha fazlasını istiyordum.

Bunu hatırlamasını istedim - steril dediği pastanenin ve tatil köyünün kirletilebileceğini, kendimi şımartabileceğimi ve söz konusu o olduğunda hemen burada ve şimdi yapacağımı hatırlamasını istedim. Ama kuralları ben koydum. Gerektiğinde buraya hoşgörü getirecektim. Bu gece öyleydi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, onun kokusunun etrafımı sarmasını, uyarılmışlığının yüzümü kaplamasını, burada ona sahip olduğumu anlamasını istiyordum, tersi değil.

Dilim yarığına sürdü ve "Dominic, lütfen" diye inledi.

"Bacaklarını daha geniş aç, bebeğim. Tam erişim istiyorum. Bu artık benim. Tekrar tekrar tatmak için benim."

Bana karşı koymadı. Kalçaları vücudu bana aitmiş gibi hareket ediyordu ve ben de amımın içine gülümsedim. O benimdi. Tamamen benim. Sarhoş olmuştum, o gece zaten içtiğim viskiyle değil, onunla sarhoş olmuştum. Onun kokusuyla kafayı bulmuştum, tadına doyamıyordum ve o orgazmı çalmanın peşindeydim. Vücudunun sıkılaştığını hissettiğimde klitorisini emdim. Sanki kafayı bulmak istiyordu ama bununla savaşmak da istiyordu.

Benim küçük savaşçım. "Bırak, bebeğim." Kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı çalıştırmaya başladı, ama yukarı bakıp dudağını ısırđıđını gördüğümde hala kendini tuttuğunu biliyordum. Bir parmağımı içine sokmak için geri çektim ve inledi. "İşte bu kadar. Bana her şeyini vereceksin. Orgazmını dudaklarımda tatmak istiyorum, Clara. Yüzüme ihtiyacın varmış gibi sür." Ağzımı tekrar ona doğru indirdiğimde ve dilimi amına soktuğumda inledi.

Kahretsin, o kalçaları talimat aldığı gibi hareket ettirdi.

Kalçaları yüzümün etrafında sıkılaştıkça saçlarımı tutuşu daha da yoğunlaştı, sanki beni daha yakına çekebilirmiş gibi, sanki başımı zaten olabildiğince içine gömmemişim gibi.

Tadı tatlıydı ve sanki benim gibiydi. Klitorisini sıkıştırdım ve yuvarladım, böylece yüzüme biniyor olsa bile onu kenara iten bendim.

"Siktir" diye mırıldanırken tüm vücudu sıkıştı. Adımı haykırmadan önce dudaklarından tatlı bir küfür döküldü. Her şeyi. Sadece Dom ya da Dominic değil, Dominic Hardy. Ve bu hırıltılı ses tamamen cinseldi, tutku ve teslimiyetle doluydu.

Dilimi ıslatırken onun uyarılmışlığını içime çektim, artçı şoklarının ağzımda bir yuva bulmasına izin verdim çünkü onun her tadını öğrenmek istiyordum. Yaptığım her şeyde titizdim ama bu bir saplantı haline gelecekti. Clara Milton'ın boşalmasını sağlamak yakın gelecekte vazgeçemeyeceğim bir zevk olacaktı. Bunu o an ve orada biliyordum.

Clara Milton ışığını ve eğlencesini her yere yayıyordu. Babasını tanıdığımdan beri bunu defalarca görmüştüm - iç mimarım onu zorladığı halde Rita'ya nasıl gülümsediğini, ben onunla görüşmeden tasarımıdaki değişiklikleri nasıl kabul ettiğini, çıkarları olan arkadaşının lanet olası maçları için ondan evde kalmasını nasıl istediğini.

İnsanları memnun eden biriydi, kendini her zaman ele verirdi, ama bu gece onu sadece kendime istiyordum.

Vücudu nihayet gevşediğinde, onun üzerinde durdum, tadı hala dudaklarımdaydı, uyarılmışlığı hala parmaklarımı kaplıyordu. Bir parmağımı yanımdaki çikolataya daldırdım ve

alt dudağında gezdirip tadına bakmasını söyledim. Yeşil gözleri bulanıktı ama ona bunu yapmasını emrederken gözlerindeki kıvılcımı gördüm. "Keklerin kadar tatlısın, ha?"

Derin bir nefes aldı, pembe dilini yumuşak dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirirken bakışlarımı tuttu, öyle ki izlerken sikim iki kez seğirdi. Parmağımı burbona daldırıp çikolatayı ve onun tahrikini karıştırırken göz temasını kesmedim ve parmağımı ağzıma götürüp emerek temizledim. "Tatlı ve Baharatlı bu pastane için uygun bir isim olabilir. Siktir, tadın çok güzel."

Sözlerim karşısında ürperdi, nefesi yeniden hızlandı ve... kahretsin. Normalde bir kadından istediğimi alırdım ve başka bir şeyin peşine düşmezdim. Kendimi çok net ifade ederdim ve buna onları öpmek ve seviştikten sonra fısıldayarak güzel sözler söylemek de dahildi.

Yine de, Clara'yı öpmek için eğildiğimde, bu nazik olmak için değildi. Mırıldandım, "Kukunun beni ve tatil köyümü ne kadar sevdiğinin tadına bak şimdi." Dilimi ağzına soktum ve sert uzunluğumu hassas çekirdeğine doğru ittim. Nefes nefese kaldı ve altımda titredi.

Tam geri adım atacaktım ki dili benimkiyle buluşmak için dışarı fırladı. Sonra kolu boynuma dolandı ve beni kendine çekti, kemerimden tutarak kalçalarımı onunkilere sürttü ve inledi.

Kahretsin.

Bu gece onu becermek niyetinde değildim. Kızdan hoşlanmıyordum bile. Ve onun pastanesinin benim tatil yerimde olmasından nefret ediyordum.

Ama lanet olsun, amının tadını sevdim.

CLARA

Ben

olsam Kayıp benim Misketler,
Tamam mı? Tümü . Onlar. Dominic
Ne zaman onun yanında olsam düşüncelerim dağılıyordu ve
bu gece soğukkanlılığımı, kontrolümü ve muhtemelen
ahlakımın çoğunu kaybetmişim.

Dizlerinin üzerine çöküp beni indirdikten sonra onları
tekrar kazımaya çalıştım mı?

Hayır.

Onun yerine ben ikinci raundu istedim. Altın için
gidiyordum ve daha sonra kendimle gurur duymayacağımı
düşündüm, o zaman neden tüm kupayı eve götürmeyeyim.
Sert aletin bana sürdüüğünü hissettim ve beni sikmenin
eşiğinde olduğunu anladım. Belki sikişmekten nefret
edersek, sonrasında birlikte çalışabilirdik, değil mi?

Beni sertçe öperken kemerini çözdüm. "Artık tatil
köyümü seviyor gibisin, küçük savaşçı."

Ben yapmadım. "Aslında bundan nefret ediyorum,"
dedim boynumu daha fazla emmek için hareket ettiğinde.
Isırmadan ve daha sert emmeden önce hassas tenime doğru
kıkırdadı.

Kemerini çözüldüğünde, elleri üzerimde gezinirken nefes
nefese önce düğmeyi, sonra da fermuarı açmaya çalıştım.

Göğüsler. Tanrım, çok kabaydı, sanki bana şefkatle davranamazdı, sanki bunu istemiyordu.

Yine de sikini aynı sertlikte kavradım, sıktım ve aldığım alçak hırıltı beni teşvik etti. "Bana sahip olmak mı istiyorsun, şekerim?"

Yukarı doğru itti ve yumruğumun içinde büyüklüğünü hissettim. Tepkimi kontrol edemedim "Tanrım" diye bağırdım.

"Hayır bebeğim. Sadece patronun." Göğsümün kıvrımına gelmişti ama kumaşı itmemişti ve yine de meme uçlarımın nasıl büzüştüğünü, dokunması için nasıl yalvardıklarını hissedebildiğini biliyordum.

Yine de tam kenarından emdi, sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi tenimi öptü. Sikini amıma doğru da yaklaştırmadı. Bunun yerine, elim onu okşarken sadece santimetre uzakta durdu ve onu ileriye doğru itmeye çalıştı.

"Lütfen," diye fısıldadım, neye ihtiyacım olduğundan bile emin değildim - ağzı göğüslerimde ya da siki içimde. Sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen ne?" Bana bakarken gözleri parlıyordu. Beni merhametine bıraktığını, o anda her şeye boyun eğeceğimi biliyordu.

"Lütfen, Dominic. Lütfen beni iyi hissettir."

"İçtiğini bile bile o güzel amcığı sikmeyeceğim. Ben aptal değilim. En azından bu gece. Onun yerine ne istiyorsun?" Sızlandım ve sonra ona ters ters baktım. "Aptal mı? Hiç de aptalca değil. Ben de bunu istiyorum." Onu kavradım ve çektim onu ilerletti. Küçük bir adım atarak buna izin verdi.

İkimiz de onun sikinin çıplak amımda yarattığı şokla gerildik. O da benim içimden geçenleri hissetti mi? Benim

Yumruğum onu zar zor tamamen sarmıştı ama pompalarken bile her yerini hissediyordum; damarlarını, sikinin başını, parmaklarımın üzerine damlayan ön spermi. "Gidip bana sahip olacak başka birini bulmamı mı tercih edersin?" Hırladı ve siki seksime karşı esnedi. İnleyerek fısıldadım, "Sen de beni istiyorsun. Bunu biliyorum."

"Elbette, ama seni ayık istiyorum. Sonra da dizlerinin üzerine çöküp, içinde başka bir erkek olduğu fikrini aklından çıkarmadan önce sikim için yalvarıp yakarmanı istiyorum." Gülünçmüşüm gibi kıkırdadı ve sonra elbisemin spagetti askısını çekip meme ucumu emdi.

Sıcak ağzı ve usta dili mantıklı düşüncelerimi bulanıklaştırdı. Beni tekrar tekrar sikmesi için yalvarırken her şey sıcaklık ve özlemle bulanıklaştı. Adam pes etmedi. Aslında bileğimi tuttu ve amımı ona indirmeye çalıştığımda elimi sikinden çekti. Açıkta kalan göğsümü yalamaya devam ederken önce bir bileğimi sonra da diğerini başımın üzerine kaldırdı. Ona karşı mücadele ettiğimde meme ucumu ısırıldı.

Sanki bana bir ders veriyor gibiydi. Yetki ondaydı. Ben değil.

Sonra aynı hızda olacağımız kadar yaklaştı, siki kıvrımlarımın arasında ve klitorisime değiyordu. Bir kez ileri geri hareket etti ve beni becermesini ne kadar çok istediğimi o kadar kötü hissettim ki gözlerim yaşardı.

"Bir orgazm daha ister misin, küçük savaşçı?"

Çok nazikçe sordu, sanki önemsiyormuş gibi, sanki iyi hissetmemi istiyormuş gibi. İstemediğini biliyordum. Ateşle oynuyorduk ve ben yanmak üzereydim. "Sessiz olmanı ve beni becermeni istiyorum, Dominic."

"Hayır. Sikime binmen gerek. Sana nasıl söylersem öyle sür. Ne istersen al bebeğim, çünkü burada tatlı olmak sana hiçbir şey kazandırmaz." İşte oradaydı. Çok tatlı olduğumu, kolay lokma olduğumu ima ediyordu. Rita'nın fırınıımı elimden almasına izin vermiştim ve bu benim hatamdı. "İstediğin şey için savaşırsan, onu elde edersin Clara. Eğer yapmazsan, onu senden alacağımdan emin olabilirsin."

Siktir et onu.

Tam o anda istediğimi yaptım. Kalçalarımı yuvarladım ve klitorisimi onun sikine sürterek kendimi yukarı kaldırdım. Dudağımı ısırdım ve onu izledim, boyun kaslarının nasıl gerildiğini izledim. Bunu yapıyordum, acı çekmesine neden oluyordum, zevkime ve yüksekliğime doğru inşa ederken kısıtlamasını sınıra itiyordum. Bu benim içindi.

Bu sefer geri adım atmadım, bileğimdeki eliyle savaşmadım ya da diğer eli diğer göğsümü ortaya çıkarmak için kalan spagetti kayışımın kumaşını sürüklediğinde mücadele etmedim. Her hareketimde zıplayan göğüslerimin üzerinde gözlerini gezdirmesine izin verdim.

"Kahretsin," diye yemin etti, "sahiplendiğinde çok güzel oluyorsun.

Bundan sonra nasıl profesyonel olabilirim?"

Ona cevap vermedim. Nasıl yaptığı umurumda değildi. O anda orgazmımı kovalamaktan başka hiçbir şey umurumda değildi ve yine de ona karşı ileri geri kıpırdandığımda bile benden kaçtı.

"Sözlerini kullanma zamanı, Clara. İhtiyacın olanı talep et."

"Öp beni. Hemen şimdi öp beni, Dominic."

Kazanmış gibi gülümsedi ve dudaklarıma doğru eğilip fısıldadı: "Öpücük istemen çok hoş. Ama senin

"Amcığım senin dilinden çok benim ağzımı istiyor."

Sonra sikini çekti ve ağzının tekrar göbeğime inmesine izin verdi. İstedğim şeye boyun eğmedi. Ben onu istiyordum. Hepsini içimde. Ve ben buna yaklaşımadım bile. Yine de onun için çığlık attım. Yaptığı işte profesyoneldi. Kendi kendime elde edemediğim şeyi bana ne kadar çabuk elde ettiği çok açıktı. Yorgunluk beni ele geçirirken dilinin altında kıvrandım.

Bu sefer beni öpmek için yanıma gelmedi. İç çamaşırımı tekrar yerine çekti, sonra elbisemi titizlikle yeniden düzenledi, göğüslerimi, kalçalarımı ve vücudumu neredeyse mekanik bir şekilde örttü. Cinselliği gitmişti, açlığı gitmişti. Beni hâlâ istediğini kanıtlayan tek şey çıplak, kaya gibi sert sikiydi.

Ayağa kalktım ve pantolonunun içine geri dönerken ona baktım. Bunun olmaması gerektiğini söylemesini ya da tam olarak nerede olduğunu bildiği halde tuvaleti sormasını bekliyordum. Eminim beni yüzünden temizlemek isterdi, belki de buradan aceleyle çıkmadan önce kendine bir moral konuşması yapardı.

Bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, kendini düzeltmeye devam ederken sessizliğin havayı doldurmasına izin verdi ve sonra mutfağı toplamaya devam etti. Adam odanın üzerinde kara bir sessizlik bulutu olmasından memnundu ama ben değildim. "Partiye geri mi dönüyorsun?"

"Ne için?"

"Tüm çalışanlarınız dışarıda. Kaynaşmalıyız, değil mi?"

"Kaynaşmak ister misin, Clara?" dedi sırtarak ve bakışlarının tekrar üzerimde gezinmesine izin verdi.

Karnımın guruldamasını görmezden geldim. "İstiyorum. Herkesin yüzünü tanımak, kişiliğini anlamak ve tüm zayıf ve güçlü yönlerini öğrenmek istiyorum. Bir takım olmak üzereyiz."

Alay etti. "Fırınınızda daha önce sizinle birlikte kaç kişi çalıştı?"

Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla ben yaptım. Carl ne zaman açılıp kapandığını umursamıyordu ve ben de dizginleri başkasına vermek konusunda çok titiz davranıyordum. "Bu önemli değil. Ben bir takımdayım Dominic. İstersen sen de bir takımda olabilirsin. Ya da çok hoş olduğunu düşündüğün pastanede oturup o çok nefret ettiğin pembe duvara bakabilirsin çünkü burada bakılacak tek güzel şey o."

Böylece yanından hızla geçip telefonumu tezgâhtan aldım ve sütyenime geri koydum. Dünyanın tepesinde oturduğunu düşünen bir adamı kendi galaksisinde bırakıp değerini ve kararlarını düşünmesini sağlamanın, onu takip etmek için oldukça etkili bir teknik olduğunu keşfetmiştim.

Fırının kapısı daha arkamdan kapanmadan, Dominic'in huysuz kaşlarını çatarak beni takip ettiğini ve kapının *vınlayarak* açıldığını duydum.

Tesisin büyük bölümünü sessizce dolaştık. Bazı koridorlarda ışıklar sadece bizim hareketlerimize göre yanıp sönüyordu. "Bir kez açıldığında, ışıklandırma hareket algılamaz, değil mi?"

"Olabilir. Neden?"

"Misafirler için çok karanlık. Hissedecekler-"

"Sanki köşeleri kesiyormuşuz gibi. Bu kesinlikle elektrik ekibiyle tartıştığım bir konu. Yeşil olmak istiyoruz ama bu onların üzerinde daha fazla çalışması gereken bir konu." Başımı salladım.

başka bir şey söylemek üzereydi. Yine de dürttü, "Başka nelerden nefret ediyorsun?"

"Tesisinden nefret etmiyorum, Dominic." İçimi çektim. "Evie benim bir tatlımı denediğinde hemen sevinçten havalara uçmayan ben gibi konuşuyorsun."

"Ekibimin çoğundan daha dürüstsün. Dürüst bir fikre ihtiyacım var."

"Fırınım dışında bir görüşüm yok," dedim. "Ayrıca, hileli sorulara cevap vermem."

"Numara mı?"

"Dürüst olun ama çok da dürüst olmayın çünkü karşınızdaki kişinin duygularını incitirsiniz ve o da size saldırır. Bu oyundan hoşlanmıyorum." Annem ve kız kardeşimle daha iyisini bilecek kadar çok kez karşılaşmıştım.

"Ben saldırgan değilim. Ve özellikle senin incitebileceğin duygulara sahip değilim." Bunu söyleme şekline güldüm, sanki duygularının bu kadar kontrol altında olmasından, başka kimseyi umursamamasından gurur duyuyordu.

"Yine de tesisinizle ilgili daha fazla görüşümü sizinle paylaşmamayı tercih ederim. Burada işimiz bitti." Bununla birlikte, sahile bakan geniş bir verandaya açılan uzun bir cam kapıyı ittim. Okyanusun serin havasıyla birlikte müzik de beni etkiledi. Paloma hemen bana el salladı, kolu çılgınca ileri geri sallanıyordu. Arkamda kimin olduğunu görünce kolunu indirdi.

Koşarak uzaklaşırken ona arkamdan bile bakmadım. Onun ve yaptığım şeyin fikrini geride bırakmalıydım. Bu hiç bana göre değildi ve hiç de hoşlanacağımı düşündüğüm bir şey değildi.

CLARA

''

Nasıl o Gidiyor musun?" I fısıldadı
üzerinde için Paloma,

Sanki patronum birkaç dakika önce bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatmamış gibi davranmaya çalışıyordum.

"Ed Sheeran'ı kaçırdın. *Ed Sheeran*'ı buraya sadece bizim için getirdiler, Clara." Demek Dominic çalışanlarının kendilerini iyi hissetmeleri için biraz para harcamıştı. "Dansçılar da vardı ve sanırım daha sonra havai fişekler de olabilir, şaka yapmıyorum."

"Bu inanılmaz." Etrafıma bakındım ve burada bulunan yüzlerce insanın arasındaki vızıltıyı gördüm. Ay ışığında kahkahalar ve gülümsemeler.

Kendimi onu ararken buldum, o gece insanlara getirdiği neşeye tepkisini görmek istiyordum ama onu hiçbir yerde göremedim. Bu, onlara tanıklık etmek istemediğini, aralarına karışmak istemediğini hatırlatıyordu.

"Peki, yaptın mı?"

"Ne yapacağım?" Paloma'nın önünde saçlarımı düzeltirken gözlerimi kocaman açarak arkamı döndüm. Onunla yatmış gibi mi görünüyordum?

"Fırınınızda vurgulu bir duvar mı boyadınız?" diye fısıldayarak bana bağırdı. "Bay Hardy gördü mü? Çıldırdı mı?"

Endişeli bir nefes verdim ve kumdaki topuklarıma baktım. Muhtemelen topuklu ayakkabıdan başka bir şey giymeliydim. Önce bir ayağımı sonra diğerini çıkardım, çantamın yanına atmaya gittim ve bunun kötü bir görüntü olup olmadığını düşündüm.

Yine de, kendim dışında iyi ya da kötü görünmem gereken kimse yoktu. Bu gece benim gecemdi. Tek başımaydım ve bu sadece kendim için yaşama şansımdı. "Evet, boyadım ve dürüst olmak gerekirse, kızması umurumda değil."

Sanırım kelimeler ağızımdan çıktığında benim gözlerim de Paloma'ninkiler kadar büyüdü ama kafamın içinde dönüp duran kelimeler Dominic'inkilerdi. Bana istediğimi almamı söylemişti ve bu gece bunu yapacaktım. Bu gece yeni arkadaşlar edinmek, bir ekip olarak nasıl çalışacağımızı görmek ve biraz eğlenmek içindi.

Paloma kükredi ve herkesle konuşmam için beni etrafına çekti. Sahil barı gece hayatı için mükemmel bir eklenti olan Eddie ile el sıkıştım. Paloma'nın mağaza komşusu Courtney'e sarıldım; Courtney bir ay içinde konuklarımıza satacağı güzel mücevherlerle süslenmişti. Garrett tesisin doğusundaki üzüm bağının sahibiydi ve bana en iyi şaraplarından bir kadeh ikram etti. Valentino'nun yanına geldiğimizde, yakından ne kadar çekici olduğunu görünce nefesim boğazımda düğümlendi. Kirli sarı saçları güneşten doğal olarak ışıldıyordu, mavi gözleri sanki aramızda bir şaka varmış gibi parıldıyordu ve güçlü pazuları spor yaptığını gösteriyordu.

Paloma aramızdakileri işaret etti. "Siz ikiniz birbirinizi çok seveceksiniz. En iyi tatlıları o yapar, Valentino. Aynı anda hem Noel'i hem de doğum gününü ağzında hissediyorsun, yemin ederim."

"Noel ve doğum günüm, ha?" Elini uzattı ve kızardığımı fark ettim.

"Muhtemelen ikisi birden değil. Belki biri."

"Ve alçakgönüllü." Kıkırdadı ve ben de daha önce Dominic'le yaptığım çikolata gibi eridim. "Daha önce tanışamadığımız için üzgünüm."

Elini sıkmayı bitirdim ve bu yorumun neden bana pek iyi gelmediğini merak ettim. Neden daha önce tanışmamıştık? Orada olduğumu biliyordu, yeni bir fırın sahibi olduğumu biliyordu ve restoranına çikolata bıraktığımı da biliyordu. "Evet. Özür dilerim. Uğradım ve çikolatalarla birlikte bir not bıraktım..."

"Ah, ekibim muhtemelen onları yalayıp yutmuştur." Omuz silkti ve bu kesinlikle her şeyi açıklıyordu. Sadece benim fırınımınla değil, koca bir restoranla delicesine meşguldü. "Yine de üzülme aşkım. Şimdi buluştuğumuz için mutluyum. Yakında bir araya gelip birbirimizin tabaklarını tatmamız gerekecek, değil mi?"

"Kulağa harika geliyor." Kalbim çırpındı. Ona işine ne kadar hayran olduğumu söylemeli miydim? Kariyerini takip ettiğimi?

Paloma beni kendine çekti ve sonra fısıldadı, "Tamam, aşığı kız. Gözlerinde yıldızlar var. Daha fazlasını istemesini sağlayalım. Şimdi eğlenme zamanı."

Kuşkusuz, dinledim ve çok fazla margarita ile çok eğlendim, Paloma ile gecenin ilerleyen saatlerine kadar dans ettim

yanımdaydı. Eddie'yle daha fazla konuşmaya başladıklarında ona doğru eğilip havanın tadını çıkarmak için bir dakikalığına sahilde yürüyeceğimi söyledim. Kumların arasında yürürken müziğin sesi daha da azaldı, ışıklar uzaktan biraz kayboldu ve ay pırıl pırıl parladı.

Su, kumun üzerinden hızla kıyıya doğru aktı ve sonra nefes alıp verir gibi geri çekildi. İçeri ve dışarı.

"Ekibin arasına karışmaktan bıktın mı?" Sesi gölgelerin arasından gürledi ve ben çığlık atarak öne doğru atıldım, dengemi kaybedip ona doğru tökezledim.

Dominic'in refleksleri benimkilerden daha hızlıydı çünkü beni göğsünden yakaladı ve suya atlamama izin vermedi.

Ona teşekkür etmek için başımı kaldırdım ve vücudum anında tepki verdi, hem de istediğim şekilde değil. Valentino için nasıl eridiğim, şu anda kanımda dolaşan elektriklerle hiç kıyaslanamazdı. Midemdeki kelebekler serbest düşüşe geçmişti ve onunla yüzleşmek için döndüğümde yanaklarımda sıcaklık uçuşuyordu.

"Eve gitme vaktin gelmiş olabilir mi?" dedi usulca.

Başımı hayır anlamında salladım. "Oh. Ben iyiyim."

"İyiyken her zaman insanların içine mi düşüyorsun?"

"Biliyor musun?" Onu göğsünden dürttüm. "Beni korkuttun çünkü bana sinsice yaklaştın."

"Ben insanlara gizlice yaklaşmam."

"Evet, partiye gitmek yerine bütün gece etrafta dolanıp durdun."

"Partideydim." Kollarını kavuşturdu ve devam etti. "Partide firıncıyla sevişiyordum-"

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Sessiz ol." Ellerimi havaya kaldırdım. Herkesten elli adım uzakta olabilirdik ama az önce ne yaptığımın bilinmesini istemiyordum. "Ben partiye geri dönüyorum."

Ama tabii ki arkadaşlarıma doğru yürümeye başladığımda tökezledim. O da beni tekrar yakaladı. "Eve gidiyoruz" demeden önce iç çekti.

Yüzüne gülmemek için ağzımı kapattığımda cevabım fazlasıyla rahattı. "Tanrım, bu kadar kötü bir arkadaş olmak için fazla yakışıklısın."

Şu anda ona karşı bu kadar açık sözlü olduğum için çenesi sıkılmış olabilirdi ama ben gergin bir konuşmacıydım ve alkol de akıp gidiyordu. "Gel bir içki iç, Dominic."

"Sana adım hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Um..." Bunun cevabı hayırdı. Görünüşe göre margaritalar hepsini dondurduğundan beri beynimdeki çarklar mükemmel bir şekilde dönmüyordu. Yine de sikiinin amımda nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum ve ona tembelce gülümsedim. "Hayır, ama senin nasıl hissettiğini hatırlıyorum-"

Ben cümlemi tamamlayamadan, "Git arkadaşlarına iyi geceler dile," diye emretti. Sonra fısıldamak için eğildi, "Seni eve götürüyorum."

Bu beni ayılttı. "Partiyi mahvetme."

Sanki bunu yapmak için dünyadaki tüm yetkiye sahipmiş gibi sahile baktı. "Yapmamı istemiyor musun? O zaman seni eve götürmeme izin ver, yoksa bütün bu lanet şeyi kapatırım."

"Öyle mi?"

"Benimle oynama, Clara."

"Artık seninle oynamayacağım. Bunu zaten yaptık ve daha yeni başladık bile." Alay ettim ve onu iterek yanından geçtim, bir anda ortaya çıkıp benden bir şey talep etmesiyle uğraşmaktan bıkmıştım.

Müziğin kesilmesi ve Rita'nın "Parti sona erdi, millet. Sahili temizleyeceğiz, bu yüzden lütfen hemen dışarı çıkın. Havai fişekler yeniden planlandı ve ..."

Başka bir şey duymadım. İçimdeki her şey dondu ve öfkenin içimde uçuştüğünü hissettiğimde kanım kaynadı.

Yapmazdı. Tabii ki yapardı.

Arkamı döndüğümde onu ay ışığında dikilirken buldum, yeşil gözleri parlıyordu, arkası okyanustu. Güçlü görünüyordu. Zalim. Ve yenilmez.

Herkesle birlikte sahili terk etmek yerine Paloma'ya eve döndüğümde onu arayacağımı mırıldandım. Sonra da onun bencil kışına doğru tepindim -ya da yalpaladım-. "Sen tam bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Başka bir şey olduğumu iddia etmedim. Hadi gidelim." Tesise doğru yürümeye başladı ama ben gözümü kısarak suya baktım.

"Onlar benim ayakkabılarım mı?" İkisi de oradaydı, kırmızı topuklular, uçup gidiyorlardı. "Peki ya çantam?"

Saçmalık. Ve tabii ki Dominic parlak zırhlı bir şövalye değildi. Ben onlara doğru koşarken, o da acele et falan diye bağırarak karşılık verdi.

"Çantamı almalıyım," diye bağırdım kararlılıkla. O topuklar benim de favorimdi. Suyu doğru adım attım,

ama düşündüğümünden çok daha soğuktu. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Dalgalar içeri girdi ve sonra geri çekildi. Su bir ileri bir geri gidip geliyordu ve aşağıya baktığımda midemin de onunla birlikte bulandığını hissettim.

"Tanrım, Clara." İri, nasırlı ellerinin beni k u c a k l a d ı ğ ı n ı hissettim. "Sallanıyorsun, küçük savaşçı. Bu gece bütün barı içtin mi?"

"Çantam, Dominic. Ve ayakkabılarım. Aman Tanrım, en azından ayakkabılarıma ihtiyacım var."

"Sana yeni ayakkabılar alacağım, tatlım."

"Hayır. Onlar Christian Louboutin. Sadece benimkiler. Ve o çanta ..." Ne kadar çok paranın denizde yüzdüğünü görünce midem bulandı. "Çok pahalıydı."

"Gerçekten mi?" Bana içtenlikle gülümsedi. Kocaman bir gülümseme. Sanırım bu onda gördüğüm en büyük gülümsemeydi. "Ne kadar?"

"Tanrım, iğrenç derecede güzelsin," diye mırıldandım bana neşeyle bakan gözlerine bakarken.

"Bu doğru mu?"

"Bu çok sinir bozucu." Beni kumların üzerinde bir bebek gibi taşırken kollarında somurttum. Herkes dağılıp gitmiş olmalıydı çünkü onun kalp atışları ve benimkiler dışında tek bir ses bile duymadım.

"Kaç numara ayakkabı giyiyorsun Clara?" diye mırıldandı.

"Sekiz ama kimin umurunda? Onlar türünün tek örneği idi. Çanta da öyle." İnledim.

"Bundan şüpheliyim." Sesi yumuşak, alçak ve sıcaktı. Titreşimini seksime kadar hissettim. Kıpır kıpır,

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım ama onun yerine, kaslarının beni bir yere gitmekten alıkoymak için yer değiştirdiğini hissettim.

"Hiçbir fikrin yok." Suratımı astım, sanki son bir kez daha bakabilecekmişim gibi arkamıza baktım. "O Birkin çanta en azından \$50,000."

Sonra güldü. "Pahalı değil o zaman?"

"İğrenç. Övünme." Beni tekrar tatil köyüne götürürken onu ittim, dudağımı ona doğru nasıl kıvırdığıma güldüm. "Dürüst olmak gerekirse, annem benim için aldı ..." Devam etmedim çünkü bana karşı acımasız olmadığı zamanları düşünmek gözlerimi yaşarttı.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "O nasıl? Hiç aramadın, ben de aranızı düzelttiğinizi düşündüm."

Bu Dominic'i anlamıyordum - sert dış görünüşünün altında umursayan, beni Hank'e ve anneme karşı koruyan, Paloma'ya işaretini veren, bana bir şeyler soran. Ellerimi karnıma bastırdım ve karanlık geceye baktım. "Bazen bazı insanlarla aranı düzeltmek kendini kırman anlamına gelir."

Kabul etse de etmese de mırıldandı. "Ev ne kadar uzakta, tatlım? Seni ben bırakırım."

Nerede yaşadığımı bilmemesine rağmen beni eve bırakırdı. Ve bu ne kadar saçmaydı, çünkü Dominic'in şefkatli olduğu anlar vardı ama günün sonunda, iş dışında benimle bir kez bile buluşmaya zaman ayırmamıştı. "Tabii ki yapacaksın. Benimle sevişmedikten sonra beni terk et ve hemen eve gönder." Bu noktada saçma sapan homurdanıyordum. "Tanrıya şükür telefonum ve anahtarlarım sütyenimin içinde, yoksa ev sahibimi aramak zorunda kalacaktım."

Unutmam gerektiği ve önemli olmadığı gibi bir şeyler söyledi.

"Nereye gidiyoruz?"

Tabii ki cevap vermedi. Koridorlara girip çıktı, otoparka doğru hiç gitmedi. Onun yerine asansöre bir kart okuttu ve beni en üst kata çıkardı.

"Benim dairem burada değil Dominic," diye şarkı söyledim ona.

"Sanırım artık bana Bay Hardy demeyeceksin?" diye sordu.

"Beni kabusum yerine bir rüyaymışsın gibi gecenin içine taşıdığın zaman değil."

"Ben sizin kabusunuz muyum, Bayan Milton?"

Fobunu çatı katının girişindeki tuş takımının üzerinden geçirip beni içeri taşırken nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Dominic Hardy muamma gibi bir adamdı ve onu çözmemi istediğini sanmıyordum.

DOMINIC

||

Onunla konuşmayacağım," diye bağırdım.
Kardeşlerim beni aptal FaceTime sohbetine soktu.

Kardeşim Declan bir yandan protein shake hazırlarken bir yandan da kucağındaki bebeği zıplatırken iç çekti. Evie'ye gerçekten çok düşküncü ve bunun için onu eleştiremezdim bile. "Bir şeyler yapmalısın."

"Kapa çeneni ve bana yeğenimi göster. Zaten yüzünü görmek istemiyorum."

Atticus esnedi ve FaceTime üzerinden kolektif bir *aw* sesi duyuldu. Altımız da yeni neslin parmaklarına sarılmıştık ve bunu inkâr edecek kadar gururlu değildik.

"Dom, konuyu değiştiriyorsun. Basında dalga yaratıyor. Öylece sessiz kalmazsın," dedi Evie onun arkasından.

"Yapamam," diye homurdandım.

Declan bana, "Karımla bu şekilde konuşma," diye çıkıştı ve ardından iki küçük kardeşim, Dex ve Dimitri kıs kıs güldüler.

"Hepinizin canı cehenneme, tamam mı? Evie onunla nasıl konuştuğumu umursamıyor."

"Bu doğru. Bir dahaki sefere seni yere yatırabilirim ve on iki yaşında bir çocuk gibi nefesinin altında mırıldanmak istiyorsan sana tekrar tekrar özür dileyebilirim."

Burnumun kenarını çimdikledim. Clara'yı çatı katına taşıdıktan sonra neredeyse hiç uyumamıştım ve dün gecedan kalma lanet bir baş ağrım vardı - çok fazla içtiğim ya da eve çok geç geldiğim için de değildi. Bunun yerine, onun tadının ne kadar tatlı olduğunu, onu ve keklerini yüz kere daha yemek istediğimi hayal edip durduğum içindi.

Tek seferlik bir şey olması gerekiyordu. "Bunun için zamanım yok."

"Hayır, telefonu kapatmayacaksın," dedi kız kardeşim Lilah. Altımız arasında mantıklı olan oydu ve o bir şey istediğinde hepimiz dinlerdik. "Bunu halletmen gerek Dom. Daha önce kalbini bir kez kırdı, işini de kırmasına izin verme. Bu tesis senin için önemli."

Sözünü kesmeye çalıştım, çünkü Natya benim tesisimle hiçbir şeyi mahvetmeyecekti. O daha iyi biliyordu.

"Hayır. Bırak da bitireyim." Bir elini kaldırdı ve koyu dalgalı saçlarını geriye doğru itti. "Seni yalnız bırakması için onu ne kadar uzaklaştıracağını düşünmelisin, senin bittiğini anlayacak."

"Ona üç yıl önce ilişkimizin bittiğini söyledim." Natya yüzyılın en ölümcül eski sevgilisiydi. Uluslararası bir girişimci kadındı. Benimle aynı sınıfta birincilikle bitirmişti, onunla orada tanışmıştım. Çıkmaya başladığımızda, o yeni bina tasarımları üzerinde benim kadar sıkı çalışıyordu ve ben de ona çok düşkündüm. İşinde etkileyiciydi ve bu yüzden mühendislik şirketime bulaşmasına izin verdim.

Abartılı fikirler, iş içinde ve dışında sınırları zorlamasına izin verin.

Sözleşmelerimizin bize sağladığı ilgiden hoşlanmaya başladı ve her gece sıkı bir parti yaptı. Sonra her gün yorgun argın işe geldi. Ona yönetmesi için bir ekip vermemeliydim. Ona idare etmesi için izin verdiğim bir iş kazası hakkında telefon aldığımda, başarısızlık beni bir yük treni gibi vurdu.

Sertçe geri çekildim ve hâlâ "Gelecek Vaat Eden Genç Mimar Dominic Hardy Milyar Dolarlık Sözleşmeyi Kaybetti" manşetlerini hatırlıyorum.

Kalbimi ovuşturdum, hala acısını hissediyordum. Çok geçmeden onu yatakta başka biriyle bulana kadar bunun üstesinden gelmeye çalıştık. Ona bittiğini söyledim.

Bana hamile olduğunu söylemişti.

Tanrım, o kadın ağlayarak, yalvararak ve mutlu bir aileden bahsederek iyi bir gösteri yaptı. Göçmen bir anne babanın altı çocuğundan en büyüğü bendim. Beni üniversiteye sokmak, değerli olduğumu göstermek için çok çalışmışlardı ve ben de onları gururlandırmayı çok istiyordum. Onlara ve küçük kardeşlerime hepimizin Amerikan rüyasına sahip olabileceğimizi kanıtlamak istiyordum.

Yine de bir dahaki sefere yaşattığı acı, tekrar yalan söylemesi... bu sonsuza dek uzaklaşmam için yeterliydi. Şimdi, onun kırıntılarına kanacak kadar aptal değildim - ya da bu konuda başka herhangi bir kadına. Genelde buna değmediği sürece kendimi şımartmazdım ve niyetimi açıkça belli etmişim.

Clara hariç. Niyetimin ne olduğundan emin değildim.

"Natya gitmiyor," diye homurdandı Dex. Eski sevgilileri söz konusu olduğunda o da en az benim kadar bıkkındı.

"Nereden biliyorsun? Keelani gitti."

"Dostum, o konuyu açtığın için seni sikeyim."

Dimitri güldü. "Belden aşağı vurdun, Dom. Ne kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ onu unutamadı? On yıl falan mı?"

"Ayrıldığımız andan beri onu unuttum. Mesele ben ve o değil. Natya ve Dom'la ilgili, çünkü Vegas'ta bizimle ortak olan bir kumarhanem var ve Natya'yla hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Yıllar önce onları bir kontrattan mahrum bıraktı."

"Hangi kumarhane? Onu her türlü iletişimden engellediğimi söyle. İşimizin bittiğini biliyor."

"Aslında, az önce haberlerde Pacific Coast Resort'un açılışı için heyecanlı olduğunu ve herkesin ikinizin asla gerçekten bitmeyeceğini bilmesi gerektiğini söyledi." Izzy dizüstü bilgisayarını kaldırarak ekrandaki Natya'yı işaret etti.

Ve Natya bir bakıma haklı olabilirdi. Başka bir kadına asla bu kadar açık bakamazdım. Tek başıma daha iyi olduğumu fark etmemi sağlayacak kadar içimde bir şeyleri kırmıştı.

Izzy'nin dizüstü bilgisayarında, beyaz elbisesi mükemmel bir şekilde bastırılmış, dudaklarında küçük bir gülümseme ile uzun boylu duruyordu. Elindeki yüzükle oynuyordu ve yıllar önce ona verdiğim yüzük olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzüğü takma, benim için çok şey ifade ettiğini bildiği tatilden bahsetme ve henüz bitmediğini söyleme cüretini göstermesi midemi bulandırdı.

"Onu görmezden gel. Öğrenecektir" diye bağırdım. Kadın olumlu ya da olumsuz ilgi istiyordu ve biz ona bunu

veremezdik.

"O kadına pek çok şey anlatabilirsin," dedi Izzy, kocasının dövmele kolu boynuna dolanmışken. Ekrana bakıp omuz silerken parmakları kocasının pazusunda dans ediyordu. "Cade benimle işinin bittiğini söyleyebilirdi ve ben yine de onun için gelirdim, Dom."

"Siz ikiniz farklı bir türsünüz." Bundan mutlu olmuş gibi gülümsedi.

"Bir şeyler düşünmelisin," diye tekrarlardı Dex. "Sen ve tatil köyü hakkında konuşmasını engellemenin bir yolunu bul. Bu sözleşmeyi sağlamlaştırmam gerekiyor. İkinizin hâlâ birlikte olduğunuzu düşünürlerse..."

"Eğer onu yalnız bırakırsak-"

"Bunu en son yaptığında, neredeyse mühendislik kariyerini ve hayatını bitiriyordu, dostum," diye karşılık verdi Dex. "Kendine bir kız falan bul. Onu hâlâ sevdiğini sanıyor."

"Bir sürü kadın buldum," diye homurdandım. "Siz kiminle konuştuğunuzu bilmiyor musunuz? Ben senin ağabeyimim. I-"

"Hepimiz için bir örnek teşkil ediyorsun. Bla bla bla," dedi Dex ekrandan göz teması bile kurmadan. Konuşurken çalıştığını biliyordum, muhtemelen çoğumuzun yapmak istediği gibi. "Saplantılı eski kız arkadaşından kurtularak örnek ol. Eskiden sadece senin için kötüydü. Şimdi HEAT imparatorluğu için kötü olmaya başladı. Bu da aile şirketimiz için kötü. Önümüzdeki birkaç yıl içinde hisselerimizi halka açmak ve bu kumarhane anlaşmasını sağlamlaştırmak istiyorsak onunla ilişkiye ihtiyacımız yok."

"Ben-"

"O haklı. Dex'i dinle," dedi Izzy, Cade onu geri çekerken o kıkırdadı ve ekranını kapattı.

Lilah'nın kocası Dante de bağlantıyı kesmeden önce, "Izzy'nin dediği gibi," diye homurdandı.

Declan ve Dimitri benim bir şey söylememi beklemeyi bile denemediler, onlar da telefonu kapattılar ve Dex'i tek arayan olarak bıraktılar.

"Kimse beni dinlemiyor."

"O tesisteki herkes seni dinliyor," diye karşı çıktı kardeşim. "Seni her zaman dinleyen koca bir ekibin ve bir grup evetçi adamın var. Ailen ise sana her zaman doğruyu söyleyecektir. Bir süreliğine bir kız bul ki hayatına devam ettiğini anlasın, tamam mı? Bunun ne zararı var? Natya'nın asla aptal gibi görünmek istemediğini biliyorsun. Eğer bekar değilsen seni rahatsız etmeyecektir."

Buna yanıt vermedim çünkü gerçekten mantıklı geldi.

"Sadece tatil köyünün açılışına kadar olsa bile. Bir yolunu bul, Dom. Senin aptal kalbin o kadından bir dayak daha yemeye dayanamaz."

Sonra o da gitti ve beni kendi düşüncelerimle baş başa bıraktı.

İşte o zaman karanlığın en kötüsü bir ruhu ele geçirebilirdi. Küfredip çarşaf larımı yırttım, güne başlamaya ve Natya'yı aklımdan çıkarmaya hazırdım.

Kişisel spor salonuma kaçtım ve gereğinden fazla koşmadan önce ağırlık kaldırdım. Bu sefer Natya'nın düşüncesinden kaçmıyordum. Clara'yı aklımdan çıkarmak için koşuyordum... adımı nasıl inlettiğini, fırınıyla nasıl geri ittiğini, çatı katında nasıl soyunup beni yatağa çekmeye çalıştığını.

O an -açık bir pencerenin önünde şehir manzarası ve ay ışığında duruyordu, meme uçları benim için büzülmüştü, pembe amı sergileniyordu- aklımda sonsuza dek tekrarlanacaktı. "Eğer aramızda bir gece olaksa, bu gece olacak Dominic, çünkü pek çok insandan nefret etmiyorum ama senden biraz nefret ediyorum" demesi de öyle.

O da bunu kastetmişti. Kelimeler dudaklarından kolayca dökülmüştü. Ben de aynı şeyi hissettiğimi düşünmüştüm ama sözleri üzerine kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kendimi normalde yapmayacağım bir şeyi yaparken buldum. Alnından öptüm, "Yalvarışlarını başka bir geceye sakla bebeğim. Seni öyle güzel becereceğim ki, dinlenmek için yalvaracaksın."

Küçük elleriyle gömleğimi kavradı, gözleri çoktan donuklaşmıştı. "Neden şimdi değil?"

Başımı salladım ve bir elimi yanağında gezdirdim. "Yatağına git, tatlım. Lütfen."

Gözleri kapandı ve dün gece onu terk etmeden önce yatağın yanına su ve ibuprofen koydum. Şimdi sıcak bir duşun içinde durmuş anılarımı yakmaya çalışıyordum. Onu düşündükçe sikim zonkluyordu ve suyu dondurucu soğuğa çevirdiğimde bile, onun yalvardığını hayal ederken hâlâ sertleşiyordum. Elimin içine doğru ittim, tıpkı önceki gece yaptığı gibi uzunluğumu sıktım.

Neden onu sikip sistemimden atmamıştım ki?

Cevabı biliyordum.

Onu sistemimden çıkarmam mümkün olmayacaktı. Onun dudaklarının sikimin etrafını sardığını, bana bakarken nasıl yumuşak ve sıcak hissettirdiğini hayal ettim.

Orman yeşili gözleri, kararlı ama biraz tereddütlüydü. Uzunluğunu sonuna kadar geri alır, ağzımı tıkardı çünkü kendini kanıtlamak istiyordu. Ondaki o küçük savaşçıyı gördüm ve bunu düşündükçe beni tahrik ediyordu. Sikimi daha sert pompaladım, daha sıkı sıktım, başparmağımı kabaca başının üzerinde gezdirdim ve uzun zamandır olmadığım kadar şiddetli bir şekilde boşaldım.

Bir kez bile başka birini düşünmedim.

Kuruduktan ve zihnimi bu durumdan kurtarmanın tek yolunun çalışmak olduğuna karar verdikten sonra dolaptaki siyah takım elbiseye bakarak iç çektim. İnşaat işlerinin çoğunu biz yapmıştık, bu da tesisin CEO'su olarak iyi görünmem gerektiği anlamına geliyordu. Takım elbiseyi askıdan aldım, beni tesise götürmesi için şoförümü aramadan önce giyindim. Bir mesaj geldiğinde, telefonumda onun adını görünce kendimi gülümserken yakaladım.

Şoförümü yeniden yönlendirdim.

Önce durmam gereken bir yer vardı.

CLARA

Gezegendeki ve içindeki kutsal olan her ruha teşekkür
ederim.

Evren bugünün Pazar olduğunu biliyordu. Yumuşak kuştüyü yorganın içinde yüzümde yükselen güneşe ve temiz çarşafların taze kokusuna uyandım. Ama salyam yanağımı kaplamıştı ve çilekli ve ekstra limonlu margarita gibi kokuyordu. Her tarafıma ve yumuşak yastıklara bulaşıyordu. O kadar yumuşaktı ki benim olamazlardı.

Yataktan fırladım ve çarşafı vücudumun üzerinde tutmak için kavrarken devasa odayı inceledim. Büyük bir televizyon, şehre bakan tavandan tabana pencereler ve şık siyah-beyaz dekor. Pasifik'te bir çatı katı süitindeydim. Bu odayı dün gece mi ayırtmışım?

Bunun ne kadar pahalı olacağı fikri beni kurdeşen dökecekmişim gibi hissettirdi ve akşamdan kalmanın acısıyla inleyerek hemen kollarımı kontrol ettim.

"Bu sağlığın için kötü, çok kötü, çok kötü Clara," diye nefes aldım. Çok fazla içmemek konusunda daha iyiydim çünkü alevlenmeler bu özel düşkünlüğün kaçınılmaz sonucuydu. Diyetime, stres seviyeme, ilaç ve vitamin rutinime dikkat etmek yorucu olmaya başladı. Bu

Bu tür şeyleri hesaba katmak zorunda kalmadan yaşamayı hayal etmek acı verici ve bu tür düşünceler yaşadığım hayat için minnettar olmam gerekirken ona kızmama neden oldu.

Hastalıklı anların tadını çıkarmak daha zordu ama yine de benimdiler. Onları elde ediyordum ve bu yeterliydi, kendime tekrar tekrar söyledim. Çoğu gün buna inandım, özellikle de fırınımda.

İçimi çektim ve hayal kırıklığımı üzerimden atarak banka hesabıma odaklandım. Bu odayı ayırtmış olsaydım... Bu imkânsız olurdu. Tesis açık değildi. Yani ya buraya zorla girecektim ya da...

Ve korkunç bir film gibi, gecemin anısı zihnimde oynadı. "Siktir."

Bu ne istediğim bir anıydı ne de yeniden yaşamaktan zevk alacağım bir an.

Dominic beni geri götürmüştü. Tanrım, ona ne demiştim? İnledim, sonra yere baktım ve üzerimde kıyafet olmadığını gördüm. Demek onun önünde de soyunmuştum. "Tamam, bugün kendinden nefret ettiğin gün, Clara."

Yine de şu an yerçekimine yenik düşüp çarşafları başımın üzerine atmanın zamanı olmadığını biliyordum. Fırın açılmadan önce yapmam gereken milyonlarca şey vardı.

Burayı istediğim hale getirmek için sadece iki ayım vardı ve Dom'un küstahlığıyla uğraştıktan sonra bunu yapacaktım. Sahiplen, demişti bana. Muhtemelen bir gece önce sergilediğim saçma gösteriyi sahiplenmemi kastetmemişti ama telefonum çaldığında annemin aradığını görünce onu açmak istemediğimi kabul ettim. Ayrıca kız kardeşimin aramasını da açmak istemediğimi kabul ettim.

Sonunda cevap verene kadar kız kardeşim o sabah yaklaşık yirmi kez daha aradı. "Evet, Anastasia?"

"Biliyor musun, bu aptalca hayalin peşinden koşmak için orada olmandan gerçekten sıkılmaya başladım, Clara? Ne oluyor lan?"

Yüzümü buruşturdum çünkü nedense hâlâ kız kardeşimin onayını istiyordum. Bir gün uyandığımda beni eskiden olduğu gibi sevdiğini hissetmek istiyordum. Yol boyunca bir yerlerde bu değişmişti. Bir yerlerde birbirimizi kaybetmiştik ve bu duygudan nefret ediyordum. "Anastasia," diye iç geçirdim. "Bunu seninle yapmak istemiyorum. Eğer benim adıma mutlu olabilirsen, ziyaretime gelmeni ve nedenini görmeni çok isterim-"

Kız kardeşime o olmadan daha iyi olduğumu nasıl söyleyebilirdim? O annemin kopyasıydı ama yemin ederim dışarıda birlikte oynadığımız, sahilde kumda koştuğumuz ve okyanusta saatlerce denizkızı gibi yüzdüğümüz günleri hatırlamalıydı.

"O Hardy kardeşlerin bize ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu ve sesinin öfkeyle titrediğini duydum. Anastasia yıllar boyunca sadece bana karşı acımasız olmamış, hıncını Carl'ın ayrı yaşadığı kızı Evie'den de çıkarmıştı. Evie, Declan Hardy'yle evlenmişti ve o da kimsenin karısına saygısızlık etmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden onun HEAT İmparatorluğu üyeliğini iptal ettiklerini biliyordum. Kararlarına katılıyordum.

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Fısıldadım, çünkü geçtiğimiz ay bir sığınak yapmıştım. Hayatımdaki değişimi ortaya koymuş ve geriye bakmamayı benimsemiştim. İstemiyordum. Buradaki hayatımın farklı olmasını istiyordum.

Telefonun diğer tarafında sessizlik vardı.

"Neden bana işlerin nasıl gittiğini anlatmıyorsun? Florida nasıl?" Konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü kalbim hâlâ yedi yaşında olmamızı, birbirimizi anlayan, çatımız altında olmanın getirdiği acıyı bilen, birbirimize sempati duyabilen tek kişi olduğumuz zamanları istiyordu.

Babam ve annemin mutlu oldukları zamanlara dair sadece birkaç anım vardı. Etrafta olduğu zamanlarda bizimle oynar, bizi parka, şık yemeklere götürür ve annemi hediyelere boğardı. Beni gökyüzünde sallarken çekilmiş videolarımız vardı. Çok güzel İspanyolca konuşan, bizi birkaç yıl boyunca dünyanın dört bir yanına uçuran, sonra da diğer ailesini öğrenip anneme hiçbir şey bırakmayan çok çekici biriydi.

Bu onu ve nihayetinde bizi yıktı. Onun ihanetini asla atlatamadı ve bunun bizim hatamız olduğu konusunda nasıl takıntılı hale geldiğini hatırlıyorum.

"Eğer Carl'la bir akşam yemeğinde daha kaytarırsan, Clara, söz veriyorum bir hafta boyunca bir daha yemek yemeyeceksin." Uyarıyı fırlatıp atmıştı ama sadece bu değildi. Bu bir sözdü. Annem daha önce de Anastasia ve beni aç bırakmıştı.

Anastasia daha büyüktü ve yiyecek saklayacak kadar akıllıydı. Gecenin bir yarısı benimle paylaşırdı. Sonunda yakalandığında annem bunu ona ödetti.

"*Florida nasıl?* Florida berbat bir yer ve sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden beni burada kendi başımın çaresine bakmam için bıraktın."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "İstersen ziyarete gelebilirsin Anastasia."

"Demek bana haber vermeden gidiyorsun ve şimdi de ziyarete gelmemi mi istiyorsun? Tipik, Clara. Kararını ver. Öyle ya da böyle. Beni orada istiyor musun, istemiyor musun?"

Çatı katına şöyle bir baktım, sessizliği ve sakinliği bana şu anda burada sahip olduğum şeyi hatırlattı. "Haklısın. Belki de gelmemen en iyisi."

Sanki ona vurmuşum gibi nefesini tuttuğunu duydum. Ama Anastasia ve ben yıllardır arzu ettiğim şekilde yakın olmamıştık. Annemin yardımcısı olduğundan beri mecazi anlamda darbe üstüne darbe indirmişti. Üvey babam annemin fiziksel ve duygusal istismarından habersizdi ama Anastasia annemin yanında durup her seferinde hatalarımı yüzüme vuruyor, bunun dikkatleri onun üzerinden çektiğini düşünüyordu.

O sırada kız kardeşimin anneme homurdandığını duydum ve içimi çektim, yüzümden tek bir damla yaş süzüldü. "Hayır, ona odada olduğunu söylemedim anne. Sadece benim gelmemi istemiyor. Üvey kardeşimizi bana tercih etmesiyle ilgili demek istediğim buydu. O bir-"

"Seni duyabiliyorum Anastasia ve bu doğru değil. Bu-"

"Beni duymam umurumda değil! Zaten işe yaramazın tekisin. Bizi geride bırakıp HEAT imparatorluğuna geri dönmeye çalışıyorsun. Oyununu anlamadığımızı mı sanıyorsun?"

"Anastasia, durup beni neyle suçladığını düşünebilir misin?"

Alay etti ve telefonu kapattı. Kalbim biraz kırıldı, ama aynı zamanda etrafına inşa ettiğim bloklar biraz daha yükseldi.

Derin bir nefes aldım ve makyajımı silerken ve naneli su kullanırken bunu düşünmemeye çalıştım.

Saç kreminden önce saçıma şampuan sürdüm. Neyse ki, henüz burada kalan misafir olmamasına rağmen banyoda stok vardı. Hiç değilse, sınırsız miktarda sıcak su ile lüks yağmur duşunda rahatlamak beni biraz rahatlattı.

En azından bunun için Dominic'e kredi verirdim.

Yine de başka hiçbir şey için kredi yok. Bana yaşattığı orgazmlar bile değil - su vücudumdan aşağı akarken bunu bir iki kez düşünmüş olsam da.

Duştan çıktıktan sonra ona bir teşekkür borçlu olduğumu biliyordum.

Dün gece beni güvenli bir yere götürdüğün için teşekkür ederim.

Dominic: Güneydin, küçük savaşçı. Ve bir teşekkür mü? Bu şaşırtıcı.

Ben: Peki, bu teşekkürün ardından bir soru soracağım: Neden çatı katı süitindeyim?

Dominic: Komodinin üzerindeki notu okumadın mı daha? Hala yatakta mısın?

Telefonuma baktım ve bir sonraki mesajı yazdım.

Ben: Hayır. Duş aldım ve gitmeye hazırım.

Masif meşe komodine doğru yürüdüm ve ona karşı çelikten kalbim biraz yumuşadı. Hemen yanında içinde Advil olan büyük bir bardak su vardı. Onun hemen altında, arkasında HEAT amblemi olan beyaz yapışkanlı bir not vardı,

Yani seninle oynadığımı ve sonra da seni gönderdiğimi iddia edemezsin. Penthouse /veya bir cupcake.

Beni çatı katına koymana gerek yoktu.

Dominic: Biliyorum. Ama yine de yaptım. Bunun için ekstra bir teşekkür alabilir miyim?

Ben: Partiyi kısa kestğini ve yavru kedilerimin muhtemelen hasta olduğunu düşünürsek, sanırım sadece bir tanesi yeterli olacak.

Dominic: Kedi yavruları mı? Sadece bir aydır buradasın, Clara. Neden evcil hayvan alasın ki?

Dominic: Sokak hayvanlarını mı topladın? Onlarda hastalık var.

Bu mesajı görmezden geldim, komodinin üzerindeki Advil'i aldım ve yemek ya da kafein olmadan ortaya çıkması kaçınılmaz olan baş ağrısını kesmesi umuduyla suyu yudumladım. İkisine de bir an önce ihtiyacım vardı. Saat henüz sekizdi ve fırına geri dönersem eve gidip üzerimi değiştirmeden ve işe dönmeden önce kahve hazırlayabilirdim.

Ve ayakkabı almak.

Dün gece en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı ve çantamı kaybetmişim ve bunun için ağlamayı düşündüm. Binlerce dolar değerindeydiler ve annem defalarca onların içinde iyi göründüğümü söylemişti.

Bir ebeveynin sevgisini hak etmedikleri halde denemeye devam edecek kadar çok istemekle ilgili olan şey nedir?

O ayakkabılar benim için öyleydi ve onları bırakmak muhtemelen daha iyi olsa bile kaybetmiş olmaktan nefret ediyordum.

İçimi çektim ve kimseyi görmemeyi umarak Pasifik'in koridorlarında ayakkabılarımı çıkarmadan ilerledim. Uber'imi aramıştım ve o gelene kadar fırında ışıklar kapalı bir şekilde saklanabilirsem iyi olacağımı biliyordum.

Korkunç bir utanç yürüyüşüydü, hatta utanç yürüyüşü bile sayılmazdı çünkü bir gece önce hiç almamıştım. Ama lobinin köşesini döndüğümde donakaldım ve milyonlarca utanç yürüyüşünün utancını hissettim.

Dominic Hardy fırınının hemen dışında duruyordu, kapının pervazına yaslanmıştı, özel dikim siyah takım elbisesi ve parlak İtalyan mokasenleri içinde güzeldi, sanki varlığımı hissetmiş gibi telefonundan başını kaldırdığında yüzünde bir kaş çatma ifadesi vardı.

Neden bu kadar derli toplu görünmek zorundaydı? Aramızda havada dans eden gerilimi ve ondan uzaklaşma isteğimi görmezden gelmeye çalıştım. Burada kimsenin bana böyle hissettirmemesi gerekiyordu. Burada kendi hayatımın kontrolünü elime alıyordum. Bu yüzden, tamamen yalınayak ona doğru yürürken omurgamı çelikleştirdim.

Sonra da gülümseyerek, "İşte benim küçük savaşçım," diye mırıldandı.

Sanki her hareketimi izliyor, çoğu insanın bilmediği bir şekilde beni öğreniyordu. Tereddütlerimi görmüş ve ona doğru yürürken üstesinden gelmemi izlemişti. Yine de birbirimize günaydın demedik. Bizi içeri sokmak için anahtarlığımı kullandım ve o da hemen beni kızdırmaya başladı. "Mesajıma cevap vermedin."

Gözlerimi devirdim. "Sugar ve Spice başıboş değiller."

"Nereden aldın o zaman?" Davet edilmeden beni takip etti.

"Evimin dışında. Yani *artık başıboş* değiller."

"Oh, lanet ol sun." İnledi. "Farkında mısın? yapamam-"

"Ben büyük bir kızım Dominic." Ona ikisinin de kısırlaştırılması ve aşı olması gerektiğini yeni fark ettiğimi ya da taşıyıcılarla yaşadığım talihsizliği anlatmadım.

"Ben Bay Hardy, Bayan Milton. İsteyiz."

"Doğru. Harika." Zaten böyle bir sınıra ihtiyacımız vardı ve Dominic bu sınırı yaratma konusunda harikaydı. "Neyse, burada fazla kalmayacağım." Hemen espresso makinesine koştum. Kafein bana önümüzdeki on dakikayı atlatacak kadar hayat verecekti. "Uber çağırdım bile."

"Ne için? Bugün çalışmıyor musun?" Pazar günü olmasına rağmen birinin bir gün izin almasından tiksiniş görünüyordu.

"Çalışıyorum. Eve gidip üstümü değiştirmem, ayakkabılarımı almam ve-"

İşte o zaman kolunun kıvrımındaki şeye uzandığını gördüm. İki çanta. Bir Christian Louboutin çanta, o çantayı bilirdim. Çoğu kadın o çantayı bilirdi ve bir de turuncu olanı.

"Bu da ne?" Fısıldadım.

"Hediyeler."

Gözlerimi kısıtım, bir an bile inanamadım. "Benim için mi?"

Onları uzattı ve sonra titreşen telefonuna baktı. "Başka kimin için olabilir ki, cupcake?"

CLARA

//

Sana adını bile söyleyemezken bana kek deme. ilk adın." Tehditkâr bir ses çıkarmaya çalıştım ama bana uzattığı iki çantaya bakarken fısıltı gibi çıktı.

Sonra bir adım geri attım ve o da kaşlarını çatarak kolunu dirseğimden tutup beni öne doğru çekti. "Çantaları alın, Bayan Milton."

Cidden ondan ve pahalı hediyelerden uzaklaşmak için savaşıyor muydum? Neyim vardı benim?

Ama sonra fırının dışından gelen konuşmaları duydum ve paniğe kapılarak kolumu ondan ayırdım ve kapıyı kapatmak için acele ederken iş arkadaşlarımın lobiye yaklaştığını gördüm. "Kahretsın."

Dominic rahatça bar taburelerinden birine oturdu ve bana dikkatle baktı, "Şimdi ne oldu?"

Onu ittim. "Ne yapıyorsun sen? Arka mutfağa git. Bizi görecekler."

"Bizi görürlerse ne olacak?" Omuz silkti.

Aman Tanrım. Anlamadı mı? Elinden çantaları alıp onu arka odaya itmeden önce ışıkları kapattım. "Üzerimden tren geçmiş gibi görünüyorum.

Ne, Dominic. Dün geceden kalma elbisemi giyiyorum, saçım başım dağınık, ayakkabım ya da makyajım yok ve-"

Nihayet arka kapıdan mutfığa geçtiğimizde kollarını kavuşturdu ve bana baktı. "Çantaları kontrol et."

Gözlerimi kısarak, üzerimde parıldayan bakışlarını yakaladım. Bundan zevk mi alıyordu? "Teknik olarak bu senin hatan."

"Şimdi mi?"

"Evet. En azından ayakkabılarımı okyanustan çıkarabilirdim."

"Denizin yüz metre açığındaydılar, tatlım. Ne yapacaktın, zaten neredeyse görünmeyen elbisenle yüzecek miydin?"

"Gerçekten bu kadar endişeli misin? Kurumuş olurdu." Alay ettim.

"Dünyanın yarısı senin kışını görmeden önce değil," diye belirtti tereddüt etmeden.

"O benim gösteriş yapacağım kışım,"

diye karşılık verdim. "Eğer benimle bir ilgisi varsa değil."

"Kapa çeneni," dedim kutuyu çantadan çıkarırken. Kapağı kaldırdığımda ise bambaşka bir nedenle "Kapa çeneni" diye mırıldandım. Yeni ve güzel Christian Louboutin ayakkabılar, pahalı elmaslar olduğundan emin olduğum pırlantalarıyla bana doğru parıldıyordu. Bir sonraki çanta ve turuncu kutuda daha da pahalı bir şey vardı. Güzel deri, parlak yeşil ve ustalıkla işlenmiş. "Kapa çeneni" diye mırıldanırken elimi üzerinde gezdirdim.

"Demek etkilendiğin zaman bir ağzın var?" "Ne?" Hâlâ çantaya bakarak fısıldadım.

Görünüşe göre Dominic benim hakkımda notlar alıyordu çünkü "Dün gece seni tattığımda ve bugün Birkin'ini aldığımda küfrettin. Amını böyle yalayabilmemden etkilenmiş olmalısın-"

"Bay Hardy!" Bakışlarım güzel çantadan ayrılıp onunkiyle buluşurken sözünü kestim ve onu azarladım. Yine gülümsüyordu ve o anda onu bu kadar açık bir şekilde mutlu görünce kalbim ona doğru fırladı. Ama sonra hediyelere tekrar baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunları karşılayamazdım.

"Bu çok güzel ama ben-"

"Ayakkabılarını ve çantayı kaybettim, değil mi?"

"Şey, evet." Çoğunlukla benim hatam olsa bile bu konuda geri adım atmayacaktım. "Ama ben-"

"O zaman sana borcum vardı, ben de sana yenilerini aldım. Şimdi giy onları."

"Kaybettiğiniz ayakkabılar ve çanta-"

"Elli bin dolar gibi bir şey olduğunu söylemiştin." Bunu söylerken burnunu kırıştırdı ve ses tonumu taklit etti.

Tanrım, bir gece önce kendimi aptal durumuna düşürmüştüm. "Bu çok para."

"Benim için değil."

Hâlâ onlara uzanmadığımda iç çekti, telefonunu yere bıraktı ve bana doğru yürüdü. Kalçalarımı kavradı ve beni hazırlık tezgâhının üzerine kaldırdı. Eli baldırlarımda gezindi ve tenini tekrar tenimde hissederek yutkundum. "Eğer iş arkadaşların dışarıda olmasaydı, muhtemelen şu anda bir içki daha isterdim."

"Sorar mıydın?" Ağzımdan kaçırdım, onun böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Haklısın. Ben alırdım." Eli baldırlarımdan yukarı çıktı ve külotumun olduğu yere gelmeden önce kalçamın üzerinde gezindi. "Becer beni, küçük dövüşçü. İç çamaşırı yok."

"Onları çöpe attım. Bu sabah tekrar giyemedim." Omuz silktim.

"Yani, çatı katını temizlettiğimde, birisi senin kirli iç çamaşırlarını mı alacak?"

"Muhtemelen sadece çöp, Dominic." Parmakları amımın üzerinde gezinirken hızlı hızlı nefes aldım. Bunun tekrar olamayacağını biliyordum ama bacaklarımı onun için açtım ve boynuma doğru kıkırdadı.

"Artık ayıksın ve dün gece bana yaşattığın cehennemden sonra bu amcığı hak ediyorum." İçini çekti ve elini bacaklarımdan ayağıma doğru sürüklemekten önce başparmağıyla klitorisimi ovuşturdu. "Ama bekleyeceğim." Sersemlemiştim, kafam karışmıştı, hatta ayakkabıyı ayağıma geçirdiğini düşünemeyecek kadar yönümü kaybetmiştim. "İşte oldu. Şimdi çalışmaya hazırsın."

Hazırlık tezgâhını kavrayarak başımı bir kez salladım ve arka odadaki cinsel sisi temizlemeye çalıştım. "Hâlâ eve gitmem gerekiyor."

Tezgâhtan indim ve ayakkabılara baktım. "Eve gitmene gerek yok. Doğal saçların ve yüzündeki çillerle iyi görünüyorsun."

Bir elimi çillerimin üzerinde gezdirdim ve herkesin lobiden çıkıp çıkmadığına bakmak için yanından geçmeden önce bir nefes verdim.

Onun yerine, Valentino orada duruyordu. Saygı duyduğum, muhtemelen flört yasağımdan vazgeçmemi sağlayabilecek bir adamdı. Paloma ve Rita'ya gülümsedi. Sonra onlar

söylediği bir Şeye güldü. Ben de gülümsemekten kendimi alamadım çünkü Paloma'nın gözlerinde yıldızlar parlıyordu.

Eğer hakkındaki dergiler ve hikayeler doğruysa, o bir rüya adamdı. Henüz otuz yedi yaşındayken çok Şey başarmıŐ ve çocuklara sağlıklı yemek ve yaşam tarzlarını öğreterek hayır işlerine geri dönmüştü. Çok sayıda mutfakta baş Őeflik yapmıştı ve ne zaman onun altında çalışmakla ilgili biriyle röportaj yapılırsa, ona aşık olmuş gibi görünüyordlardı. Hepsi onun rahat tarzını, karizmasını ve sanatını takdir ediyordu.

"Onun tipi değilsin." Arkamdan boynuma doğru gelen sert sesle irkildim.

"Ha?" Bakışlarımı kaçırdım ve elbisemin dikiŐiyle oynadım, öne doğru bir adım attım ve aptalı oynamak için arkamı döndüm. "Oh, ben... ben onunla ilgilenmiyorum. Tabii ki ondan akıl hocalığı almak isterim. Yani, o dünyaca ünlü bir Şef ve-"

"İyi yalan söylemiyorsun, Clara," diye sözümü kesti Dominic ve yemin ederim içinde bir kıskançlık vardı. "Ortaya çıktığı anda gözlerin ona yapışmıştı. Ayrıca, sanırım dün gece otel odasında onunla ilgili bir Şeylerden bahsetmiŐtin-"

Yüzümü buruşturdum ve bir elimi kıvrırcık saçlarımda gezdirdim. "Tamam, peki ya onun çekici ve iyi bir av olduğunu düşünüyorsam? Dün gecedен bir daha bahsetmesek olur mu, lütfen?"

"Neden olmasın, bebeğim? Valentino dışarıda olduğuna göre, başka birinin öpücüğünden zevk aldığını bilmesini istemezsin, değil mi?"

Dudaklarımı bzdm ve ellerimi kalalarma koydum. "Neredeyse pşmedik bile."

"Oh, burada seni öpmekten bahsetmiyorum." Başparmağını alt dudağımda gezdirmek için adım attı. "Bir kadının ağzını öpmek hiç umurumda değil."

Cevap veremedim. İim karmakarışıktı, dokunuşundan çok fazla şey hissediyordum ve onu başka biriyle düşünmekten kıskançlık duyuyordum.

Sonra bakışları seksime kaydı. "Ama ben senin amını peceğim ve her seferinde zevk almanı sağlayacağım. Valentino'yu bu konuda bilgilendirmekten mutluluk duyarım-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onu durdurdum. Vücuduma hızla ısı yayılıyordu, aynı anda hem tahrik olmuş hem de sinirlenmiştim. "Gerçekten uğramanın bir sebebi var mı Dominic?"

"Sana ayakkabı getirerek seni utançtan kurtarmak dışında mı?" Kaşı kalktı.

Sanırım bana teşekkür ettirmekten hoşlanıyordu, ama yine de söyledim, çünkü neredeyse beni öldürecek olsa bile kibar davranacaktım. "Teşekkür ederim. Sana geri ödeyeceğim."

Bu cevabı beklediğini sanmıyorum çünkü ağzını açtı ve sonra kapattı. Yaklaşmadan önce parmaklarını çıtlattı, gözleri karardı "O ayakkabılar ve o çanta için bana para vermeye kalkarsan seni pişman etmekten zevk alırım dövüşçü. Birkaç bin doların benim ya da senin için bir değeri varmış gibi davranarak bana saygısızlık etme."

Bir gün muhtemelen servetimi geride bıraktığımı anlayacaktı ama bugün ona söylemedim çünkü belli ki paraya ondan çok daha fazla ihtiyacım vardı. "Her neyse. Neyse.

İkimizin de işe gitmesi gerekiyor, bu yüzden teşekkür ederim ama artık gidebilirsiniz."

Bir saniye daha bana baktı, gözleri hala öfkeyle sertleşmişti, ama sonra ben kolunu yakalamadan hemen önce topuğunun üzerinde döndü.

"Üzgünüm. Lobideki herkes gittikten sonra gidebilirsiniz."

Telefonu tekrar çaldı ve homurdanarak yere baktı.

Belki de onu gerçekten bir toplantıdan alıkoyuyordum. "Eğer gerçekten gitmek zorundaysan..."

"Hayır... sadece kardeşlerim..." Bakışları üzerimde daraldı. Sonra geri çekildi ve sanki aniden sergilenen bir sergiymişim gibi beni inceledi. "Gerçekten çalışabilirsin."

"Ne için çalışacaksın?"

"Valentino'nun sana *akıl hocalığı* yapmasını ve seni dikkate almasını mı istiyorsun?" Bu kelimeyle alay etti çünkü ikimiz de akıl hocalığından daha fazlasını istediğimi biliyorduk. "Onu nasıl yapacağımı biliyorum."

Alay ettim ve sonra şaka yapıyor olabileceğini düşünerek güldüm. Doğrusu, Dominic muhtemelen Valentino'ya bana akıl hocalığı yapmasını söyleyebilirdi ve o da yapardı. Sanki herkes koyun gibiydi ve Dominic de bu tatil köyünün çobanıydı.

Sonunda hazır olan kahveyi doldurmak için tezgâhın yanına gittim. Kafamı kaldırdığımda Dominic benimle birlikte gülmüyordu. Kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendinden emin bir şekilde bekliyordu, aslında çok ciddi olduğunu biliyordum. Bana sanki bir meydan okumaya hazırmış gibi bakıyordu ve birdenbire bunun ne olabileceği konusunda açlık duymaya başladım. Neden her seferinde onun karşısına çıkmaktan zevk alıyordum?

bana doğru bir atış mı yaptı? "Valentino gibi bir adamın ne istediğini bildiğini sanmıyorum, Dominic."

Kahvemden bir yudum alırken bakışlarımı onunkinden ayırmadan birbirimize baktık.

"Ben istiyorum. O bir ödül kız arkadaşı istiyor. Onunla ve restoranıyla ilgilenecek, üzerine titreyecek, kariyerine duyduğu aşkı paylaşabilecek biri." Tezgâhın etrafında yürüdü ve kendi kahvesini doldurmak için kendine düz beyaz bir fincan aldı. "Bir ortak istiyor ama şu anda hiçbir kadında bunu göremiyor çünkü kariyerine odaklanmış durumda. Bariz bir temsile ihtiyacı var ve sonra da ulaşamayacağı kadar uzakta bir kadına ihtiyacı var, onu koluna takmayı bir meydan okuma olarak görüyor."

"Tamam." Kelimeyi uzatarak söyledim. Bu garip bir şekilde spesifikti, ama kariyerini sevdiğimi, tam olarak ne olduğu konusunda eğitim aldığımı ve yeterince iyi temizleyebildiğimi düşünürsek, muhtemelen bunların hepsi olabilirdim. "Belki fırın açıldıktan sonra-"

"Zaten Rita'yla çıkıyor."

"O zaman, o gemi çoktan kalktı." Kalbim bu konuda o kadar da kötü hissetmiyordu.

"Hayır. Seni görmesi için onlarla birkaç kez çıkman yeterli. Rita ile ilişkisi sıradan. Bir yere gitmez."

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü o çifte randevuda senin eşin olacağım." Sonra bakışları mutfak penceresinden birkaç gece önce yaptığım tatlılara kaydı. "Bu kahvenin yanında bir şey var mı?"

Adam fırına saçma sapan bir bomba bırakmıştı ve benden gidip ona lanet bir kek getirmemi mi bekliyordu?

"Ne? Az önce çıktığımızı mı söyledin? Dün gecedən beri hâlâ sarhoş musun Dominic?"

Fısıldamadan önce yaklaşırken kıkırdadı, "Ben asla sarhoş olmadım bebeğim. Dün geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum, önümde soyunman ve amının sikilmesi için yalvarman da dahil."

Dominic Hardy, fırınımda pis bir ağızla kalbimin Valentino'nun muhtemelen atabileceğinden daha hızlı atmasına neden oldu. Kızgın mıydım yoksa tahrik mi olmuşum bilmiyordum.

"Sana dün gecedən bahsetmemeni söylemişim."

"Benimle birkaç kez çıktıktan sonra da çıkmayacağım." "Bunu neden yapayım ki?"

"Hayalindeki çocuğa benim için mükemmel bir kız arkadaş olduğunu ve onun için de aynı şeyi yapabileceğini göstermekten başka?" Elini saçlarımın arasından geçirerek omzumdaki buklelerin bir kısmını geriye itti. Birden tenim aşırı derecede hassaslaştı ve titredim. Bu hareketi fark ettiğini biliyordum çünkü bana gülümsedi. Adam vücudumu bir şekilde etkileyebildiğini bilmeyi seviyordu.

Gözlerimi devirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Diyelim ki bu plan gerçekten işe yaradı -ki muhtemelen yaramayacak. Senin çıkarın ne?"

"Bir ya da iki kadınla görünmeye ihtiyacım var. Elimde sinir bozucu bir eski sevgilim var."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Birden fazla soru sormak istiyordum. Sinir bozucu eski Natya mıydı? Çoğu insan onu tanıyordu ve onunla ve onun

Aile. Hardy kardeşlerle çalışırken bir iki makale okumuştum. Onu önemsiyor muydu?

"Hayatıma devam ettiğimi düşünürse geri adım atacaktır."

"Öyle mi?" Soruyu ağzımdan kaçırdım ve tüm vücudunun nasıl kilitlendiğini, bariyerlerinin nasıl havaya uçtuğunu ve omzumdaki elbise askısıyla oynarken maskesinin arkasını kimsenin görmesine izin vermediğini gördüm. "Yapmamış olmamın bir önemi var mı?"

Bunun önemli olduğunu haykırmak istedim.

Ama olmadı. Ona karşı bir şey hissetmiyordum, sadece geçmiş hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyordum, hepsi bu. Ve muhtemelen daha sonra dizüstü bilgisayarında onlar hakkında haber makaleleri bulmaya çalışarak sağlıklı bir takip sürecine girecektim.

Onunla birlikte olduğu düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da boğazımı temizledim. "Valentino'yla çıkma fikrinin işe yarayacağını sanmıyorum." Yeni bir şehirde kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken hayatımda bir karmaşaya ihtiyacım yoktu. "Yani cevabım hayır."

"O zaman benimle çıkmayı reddediyorsun?"

"Evet."

Geri adım attı ve elinin omzumdan düşmesine izin verdi. Dokunuşundaki elektriği hemen özledim, bu da bunun en iyisi olduğunun mükemmel bir göstergesiydi. Özlemem gereken kişi o değildi. Hiçbir zaman.

"Peki, kahvem için kek kaldı mı?"

Topuklarımın üzerinde dönüp birkaç farklı tatlı almaya gitmeden önce yanağımı çiğnedim. Hafta boyunca farklı tatlar aşılardım ve hâlâ buzdolabındaydılar. Ayrıca crème brûlée'ye çikolata çiçekleri eklemekte de ustalaşmıştım.

"Onlar" -ben köşeden döndüğümde gözlerini bana dikti- "krem brüle üzerindeki turuncu ve kırmızı gelincikler mi?"

Elimde olmadan bir ciyaklamayla biraz kıpırdandım. "Evet. Kaliforniya gelincikleri turuncu olanlar. Kırmızılar çünkü pembe vurgularla uyumlu olacaklar. Yeterince iyi oldukları sürece onları imzam haline getirmeye çalışacağım. Diğer çiçekleri de deneyeceğim. Ama sözde b u r a d a k i tarlalar onlarla muhteşem ve-"

Hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Tesis genelinde renkleri en aza indiriyoruz."

İşte o zaman Dominic'le aramızdaki tüm elektrik kesildi. Onun tatil köyünde benim fırınımı çalıştırmaya çalışan ve hiçbir konuda anlaşılamayan iş arkadaşlarına geri döndük. "Evet, ama benim fırınımda..." Omuz silktim ve tepsiyi yere bıraktım. Hepsine ters ters baktı.

Kırmızı kadife kapkeklerin yanında, çilek şurubu ile aşıladığım beyaz çikolata ile kaplanmış trüfler vardı. Sonuç açık pembe oldu ve üzerine tek bir kırmızı kalp yerleştirdim. Onlara da burnunu kırıştırdı.

Etkilenmiş miydi yoksa iğrenmiş miydi bilmiyordum. Muhtemelen iğrenmişti ama umurumda değildi.

Bugün ihtiyacım olmayan eleştirileri duymak yerine, "Bunların hepsinin menüye girip girmeyeceğinden emin değilim, ama pembe olanların oturma grubuyla uyumlu olması *gerekiyordu*, bu yüzden göreceğiz ve tatlar çok güzel çünkü"- şimdi gergin bir şekilde işaret ederken trüflerden birinin üstündeki nane yaprağına gülümsedim. Kreasyonlarım hakkında konuşmayı seviyordum ama onları paylaşmaktan da korkuyordum-"bu aslında iyi karışan taze naneyi öğütüp kuruttum

Çikolatanın içine kattığım karamel ile. Ardından bir parça çilek eklediğimde, ağzınızda tüm tatların mükemmel bir dansı oluyor ama sonrasında yine de ferah bir nefes bırakıyor."

Beni izlerken hâlâ bir şey söylemedi. Dudakları bir santimetre bile kalkmadı ve tepside bir şey almak için hareket etmedi.

Kendimi aptal yerine koyuyordum. Annem ve kız kardeşimle oturup diyetten onlara bir şeyler tattırmaya çalışmak gibiydi. Tezgâhın etrafından dolandım ve mutfağa geri götürmek için tepsiyi aldım.

"Bunlarla nereye gidiyorsun?" Dudaklarını mı yaladı?

"Onları kaldırıyorum. Paloma ve ben tadına bakacağız
Eğer istemiyorsanız daha sonra test edin ve-"

"Deneyeceğim," diye açıkladı, sanki onun uzmanlığına sahip olduğum için heyecanlanmalıymışım gibi.

"Bay Hardy, belki de bugünlük takılma kotamızı doldurduk. Zaten menümde neyin iyi olacağı konusunda bilgi sahibi olduğunuzu sanmıyorum."

Dilini şaklattı. "Çok yazık. Ama kimin uzmanlığı var biliyor musun?"

"Kim?" E l i m d e tepsile öylece dururken kafam karışmış bir şekilde sordum.

Adam topuklarının üzerinde dönüp pastanemin kapısını açmadan ve Valentino'nun adını bağırmadan önce hazırlanmam için bana bir saniye bile vermedi. "Bir dakikanız varsa denemenizi istediğimiz birkaç yer mantarımız var."

"Dominic Hardy, aklını mı kaçırdın sen?"

Omzunun üzerinden baktı ve omuz silkti, "Evet, muhtemelen."

DOMINIC

*D*amn, çıldırmıştı. Göğsünün üzerindeki kızılılık yükseldi çillerine karışmak için boynundan yukarı çıktı. Bunu görmeye bayılıyordum.

Bundan sonra sırf vücudunun tepkisine tanık olmak için onu her gün kızdıracaktım. Ayrıca her gün buraya gelip tatlıları hakkında konuşmasını izleyecektim çünkü o konuşurken hiçbir şeyin ötesini göremiyordum. Kendim hariç, işinden bu kadar heyecan duyan birini daha önce hiç görmemiştim. Clara, trüfün içindeki çilek ve nane hakkında bir şeyler söylediği ve gururdan ağlamaya hazır görüldüğü anda beni hayaliyle sattı.

Yani ilişkimizi ve normalde kadınlarla olan sınırlarımı zorlamak üzereydin. Birden fazla şekilde.

Valentino birkaç dükkân sahibine el salladıktan sonra odanın sahibiymiş gibi içeri girdi. Adamı dün gecedan önce de sevmiştim. Çalışkandı, sıfırdan bir isim yapmıştı ve işin kolayına kaçmıyordu. Bu yüzden tatil köyümdeki en iyi restoranı ona verdim.

Yemekleri harikaydı ve karakterinden hoşlanmamam için bana hiçbir sebep vermemiştir.

Ama Clara'nın o adama baktığını gördüğümde, kıskançlık damarlarımda dolaştı, onu aniden benim olarak sahiplenmek için güçlü ve acımasız bir arayış içindeydi.

"Nasıl gidiyor Bay Hardy?" Elimi sertçe sıktı ve Clara'ya dönmeden önce kirli sarı saçlarını taradı. Onu süzdüğünü, gözlerinin elbisesini ve makyajsız halinin ne kadar farklı göründüğünü kaydettiğini gördüm.

Clara her gün güzel bir maske takar, çillerini kapatır, dudaklarını koyu kırmızıya boyar ve kırmızımsı kirpiklerini koyu siyahla belirginleştirirdi. Tüm bunlar olmadan da çok sevimliydi, sanki onu katlayıp kalbinize yakın tutmak için göğüs cebinize koymak isterdiniz.

Valentino'nun gözleri kısıldı ve aramızda ping-pong oynadı. Kafasında bir hikâyeye kuruyordu ve bu tam da benim istediğim hikâyeydi. "Sonunda fırınını görmek güzel, Clara."

"Tamam." Derin bir nefes aldı ve tepsiyi tekrar tezgâhın üzerine koymak için bir adım öne çıktı. "Dağınıklık için özür dilerim. Bugün Paloma'dan başka kimsenin gelip tadına bakmasını planlamamıştım."

Mırıldandı. "Endişelenmeyin. Hepimiz mekânlarımızı Hardy standartlarına getirmek için çok çalışıyoruz, değil mi?" Elini omzuma vurdu.

Başını salladı ve tepsinin bir köşesiyle oynadı. "Restoranınız kesinlikle harika görünüyor. Bence mutfak kullanım için çok iyi düzenlenmiş ve tavandan tabana panoramik pencere manzarasıyla ambiyans milyonda bir."

"Teşekkürler. Rita ve Dom büyük rol oynadı." Clara'nın bakışları bana kaydı ve kısaltılmış ismimi kullanarak onu düzeltip düzeltmeyeceğimi sorgular gibi kaşlarını kaldırdı.

Ben yapmazdım. Onun dışında formalite umurumda değildi. Bu daha çok onu kızdırmak içindi çünkü ben istemediğim halde burada lanet bir fırın açmıştı.

"Fırınınızı görmeye gelemediğim için de özür dilerim. Yoğun bir ay oldu. Oldukça iyi yerleşmişsiniz, değil mi? Ve vurgulu duvar, ha? Pembe yumuşak ama cesur."

Valentino onunkini görmek için uğramamış mı? *Siktiğimin salağı*. Yine de onun özrünü yedi. Onun sesini duyunca nasıl eridiğini gördüm.

"Pembeye hâlâ karar verilmedi. Onu saklayıp saklamama konusunda kararsızsınız." Aralarına girerek yer mantarlarını işaret ettim. "Önce hangisini denemek istersiniz?"

"Pembe, sanırım." Adam uzanıp bir tane almadan önce yavaşça ona gülümsedi. Sonra da çikolatayı ağzına götürüp inerken ona baktı. Onu buraya getirme kararımdan hemen pişman oldum, özellikle de ona baktığımda ve ona yaklaşmak için neredeyse nasıl eğildiğini gördüğümde.

Ve az önce onun göğüs dekoltesine mi baktı? "Bu... Vay canına. Tatlar, Clara." Şaşırmış görünüyordu. "Dom, bunu denedin mi? Aslında çok şaşırdım. Bunun restoranın menüsünde yer almasını çok isterim Clara, mümkünse konukların gece boyunca sipariş verebilmesi için. Bence-"

"Biliyor musun?" Kahretsin. Onu hemen orada durdurmam gerekiyordu. "Aslında Clara'yı eve götürmeliyim."

Aramıza baktı, kafası karışmıştı. Kolumu omuzlarına doladığımda ise kıyafetini gözden geçirdi ve sanırım o zaman resmen kafası dank etti. "Ah, tabii ki."

"Yer mantarlarını onayladığınız için mutluyum. Clara'nın işini kolaylaştırıyor. Tatil köyü açılmadan önce tekrar bir araya geldiğimizden emin olalım."

"Elbette, elbette. Clara, öğle yemeği yemeliyiz. Tüm distribütörlerle konuşuyorum. Naneni onlardan mı aldın?"

"Evet. Ama-"

"Ah. Köşede daha iyi nane var. Her hafta sonu satıyorlar." Bakışları benimkilere kaydı. "Yiyeceklerin taze kalmasına yardımcı olan yerel eklemeler. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Burada dağıtım için onlara ihtiyacımız olursa, ayarlarız." Bu yüzden ithalatı düzenleyen bir ekibimiz vardı.

"Bir ara kontrol etmeyi çok isterim," diye onayladı Clara.

"Evet, evet. Elbette." Valentino yine de tereddüt etti ve bana baktı. O daha iyi biliyordu. "Sen de geleceksin, değil mi?" Bu doğru. Yerinin farkındaydı. En azından şimdilik. Şimdiden benim bölgame tecavüz etmeye çalıştığını gördüm. Ama Clara'nın gerçekten benim olmadığını biliyordum.

Belki de bakışlarımdan dolayı geri çekildi ama yine de el salladı ve "Yakında sohbet edelim" dedi.

Sonra adam gitti ve kolumu omzundan silkerken o alev alev yanan yeşil gözlerini bana dikti. "Bu da neydi böyle? Artık birlikte yattığımızı sanıyor."

"Evet, ama muhtemelen içeri girip seni dün geceki elbisenin aynısıyla gördüğü anda böyle düşünmüştür." Tezgâha yaslanıp onun muhtemelen yaşamak üzere olduğu on duyguyu gözden geçirmesini izledim.

"I ..." Tereddüt etti, gözlerini kıstı, sonra fırının içinde bir ileri bir geri yürüdü. Sonra tepsiyi tezgahın üzerinde biraz kayacak şekilde itti. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorsun. Odadaki en iyi adam olmak istiyor ve sen de mevcut olmayan en iyi ödül oldun."

"Bu çok aptalca," dedi ve sonra küçük çılgın bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Böyle bir adam istemiyorum."

"Bütün erkekler böyledir. Bu bir sidik yarışı ama en azından şimdi sana daha çok saygı duyuyor. Nasıl pişirileceğini bildiğini gösterdin."

"Tabii ki istiyorum." Elindeki çikolatalara baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben... Biliyor musun, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ve aptalca olduğunu biliyorum ama Michelin yıldızlı bir adamın restoranında benim yemeğimi istediğini bilmek iyi hissettiriyor."

Tepsiden bir çikolata kaptım ve bir ısırık aldım çünkü ben de karşı koyamayacaktım. Tadı neredeyse onunki kadar güzeldi ve onun pişirdiğini bilmek bana da yemekten hastalıklı bir haz veriyordu. "Bu aptalca değil. Yıllarca üstlerimin onayını aradım."

"Peki ya şimdi?" diye sordu.

"Artık en üstün benim Clara. Bu yüzden artık kimsenin onayına ihtiyacım yok."

Gözlerini devirdi ve bana kapıya doğru el salladı. "Tabii ki bilmiyorsun. Her neyse, beni aptal yerine koyduğun için eve gidiyorum."

"Hala benimle çıkmak istemiyor musun? Hayallerindeki erkek arkadaşına sahip olabilirsin..."

Bunu düşünürken yeni topuklarından birinin ucunu yere doğru oynattı. Aynı anda hem *evet* hem de *hayır* cevabını duymak istiyordum, içimde birbiriyle savaşan duygular

Ben. Onu yakınımda, kolumda tutabilirdim, belki onunla bir iki kez sevişebilirdim. Ama o zaman bunu sadece onun için yapıyor olacaktı ve ben de bunu sadece Natya'yı uzak tutmak için yapmalıyım.

"Bu kızın tatil köyünden uzak durmasına gerçekten ihtiyacınız var mı?"

Fırına da zarar verecek mi?"

İçimi çektim. "Onu her şekilde halledeceğim."

"Ama benimle birlikte olman daha mı kolay olurdu?"

"Muhtemelen." Doğru olduğunu umarak başımı salladım. Natya beni başka bir kadınla hiç görmemişti ama kardeşlerim aptal gibi görünmek istemediği konusunda haklıydı.

Clara orada durmuş, elbisesini kurcalarken, "Valentino o kadar da umurumda değil," diye itiraf etti. Şükürler olsun. "Ama fırında yapılacak değişiklikleri tartışabilir miyiz? Ve gerçekten üzerinde anlaşabilir miyiz?"

"Tabii ki benim küçük dövüşçüm çıtayı yükseltmek istiyor. İyi o zaman. Rita'ya üç değişiklik ver. Büyük bir şey olmasın. Tartışmaya gerek yok."

"Söz hakkı istemiyor musun?" diye sordu, sanki buna inanamıyormuş gibi. Yine de son yirmi dört saat içinde onun sevgisini ve azmini görmüştüm ve şimdi fırını hiç düşünmediğim bir şekilde önemsediyini anlıyordum. Bu, anne ve babasının ona verdiği bir iş değildi. Benim uğruna çalıştığım şeyi istediğim gibi o da bunu istiyordu.

"Benim dediğim, üç değişiklik yaparsınız ve Rita bununla başa çıkabildiği sürece onları onaylarım."

"Sadece üç mü? Seninle ne zamandır çıkıyorum?"

"Beş ay, tesisin faaliyete geçmesi için bize biraz zaman tanıyor. Halka açık olması gerekiyor. Arkadaşlarına ve ailene bizden bahsetmelisin. Eski sevgilim-"

"Natya Fitch'ten mi bahsediyoruz?"

"Demek magazin gazetelerini okuyorsun?"

"Bir şeytan gibi." Omuz silkti ve ben alay edince sadece kıkırdadı. "Eğlenceli ve rahatlatıcı, tamam mı? Peki bunun ne kadarı doğru?"

"Bu kadar yeter." Ayrıntılara girmek istemediğim için boynumu kırdım. "Artık tatil köyümüzden bahsetmemesi için yeterince kamuya açık olması gerekiyor. Eğer o bu işe karışırsa ortaklıklarımız dağılır. O yüzden arkadaşlarınıza, ailenize söyleyin. Noah'a bile." Adı dudaklarımda asit gibi tınladı. "Herkes numara yapmak zorunda kalırsam üç değişiklik biraz hafif kalır. Ayrıca, iş yerindeki insanlar benim olumlu muamele görüyor."

"Zaten öylesin." Omuz silktim. "Burada insanların tasarımlarını değiştirmelerine izin vermiyorum."

"Beş değişiklik. Ayda bir." Sesi küçük ama sertti. Neden bu kadınla pazarlık ediyordum ki? Beş ay boyunca bana cehennemi yaşatacaktı ve yine de bunu düşünmek bile sikimi sertleştiriyordu. "Ve duvar bende kalacak." Gülümsemesi sakarindi.

"Sınırlarını zorluyorum bebeğim. Kenarlarının temizlenmesi gerekiyor ve rengini biraz açmamız gerekebilir."

"Anlaştık." Elimi sıkmak için elini uzattı ama parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve onu kendime çektim.

"Kız arkadaşım la el sıkışmam."

Sonra ağzını aldım. O çıplak pembe dudakları sabahtan beri istediğim şekilde yalayıp yuttum. Dilim alt dudaklarının üzerinde gezinir gezinmez bir iniltiyle açıldı. Çilek ve çikolata tadı vardı, belki biraz da nane, tıpkı elindeki trüf

mantarı gibi. Ben

Bu kadından sonra hayatımın geri kalanında çikolata arzulayacaktım, bunu zaten biliyordum. Yine de onu çekinmeden öptüm, çünkü saklıyor olabileceği her tadı keşfetmek istiyordum.

Geri ekildiğimde bana soru dolu gözlerle bakıyordu ve sonra dışarıda birilerinin olup olmadığını kontrol etmek için arkamdan baktı. "Kadınları pmediğini söylemiştin, Dominic."

O haklıydı. Natya'dan beri hiç kimseyle ilişki kurmak istememiştim ama kendimi şimdi isterken buldum. "*Kız arkadaşımı* perim."

"Sahte kız arkadaş," diye dzelitti ve sonra "Ve hayır," dedi.

kimse izlemiyor."

"Elbette yleler," dedim ve eğilip tekrar tadına bakmak için eğildim. Sahte bir flört yaşıyor olabilirdik ama ben onu her seferinde gerçekten pecektim.

CLARA

Her gün fırınıma gelip orada oturuyordu.

pek bir şey söylemezdi. Dominic Hardy az konuşan bir adam mıydı yoksa pek ortak noktamız mı yoktu bilmiyorum. Yine de, her iki durumda da, kendimi çoğu zaman gergin bir şekilde ona gevezelik ederken buluyordum.

"Karamelin neden çikolataya yeterince iyi karışmadığını anlamıyorum," diye alay ettim.

Mırıldandı ama dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadı.

Tek taraflı konuşmayı gün boyunca sürdürdüm. "Madem nane kapıma geldiğinde solmuş olacaktı, neden gönderdiniz ki?" Makaronlarımın kabarmadığından, kahvenin biraz fazla ısınmış gibi göründüğünden ve telvesinin yanık gibi bir tadı olduğundan bahsetmeye devam ettim. Hatta ona truffle ve cupcake bile teklif ettim.

Bütün gün benim yorumuma mırıldanarak eşlik ederken reddetti.

Her gün aynı saatte içeri giriyordum ve o da her sabah saat gibi gelip beni menümdeki başka bir tarifile uğraşırken buluyordu. Bir gün aniden kafasını kaldırdı. "Açılış haftası için son bir menü var mı?"

Mutfak pencereden ona dik dik baktım. "Neden burada olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

"Hepsi göstermelik," diye cevap verdi ve dizüstü bilgisayarına geri döndü.

Çoğu gün aynıydı. Günaydın ya da merhaba bile demedi. Dizüstü bilgisayarını tezgâhın üzerine bıraktı, açtı ve aptal pahalı siyah takımıyla birlikte acayip gözlüklerini taktı. Güzel gözlerini çerçeveleyen ve mükemmel yüz hatlarını vurgulayan siyah çerçeveli gözlükler.

Onları giymeye hiç hakkı yoktu. Nefret etmem gereken adamın, telefonundan kabaca bir numara çevirip işe koyulurken bu kadar iyi görünmesi suçtu.

Sanki benim fırınıma aitmiş gibi.

Onun için çok cüretkârdı. Buradaki herkese karşı böyle olduğunu biliyordum. Meslektaşlarımın çoğu ondan sanki dokunulamaz bir tanrıymış gibi bahsediyordu.

Yine de fırınımda bir "günaydın" hoş karşılanır ve takdir edilirdi, özellikle de neredeyse yaptığım her tarifi ona anlatırken nefesimi boşa harcadığımda.

Hafta sonunda artık canıma tak etmişti. Topuklarım beyaz zemin üzerinde tıkırdarken kendimi tezgâhın diğer tarafında onun tam önünde dururken buldum. Sonra, dizüstü bilgisayarını kapatırken gözlerimi kocaman açarak kendi elimi izledim.

Onun kadar cüretkâr olduğuma inanamıyormuş gibi gözleri de büyüdü.

Burası benim evimdi. Ve hepimizin evlerimizde rahat hissetmemiz gerekmiyor muydu? Ayrıca, o gün eklemlerim daha fazla ağrımış ve kolumda bir kızarıklık çıkmıştı. Yorgunluk inişli çıkışlıydı ama bugün oradaydı, güçlü, gürültülü ve belirgindi.

Los Angeles'ta bir doktor bulmam gerekiyordu ama önce bu fırının başarılı olması gerekiyordu. Bu da eğer Dominic Hardy burada olacaksa, en azından bana biraz saygı göstermesi gerektiği anlamına geliyordu.

Kendim için bir dünya inşa ediyor ve ihtiyacım olan şeyler için çabalıyordum. Yapmak zorundaydım, kendime hatırlattım. Bu benim içindi. Ve eğer kendim için yaşayamazsam, hiç yaşayamazdım.

Derin bir nefes aldım ve ona ters ters baktım. "Fırınıma girdiğinizde günaydın ya da merhaba diyebilirsiniz Bay Hardy."

Gözleri hızla bana dikildi, işine bakışını kimin mahvettiğinin peşinde ölümcül bir şekilde. Sonra telefonunu ağzından uzak tutarken gözleri parladı. "Ah, küçük dövüşçü bu sabah erkenden uyanmış, ha?" Sonra hoparlöre konuştu: "Seni sonra ararım. Kız arkadaşım onu düzgün bir şekilde karşılamamı istiyor."

Telefonu kapattı ve ayağa kalktı. "Artık insanlar seviştiğimizi düşündüğü için 'Bay Hardy' demek yok, Clara."

Avının peşindeymiş gibi yırtıcı bir tavırla tezgâhın etrafında dolanmasını izlerken yanağımı çiğnedim. "Pekâlâ. Güzel. *Dominic*, iyi sabahlar," diye mırıldandım geri çekilirken.

Gülümsemesi yavaştı ve adamın beni kızdırmak için bir yol aradığını hemen anladım. "Ben kimseye günaydın demem Clara. Ama artık çıktığımıza göre," belimden tutup beni kendine çekti, "bu durumdan faydalanabilirim."

Siyah-beyaz fırınımda beni öptüğünde, gözlerim hemen kapandı ve her yerde renkler patladı. Bana sıkıca sarıldı ve

olduğum her şeyi. Ellerini her yerimde, sırtımda, kıkımda, kalçalarımı kavradığını ve göğüslerimden boynuma ve sonra beni tam doğru açıyla tuttuğu çeneme doğru kaydığını hissettim. Dili ağzımı keşfederken bile sızlandığımda ya da inlediğimde Dominic burada hiçbir gücü ele vermedi.

Bana hükmedildi.

Mahvolmuştum.

Beni anlamsızca öperken onun tarafından sahiplenildim. Ve sonra, aynen böyle, çekip gitti.

Hâlâ onu istememem gereken bir şekilde istiyordum, vücudum öne doğru tökezledi, çünkü onun vücudu her şey işmiş gibi doğruldu.

"Neydi o?" diye mırıldanmadan önce elimi dudaklarıma götürdüm.

"Günaydın. Ve toplum içinde olduğumuz zamanlar için alıştıрма." Omuz silkti.

"Peki, tamam." Nefes nefese miydim? "Bir dahaki sefere beni uyarmak muhtemelen iyi bir fikir olacaktır."

"Küçük bir öpücükten korkuyor musun, Clara?" Beni süzdü ve sonra omuz silkti. Sahra Çölü'nde su bulmak gibi hissettiren bir öpücüğü başından savacak kadar yetersiz miydim? Dudaklarım hâlâ onunkini tatmaktan karıncalanıyor, tenim hâlâ elektriklenmiş gibi hissediyor ve kalbim normal hızının iki katı hızla çarpıyordu.

"Bu sadece... sabahları erkek arkadaşımın bir öpücük almayı hayal ettiğim gibi değil."

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyu yeşildi. Bu, onun beni etkilediği gibi benim de onu etkilediğimin tek göstergesiydi. Daha fazla bilgi edinmek için bakışlarımı inceledi ve sonunda

"Son erkek arkadaşın seni sabah böyle öpmedi mi Clara?" diye soruyor.

Çenesinin nasıl titrediğini, ellerini nasıl ceplerine soktuğunu ve topuklarının üzerinde nasıl geriye doğru sallandığını gördüm. Cevabımı beklerken Dominic Hardy'ye kızgınlık yakışıyordu. "Son erkek arkadaşımın gerçekten bir erkek arkadaş olup olmadığını bile bilmiyorum." Burnumu kırıştırdım.

Aşçılık okuluna gittiğimde aşık olmak için annem olmaktan çok endişeliydim ve eve döndüğümde erkek arkadaşlarım vardı ama sadece ara sıra takılıyorduk. "Güneş doğmadan gitmeyi severim."

Başını iki yana salladı. "İlginç."

Sonra tezgâha geri döndü ve çalışmak için oturdu. O gülünç derecede sıcak bardakları bile geri taktı.

Bu muydu? "Neden buraya gelip duruyorsun?"

"Birlikte görülmeden önce insanların konuşmaya başlamasına ihtiyacımız var."

İçimi çektim ve hazır buradayken onu kullanabileceğimi düşündüm. "Bir mocha denemek ister misin?"

"Hayır." Kafasını kaldırıp bana bakmadan yazmaya devam etti.

"Bunun yerine bir kapuçino denemek ister misin?" Bir şeyler içmek istiyor olmalıydı.

"Eğer varsa sade kahve alacağım."

Tabii ki içinde tat olmayan bir şey istedi. Yine de ona istediğini vermek için burada değildim. Bugün fincanında ona verdiğim şey, fırınımla ona vereceğim şey olacaktı: ihtiyacı olduğunu hiç düşünmediği bir şey.

Köpürtücüyü açtım ve ritmik sesin onu burada idare etmekle ilgili dağınık düşüncelerimi yatıştırmasına izin verdim. Çalışırken onun varlığını ruhumda hissetmek ve her adımımı yargılamasından endişe etmek zordu. Espresso ve köpürtülmüş sütle birlikte şurubu, çikolatayı ve karameli doğru zamanda eklemenin gerekli olduğunu anladığımda adım atmaya başladım. Birkaç dakika içinde fincana bakıp gülümsedim. Mükemmeldi ve önüne koyduğumda daha azını düşünürse lanetlenirdim.

Gözleri karışıma kaydığında, iri elinin yumruk şeklinde gerildiğini ve ardından çene kasının patladığını gördüm.

"Bayılacaksın, söz veriyorum," dedim mutfığa dönüp çalışmaya başlamadan önce. Pişirmem gereken milyonlarca farklı şey vardı. "Buraya gelmeye devam edeceksen, bir şeyler deneyebilirsin."

Kahvaltı sandviçiyle başladım ve ev yapımı hollandaise için kırmızı biber almayı ihmal etmedim. "Florida'daki herkes bu sandviçi sever, yemin ederim."

Yine mırıldanmaya başladı. Sandviçi getirip önüne koyduğumda içkisinin yarısını bitirdiğini gördüm.

Yine de yorum yok. Sonra, pastırmayı pişirdim ama karabiber ve bir parça bal ekledim. Bunu ona götürdüğümde sandviç gitmişti.

Yemekten hiç bahsetmeden yazmaya devam etti.

Günün çoğunda ben onun kulağını çınlatırken çalıştık. Ve bir şekilde kendimi daha hafif hissettim, sanki bu işe yarıyormuş gibi, sanki fırınımda tamamen işlevsiz değilmişiz gibi. Ne zaman ki

önüne üç trüf mantarı koydu ve her birini benim önümde yedi, o zaman kararı bekledim.

Gözlerini benden ayırmıyordu ve aldığı her ısırık ondan uzak durma kararlılığımı daha da artırıyordu. Bundan zevk alıyordu, muhtemelen dudaklarını yalarken ağzımın sulandığını, parmaklarını temizlemesini izlerken seksimin sıkıldığını ve tatlının son parçalarını mırıldanırken vücudumun ısındığını biliyordu. "En çok üçüncüyü seviyorum. Bana tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlatıyor."

"Dominic," diye uyardım.

Tezgâhın üzerine eğildi. "Çikolatan, amının tatlılığıyla yarışıyor bebeğim. Eğer bu iki lezzeti evlendirebilseydim, her gün senin yer mantarlarından yerdim... ve çikolataya düşkünlüğü sevmem bile."

Zihnim bir şeye takılmadan önce onun pis ağzı karşısında her yöne savruldu. "Bekle. Çikolatayı *hiç* mi sevmiyorsun?"

Tezgâhtan uzaklaşmadan önce kıkırdadı, dizüstü bilgisayarını kapatıp, "Ben öyle demedim. Yemekten hoşlanmadığımı söyledim. Bana servis ettiğiniz her şeyi menüye koyun."

"Yani yeterince iyi mi?" Bir kaşımı kaldırdım, bir şeyi beğendiğini kabul etmek istiyordum.

"İşe yarar." Tabii ki söyleyemedi. "Yarın görüşürüz, küçük savaşçı. Aynı saatte, aynı yerde. İstedğin renkte tabakları seç ve Rita'ya isteğini ilet."

Onunla birlikte gitmişti.

CLARA

Diğer yöneticiler, Dominic'in geliyor. Paloma'nın mesajları, patronun fırınımda olduğuna dair bir sürü ünlem işaretiyle bitiyordu.

Sonunda bir gün durdu ve ikimize de gözlerini dikerek baktı ve sonra bana "Bana bir açıklama borçlusun" dedi. Dominic başını kaldırıp baktığında gülümsedi ve hızla geri çekildi.

"Hepsi senden korkuyor," diye açıkladım.

"Haklı olarak."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Açılıştan önceki son günlerde ekibin bir araya gelmesine yardımcı olman gerekiyordu, böylece uyumlu bir markamız, görünümümüz ve akışımız olacaktı."

İç çekti ama bir şey söylemedi. Daha sonra ona bir yer mantarı teklif ettiğimde, geri çevirmeden önce üç saniye boyunca o n a ters ters baktı.

Ertesi gün Paloma yine oradaydı. Bu kez ona ön vitrinleri halledip halletmediklerini sordu. "Senin istediğin gibi ön tarafa yeşil giysiler koyduk." Paloma onun yanına oturdu ve şöyle dedi: "Dur sana göstereyim. Ön vitrin için yeşil mi yoksa yanık kırmızı küpeler mi?"

Kadın telefonunu uzattı ama adam bakmadan "Yanık kırmızı" diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?"

Yüzünden bile düşmeyen aptal, mükemmel gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Estetikle uyumlu."

"Peki. Haklısın." Yeni arkadaşım yine "Cevap istiyorum" diye mırıldandıktan sonra oradan uzaklaştı.

Ondan sonraki her gün oradaydı, kulaklarımızı çınlatıyordu. Aramızda bir şey olup olmadığını sordu ve o da "evet" diye cevap verdi, bana biraz daha ters ters baktı ama daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar gergindim.

Sonra bir gün Dominic orada değildi ve ondan bir mesaj aldım.

Dominic: Haftanın geri kalanında yokum.
Döndüğümde, dışarı çıkmalıyız. Görülmek.

Ben: Sen hazır olduğunda ben de hazırım.

Dominic: Rita boya renkleri istediğini söyledi.
Duvarına ne oldu?

Mesajıyla alay ettim. Hatalı olduğumu kabul etmemin imkânı yoktu.

Ben: Daha yumuşak bir renk tonu seçiyorum ve sonra kırmızıya dönüyorum.

Dominic: Teknik olarak bu bir değişiklik.

Hayır değil. Siktir git, Dominic.

Dominic: Küçük dövüşçü, eğer küfürlü konuşuyorsan, beni aramaktan çekinme.

Güle güle.

Dominic: Boyamak için bir ekip tuttunuz mu?

Ben: Bunu kendim yapabilirim.

Dominic: Ben dönene kadar bekle.

Ben: Yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Açılışa kadar bir buçuk ayımız var, Dominic.

Dominic: Farkındayım. Döndüğümde sana yardım edeceğim, sonra teşekkür etmek için beni becerebilirsin.

Tanrım. Bütün hafta o mesajı düşündüm. Paloma orada oturmuş ilişkimizin tüm kirli detaylarını sorarken bile. Hızlı geliştiğini ama bir geçmişimiz olduğunu anlattım. Her şeyi yutmuştu ve şimdi Dominic'in de bunu bildiğinden emin olmalıyım.

Yine de adama mesaj atmak için çaba sarf etmedim. O da bana nereye gittiğini, neden gittiğini ya da buna benzer bir şey söylemek için çaba sarf etmemişti. Gerçekten çıkmıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, Dominic Hardy berbat bir sahte erkek arkadaştı ve felaket bir gerçek erkek arkadaş olurdu. Hayatımda olmasını isteyeceğim biri değil.

Onun yerine çalıştım. Bütün gün, her gün ondan hiç haber almadan.

"Özür dilerim. Yani bana kahve çekirdeğinin buraya gönderilemeyeceğini mi söylüyorsunuz?" Dişlerimi gıcırdatarak lobide bir aşağı bir yukarı volta attım.

Bu sabahki telefon görüşmelerinin yarattığı hayal kırıklığını dağıtmak için yeterli alanım yoktu.

Tesisin gıda distribütörü, tıpkı benim kakaom, meyvelerim ve bazı bitkilerim için yaptığı gibi farklı fasulye türlerini listelemeye devam etti. Bir fırını diğerlerinden ayırmak için taze ürünlere, birinci sınıf malzemelere ve hızlı sevkiyata ihtiyacımız vardı.

"Özür dilerim hanımefendi. Dediğim gibi, bu mümkün değil."

Yenilgiyi hissetmemeye çalışarak aramayı sonlandırdım ve başımı kaldırıp baktığımda, karşı koysam bile beni içine çeken tanıdık, derin orman yeşili gözleri gördüm. Her zamanki gibi siyah takım elbisesi, o sabah seçtiğim mercan rengi sundress elbisenin içinde kendimi yetersiz hissetmeme neden oldu.

"Clara," diye mırıldandı bana doğru yürürken, bir kolunu belime doladı ve yanağımı öpmek için başını eğdi. "Beni özledin mi?"

"Sahte kız arkadaş cevabını mı yoksa gerçek olanı mı istersin?"

Bir süre bekledi ve bakışlarımı yakalamak için geri çekildi. Gözleri yüzümü taradı ve ona sırtımı dönmek için kendimi zor tuttum. Makyajsız olduğumu biliyordum. Tatil köyü hâlâ kapalı olduğu için gün boyunca kimse pastaneme gelmemişti ve ben de huzur içinde pişiriyordum.

Çıkardığı ses tüm vücudumda o kadar alçak ve derin bir titreşim yarattı ki bunu iliklerime kadar hissettim. "Bugün baktığım gerçek Clara mı?" Elini çeneme götürüp yüzümü ona doğru çevirirken usulca mırıldandı. Başparmağını yüzümde çillerin olduğunu bildiğim yanağımda gezdirdi. "Eğer öyleyse, gerçek alacağım. Her zaman."

Dudaklarımı yaladım ve gözleri onlara odaklandı. "Dominic," diye fısıldadım ve geri çekildim. Gözleri öyle aç bakarken onun kollarında olmak tehlikeliydi. "Yine de *sahte* kız arkadaş versiyonunu duymalısın." İkimizin de gerçekliğe geri döndüğümüzden emin olmak için kelimeyi vurguladım.

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Devam et o zaman, dövüşçü." Sanki ne olacağını biliyor gibiydi.

"Erkek arkadaşım bütün hafta bir yerlere gittiği ve onu görmediğim ya da ondan haber almadığım için onu özlemiyorum. Nefret ediyorum.

ona. Özellikle de distribütörünüzün bana cehennemi yaşattığı ve Rita'nın bir sonraki değişiklik için hâlâ direndiği düşünülürse." Yumuşak pembe duvarla uyumlu çiçekli bir dekorun asılmasını talep etmiştim. Bunun bir seçenek olmadığını e-posta ile geri göndermişti.

"Rita'ya senin takdirine bağlı olarak beş değişiklik hakkın olduğunu hatırlatırım." Bana sırtıyordu. Asla gülmeyen bu adam tüm bunların komik olduğunu düşünme cüretini gösteriyordu.

En azından konuşuyorduk ve fırın konusunda ilerleme kaydediyorduk. Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışarak geri adım attım. "Küçük tatilinizde eğlendiniz mi?"

İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Gerçekten mi?" Sonra ensesini çekti ve yüksek tavana doğru baktı. "Bir tasarımı boka saracak, o yüzden orada olmam gerekiyordu."

"Oh." Hiç hata yapmayan bir adam hatasını kabul ettiğinde ne dersiniz? "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Cam köprü mimari açıdan muhteşem ama dışarıda ve yağmur yağdığında-"

"İnsanlar kayıp düşüyor mu?"

"Doğru. Yine de halledildi. Şimdi seni benimle birlikte dergilere sokalım ki bu tesisin yeniden açılışı bir halkla ilişkiler felaketine dönüşmesin." Elini benimkinin içinden geçirdi ve beni döner kapılara doğru çekmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz? Ben çalışıyorum-"

"Açılış için bir elbiseye ihtiyacın var ya da dışarıda görünebilmemiz için sadece bir elbiseye. Bu ciddi olduğumuzu gösterecektir."

Bu fikir karşısında burnumu kırıttırdım. Elbiseler pahalıydı. Sahip olmadığım binlerce dolar.

Ve neden onunla bir şeyler yapma fikri beni son derece geriyordu? Kimsenin beni görmeyeceğini düşündüğüm için bu sabah kıvırmadığım saçlarımı bir elimle taradım. "Belki de bunu yarın yapmalıyız." Fırınıma bir göz attım. Bugün fazla yemek hazırlığı yapmıyordum ve yarın daha yoğun olacaktım ama ... "Hazırlanmam gerek. Böyle görünemem-"

"Ne gibi?" diye alay etti ve sonra beni tekrar girişe doğru çekti.

"İnsanlar bize birlikte bakacak ve ben saçımı yapmadım ya da makyaj yapmadım."

"Ve makyaj olmadan, seni mükemmel yapan kusurları görüyorum." Bunu o kadar kolay söyledi ki, her şeyi duygusuzca ileriye götürmesi gereken o kararlı ses tonuyla.

"Ha?"

"Seni tanımlayacak hiçbir şey yok, sen de herkes gibisin Clara. Seni tanımlayan şey çillerin, allıkların, kirpiklerinin kırmızılığı. Mükemmel bir tuvalin üzerine resim yapıyorsun."

"I ..." Bir sanatçı kusurlarınızı mükemmel olarak tanımladığında ve kusurlarınızı kusursuz olarak gösterdiğinde ne dediniz? Kalbimdeki çırpınışı, bu ilişkinin gerçek olmadığı halde gerçekmiş gibi görünmesini görmezden gelmeye çalıştım. Öfkelendim. "Kirpiklere, kapaticıya ve saçlarımın kıvrılmasına ihtiyacım var. Annemi biliyor muydun-"

Cümlemi bitirmeme izin vermeden siyah bir cipin kapısını açtı. "Clara, başkalarının ne söylediği umurumda değil. Sen çok güzelsin. Endişelenmeyi bırak.

Hatırladığım kadarıyla güzelliğini bir silah olarak kullanan annenden aptallık konusunda çok şey öğrendim."

"Annem hakkında böyle mi düşünüyorsun?" Arabaya binerken neredeyse takılıp düşüyordum. "Ama o-"

"Muhtemelen sana yüksek sosyetenin tüm kurallarını öğreten bir elitist mi?" Beni takip etti. "Haksız mıyım?"

Neden onun hiçbir şeyi umursamayan tavrı bende işe yaradı, bilemedim. Herhangi bir dolambaç olmadan, pasif agresif yorumlar olmadan, duman ve aynalar olmadan doğrudan hissettim.

"Muhtemelen çok doğru," diye homurdandım. Eve dönme konusunda onunla tartışmayacağımı düşündüm ama şoförü Callihan'ı küçük bir butiğe yönlendirmeye çalıştığında onu durdurdum. "Oh, Callihan, ben Promenade'deki mağazayı denemek istiyorum."

Dominic merakla bana baktı ve o bakarken kalbim hızla çarptı. Şu anda elimde üç beş kuruştan başka bir şey olmadığı gerçeğini saklamakta yaratıcı davranmıştım. Haute couture bir butikte alışveriş yapmak bu noktada benim için bir lüks değildi.

Burnunu sokmayınca rahat bir nefes aldım ve konuyu değiştirdim. "Peki, nasıl tamir ettin?"

"Neyi düzelteyim?"

"Döşeme mi?" Sordum, çünkü planlamadığı şeylerin üstesinden nasıl geldiğini, benim onlarla nasıl başa çıkacağımı merak ediyordum.

"Neden?" Kafasını kaşıdı, benim bakış açımı anlamaya çalışıyordu. Sadece sahte bir randevumuz vardı. Onun hayatı hakkında bu kadar çok şey bilmeme gerek yoktu, değil mi? Yine de her şeyi bilmek istiyordum.

"Eğer bu sahte randevu olayını satacaksak, herkesi buna inandırmalıyız. Ne yaptığını bilmem gerek. Neden bir gün hüsrana uğruyorsun, ertesi gün neden gurur duyuyorsun. Bu arada Paloma'ya aramızda hep bir gerginlik olduğunu ve buraya geldiğimde her şeyin nasıl alevlendiğini anlattım. İşte bizim hikayemiz bu."

"Yanmış mı?" diye sordu, sesi imalı çıkmıştı.

"Cidden, Dominic. İlişkiler duygularınızla ilgilidir ve duygularınız her zaman işinizle ilgili gibi görünür. *Senin* hakkında bir şeyler bilmem gerek. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz bile."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bana kaşlarını çattı ve sonra yavaşça gür dudakları kalktı. "Ben senin amını yaladığımda ve sen benim adımı inlediğinde nasıl ses çıkardığını biliyorum, tatlım. Birbirimiz hakkında kesinlikle bir şeyler biliyoruz."

Tanrım, ağız bazen iğrenç oluyordu ve bundan tahrik olmamak için kalçalarını birbirine kenetleniyordu. Dudağını ısırdığımda, başparmağı dudağını ağızımdan çekiyordu.

"Dudağını çiğnemeyi bırak, bebeğim. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, tamam mı?" Geri çekilmeden önce ısırık izimi bir kez ovaladı ve dokunuşunu hemen özledim. "Dışarıdaki köprüye yağmur damlası çakılları ekledik, bunlar bir tür kauçuk malzeme, bu da çok daha fazla çekiş sağlıyor."

"Şeffaf damlalarla görüşünüzü hâlâ koruduğunuzu varsayıyorum?" Etkilenmeden edemedim. "Tasarımınızın hâlâ mükemmel olduğunu kabul ederek."

"Birkaç değişiklik, evet. Buna her zaman sahip olacağım." Dominic Hardy, tamamen ve tamamen kibirli bir şekilde

herhangi bir özrün görülmesi gereken bir manzaraydı.

Mağazanın önüne geldiğimizde hızlıca inmeye çalıştım.

"Bekleyebilirsin-"

"İçeri geliyorum." Merakla bana baktı ama ben mağazada aceleyle dolaşıp işe yarayacak bir elbise bulmaya çalışırken peşimden geldi. Fiyatların çoğunu görünce hâlâ irkiliyordum.

"Neden burada alışveriş yapıyoruz?" diye sordu sonunda, sanki bu tamamen zaman kaybıymış gibi.

"Burada harika fırsatlar ve güzel elbiseler var, Dominic."

"Birdenbire bir anlaşmaya mı ihtiyacımız oldu?" diye sordu kuşkuyla. "Satış aramak için vaktimiz yok Clara. Bunu Paloma ile yap." Cevap vermemi beklemedi. Bunun yerine alay ederek beni mağazadan çıkardı ve Callihan'dan bizi yolun yukarısındaki bir buti e götürmesini istedi.

Beni buti e götürdüğünde, bir satış görevlisine el salladı. "Bay Hardy, bu zevki neye borçluyum?" Benim yaşlarımdaydı, bir zamanlar kız kardeşim ve annemle birlikte dururken olmaya çalıştığım şekilde m kemm l manikürlü ve kabarıktı. Şimdi saçlarım kıvırcık doğal dalgalar halindeydi ve  illerim hiçbir makyajla kapatılmadan sergileniyordu.

Dominic ona bakmadı bile. Bana bakarken eli sırtımın küçük kısmındaydı. "Kız arkadaşına ne istiyorsa getir. Gala gibi bir etkinliğimiz var, ona uygun olduğundan emin ol."

"Oh, tabii." Bana doğru bir bakış fırlattı ve sonra beni soyunma odasına götürdü. Onun kız arkadaşı olmam onu hiç de caydırmamış olacak ki, kadınlardan birine

Benim için elbise çekecek çalışanlar. Kariyerinin nasıl gittiğini sordu, ona şampanya ikram etti ve gelecekte bir etkinlik için başka birine prova yaptırmayı gerektirir diye kendi numarasını da verme cüretini gösterdi.

"Bize özel ürünler veren pek çok harika tasarımcım var ve-"

"Eminim senin bağlantılarının çoğu kız arkadaşında vardır," diye mırıldandığını duydum.

Soyunma odasından çıktığımda, daha önce böyle bir niyetim olmamasına rağmen, telefonuna bakıyordu. Sanki kadının utanmadan onunla flört etmesinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Bana dönüp kelimenin tam anlamıyla gözlerini devirdiğinde, soyunma odama geri çekilmek istedim. Annem ve kız kardeşim beni her zaman acımasızca eleştirmişlerdi ve bu kadından da daha azını beklemiyordum. "Muhtemelen farklı bir kalıp denemelisin. Bu pek iç açıcı değil. Peki bütçeniz nedir?" Sanki bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Muhtemelen bu elbiseden fazla değildir." Ki bu da birkaç bin dolarla karşılayabileceğimden fazlaydı.

"Bu sadece beş bin eder. Yani, bunu yapabilecek çok fazla kişi bulamayacağız-"

"Onun bedenindeki her elbiseyi çek Miranda. Ve kız arkadaşına neyin güzel olup olmadığını söyleme. Buna o karar verir. Sen değil." Miranda geri çekilirken kızardı. Dominic gözlerimi vücudumda gezdirirken, "Cupcake," diye adımı haykırdı. "Arkanı dön. Tam olarak göreyim mi?"

Gözlerinin beni tarayışını, koltuğunda kendini nasıl yeniden düzenlediğini ve sonra ellerini nasıl esnettiğini gördüğümde, isteğini reddedemezdim. Tam bir dönüş yapmadan önce,

Soyunma odasının kapısındaki aynayla yüz yüze geldiğimizde sandalyesinden kalkıp tam arkamda durdu. "Bu elbise vücudundaki her kıvrımı vurguluyor. Bu benim, *sadece* benim." "Kadınımın kıvrımlarından zevk alan başka erkeklere ihtiyacım yok" diye devam ederken uzun boyunu kıçımında hissettim.

Elleri üzerimde dans ederken kıkırdadım, bana içeri girdiğim anda sahip olmam gereken bir güven verdi. "Küçük bir rekabetten korktun mu Dominic? Sadece bakıyorlar."

"Bana ait olana bakmak saygısızlıktır. Ya dışarı çıkıp bütün gece kafa patlatırım ya da yatağında seninle eğlenirim. Eğer istediğin buysa ikisini de yaparım." Ağzı bir karış açık kalan Miranda'ya döndü ve tekrarladı: "Bütün elbiseler soyunma odasına. Şimdi."

Ondan sonra geri çekildi ve ben de gösterecek çok fazla başka elbiseyle dışarı çıkmadım. Onun bir defileye ihtiyacı yoktu ve benim de onu benimle birlikte prova odasına sürüklemek için ayartılmaya ihtiyacım yoktu.

Denemem gereken son bir elbise kalmıştı ve bu elbiseyi çok seveceğimi biliyordum ama aynı zamanda fiyat etiketiyle düşünmemem gereken bir elbise olduğunu da biliyordum. Yanağımı çiğniyor ve butiğin kapısının üzerindeki eski moda zilin çaldığını duyduğumda ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

Satıcı kadının "Aman Tanrım" diye bağırdığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Natya Fitch. Siz ikiniz daha yeni çıkmamış mıydınız?"

"Sadece mi?" Perdemin diğer tarafından yumuşak bir kahkaha duyuldu. "Biz her zaman bundan daha fazlası olduk, değil mi Dom?"

Sesi bir kedi yavrusunun mırıltısına benziyordu, adını söylediğinde tamamen cinseldi, neredeyse insanı uyuşturacak gibiydi.

trans. Ve vay canına, pazarlamacının ses tonu değişmişti. Sanki Natya kraliyet ailesindenmiş ve ikisine de bir çift olarak hizmet etmek istiyormuş gibi konuşuyordu.

Soyunma odasında, kadının yumuşak ve sakin sesiyle Dominic'e onu görmeyi ne kadar özlediğini anlatışını dinlerken kalbim hızla çarpıyordu.

Onu yeniden açılışta birlikte görmemiz gerekiyordu. şimdi gösteri zamanı değildi. Yine de o soyunma odasında titreyerek ne yapacağımı düşündüm. Eski sevgilisi olabilirdi ama benim kim olduğumu bilmesi gerekiyordu. Sahte ya da değil, bir giriş yapmanın zamanı gelmişti. Sahiplenmeden önceki sözleri olabilirdi, satış elemanı zaten beni daha az hissettiriyor olabilirdi ya da kalbim aniden tekrar tekrar yürünmekten yorulmuş olabilirdi.

Bir sınır koyacaktım. Bunu o istemişti ve şimdi alacaktı. Denemek için sakladığımı elbiseyi aldım. Renkleri seviyor olabilirdim ama kumaşın üzerinde stratejik bir şekilde dönen nü ve siyah dantellerin birinin yararına nasıl kullanılabileceğini anlıyordum. Dar kumaşı vücudumda kaydırdım ve ağırlığını hissettim. Dantellerin arasından geçirilmiş yapay elmaslar ve boncuklarla Valentino elbisesi bana kırmızı halı gösterilerini hatırlattı. Dalgalı yakası ve yüksek kalça yırtmacı, onu giyen bir kadının kendine olan güvenini de ima ediyordu.

Derin bir nefes aldım, kendime güvenmeye çalıştım. Sonra kapıyı açtım ve güzel eski sevgilisine bakan sahte erkek arkadaşıma baktım. O kadar güzeldi ki neredeyse heykel gibiydi. Tam da onun istediği gibi siyah ve beyaz giymişti ve pantolon takımının çizgileri

güzelliğine saygı gösterilmesini talep etmek için etrafını ölümcül bir şekilde şekillendirdi.

Yüzünün her açısı tam olarak doğru noktadaydı; yüksek elmacık kemikleri, at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı kestane rengi düz saçları ve bir tür gizem katmak için mükemmel bir şekilde gölgelendirilmiş koyu renk gözleri. Bakışları benimkileri yakaladı ve birbirimize baktık. Dominic'le fırınım için kavga etmediğimiz sürece hiçbir zaman bir parçam insanlara karşı çıkmamıştı. Yine de burada göz temasını kesmedim ve Dominic'in bana dönmesini umarak, aptal yerine konulmayacağımı umarak boğazımı temizlerken başka tarafa bakmadım.

Bunu yaptığında, onunla göz temasını kesmedim. Sadece "Dominic, elbisemin fermuarını çeker misin?" diye sordum.

Natya gözlerini kıstı ve Dominic'in kolundaki eli sıkarken, küçük tasarımcı çantasındaki eli de sıkıştı. Ona doğru eğilerek yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Seni özlediğimi düşünüyordum ve sen en sevdiğimiz butiğe geldin. Kader, aşkım ya da evren bize bir şey söylemeye çalışıyor, değil mi?"

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı. Onun en sevdiği yer olduğunu bile bile beni buraya mı getirmişti? Ben aptal mıydım? Yoksa bunu bana söylemeyerek beni aptal mı yapmıştı?

"Natya." Dominic başını salladı, kadının elini silkerken bile kasları gergindi. "Evren konuşmuyor. O yüzden kusura bakmayın, kız arkadaşımın biraz yardıma ihtiyacı var."

Dilini şaklattı ve sonra bana sıkı bir gülümseme verdi. "Evren her zaman konuşur, Dom. Ama yeni birini bulduğuna sevindim. Adın ne?"

Bana doğru bir adım attı ve elini uzattı. Dominic bana doğru yürüyüp kolunu omuzlarıma doladığında bile elini tuttum. "Ben Clara."

"Ah, Clara. Ona iyi davran. O ve ben... Ben o aptalı hâlâ seviyorum." Sanki bu küçük bir kız konuşmasıymış gibi kıkırdadı. "Ve aramızda her zaman bir şeyler olacak, değil mi Dom?"

Kadın alışverişe giderken ona cevap vermedi ya da veda etmedi ve beni soyunma odasına yönlendirdi.

O benim sahte erkek arkadaşım olabilirdi, nefret etmem gereken bir adam olabilirdi, ama onu eski sevgilisiyle orada dururken görmenin acısı ve kadın her zaman bir şeyler paylaşacaklarını söylediğinde yüzündeki ifade... bu çok, çok gerçektir.

DOMINIC

Ben yapmadım. verClara a an
için cevap ver için Natya

Çünkü bir anda Clara'nın yüzündeki duyguyu gördüm. Natya'nın sözleri üzerinde durmak yerine Clara'yı soyunma odasına çektim ve perdeyi kapattım. "Onunla muhatap olma."

Clara gözlerini bana dikti ve bir tartışmaya hazırlandığını anladım. "O kışkırtıyor ve bunu sen de biliyorsun."

"Tabii ki öyle. Yaptığı şey bu. İlgi istiyor ve bunu ona verirsek-"

"İkinizin arasında hala bir şeyler var mı?"

"Hayır." Bunu yüksek sesle ve hızlıca söyledim, çoğunlukla kalp ağrımı paylaşmak istemediğim için ama aynı zamanda buna inanmaya başladığım için.

Clara alay etti ve sonra bana fısıldayarak bağırdı, "Benim çıkarım için yalan söyleme, Dominic. Gerçekten sebepsiz yere yalan söylemendense neyle uğraştığımı bilmem daha iyi. Öyle ya da böyle umurumda değil."

"Bu doğru mu?" Hırladım çünkü eski sevgilisi Natya'nın yaptığı gibi vals yaparak gelseydi, umursardım. Umursardım.

onu soyunma odasına sürükledi ve onun duyabileceği kadar yüksek sesle becerdi. "Eski sevgilimle ilişkiye girmek isteyip istemediğimi umursamadığını mı söylüyorsun?"

"Bu senin hayatın." Kollarını kavuşturarak geri adım attı.

Elbise göğüs dekoltesini birbirine yapıştırdı ve elim köprücük kemiği boyunca ilerleyip kumaşın kenarından aşağı indi. "Biliyorsun, *bu*, aramızdaki, sahte olsun ya da olmasın, özel bir şey, Clara."

Parmağımı göğüslerinin arasına daldırdığımda nefesi kesildi. Geri adım attı ama ben onu takip ettim ve bakışlarımı yakalamak için çenesini kaldırdı. "Ben bunu kabul etmedim."

Bir parmağımı elbisenin kıkına geçirdim ve onu öne doğru çektim. "Şimdi kabul etsen iyi olur, küçük savaşçı."

"Yoksa ne olur?" Gözlerindeki meydan okuma oradaydı. "Endişelenmesi gereken ben değil miyim? Orada durmuş sana yaltaklanıyordu ve beni gördüğünde neredeyse ağzı köpürüyordu. Senin için bir saniyede dizlerinin üzerine çökebilirdi."

"Diz çökmesini istediğim kişi o değil," diye mırıldandım, elim elbisesinin yırtmacına gitti. Kukusu, külotunun çizgisini aşip kalçasına uyarılmış bir şekilde damlıyordu. "Senin amını düşünürken elimi ne kadar becerdiğimi biliyor musun bebeğim? Benim için ne kadar sıkı olacağını hayal ederken sikim ne kadar sertleşiyor?"

Külotunu yana itip klitorisini parmaklarımın arasında yuvarlarken inledi ve dudağını ısırdı. Takım elbisemin yakalarını tuttu ve "Seni istiyorum, hemen şimdi" diye inledi.

"Yapmayacağımı biliyorsun. Burası yeri değil." Gözleri kısıldı, neredeyse kurnazlaştı, sonra da

perde bizi butikten koruyor. "Ama kız arkadaşımı rahatlattığım için mutluyum, ha? Elimi tut, bebeğim. Bırak seninle ilgileneyim."

Ses tonum alaycıydı, ama fısıldayarak karşılık verirken ters ters baktı, "Gerçekten kız arkadaşın değil. Sadece sahte."

Bunu söylemesinden, bana hatırlatmasından nefret etmeye başlamıştım. Sadece birkaç hafta olmuştu ama sürekli onu düşünüyor, o fırında ne yaptığını merak ediyor, zaten bağımlısı olduğum tatlılarını yemediğim için benimle alay edip etmeyeceğini ya da ben orada çalışırken bütün gün benimle saçma sapan konuşup konuşmayacağını merak ediyordum.

Elbisesinin kenarını aşağı doğru çektim ve meme ucunu emmeden önce ısırdım ve ısırığı yatıştırmak için yaladım, sonra aynısını boynuna tekrar tekrar yaptım ve her yerde izler bıraktım. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve bana doğru eğildi. "Bunu mu istiyorsun?"

Cevap vermedi ama klitorisine her baskı yaptığımda kasları kasıldı ve orta parmağımı seksine kaydırduğımda haykırdı.

"Ben de bunu duymak istiyorum. Söyle bana küçük dövüşçü, amın şimdi erkek arkadaşını istiyor mu?"

Başını hayır anlamında salladı ve yumuşak bir sesle, "Bu sahte, Dominic," diye tekrarladı.

Doğru. "Orgazmın sahte olmayacak bebeğim."

Kalçasından tutup kalçama bağlarken bir parmağımı daha içine soktum, sonra o parmaklarımı sürerken ben de parmaklarımı aşağı yukarı kıvırdım. Onun hızı da benimki kadar hızlıydı, orgazma o kadar açtı ki, yuvarlak, tatlı göğüsleri sadece bakmam için zarif bir şekilde zıpladı.

Yine de istediği doruğa ulaşmak üzereyken, seksinin parmaklarımın etrafında bir mengene gibi sıkıldığını hissettiğimde durdum. "*Gerçek* gibi hissediyor musun?"

Nefes nefese, "Siktir git, Dominic. Bitir işimi yoksa-"
Elimi hareket ettirmek yerine elimi sürerken beni kendine çekti ve "Beni kontrol etmeye çalışıyorsun, istediğini elde etmeye çalışıyorsun. Herkesin bana bunu yapmasından nefret ediyorum, biliyor musun?"

"Onun yerine istediğin bir şey var mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Orada ona bir şey söylememe bile izin vermedin."
Kalçamdaki bacağı bükülerek beni kendine çekti. "Ona *benim* olduğunu bile söyleyemedim."

"Şimdi de senin mi oldum?" Özür dilemediğim için
Onu burada kontrol etmek. Bu onu korumak, eski sevgilimin ateş hattından uzak tutmak içindi. "Sadece sahte bir erkek arkadaş değil mi?"

Ama Clara'nın oyun oynamakla işi bitmişti. O Clara gitmişti ve bu Clara -sahiplenici ve kıskançtı- görülmeye değerci. Yeşil gözleri canlı, makyajsız yüzü tutkuyla kızarmış ve dudakları alt dudağını dişlemekten pembeleşmişti. Beklemediğim bir şey yapmadan önce tekrar yaladı.

Kontrolü ele aldı ve bana hükmetti. Elleri kemerimin tokasına gitti, beni kendine çekerken zamana karşı yarışıyormuş gibi kemerimi çözdü. Bileklerini tutmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun?" Ne yaptığını biliyordum, onu çok ileri ittiğimi biliyordum.

"Sessiz ol," diye emretti sikimi serbest bırakmadan önce. Bu konuda fazla söz hakkım yoktu çünkü cevap veremedim küçük eli etrafıma sarılmıştı, parmakları ancak tam olarak kavrayacak kadar uzundu. Yine de beni pompaladı

bir kez, ve ben hemen inledim. Sesle birlikte canlandı, yüzüne yayılan gülümseme güçlü ve her şeyi biliyordu. Clara beni merhametine teslim etmişti ve onu bu şekilde görünce sikim elinde zonkluyordu. Uzun kızıl saçları doğal dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülüyor, teni yumuşak bir ter parıltısıyla parlıyor, dudakları hızlı nefes alış verişine uyum sağlamak için aralanıyordu. Yine de dimdik duruyordu, çenesi bir kraliçe gibi yukarı kalkıktı, fethettiği adamı yönetmeye hazırdı.

Başparmağı aletimin başında gezinirken devam etti: "Bunu hak ediyorum ve sen de bunu yapmama izin vereceksin Dominic. Sen de bunu hak ediyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Bir soyunma odası muhtemelen-" için en iyi yer değildir.

O elbisenin içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Kız arkadaşını mahrum mu bırakacaksın?"

Bu sefer nefret ettiğime karar verdiğim kelimeyi söylemedi. Sırf bu yüzden b i l e ona istediğini vereceğimi biliyordum. "Hepsini alacak mısın, bebeğim?"

Dudağını ısırdı ve dudaklarını büzmesine izin verdiğinde, kalçalarımı yuvarlayarak sikimin başını doğru hareket ettirdim, böylece onları ön spermimle kapladı. Dili, arzuladığı şey buymuş gibi onu takip etti. Beni bir kez daha pompaladıktan sonra, damarlarım lanet olası bir beklentiyle dışarı çıktı ve mırıldandı, "Hepinizi alabilir miyim bilmiyorum."

"Her şeyimi alacaksın, bebeğim. Öğreneceksin."

Bir kez yutkundu ve sonra ağzını açtı. Dudaklarını etrafıma sarmadan hemen önce güzel pembe dilinin uzandığını gördüm. O andan sonra Clara'dan başka her şeyi unutmuştum. Dili başımın etrafında dönmeye başladı ve gözleri kapanırken inledi.

Hayatta kalamazdım ama onu görmem gerekiyordu. "Gözlerin hep üzerimde olsun, küçük savaşçı. Sikimin sahibinin kim olduğunu bil."

Clara dilini boyum boyunca o kadar yavaş sürükledi ki, bu his karşısında ürperdim ve bir elimi hemen arkasındaki soyunma odası aynasına çarptım. Ben ona doğru eğilmişken ve o dizlerinin üzerindeyken bile, o odada hüküm sürüyordu. Burada çok sert boşalacaktım; eski sevgilim dışarıda dururken lanet olası bir soyunma odasında kontrolümü kaybedecektim.

Elim yüzüne gitti. "Eve gitmeliyiz, küçük savaşçı."

Gülümsedi ve başını hayır anlamında salladı. "Tartıştığımızda, Dominic, sanırım her zaman benim kazandığımı öğrenmeye başlıyorsun."

Sonra beni daha da ağzına aldı, gözleri sulanıyordu ve ağzını aşağı yukarı, yukarı aşağı çalıştırırken ritmi arttı. "Kahretsin, çok güzelsin." Ona bakarken bunu tekrar tekrar söylemekten kendimi alamadım, dudakları o kadar kırmızıydı ki, rengine asla aynı şekilde bakamayacaktım, çilleri benim için sergileniyordu çünkü zorunda olmasa bile dinlemişti. Bir parmağımı yanağında çillerin üzerinde gezdirdim. "Lanet olası kusursuz. Kız arkadaşım çok iyi ve-"

Natya'nın adımı haykırdığını duymadan önce perdenin diğer tarafındaki soluk sesi duyulabiliyordu. "Dom, bunu nasıl yaparsın?"

Çoğu kadın dururdu, ama Clara eşikte olduğumu anlamış olmalıydı ve ona baktığımda, bakışları yanlışlıkla perdede bir açıklık bıraktığımız Natya'daydı. Onun yerine sikimi sertçe emdi.

"Siktir." Kelimeyi uzatarak söyledim. Burada bana Clara sahipti, başkası değil ve kimin gördüğü umurumda bile değildi.

"O gerçekten-"

Bu doğru değildi. Beni Clara'ya karşı savunmasız görenlerin kim olduğu umurumda değildi ama kimse bu kadına kendini bir daha değersiz hissettiremeyecekti. Bunu o an ve orada biliyordum. "Siktir git, Natya." Sıkılmış dişlerimin arasından, "Eğer geri çekilmezsen boğazına boşalacağım, bebeğim," derken perdeyi kapattım.

Yanakları etrafımda çukurlaştı, ufukta durmak yok.

İçine girerken saçlarını kavradım. "Al o zaman. Hepsini al, Clara. Kahretsin bebeğim, kız arkadaşım sakso çekmekte çok iyi." Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "İyi kız. Ne güzel bir ağız."

Mırıldandı ve titreşim beni uçurumun kenarına gönderdi. Patladım, kendimi bir saniye daha kontrol edemedim. Kafam o kadar iyiydi ki bayılacağımı sandım. Onun yerine her yerde Clara'nın rengini gördüm. Cesur, parlak ve bir havai fişek gösterisinin büyük finali kadar destansı.

İçebildiği her parçamı içti ve bir dakika boyunca onun üzerine çöktüm, ağır nefes aldım. Geri çekildiğinde, çenesine damlayan döl, onun benim olduğunun yeterince kanıtıydı. Yine de başparmağımı üzerine sürttüm ve sonra göğüs dekoltesine doğru sürükledim. "Aman Tanrım, Dominic. Ne yapıyorsun?"

Sadece başımı salladım. "Sanırım biraz deliriyorum, tatlım. Dürüst olmak gerekirse, elimden gelse seni bununla boyardım." Bir nefes aldım. "Bu elbisenin yeniden açılış için uygun olduğunu sanmıyorum."

"H a d i ama." Güldü. "Bu kesinlikle uygun. Kadınlar her zaman böyle Şeyler giyer."

"Ama seni dizlerinin üzerinde hayal edeceğim ve iŐlevimi yerine getiremeyeceğim. Ayrıca bütün gece her erkek sana bakıyor olacak."

"Birkaç adamın bakmasına dayanamıyor musun?"

"Yapabilirim. Sadece onları bayıltmama dayanabilirler mi bilmiyorum."

Glmsemesini saklamaya çalıştı ama ben yakaladım. "Yani, beni farklı bir elbiseyle mi istiyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım. Onun için bu kadar çabuk deliremezdim, dikkatleri onun üzerinden çekmek için ne giyeceğini dikte edemezdim. Parlamayı hak ediyordu ve daha yeni baŐlıyordu. Kendine olan güveni giderek artıyordu ve bunu k a l d ı r a b i l e c e k kadar erkek olabileceğimden emin değildim.

Elbisenin fermuarını amasına yardım ettim ve o üzerini deėiŐtirirken ona baktım. "Gidebilirsin Dominic. Kendim giyinebilirim."

"Muhtemelen, ama bu tamamen bencilce. Ne zaman alışverişe gitmek istersen, seninle birlikte soyunma odasında olabileceğim sürece beni de say."

Dışarı çıkarken gülüyorduk, eli benim elimdeydi.

Eski sevgilimin biz soyunma odasından çıkana kadar orada kalması bir sorundu. Tam da kardeşlerimin ngrdğ gibi bir kavga istiyordu ve benimle yüzleşmek için o butiğe girerek  Şeyi kanıtladı.

Birincisi, aŐkımız onun için her zaman bir oyun olmuştu. Benim mutluluğum onun için onunki kadar önemli değildi.

Bana. Bugün beni burada gördüğünde yürümeye devam edebilirdi.

İki, Clara'nın orada durduğunu görünce çirkinliğini ortaya koydu ama bu sadece Clara'nın ışığını sergilemeye yaradı. Elbise, Clara'nın her yerini sarması ve siyahın çıplaklığın üzerinden çaprazlama geçmesi onu vahşi gösteriyordu, içinde güç, ve dokunulmaz Çarpıcı. Hatta satış elemanı itiraf etti, "Bu elbise sana çok yakışmış.

Vay be."

Natya bundan nefret etti ve bu beni ... Üç'e getirdi, artık onu umursamadığımı kanıtladı.

Kasaya giderken tekrar yanımıza geldiğinde Clara'ya mırıldandı, "Bu harika bir Valentino elbisesi. Muhtemelen mağazadaki en pahalı elbise." Clara'nın yüzünü taradı ve yapmaması gereken bir sonuca vardı. "Merak ediyorum, bu butik kredi ya da finansman sağlıyor mu? Yoksa senin onun için yaptıklarından dolayı mı alıyor?"

Clara gözle görülür bir şekilde irkildi ve ben kendimi Natya'nın ateş hattına atmaya hazır bir şekilde onun önüne geçmeden önce tenindeki pembeliği gördüm. Elbette, Clara benim sahte kız arkadaşımdı ve onu umursamamam gerekiyordu. Birkaç ay içinde bitirmek üzere anlaşmış olabilirdik ama zaman çizelgesinin artık bir önemi yok gibiydi. Aramızda bir şeyler değişiyordu ve benim dışımda kimsenin küçük savaşçımı rahatsız etmesine izin yoktu.

O benimdi. Ve kimse benim olanı kusursuz hissettiremezdi.

"Natya, soyunma odalarına bakmamanın bir nedeni var mı? Çünkü eğer kız arkadaşım herhangi bir şekilde ihlal edildiğini hissederse..." Satıcı kadına döndüm.

Natya'dan hemen gitmesini istemeye başladı ama ben elimi kaldırdım. "Hem neden ciddi düşündüğüm bir kadının krediye ya da finansmana ihtiyacı olsun ki?"

"Ne kadar ciddi?" diye sordu.

Clara sessiz kalmak yerine vücudumun etrafından baktı ve "Az önce orada yaptığım şeyi düşünürsek oldukça ciddi" diye tükürdü.

Şaşkınlıkla dönüp ona baktığımda, ikimiz de kıkırdamaya başlamadan önce gözleri neşeye parladı ve sonra tamamen gülmeye başladı.

Satıcı kadına döndüm ve elbiselerin parasını ödedim. Satıcı kadına "Lütfen kartımı dosyada tuttuğunuzdan emin olun," dedim ve Natya'ya dönerek "müstakbel eşim buradan başka bir şey isterse diye, anladınız mı?" diye sordum.

Satış görevlisi "Tabii ki" diye mırıldanırken Natya ve Clara sözlerimi duyunca nefeslerini tuttular.

Haberin hızla yayılacağını biliyordum ama bunu duyması gereken tek kişi Natya'ydı. Clara'nın sadece soyunma odasında takıldığım bir kaçamak olmadığını açıkça belirtiyordum. Bir sınır koymak istiyordum; Clara'ya duyulan saygının çok geniş bir alana yayılmasını istiyordum.

Natya o butiğe girdiğinde üç şeyi kanıtlamış olabilirdi ama Clara daha önemli noktaları kanıtlamıştı. Hesaba katılması gereken bir güç olduğunu, içindeki savaşçının pes etmediğini ve kendisine olan aşkını kanıtlamak için her erkeği dize getirebileceğini kanıtladı.

Kimsenin aksini söylemesini istemem.

Clara Milton'a aşık oluyordum ve bunu durdurmak zorundaydım. Onunla benim aramdaki aşk bir savaş alanına dönüşecekti ve onun yaralanmasını istemiyordum.

Daha önce de aşk yüzünden mahvolmuştum ve bu yüzden şimdi bir karanlıkta yaşıyordum. Aşkı istemediğimi kabullenmiştim. O ise ışığını yeni yeni buluyor, istediği şey ve kendisi için savaşıyordu. O soyunma odasında bana sahip oluşu, bundan hiç pişmanlık duymayışı, o hayata gelen bir Anka kuşuydu ve ben onu mahvetmekten korkuyordum.

Benim ona veremeyeceğim bir şeye ihtiyacı vardı. Ama buna rağmen, omzuma vurup bana böyle bir şey söylediğim için aptal olduğumu söylerken arabamıza kadar tüm yol boyunca gülümsedim. "Şimdi evlendiğimizi düşünecek. Ya medyaya söylerlerse? Delirdin mi sen?"

Öyleydim. Clara Milton için gerçekten ve tamamen delirmiştim ve onu karım olarak düşündüğümde aşk gibi hissetmeye başlamıştım.

Bu sözleri kafamın içinde defalarca tekrarladım.

Müstakbel eşim.

Kulağa hoş geliyordu.

CLARA

Hmüstakbel eş mi?

Onun nesi vardı böyle? Sanki Natya duymamış gibi açıklamayı uygun bir şekilde bırakmıştı. Sanki satıcı kız hemen arkasını dönüp bu ilginç haberi sosyal medyada paylaşmayacakmış gibi.

Dönüş yolu boyunca onunla bu konuda tartıştım, sonra beni fırına bırakması için ısrar ettim ve beni kendi halime bıraktığında yüzünde kaçık bir gülümseme vardı.

Bir hafta boyunca uyandım, fırında kıcımı yırtarak çalışmaktan kaynaklanan ağrı ve sızılarımı esnettikten sonra oraya bisikletle gittim. İkinci el bisikletimin eklenmesinden dolayı çok ağrım olduğunu düşündüm, başka bir şey değil.

İlaçlarımı ve vitaminlerimi aldım ve sağlıksız yiyeceklerden kaçınmak için elimden geleni yaptım. Medyadan ve ailemden gelen telefonlardan da kaçındım çünkü hakkımızdaki haberlerin artık ortaya çıktığını biliyordum.

Tabii ki Dominic, hakkımızda *ciddi* şeyler yazmaya başladıklarında bile aynı gülümsemeyle ortaya çıktı. Benim kız arkadaşı olmamdan çok daha ciddi şeyler. Onun yerine, müstakbel eşiydim.

O hafta boyunca telefonum durmadan çaldı. Her çaldığında, ona hırladım. Evie detayları istedi, ben de ona mesaj attım. Daha sonra konuşacaktık ama fırın beni meşgul ediyordu.

Kız kardeşim ve annem durmadan arıyorlardı. Onlara bir açıklama borçluymuşum gibi tekrar tekrar aradılar. Belki de borçluydum ama onlara bir açıklama yapamayacak kadar bunalmıştım.

Sonra Dominic, ona o kadar da yakışmadığına karar verdiğim gülünç gözlükleriyle orada oturur ve ben ona ters ters bakarken kıkırdar, tezgahın üzerinde titrerdi. "Senin ofisin yok mu?"

"Elbette, ama müstakbel eşimle vakit geçirmeye çalışıyorum." Gözlerimi devirdim. "Sen bir pisliksin. Bunu biliyor musun? Bu konuda şaka yapıp duruyorsun ama şimdiden geri tepmesiyle uğraşıyoruz. Annem kaç kere aradı biliyor musun?"

Ben mi?"

Cık cık etti. "Cevap vermemi ve onunla konuşmamı ister misin?"

Onu bununla uğraştırmak ister gibiydim. "Onunla uğraşmanın ne kadar saçma olduğunu tahmin bile edemezsin." Telefonum tekrar çaldığında içimi çektim ama o telefonu tezgahın üzerinden kaptı. "Dominic, sakın buna cüret etme."

Çoktan cevap vermişti. "Bayan Milton, nasılsınız?" Sessizlik. "Evet, onunla çıkıyorum. Hayatımda uzun süredir kaçırdığım bir neşe kaynağı olduğunu kanıtladı." Sessizlik. "Tabii ki pastanesi burada iyi iş yapacak. Üzerinde gelincik olan bir kek yaptı-" Ah, annem bu konuda konuşmaya dayanamıyordu. "Hayır. Kesinlikle fırıncılığa devam edecek Bayan Milton. Bunu neden yapayım ki?"

Kalbim sıkıştı ve telefonu elimden almaya çalışarak

başımı salladım. Annemin ne diyeceğini biliyordum.
Olmalıydım

Evde kalıp ona bakıyordum ve fırıncılığa yaptığım yatırım anlamsızdı.

Dominic ayağa kalktı ve tezgahtan uzaklaştı, kaşlarını çatarken telefonu ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "Bayan Milton, kızınız yemek yapmayı seviyor. Bu onu mutlu ediyor ve onu mutlu eden şey annesini de mutlu etmeli, değil mi?"

Beklerken alçak sesle mırıldandı ve ben o bakışı biliyordum. Kadının söylediği hiçbir şeye katılmıyordu.

"Peki, ne yapabileceğimize bakacağım. Clara çok meşgul çünkü ona çok iş yaptırıyorum. Ayrıca henüz dışarıdan gelen konuklara yeniden açılış için davetiye göndermedik. Şu anda sadece HEAT üyelerinin erişimi var. Bu da Evie ile konuşmanız gerektiği anlamına geliyor-"

Telefonun ışığının yandığını, kadının telefonu yüzüne kapattığını ve telefonu tezgâha bıraktığında gülümsediğini gördüm. "O gerçek bir iş parçası, ha? Ne zamandır onunla konuşmuyorsun?"

"Buraya geldiğimden beri çok az." Omuz silktim.

"Neden?" diye sordu usulca, tezgâhın yanından geçip Beni yakınına çek.

"Çünkü kendim için daha sağlıklı bir şey yaratmaya çalışıyorum. Ben sadece... Orada stresliydim. Cidden acı çekiyordum." Bazen bunu gerçekten iliklerime kadar hissediyordum, bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. "Burada kendimi daha hafif hissediyorum. Benim için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum ve bazen bu..."

"Ne anlama geliyor?"

"Beni seçmek için bir seçim yapmak anlamına gelir." Bazen kendini seçmek bencillik değildi, değil mi? Bu gerekliydi.

Fısıldadı, "Sahip çık, tatlım." Ve sonra sanki yapmamız gereken buymuş gibi beni öptü.

Kollarında çok rahat olduğum için ondan uzaklaştım, küçük bir gülümsemeyle yanından ayrıldım ve arka mutfaktaki baharatları yeniden düzenlemeye geri döndüm. "Rita'ya bir sonraki değişikliği e-posta ile gönderdim. Pek memnun değil. Onunla konuşmak zorunda kalacaksın. Tekrar," diye onu bilgilendirdim.

"Onunla tartışmak zorunda mı kalacağım?" Kaşlarını kaldırdı ve sonra gerçekten burnunu kırıştırdı. Kahretsin, o gözlükler çok aptalca seksiydi. Kimi kandırıyordum ki?

"Ona pembe ve kırmızı tabaklar istediğimi söylemiştim."

"O zaman çıldıracak. Sana bu beş değişikliği yaptırdığım için başıma geleceklerden dolayı ödüllendirilmeliyim."

"Burası senin tatil köyün değil mi?" Şakayla karışık söyledim.

"Rita, senin pastaneninle birlikte benim tatil köyümün de sahibi olduğunu düşünüyor," diye itiraf etti ve bu beni gerçekten kıkırdattı.

"Çabalarınız için bir ikram ister misiniz?" Yeni yaptığım çikolatalardan birini işaret ettim. Normalden daha uzun süre baktı. Sonra başını salladı ve gözlerini kapattı.

Cebini karıştırdı ve onun yerine aptal naneli şekerlerinden birini patlattı. Sonra mırıldandı, "Bir şey istiyorum ama bu senin amın olsun, lanet bir yer mantarı değil."

"Aman Tanrım." Gözlerimi devirdim ve işime geri döndüm.

* * *

ÇOK GEÇMEDEN Paloma dönerek içeri girdi ve telefonunu ikimize doğru salladı. "Siz ikiniz hızlı hareket ediyorsunuz, değil mi?"

"Sanırım Dominic bunu yanlışlıkla söyledi. Değil mi?" Ona dikkatle baktım. "Olması gerekenden çok daha büyük yapıyorlar."

Elbette adam bir saattir hiçbir şey söylememiştir ama o anda konuşacak kadar cüretkârdı, "Öyle diyorsanız."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Kes şunu, Dominic Hardy. Açmamız gereken bir tatil köyümüz var, planlamamız gereken lanet bir düğün değil. Sebepsiz yere dedikodu yaratmayı bırak."

Bana sıırttı. "Bir dakikalığına arka odaya gidip dedikodu yapmak ister misin?"

Paloma ciyakladı ve onun yanına oturdu. "Çok öfkeli ve sen de buna bayılıyorsun. İkiniz çok tatlısınız."

İkisine de "Bugün ikiniz de benden yiyecek alamayacaksınız" diye çıkıştım.

Paloma inledi ve Dominic omuz silkerken aptal naneli şekerlerinden bir tane daha aldı. İkisi bir anlığına temiz havaya ihtiyaç duymamı sağladı. Etrafta hakkımda çok fazla dedikodu ve fısıltı dolaşıyordu, bu yüzden istediğim şey sessizlikti. Ama sonra lobinin kapısına doğru döndüm ve sahte ilişkim hakkında yalan söyleyemeyecek kadar iyi bir arkadaş olduğu için mesaj atmaktan kaçındığım bir başka kişiyi gördüm.

Mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu ve bulaşıcı bir gülümsemesi vardı, sevinçten çılgılık attım. "Noah lanet Romero, burada ne işin var?"

Kollarını açtı ve "Lucy, ben geldim" diye bağırdı.

Kollarına atlamak için koştuğumda zerre kadar tereddüt etmedim ve beni havadan daha hafifmişim gibi yakaladı.

Hemen kendimi evimde hissettim. Okyanus esintisi ve baharatlı kolonya gibi kokuyordu ve saçları ovalayabileceğim kadar dağınıktı.

Kollarına sokulurken ileri geri gidip geliyordum. Takılmaktan daha fazlasını yapmadan çok önce de rahat bir arkadaşı. Destekleyici ve eğlenceliydi ve onun için çok önemli olduğunda yanımda olmak dışında benden hiçbir beklentisi yoktu.

Pembe ortanca desenli maksi elbisem etrafımızda sallanırken, ben kıkırdamayı bırakana kadar beni daire şeklinde döndürdü. "Geleceğini söylememiştin. Neden bana söylemedin?"

"Ne? Seni neredeyse on beş kez aradım." Vücudundan aşağı kaymama izin verdi ama kolunu belime doladı. "Kaliforniya'da Clara'nın Fırını'nı ilk görenlerden biri ben olmazsam, her zaman pişmanlık duyacağım."

Güldüm. "İsim değil." Kapıların üstünden bakarken iç çektim. "Aslında henüz bir ismimiz yok. Sadece onay için talepte bulundum."

"Ne oldu? İlk öğrenen ben miyim? Bana ilk bilen olduğumu söyle, ben de senin bu bitmiş yerini ilk gören olayım."

Gözlerimi devirdim. Noah her şeyde ilk, en iyi ve her zaman aklınızda olan kişi olmak isterdi. Pek çok kız için öyle olabilirdi. Benim içinse bir süreliğine bir boşluğu dolduran bir arkadaşı. Ben de onun için aynısını yaptım, o kadar.

"Clara? Bana gösterecek misin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bekliyordu.

Lanet olsun. Noah'nın da büyük ya da küçük bir tencereyi karıştırmayı sevdiğini biliyordum ve Dominic karıştırmak için büyük bir tencereydi.

"Tamam." Kolundan tuttum ve kapıları hızla ittim.

"Clara Milton," dedi Noah içeri girer girmez. Paloma'ya ya da Dominic'e dönmedi, benim

İlk önce fırıncı dikkatini çekti, bu kalbimi kabarttı ve hemen gözlerimi yaşarttı. Kocaman ellerini deri koltukların üzerinde gezdirdi ve "Pembe koltuklar sana çok yakışmış. Burayı renklendirmek mi istiyorsun?"

Dudağımı ısırdım. "Deniyorum."

"Sen daha iyisin bebeğim." Masadan çikolatalı bir kek kaptı ve diline değdiğinde inledi. "Lanet olsun, bunları özlemişim."

Paloma da ben elini çekemedi bir tane kaptı.

"Ve bu duvarı da sen yaptın, değil mi? Kahretsin, bayıldım."

Noah'ya el salladım. "Düzeltilmesi gerekiyor. Biraz solduruyorum ve kenarlarını temizliyorum."

Gözleri köşeleri kontrol etti ve gülmeye başladı. "Sanırım bu başını belaya soktu."

Burnumu kırıştırdım. "Ama hoşuna gidiyor?"

"Tabii ki. Bir günlüğüne buradayım, sonra Vegas'a gideceğim."

Yardım ister misin?"

Pembenin beyaza karıştığı yerde durup parmağımı üzerinde gezdirdim.

"Clara'ya bu işi halledeceğimi söyledim bile." Dominic'in sesi alçak, sessiz ve küçük fırınımda tamamen baskındı. Dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattı ve Noah'ya bakmak için koltuğunda döndü.

Noah hiç de caymış gibi görünmüyordu. Bana döndü ve gözlerini önce duvara sonra da bana dikti. "Seninle gurur duyuyorum, küçük dansçı." Takma adı Dominic'in yavaşça ayağa kalkmasına neden oldu. "Biliyor musun, pembe senin lanet rengin."

"Başlama, Noah." Gözlerinde o bakış vardı.

"Ama yüzün kızarıyor ve her yerinden belli oluyor." Gülümsedi ve gözleri parlayarak Dominic'le aramda durdu ve onunla görüş alanımı kesti. Onun yerine, bana çok iyi tanıdığım bir bakış atan eski arkadaşıma bakıyordum. Bu bakıştan yıllardır hoşlanıyordum. Ne de olsa çıkarları olan arkadaşlardık. "Bak. Şu anda olduğu gibi. Eminim ki o elbisenin altında senin-"

"Clara." Dominic'in sesi fırının içinde yüksek ve otoriter bir şekilde yankılanıyordu. Sesini bu şekilde kullandığında vücudum dikkat kesiliyordu.

Nuh'un devasa omuzlarının arasından bakıp Dominic'in orada durduğunu gördüğümde neden hemen kendimi suçlu hissettim?

"Ve Noah Romero." İsmi umursamazca, sanki gerçek bir ağırlığı yokmuş gibi söyledi. "Kasabaya ne için geldiniz?"

"Hey, dostum." Noah onun elini sıkmak için yürüdü. Samimiydiler, Dominic Florida'dayken daha önce tanışmışlardı, hatta HEAT spor salonunda bir iki kez birlikte antrenman yapmışlardı. Kolay, hızlı ve dostça bir tokalaşma olmalıydı ama Noah devam etti: "Sevgilimi ve pastanesini görmeye geldim tabii ki."

Dominic'in daha önce hiç uzun boylu durduğunu ve birini gerçekten ölçüp biçtiğini görmemiştim. Burada bile yapmadı. Başka bir erkeği gölgede bırakma yeteneğine son derece güveniyordu ama yine de Noah *benim kızım* dediğinde çenesinin nasıl titrediğini gördüm. Hiç gerek yokken Noah'ı düzeltir miydi? Burada saygı duyulan ve korkulan biriydi çünkü gerçekleri hızlı ve acımasızca ortaya döküyordu. Yine de Noah onunla tatil köyü hakkında konuşmuyordu, sadece benim hakkımda konuşuyordu.

"Senin kız ve onun fırını mı?" Dominic sordu ve Noah'nın elini sertçe sıkmış olmalıydı çünkü Noah

Aşağı bakarken kaşlarını çatı ve sonra gülümsedi.

"Evet. Clara çok çalışıyor." Gözlerini kısarak Dominic'e baktı, gerginliği fark etti ama ilerlemeye devam etti. Kolunu gelişigüzel omzuma attı.

Gözlerimi Dominic'e diktim ve başımı hafifçe salladım. Adam bana bir kaşını kaldırdı ve şimdi ikisinin de gülümsediğine yemin edebilirim.

İlk başta Dominic yapmaz diye düşünmüştüm. Benim çıkarları olan arkadaşım onun umurunda bile değildi. "Dominic, Noah'a etrafı gezdirmek ister misin?" Zaten en çok önemsendiği şey tatil köyüydü.

Gözleri Noah'nın benim koluma doladığı kolundan ayrılmadı. "Kız arkadaşının buranın gelecekteki tasarımı için fikirlerini de beğendin mi?"

"Öğrenmeye niyetliyim." Noah'nın gözleri kısıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dominic'in yeşil gözleri ateş saçıyordu. Yumuşak ama ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kız arkadaşın sana artık *benim kızım* olduğunu mu söyledi?" demeden önce aramızda yaladılar.

Noah şaşkınlıkla başını eğerken benim çenem düştü. Önce bana sonra Dominic'e bakarken vücudunun gerildiğini hissettim. "Gazetelerdeki o saçmalık doğru mu?"

Açıklamaya başlamak için boğazımı temizledim ama Dominic benden önce davrandı. "O benim kızım. O yüzden lanet kolunu omzundan çek."

"Dominic," diye azarladım hemen ve onu düzeltmek için acele ettim "biz arkadaşız ve o sadece-"

Noah bir gülümsemeyle sözümü kesti ve kolunu indirmeden önce omzumu sıktı. Sonra mavi bakışları sertleşti. "Buraya bir arkadaşına destek olmak için geldim ama emin ol onu farklı şekillerde desteklemek istiyordum."

İşte NHL'nin tanıdığı ve sevdiği Noah, lanet olası bir kavga arıyordu. Parmak eklemlerini nasıl kırdığını ve çenesini bir o yana bir bu yana nasıl eğdiğini gördüm.

"Beni bu şekilde desteklemeyecekti Dominic." Aralarına girdim ve bana göz kırpan Noah'ya ters ters baktım.

"Peki, küçük dansçı. İyi oynayacağım."

"Bana iyi davranmana gerek yok. Kız arkadaşına dokunursan, buzda olsun ya da olmasın vücudundaki her kemiği kırarım," diye karşılık verdi Dominic.

Döndüm ve ona ters ters baktım, "Şaka mı yapıyorsun?"

"Noah bir it dalaşında kimin kazanacağını biliyor, bebeğim. Ben sadece bunu onun için tekrarlıyorum, değil mi Noah?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani ikimiz de Florida'da spor salonunda insanlarla antrenman yaptığım son seferde senin ringe bile çıkamadığını biliyoruz."

"Hokey sezonunun başlangıcıydı ve-" "Şimdi ringe inmek ister misin?"

"Çocuklar!" Ellerimi onların arasında havaya kaldırdım. "Ne için? Burada bir şey mi ölçüyoruz? Dominic, seninle olduğumu biliyorsun. Noah, biz eğlendik."

"Hâlâ istediğin zaman eğlenmek için buradasın," diye atıldı, bu da Dominic'in bir mağara adamı gibi hırlamasına neden oldu.

"Dur. Hemen şimdi." Noah'nın omzuna bir fiske vurdum. "Kiminle çıktığım umurunda değil ve bunu biliyorsun. Kelimenin tam anlamıyla her eyalette puck tavşanların var."

"Evet"-eliyle saçlarını taradı-"aslında seninle belirli bir konu hakkında konuşmaya geldim."

Bakışlarının bir an için başka yöne kaydığını gördüm ve gözlerimi devirdim. "Gördün mü? Birbirinize sebepsiz yere ters ters bakmayı kesin."

"Peki," diye homurdandı ve iyi bir arkadaş gibi boyun eğmeye hazır bir şekilde bir bar taburesine oturdu. "Bu gece benimle dışarı çıkacak mısın?"

Paloma başından beri gözlerini kocaman açmış sessizce oturuyordu ama hemen ardından söze girdi. "Evet! Hadi hepimiz dışarı çıkalım ve dans ederek iyi vakit geçirelim. Bu arada ben Paloma."

Dominic o kadar kolay pes etmedi. Ona bakıp "İyi misin?" diye fısıldadığımda beni kendine çekti ve bakışlarımı tuttu.

"Seni paylaşmıyorum, tatlım. Bunu sana daha önce de söyledim." Sonra beni her yönden sahipleniyormuş gibi öpmeye başladı. Ben de onu durduramadım. Denemek bile istemedim.

Öpücük çok iyiydi. Ve
bu bir sorundu.

DOMINIC

!!

"Bakıyorsun." Kardeşim Dex Los Angeles'a uçmuştu. ve sonra benimle birlikte kulübe gelmeye karar verdi. kumarhane anlaşmasıyla ilgili toplantıyı konuşmak istiyordu. Bunun yerine beni rahatsız ediyordu çünkü burada olmak istemediğimi biliyordu.

Burada buluşmayı nasıl kabul ettiğim beni aşıyordu. "Tabii ki bakıyorum. Kız arkadaşım la dans ediyor," diye mırıldandım ve Clara'nın Noah'ın maskaralıklarına çılgınca gülüşünü izledim. Hepimiz o gece kulüpte buluşmak üzere sözleşmiştik. Eve gidip Paloma'yla hazırlanması gerektiğinde ısrar etmişti, çünkü sanırım her kızın yaptığı şey buydu. Kız kardeşlerimin de tarihsel olarak aynı şeyi yaptıklarını biliyordum; arkadaşlarıyla saatlerce hazırlanırlardı.

Kendisini savunmak gerekirse, Clara her hareketiyle salınan turuncu çiçekli maksi elbisesiyle o kulübe muhteşem görünüyordu. Bacaklarındaki ikiye yırtmaç her saniye gözlerimi kamaştırıyordu. Bu yüzden, kardeşime belli olsa bile başka tarafa bakmayacaktım.

Ayrıca, Noah onun yanına yapışmıştı. Gürültülü, abartılı ve yakınımızda olamayacak kadar mutlu ve çekici. Nefret ediyordum.

O sikik çocuğu tutkuyla seviyordu. Ona karşı iyi miydi? Elbette. Hâlâ gözleri kulüpteki her güzel kadının üzerinde gezinen bir fuckboy muydu? Kesinlikle öyleydi.

En iyisini hak ediyordu ve bu o değildi. Çıktıklarından değil. Ama kelimenin tam anlamıyla romantik bir ilişkileri vardı ve Clara'nın ona bu kadar uzun süre bağlı kaldıysa kendisine pek de saygı duymadığını düşünmeye başlamıştım.

Adam onu alçalttığında ve kadın kolunu adamın boynuna doladığında, adamın gözleri sadece kadının üzerindeydi. Ağzında. Vücudunda. Kusursuz yüzünde.

"Saygılı davranıyor. Adam kızın kışını bir kere bile ellememi."

"Ne oluyor lan?" Kardeşimi ittim. "Eğer onun kışını tutarsa, onu öldürürüm."

"Tanrım, kayınbiraderlerimiz sana mı bulaştı?"

"Anlamaya başlıyorum." Küçük kardeşim karanlık bir şekilde kıkırdadığında, hepimizin yanlış yolda ilerlediğimizi biliyordum. En azından bunu kabullenmiştik. Kız kardeşlerim mafya üyesi olduğu iddia edilen adamlarla evlenmişti. İş yaptığım herkese bu şekilde söyledim. Evde, onların insanları öldürdüğünü biliyorduk. Üzücü olan, nedenini şimdi anlamış olmamdı.

Birisi kız kardeşlerime zarar vermişti ve bu yüzden ölmeyi hak etmişlerdi. Kayınbiraderlerim onları seviyorlardı, bu yüzden hızlı ve merhametsiz bir şekilde tepki gösterdiler. Kışandıklarında da tepki verip vermediklerini merak ediyordum. Şimdi Noah'ı Clara'yla izlerken tam olarak bunun eşiğindeydim.

Dex'in ne dediği umurumda değildi, Noah'nın gözlerinin nasıl parladığını gördüm. Ona karşı bir şeyler hissediyordu. Bu yüzden

Her ne kadar suçu başka bir kadınla takılmak istemesine atsa da. Kendisine soğuk davranan bir kadından, gerekirse onun peşinden ülkenin dört bir yanına uçabileceğinden ve kadının sözde Vegas Strip'teki bir kumarhanede olduğundan bahsediyordu.

Sevgilime olan yakınlığı göz önüne alındığında, bir başkası hakkında ne söylediği umurunda değildi. Onu kendine çekerken kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi ve işte o zaman bu gece ikisinden de bıkmıştım. Kardeşimi arkamda bırakarak, tek kelime etmeden hışımla yanına gittim ve Noah'ın omzuna vurdum. "Erkek arkadaşın araya girme vakti geldi."

Noah uzaklaşmadan önce inledi ve Clara, "Dominic, beni her zaman yakalıyorsun," demeden önce yıpranmış görünüyordu. Bu harika bir bahaneydi ama kaçınılmaz olandan kaçınmak için kullandığı bir bahaneydi.

"Ve yine de senden daha fazlasını istiyorum, Clara." Dudaklarımdan çıkan kelimeler yalan değildi. Onu yakınımda istiyordum, koklamak istiyordum, böyle dans etmeyi nereden öğrendiğini öğrenmek istiyordum. Elimi uzattım. "Dans et benimle."

Noah geri çekildi, muhtemelen şu anda onunla aramdaki bağı koparamayacağını bildiği için. Kimse kıramazdı. Clara, onun ışığı ve rengârenk elbiseleriyle ilgili bir şeyler bana da bulaşmıştı ve bunu herkesin bilmesini sağlamaya kararlıyım.

Şirketin iyiliği içindi, değil mi? Ben de şimdilik kendimi şımartabilirim.

Yanıma yaklaştı ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle elimi tuttu. "Ayak uydurabileceğini düşünüyor musun? Noah çocukluğundan beri dans ediyor."

"Anlıyorum." Onunla birlikte adım attım, hemen liderliği ele aldım ve onu müziğe çevirdim. Vals, salsa ve fokstrot yapabiliyordum.

Onu pistin etrafında dolaştırırken gözleri büyüdü. "Dans eder misin?"

"Ayak uyduruyorum," diye mırıldandım kulağına.

Kıkırdadı ve sonra onu döndürmeme izin verdi. Müzikle birlikte hareket ettik. Şarkı üstüne şarkı.

Çizgileri benimkinden çok daha temizdi, vücudu hareketleri kontrol etme konusunda çok daha eğitimliydi. Neredeyse bir profesyonel gibiydi. Muhtemelen hayatının çoğunu bale ya da dans yaparak geçirmişti ve ben onu izlemeye bayılıyordum. O gün gözlerinde gördüğüm üzüntü artık yoktu. Müzikle, etrafındaki kahkahalarla ve Noah'ın onun adını tezahürat etmesiyle canlanmıştı. Daha yavaş bir şarkı çaldıktan sonra onu kendime çektiğimde, saçlarına doğru fısıldadım, "Dans ederken harikasın. Ama onlara istedikleri gösteriyi sunalım."

Zümrüt gözleri bana baktı. "Dominic," diye uyardı.

Bir uyarı düşünmüyordum. Dudaklarını, bedenini, bir süredir vasat titreşimleriyle mutlu olduğum ruhuma nasıl parlak bir ışık gibi geldiğini düşünüyordum. Gazeteler haberin sahte olduğunu, şaka yapıyor olabileceğimizi düşünüyordu. En ufak bir soru işareti bile istemedim. Artık Natya'yla ilgili değildi. Başka bir şeydi.

O gece herkesin görmesi için Clara Milton'ı öptüm ve unutulmayacak bir açıklama yaptık. Gözlerimiz kapalıyken bile flaşlar patlıyordu. Bu, paparazzilerin

yakaladı. Bu iş arkadaşlarımızın, kardeşimin, *herkesin* yakalandığı anlamına geliyordu. Natya da yakalayacaktı. Hiçbiri umurumda değildi.

Benden uzaklaşıp telaşlandığında ve Noah ile biraz daha takılması gerektiğini söylediğinde tekrar karışmasına izin verdim. Arkadaşını yatıştırmak onun istediği şeydi, Clara'nın da kendini rahat hissetmek için buna ihtiyacı olduğunu fark ediyordum. Kardeşimle daha fazla iş konuşması için gitmesine izin verdim.

Çok geçmeden Noah her zaman düşündüğüm gibi gerçek bir aptal olduğunu kanıtladı. Kız arkadaşımı kaldırıp barın üzerine koydu ve Paloma'yı da yanına oturttu.

"Ne oluyor lan?" Tekrar küfrettim ve ayağa kalktım.

"Sakin olun. Sadece eğleniyorlar. Ayrıca, herkesin ağabeyi olamazsın," diye homurdandı Dex ve beni koltuğuma geri çekti.

"Siktir git. Ben onun ağabeyi değilim. Ben onun erkek arkadaşayım."

"Yani ondan gerçekten hoşlanıyorsun? Gerçek mi bu?"

"Benim için olabildiğince gerçek," dedim ve bunu kardeşime mi yoksa kendime mi söylediğimi bilmiyorum.

Dex benimle aynı özelliklere sahipti ama saçları daha uzun, gözleri daha gizemliydi. Kardeşim çoğu zaman içine kapanıktı. Bu yüzden, "Nereden biliyorsun?" diye fısıldadığında Onu hemen daha dikkatli inceledim.

"Kardeşim, biliyorum çünkü bilmeseydim gerçek olmazdı." Omzumu onun omzuna vurmak için eğildim. "Orada gerçek bir şey mi var?"

İç çekti. "Sanırım yapabilirim."

Hepimiz Dex ve Keelani'yi, uzun zamandır kayıp olan aşkını biliyorduk. Onun böyle düşünmesi bunun gerçek olmadığı anlamına geliyordu, hala onun için yanıp tutuştuğu ve boşluğu yeni biriyle doldurmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Buna izin vermeliydim ama bunu en büyük olmama vermeliydim... "Aptalca bir hata yapma ve ondan daha aşağı biri için ondan vazgeçme. Benim aptal kardeşlerim yok."

Gözlerini kısmıştı. "Sırf sen böyle dedin diye bu kumarhane anlaşmasının içine etmeliyim."

Yine de onu dinlemiyordum. Clara'ya bakıyor, o lanet bara giderek daha fazla adamın gelmesini izliyordum. Bir adam onlara bağırdığında kaslarımın gerildiğini hissediyordum. Ama onun kasları gevşek, durgun, salınım ve hareket doluydu. Gözleri kalabalığın arasından benimkilerle buluştu ve gülümsemesi yavaştı.

Ona başımı salladım ve "İn aşağı" dedim.

Suratını astı ve ben farkına bile varmadan tam da istemediğim şeyi yapmaya başladı. Kalçaları daha hareketli, bakışları daha boğucu, gözleri lanet bir meydan okumayla alev alev yanıyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandım tekrar ayağa kalkarken.

Kardeşim beni durdurmaya çalışmadı bile. İşin kontrolden çıkmaya başladığını biliyordu, maxi elbisesi ayak bileklerine kadar inmiş ama yine de her kıvrımını gösteren Clara alçaldıkça erkekler bara doluşuyordu. Paloma, Clara'nın devam etmesi için bağırp çağırarak yardımcı olmuyordu ama Paloma'nın bağırısları yüzümü görünce kesildi.

Hemen yere atladı ama Clara devam etti. O büyüleyici kırmızı oradaki her erkeğin aklını başından alıyordu, hatta bir adama el salladı ve barmene dönüp baktı. "Ona bir shot ver."

Herkes onu dinledi. Bütün lanet yer benim küçük dövüşçümün enerjisiyle doluydu.

Kızın ayak bileğini tutup onunla flört etmeye çalışan adamı geri çektim. "Araya girmemin sakıncası var mı?" Adamı kızıdan uzaklaştırmadan önce homurdandım. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki başını bana doğru çevirdi ve Noah hemen barın önüne geldi.

"İyi vakit geçiriyor," dedi ama lanet yüzünde bilmiş bir sırıtma vardı.

İkimiz de saçlarını omuzlarından kaldırarak ona baktık, yanakları heyecandan pembeleşmiş ve canlanmıştı, ağzı tam bir gülümseme içindeydi ve bakışlarımla karşılaştığında sadece bir santimetre düştü. Bir saniye önce hareket ettirdiğim adam onun bacağına hamle yapmaya çalışınca gülümsemesi tamamen kayboldu. Onu saniyeler içinde boğazından yakalayıp bara yapıştırmıştım ama fedai bir an bile geç kalmıştı.

Noah bana bırakmamı söyledi ve Clara anında nefesini tutarak dans etmeyi bırakıp yere çömeldi. "Dominic, adamın boğazını bırak."

"Seni bir kez uzaklaştırdıktan sonra kızıma dokunabileceğini mi sanıyorsun? İki kere yaparsan seni öldürürüm."

"Siktir git, adamım," dedi adam bana tükürerek.

"Dominic, bırak beni," diye tekrarladı Clara, eli şimdi omzumdaydı, gözleri birden ayılmıştı.

İnsanların benimle ilgili anlamadığı sorun, ailemdeki en acımasız kişinin ben olmamdı. Belki Natya'nın yaptıklarından sonra yıllar içinde sertleşmişim, belki de hep böyleydim. Duygularımı içime hapsettim çünkü dışa vurduğumda ne olacağını biliyordum. İçimdeki öfkeyi hissettim. Bunu belki de diğer duygularımdan daha fazla hissettim.

Kardeşler. Declan gülümsedi, Dex teknolojimizle ilgilendi, Dimitri ise sessiz kalana kadar sessizdi. Onları korudum, benim olanı korudum. Clara artık oydu.

Onun bakışlarını tutarken adamın boynunu daha sert sıktım. "Clara, sana saldırmak üzereydi. Oradaki benim kız kardeşim olsaydı-"

"Ben senin kız kardeşin değilim," diye karşı çıktı, "Ben sadece benim, Dominic."

"Evet, o sadece lanet bir sürtük," diye hırıldadı adam. "Bırakın beni."

Clara şimdi yalvarıyordu. "Ben buna değmem. Tatil köyündeki adını düşün. Buna değmez."

Sözleri beni sarstı. Sanki değerini bilmiyormuş gibi. Benim de bilmememi mi bekliyordu? "Sen her zaman buna değersin, şekerim," diye fısıldadım adamı boynundan tutup kaldırmadan ve kafasını bara vurmadan önce.

Beni adamdan kurtarmak için bir değil iki fedai ve Dex gerekti ve barın müdürü kargaşanın ne olduğunu görmek için arka taraftan aceleyle dışarı çıktığında, fedailerin onu uzaklaştırması için hemen adamı işaret etti. "Çok üzgünüm Bay Hardy. Lütfen, sorun istemiyorum."

Kimse Hardy imparatorluğuyla sorun yaşamak istemiyordu. Bu kulüplerin çoğunun bir şekilde sahibiydik zaten. O da ben de bunu biliyorduk. "Buraya girmesine asla izin verilmediğinden emin olun," diye bağırdım.

Dex telefonu olanlara dönüp "lanet olsun" diye mırıldandıktan sonra hızla kendi telefonuna sarıldı.

Işıklar titredi ve ne olduğunu tam olarak anladım. Kardeşim görüntüleri temizlemeye çalışıyordu. "Bırak onu," diye emrettim. "Umurumda değil."

Dex bana ters ters bakmadan önce kendi kendine mırıldandı. "Anlaşmam gerçekleşirse benim de umurumda olmayacak. O zamana kadar, senin aptal kışını hizada tutacağım."

Sanırım birinin bunu yapması gerekiyordu çünkü barın üzerinde diz çökmüş olan Clara'ya baktığımda zihnimin onunla doğru çalışmadığını anladım. O benim ekşimin tatlısı ve fırtınanın sakiniydi. Şu anda her zamankinden daha iyi olmam gerekirken onun beni dengelemesine izin veremezdim. "Hadi, Clara. Artık bar dansı yok."

Gözlerini kısarak bana baktı, ellerini omuzlarıma koydu, böylece kalçalarını kavrayıp onu savurabildim. "Beni azarlamayacak mısın?"

"Ne için?" Onu yere bırakırken ellerim belindeydi ve hemen bırakmadım. Onu kendime çektim ve fısıldadım, "Benim kızım her erkeğin gözünün üzerinde olmasını ister. Sana söyledim, sadece savaşmaya hazır olmalılar."

Alay etti. "Sadece dans ediyordum, ama belki-"

"Git, dans etmeye devam et." Kışına şaplak attım ve nefesi kesilince gülümsedim. "Paloma yanmaya hazır görünüyor. O yüzden git onunla eğlen."

Gülümseyerek parmak uçlarında yükseldi ve fısıldamadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu: "Sanırım senden uzaklaşmazsam ben de yanabilirim."

Onun arkadaşlarının yanına gidişini izlerken boynum dönmeye başladı. Bundan sonra hiçbir erkeğin ona yaklaşmasını istemiyordum.

"Tamam, bundan sonra dışarı çıktığımızda bar olmayacak. Sahneye çıkabilir ama-" diye başladı Noah, sanki onu oraya koyduğu anda kırdığı çiti onaracakmış gibi aniden yanıma döndü.

"Siktir git Noah," dedim, sesim alçak ve kısıkta ama müziğin sesine rağmen duyduğunu biliyordum. "Buraya seninle oynamaya gelmedim. Senden hoşlanmıyorum bile. O yüzden benimle oynama. Kaybedersin."

"Farkındayım. Onu sana çoktan kaptırdım, zaten pek de sahip değildim." Kaşlarını çattı. "Onu hiçbir zaman bu şekilde istemedim. Yine de bu gece kaybedecek daha fazla şey olduğunu sanmıyorum."

"Peki ya senin lanet egon? Az önce yaptığın pislikten sonra seni yere sermekten mutluluk duyarım." Parmak eklemlerimi kırdım, hâlâ dövüşmeye hazırdım. Vücudum bu noktada bunun için kaşınıyordu.

İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. Hatalı olduğunu biliyordu. Adam Clara'ya saldırabilirdi ve bunu o kışkırtmıştı. "Ne var biliyor musun? Senden hoşlanıyorum, Dom. Gerçekten hoşlanıyorum. Ama onunla görüşmeye yeni başladın, değil mi?"

Clara ve ben ne yaptığımızın ayrıntılarını konuşmamıştık. Şimdi de ona ayrıntıları anlatacak değildim. "Seni ilgilendirmez, Noah."

"Peki." İkimiz de masanın üzerinden Paloma'ya bir şeyler anlatan Clara'ya bakarken omuzları biraz çöktü. "Ama belki bilmiyordur diye sana bir şey söyleyeceğim. Clara bara çıkmıyor. Burada eğlendiği gibi eğlenmez. Asla. Kendisi için hiçbir şey yapmaz. Bunu biliyorsun, değil mi? Sessiz ve tatlı biri. Her şeyi annesi ve kız kardeşi için yapıyor. Kendisi ilgi odağı olması gerekirken onlara ilgi odağı oluyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bırak burada parlasın, dostum. O bunu hak ediyor."

Yani, onunla yatmak istemekten daha fazlasını önemsiyordu. Bu düşünceyi daha sonrası için dosyaladım. Hâlâ onun aptal kışını yumruklamak istiyordum ama o kadar da değil. "Kız arkadaşşıma nasıl bakacağımı biliyorum."

"Göreceğiz." Omuz silkti ve ikimiz de Dex'in ona söylediği bir şeye gülmesini izledik ve sonra Paloma'ya döndük. "Dürüst olmak gerekirse, ona nasıl bakacağını bilmiyorsan Dom, senin için geliyorum." Cevap veremedен sözümü kesti. "Onu istediğim için değil. İstemiyorum. Aslında bunu ona özellikle söylemeye geldim. Yapacağım son şey olsa bile karım olacak bir kız var."

"Sen..." Durdum. "Ne oluyor lan?" Benden uzaklaşırken kıkırdadı. Beni sebepsiz yere sinir ediyordu. "Eğer bir kızla yatmaya niyetliysen, arkadaşını ziyarete geldiğini bilmediğinden emin olsan iyi edersin, salak."

Yüzü bir an için düştü, sonra "Siktir" diye mırıldandı. Bana baktı. "Bu gece Clara var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, dostum. Git hasar kontrolü yap."

Gidip ona sarıldı, sonra da gitti. Dex yanımda kıkırdadı, "Sana cehennemini yaşatacak dostum."

"Farkındayım." İkimiz de kokteyl masamıza doğru gelen ona bakarken başımı salladım. Clara yanımıza geldi, kaşlarını çatarak bana bakarken hafif ve havalı bir kahkaha attı. "Sakin olun Bay Hardy."

Önümde alçaldığında mırıldandım, elbisesi uzundu ama kalçalarına kadar uzanan yırtmaçları yumuşak ve esnek tenini doğrudan görmemi sağlıyordu. Sonra kışını sikime doğru yaklaştırdı. Kahretsin, onu kendime doğru çektiğimde vücudum anında tepki verdi ve

Sonra sırtını önümdeki kokteyl masasına yasladı. Kıçını boyuma doğru nasıl yuvarladığını hissettim. "Tanrım, tatlım, gitmemiz gerek." Sabrım en uç noktalara kadar yıpranmıştı.

"Biz mi?" Bana şaşkın şaşkın baktı ve sonra küçük ağzı küçük bir O harfi oluşturdu. "Sorun değil. Ben sadece, um... bir Uber çağıracağım?" Bu durumdan kurtulmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi etrafına bakındı.

Yaklaştım. "Benim kız arkadaşım asla eve Uber'le dönmez, tatlım. Arkadaşlarına güle güle de."

Onun yerine kardeşime baktı. "Dex, kardeşine tabii ki eve taksiyle gideceğimi söyle. Tüm iş arkadaşlarımız ve dostlarımızın olduğu bir kulüpte böyle bir olay çıkardığın için sana çok kızabilirim."

"Ve eğer beni dinlemezsen seni omzuma atıp buradan götüreceğim kadar seninle uğraşabilirim."

"Evet, bundan kaçınıyorum." Dex başını salladı ve iki adım geri çekildi. "Ama ona gününü göster, Clara." Ona göz kırptı ve uzaklaştı.

"Ya eve gideriz ya da seni banyoya götürüp lavabonun üzerinde domaltarak söz dinlemediğinde ne olacağını öğretirim."

Alt dudağını yavaşça ısırdı, gözleri pantolonuma kaydı. "Ne oluyor?"

Onu kendime çekmek için kolumu karnına doladığımda eğildim ve kulağına fısıldadım, "Seni o kadar iyi beceriyorum ki, eve gitmenin tek yolu seni buradan çıkarmam olacak. Bunu mu istiyorsun?"

Kıçık sikimin üzerinde ileri geri sürtünürken ve biz müzikle sallanırken yeşil gözleri buğulanmıştı. Ben

onu karanlık bir köşeye sürüklemeye hazırdı. "Geldiniz!"

Paloma iki masa aşağıdan yüksek sesle bağırdı
Clara da ben de dikkatimizi o yöne çevirdik. Sonra bize gülümsedi ve el salladı. "Clara, burada olduğunuzu söylersem geleceğini söylememiş miydim?"

Bu noktada geceyi iyice ilerletmiştik ve Clara omzunda ağrıya neden olduğunu bildiğim bir noktayı ovarken esnemesini bastırıyordu. Oraya çok fazla masaj yapıyordu. Yine de ıslıl ıslıl gülümsedi ve beni arkadaşlarının yanına çekerek, "Valentino, geldiğin için çok mutluyum," dedi.

Valentino bir eliyle saçlarını taradı ve ona usulca gülümsedi. "Nefis tatlılar yapan bu hoş kadınla bir anı bile kaçırmak istemedim."

Lanet olsun, iltifatı karşısında kızarınca, o anda anladım. Valentino'nun ya da bir başkasının onun dikkatini bir saniye daha çekmesine izin verirsem lanetlenirdim. "Aslında dışarı çıkıyoruz."

Sanki Clara onun için bir şey ifade ediyormuş gibi incinmiş görünme cüretini gösterdi. "Pazar yarın, Clara. Buluşabilir miyiz? Sana adresi vermeme ne dersin?"

Ona hayır diyemeden, ayrıntıları eklerken sevinçle titreyen telefonunu uzattı.

Yarın pazar denen yerde mükemmel malzemeleri bulmasını engellemeyecektim ama bensiz gitmeyeceği de kesindi. Telefonunu geri verirken ona doğru eğildim, "Senin evine mi gidiyoruz, benimkine mi?"

Kaşlarını çattı ve sanki tüm arkadaşlarından ayrıldığı için çok üzgünmüş gibi alt dudağını büzdü. "Bu çok kaba

Daha fazla insan geldiğinde ayrılmak," diye homurdandı arka kapılardan bir ara sokağa çıkarken.

"İnsanları yatıştırmak için kalmıyorum, Clara." Kadın herkesi mutlu etmek için bütün gece ve ertesi sabaha kadar kalabilirdi.

"Belki de ara sıra denemelisin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tüylerinin diken diken olduğunu gördüğümde öngörü eksikliğine iç geçirdim.

Takım elbisemin ceketini omuzlarına atmak için silktim. "Ve insanları yatıştırmamaya çalışmalısın. Senin mutluluğun onların mutluluğuna bağlı olmamalı."

"Değil," diye çok hızlı bir şekilde karşılık verdi ve sonra ayağını yere vurdu, şimdi ceketimin içinde boğuluyordu. "Sadece uyum sağlamaya çalıştığında işlerin daha sorunsuz gittiğini biliyorum-"

"Peki ya sen? Onları için kendi rahatını feda etmeye hazır mısın?"

"Rahatsız değilim."

"Son on dakikadır boynunu ve omuzlarını yoğuruyorsun," diye işaret ettim ve bir saniyeliğine omuzlarına masaj yaptım. O zümrüt gözlerini kapatıp iç çekecek kadar teslim oldu. "Sen de esniyordun, şekerim."

"Her neyse," diye homurdandı çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

Sokağın köşesini işaret ettim ve "Callihan bizi oradan alacak. Bu sokağı kapatmak istemiyorum."

O, başkalarının duygularını elbette umursamadığımı söyleyip dururken ben onu o tarafa yönlendirdim. "Ve eğer eve taksiyle gitmeme izin verirsen-"

"Olmaz."

"Peki." Ellerini havaya kaldırdı. "Gerçi benim eve gitmemiz gerekiyor çünkü kedilerimin beslenmesi gerekiyor ama burada kalmanı istemiyorum."

Asla bir kadının evinde kalmadım. Bu lanet bir kuraldı. Yine de kalmamı istemediği için hemen sinirlenmişim. "Erkek arkadaşın artık senin evinde kalamaz mı?"

"*Sahte* erkek arkadaşım kaba biri."

"Birkaç kişiyi kulüpte erken bıraktığım için mi?" Alay ettim. "Hayır. Sen her zaman kabasın. Fırınım konusunda da kabasın. Rita bütün fikirlerimi ezip geçti." Etrafına çılgınca el salladı, şimdi hareketleniyordu. "Ve bundan çok sıkıldım.

Ve onun 'baş' olarak imzaladığı e-postalarından da bıktım. iç mimar' ve o-"

"Şu anda kızgın olduğun her şeyi sıralıyor muyuz?" Gülmemi engellemeye çalışırken kaşlarımı kaldırdım.

Sokak lambalarının altında, kalabalıktan uzakta ve serin okyanus havası saçlarını savururken, çakırkeyif ve huysuz Clara son derece kusurluydu. Topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyordu, koyu kırmızı saçlarından bir tutam alnına düşmüştü ve yeşil gözleri fazladan bir ateşle parlıyordu. Kusurları o kadar mükemmeldi ki benim için kusursuzdu.

Onun kıvrımlarından bir bina inşa edebilseydim, onu bir plana çizebilseydim, onu bir yapı olarak tasarlayabilseydim, yapardım. "Tasarımcının nesi var, küçük savaşçı?"

"Her şeyi son dakikada değiştiriyor."

"Bunu yapmaya hakkı var, Clara. Bu fırının açılmasına yatırım yaptım."

Kahretsin, neredeyse kanın yanaklarına doğru yükseldiğini hissediyordum, öfke dalgasının onun içinden bana doğru aktığını hissettim. O sadece Clara değildi.

Artık Clara'nın intikam ateşı vardı.

"Burada, güzel olması gereken bu Arnavut kaldırımlı taş sokaklarda, gece geç saatlerde sisle örtülü bir şekilde durmanızdan gerçekten nefret ediyorum. Bir keresinde bir aşk romanı okumuştum ve tam da aynı yerde epik bir öpüşme anları vardı. Bunun yerine seninleyim, bana tasarımcının işinde maaş çekinden başka hiçbir gerçek payı olmamasına rağmen dinlenmesi gerektiğini söylüyorsun."

Gözleri büyüdü, öfkeyle yeşil yeşil parlıyordu ve ben bunu görmeye bayılıyordum.

O güzel ateşi üzerime saldığını görmek için bu kadının benden tekrar tekrar nefret etmesini sağlayabilirim.

Çok fazla şııarmadım, ama onunla tekrar tekrar şııarmaya başladığımı fark etmeye başlamıştım.

CLARA

Kalk, bunu söyledikten sonra elimi Ağzımı.

"Çok iyi para alıyor, Clara. Gurur duyduğu bir iş için." Yemin ederim o aptal, mükemmel takım elbisesinin içinde hiç de mantıklı olmaması gereken mantıklı şeyler söyleyerek beni kışkırtıyordu. Benim de fırınımla gurur duyduğumu bilmiyor muydu?

Yere baktım ve onunla yüz yüze gelebilmek için kaldırıma çıktım.

Artık kimse benim üzerimde durmayı hak etmiyordu, konu benim işim olduğunda değil ve onunla kendi seviyesinde, kendi boyunda buluşacak ve bunu ona söyleyecektim. Ondan hâlâ birkaç santim kısa olsam da omzunu dürttüğümde kendimi daha güçlü hissediyordum. "Kimse benim kadar yatırım yapmadı ve üzerinde bu kadar çalıştığımı bildiğin halde nasıl olur da birine benim kararımı geçersiz kılma yetkisi verirsin. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır. Tüm bu müzakereyi tamamen rasyonel ve sağlam bir zihinle yürüttüm.

Senin gibi birçok kez öfke nöbeti geçirmeyi sevdim" dedi.

"Tabii ki. Çünkü söz konusu tatil köyün olduğunda koca bir bebeksin. Wah-wah. Bir başkasının da en az sizinki kadar iyi planları var ve bunları küçücük bir fırında uygulamak istiyor. Sen yine de o fırının etrafında tam istediğin gibi devasa bir tatil köyüne sahip olacaksın. Ayrıca, bu fırın çok iyi bir eklenti. Her detay üzerinde muhtemelen herkesten çok kafa yordum. Valentino'nun restoranını böyle taramadın. Rita da öyle. Yemin ederim başarısız olmasını istiyor çünkü planlarını değiştirdim ve şimdi bunu işaret edip 'Gördün mü, ben sana söylemiştim' demenin bir yolu olarak görüyor. Tıpkı hayatımdaki herkes gibi."

Kaldırımda yalpaladım. Adam bana ters ters bakmaya devam etti ama kolu hemen belime dolanmak için uzandı.

Kaşlarımı çattım ve yere baktım. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Düşmediğinden emin oluyorum, tatlım. Zemin kaygan olabilir."

Dudağımı ısırdım çünkü hemen ona teşekkür etmek ve kafasını koparıırken bile beni koruduğu için onu öpmek istedim. Ama yapmadım. Bunun yerine kollarımı kavuşturdum ve "İyi" diye homurdandım. Sırıttı. "Hâlâ tüm değişikliklerimi istiyorum ve yeniden açılışa yaklaşıyoruz, bu da sırada çiçekler var demek Dominic."

"Bilmez miyim bebeğim. Bunu gerçekleştireceğim. Şimdi söyle bana, sana söylemiştim diyen kim?"

"Ben... ne?"

"Herkesin sana bunu yaptığını mı söyledin? Annen mi?"

"Ve Anastasia ve muhtemelen Rita ve senin de yapacağını biliyorum. Sorun değil. Yine de elimden geleni yaptığımı bilmem gerekiyor. Eğer bu bir başarısızlıksa, bunun *benim* başarısızlığım olmasını istiyorum, başkasının değil."

"Neden?"

"Çünkü en azından bana ait, değil mi? Başarılı birinin hiç başarısızlık yaşadığını duydunuz mu? Eğer burada başaramazsam, bundan ders alır ve başka bir yerde başarırım." Ben de ciddiydim. Kendimi bu fırını giderek daha fazla isterken, kendimi kanıtlamak isterken buldum. "Başarılı olmak için savaşıcağım Dominic ve bir yere ait olmak için savaşıcağım."

Mırıldandı ama bir şey söylemedi. Nasıl söyleyebilirdi ki? Her zaman bir yerlerde ona ihtiyaç vardı. O en iyilerin en iyisiydi ve onu seven bir ailesi vardı. Çalışanları kesinlikle sevmiyordu ama ona saygı duyuyorlardı. Bende bunların hiçbiri yoktu. Bu üzücü bir farkındalıktı ama başparmağı beni yatıştırmaya çalışır gibi kolumu aşağı yukarı ovuşturdu ve ben de bunun yerine ona odaklandım.

"Clara, hadi arabaya gidelim, olur mu? Üşüyorsun."

"Hayır. Sana kızdığım her şeyi anlatmayı bitirmedim. hakkında." Ayağımı yere vurdum. Çok heyecanlıyım.

İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Tamam." Sonra beni sanki bir hiçmişim gibi kaldırdı ve cipin içine attı.

Hemen şikâyete başladım ama adresi sormak için sözümü kesti. Sinirle ağzımdan kaçırdım ve s ö y l e n m e y e devam ettim ama o da ben sakinleşene kadar sessiz kaldı.

Şimdi orada oturmuş parmaklarımı çeviriyor, pencereden dışarı bakıyordum. Neden yine benim dairem demiştim? Dairem dışarıdan bakıldığında eski ya da

inşaat halindeydi. İçeride asansör bozuktı, bu yüzden bir kat merdiven çıkmak zorunda kaldık ve koridorlarda havalandırma neredeyse hiç çalışmıyordu, bu yüzden günün yakıcı yaz sıcağı duvarların arasında sıkışıp kaldı. Gece ve okyanus esintisi her yeri serinlettikten sonra bile garip bir sıcaklık girdabı yarattı.

"Lobi kapısı her zaman anahtarsız açılır mı?" diye sordu arkamdan, kapıyı çekip içeri girmeden önce ona döndüğümde.

"Üzerinde çalışıyorlar." Binaya giden yolu kapattım. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

Bana gerçekten gülünç biriymişim gibi gülümsedi. "Dairene geliyorum, Clara. O yüzden kışını kaldır."

İnledim. "Ne için? Seninle yatmayacağım!"

"Son sarhoş olduğun zamankinden çok farklı kelimeler." Kıkırdadı.

"Kapa çeneni, Dominic. Bu çok büyük bir hataydı." Burnumu kırıştırdım ve sonra hiç caymadığını görünce iç çektim.

"Bir papaz bizi eve kadar takip etse ve sen beni kapıda bıraksan nasıl görünür? Şu anda öpüşüyor olmalıydık, küçük savaşçı." Ciddi miydi? Omzunun üzerinden baktım ve kimseyi göremedim ama yine de kameramanları fark etme konusunda annem ve kız kardeşim kadar iyi değildim.

"Tamam. Biz gittiklerini düşünene kadar bir dakikalığına yukarı gel."

Emin bir sesle mırıldandı ve "Asansör yok mu?" diye sormadan önce beni merdivenlere kadar takip etmesine izin verdim.

"Ev sahibi üzerinde çalıştıklarını söyledi." Omuz silktim.

Beni takip ederken pek bir şey konuşmadık. Merdiven üstüne merdiven. Büyük ihtimalle her gün topuklu ayakkabılarla merdivenlerden inip çıkarak ne halt ettiğimi merak ediyordu. Gerçi sadece bir kattı. Çoğu insan için çok kötü değil. Benim içinse eklemlerim her gün ağrıyordu. Bu, fırın açıldıktan sonra vaktim olduğunda bir doktor çağırmam gerektiğini hatırlattı.

Yolda komşum Martin'in yanından geçtik. Dudaklarını yalayarak bir merhaba mırıldandı ama Dominic belimden tutup beni kendine çekti ve Martin'in aç gözlerinin korkaklaşmasına neden oldu. Hemen "Affedersiniz" diye homurdandı ve aceleyle merdivenlerden indi.

"Bu binada mı yaşıyor?" Dominic onun gidişini izlerken sordu.

"Yan komşum. Zararsız ama biraz sümüklü." Omuz silktim ve kapımın kilidini açmaya gittim. Çerçeveye yaslanmış, merakla bana bakıyordu. "Buradaki binaların çoğu eski ve taşınmak için iyi bir plan yapmamıştım."

"Bana bir şey söylemiyorsun." Bunu kayıtsızca söyledi ama dikkatle incelediğini hissettim.

Ne diyebilirdim ki? Hiç param yoktu ve burası bile uygun fiyatlı değildi. Los Angeles'ta hiçbir şey öyle değildi. Kapıyı çok fazla kurcaladıktan sonra açtım. "Sence paparazziler gitmiş midir?"

"Mümkün değil," dedi ve beni beklemeden içeri girdi.

Sugar ve Spice bize doğru koşular ve ben de onları selamlamak ve bana her zaman gösterdikleri sevgiyi göstermek için eğildim. İkisi de bana meydan okudu. Benim bacaklarım yerine Dominic'in bacaklarına sürtünürken, sanki o onların aşkıymış gibi miyavlarken saf ihanet

yaşıyor. "Şeker ve Baharat!" Onları azarladım. "Anneniz evde."

Bana bakmadılar bile. Kaşlarımı çattım. O yavru kediler beni herkesten çok severdi. Sanırım dışarıdakilerden daha çok, hiç kimseyi misafir etmediğimi düşünürsek. Adamlar kapıya geldiğinde Martin ve ev sahibine tıslamışlardı. Ben ayakkabılarımı çıkarırken Dominic diz çöküp ikisini de sevdi. Sonra, iri elleri kürklerinin üzerinde gezinirken onları uzun uzun izledim.

"Kedileri sever misin?"

"Özellikle hayvanları hiç sevmem." Yine de onları sevmeye devam etti, boyunlarını tam da sevdiklerini bildiğim yerlerinden okşadı.

"Senden hoşlanıyorlar."

Ayağa kalkmadan önce kısık bir ses çıkardı ve sonra ellerini ceplerine sokarak etrafına bakındı. Şimdi onun incelemesi altında büyütülmüş olarak, yerdeki sürtünmeleri, yıpranmış mobilyaları, benden önce birçok kez insanların toplandığı masa ve sandalyelerin hafifletilmiş ahşaplarını gördüm. Oturma odasının büyük bir kısmı koyu renkli tonlara bürünmüştü. Yastıklar kırmızı, mor ve maviydi, haftalar önce gittiğim küçük bir sanat fuarında dikilmiş yamalardı. Paloma salonun büyük bir bölümünü kaplayan bir halı bulmama yardım etmişti, o da dokuma rengindeydi, kullanılmıştı ama yine de hayat doluydu.

Dominic tezgahın ve masaların üzerine koyduğum resimlere baktı. "Declan ve Evie yeğenim burada olduğu için mutlu görünüyorlar, ha?"

"Çok mutlular. Böyle bir bebekle kim mutlu olmaz ki?"

Başını sallayarak resmi yerine koydu ve başka bir resim aldı. Carl, annem ve Anastasia'nın şapkalarıyla gülümsedikleri bir fotoğraftı bu. "Kentucky Derbisi'ni sever misin?"

"Pek sayılmaz." Omuz silktilim. "Ama çok eğlenmiş gibi görünüyorlardı, değil mi?"

"Sen resimde yoksun. Hiçbir fotoğrafında yoksun."

"I ..." Etrafıma bakındım. "Sanırım fark etmemiştim." Bu gerçekten de özellikle endişelendiğim bir şey değildi. O birkaç tanesine daha göz atarken ben de olabildiğince hızlı bir şekilde etrafta dolaşıp yumuşak yastıklardan birkaçını kabarttım ve koridordaki kirli çamaşırlarımdan bazılarını topladım. Ona bakarken yakaladığımda, "Özür dilerim, beklemiyordum-" diye geveledim.

Ağzının bir tarafı kalktı. "Özür dileme. Kirli de olsa temiz de olsa iç çamaşırlarını görmeye bayılıyorum."

Aşağıya baktım. "Saçmalıyorsun," diye tersledim ve koridordan yatak odama doğru hışımla yürürken arkamdan bağırdım, "Artık gidebilirsin. Paparazzilerin hâlâ dışarıda olduğunu sanmıyorum."

Onun yerine peşimden geldi. "Ben gitmiyorum. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ne gibi?" Valentino'yla sabah erkenden markete gitmek için duş almam ve hazırlanmam gerektiğini bildiğimden, yatak odama girdiğimde elbisemin arka düğmelerini açmaya başladım. "Sorular almaya başlayacağız. Dex bu gece bana seni sordu ve Paloma her lanet detayı öğrenmek istiyor gibi görünüyor." Kapı çerçevesine yaslandı ve ellerimi fırçalamak için yaklaşmadan önce düğmelerle oynamamı izledi. Elbisenin altında elli kadar küçük düğme vardı ama sadece on tanesini açmam gerekiyordu. "Mesela senin

En sevdiğin renk ve patronun ve erkek arkadaşın kolay erişimden hoşlanırken neden çıkarması bu kadar zor elbiseler giyiyorsun?"

Son kısmı söylerken sesi alçaktı ve her düğmeyle birlikte gevşeyen elbisemi yukarı kaldırırken ürperdim. "Sorulara nasıl cevap vermek istediğin umurumda değil. Sadece bana ne söyleyeceğimi söyle, ben de söyleyeyim," dedim omzumun üzerinden ve vücudumda gezinen gözlerine kaşlarımı çattım, içim bir anda ısındı. "Arkanı dön, Dominic."

"Ne için?"

"Elbisemi düşürüyorum."

"Seni soydum, Clara. Ve sana o soyunma odasında söyledim, bir daha hiçbir fırsatı kaçırmayacağım."

"Bu değil..." Tanrım, onu istiyordum ve bu kötüydü. Bu kötüydü. Kötüydü. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. "Yaptığımız şeyi durdurmalıyız."

"Öyle mi?"

"Evet. Çizgiler bulanıklaşıyor. Tesisinizde bulunmamdan nefret etmeniz gerekiyordu, unuttunuz mu?"

"Yine de sana adımı haykırmaktan nefret etmiyorum. Ve sahte bir ilişkinin faydaları olabilir." S ı r ı t t ı ve gözleri bedenimi taradı. "Bir sürü sahte faydamız olabilir."

"Gerçekçi ol." Gözlerimi devirdim ve elbisemi bıraktım.

Beni iç çamaşırlarımla ya da çıplak görmesi umurumda değildi. Bir alevlenme yaşamadığım sürece vücudum söz konusu olduğunda çok mütevazı değildim, ki yarın da böyle olabilir. Bu gece, İyi, Orada oldu bir şey hakkında

Gözlerinin üzerimde olduğunu bilmek beni güçlü hissettirdi.

Ve aç.

Ve sıcak.

Onun beni izlemesini seyrederken dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Sonra pijamalarımı almak için dolabımın kapağını açmak üzere döndüm. Muhakemesine devam etti. "Biliyorsun, fiziksel olarak rahat olmazsak, bunun gerçek olduğunu asla satamayız. İnsanlar zaten tatil köyü yeniden açıldığı için bunun reklam amaçlı olduğunu düşünecekler."

Muhtemelen haklıydı. Ayaklarının yere bastığını duyduğumda, göğsü sırtıma değdiğinde gerildim.

"Bu." Ellerin omuzlarıma koydu ve başparmaklarını baskı noktalarına doğru bastırarak masaj yaptı. "Sana karşı olduğumda vücudundaki gerginlik bir şey olamaz."

Elinin sırtımdaki kasları hassas ve güçlü bir şekilde yoğurmasına karşı koymak imkansız olurdu. Normalde bunu yapmazdım bile. Ama şimdi ve burada, zihnimin her yanını kaplayan duygularla donup kaldım. Kalbimin aşkı istememesi gerekiyordu.

Ona doğru yığılırken inledim, iri parmaklarının omuzlarımdan köprücük kemiğime doğru yayılmasına izin verdim ve sonra ellerinden biri sütyenimin askısına kaydı, omzumdan itmeden önce altından geçti.

Boynumu emmek için başını eğdiğinde nasırlı eli göğsümü kavradığında nefesim kesildi. İkimizi de geri çekti ve arkasından kapattığı kapıya doğru çevirdi. Üzerindeki uzun ve dar ayna vücudunun beni neredeyse nasıl sardığını gösteriyordu. Gözleri yukarı baktı, hassas tenimi ısırırken aynadaki bakışlarımı yakaladı. Ruhuma nüfuz etti, beni esir aldı ve normalde ayakta durmaktan duyacağım utancı söndürdü.

tamamen giyinik bir adamın yanında neredeyse hiç kıyafeti yoktu.

Yine de, bütün gece onu düşünmeme, yanıma yaklaştığı için bir adamı yere serdiğine tanık olmama ve yeşil gözlerinin sanki ona aitmişim gibi kulüpte beni takip ettiğini hissetmeme rağmen dayanmak için elimden geleni yaptım. İstenmek, arzulanmak ve onun ilgisini çekebileceğimi hissetmek bağımlılık yapıcı, hipnotize edici ve tehlikeliydi.

Omzuma masaj yapan el belime, oradan da külotuma kayd. "Rahatlamana ve beni her zaman becermeye hazır olmana ihtiyacımız var, Clara. Bütün gece böyle miydin?"

Doğru olsa bile bunu kabul etmezdim. "Belki de sevişmeye hazır olduğum kişi sen değildin."

Gözleri karardı ve eli dantelin altına girip amımın üzerinden kaymadan önce küfretti. "Doğru. Gece boyunca erkek arkadaşına zar zor bakan bir kadın için çok ıslak. Kulüpte de amından böyle sular akıyor muydu? Gerçekten başka biri için miydi?" Ona hemen cevap vermeyince hırladı. "Seni öyle güzel sikmeliyim ki, başka kimseyi düşünmemelisin?"

İnledim ama ona cevap vermedim ve itirafın içimden patlamasını engellemek için dudağımı ısırdım.

Beni izlerken karanlık bir şekilde kıkırdadı, aynı anda meme ucumu ve klitorisimi çimdikledi. "Clara, bir cevap istiyorum."

Ona bir cevap vermek sadece egosunu beslemeye, ona üstünlük sağlamaya, zaten bana karşı sahip olduğu avantajı ona vermeye hizmet edecekti. Sahte erkek arkadaşına bütün gece beni becermesini istediğimi nasıl söyleyebilirdim? Onunla sevişirken tek düşündüğüm buydu.

Kısa bir süre dans ederken siki bana sürtünüyordu, ellerimi barda elbisemin üzerinde gezdirirken gözlerinin bana kilitlendiğini düşünmüştüm, ağzının benimkinin üzerinde olduğunu çok uzun süre düşünmüştüm.

Başımı hayır anlamında sallayıp inlediğimde, meydan okumanın farkına varmış olmalıydı. Dominic Hardy her zaman acımasızdı. Mükemmellik için çabalıyor, her şeyinin arzulanmasını istiyor ve bu sahte bir ilişki olsa bile en iyisi olmaya ihtiyaç duyuyordu. İstendiğimi hissettirirdi, arzulandığımı hissettirirdi, ben onunmuşum o da benimmiş gibi hissettirirdi. Mükemmel bir ilişki kuracaktı.

Sahte olsa bile. Gerçek olduğuna inanmaya başlasam bile.

Yine de, bundan sonra meydana geleceğini bildiğim tren enkazını durdurma girişimim en iyi ihtimalle zayıftı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" diye inledim. Ama sırtımı ona daha fazla bastırdığımda kalçalarım geriye doğru yuvarlandı, uzunluğu ona karşı o kadar büyüktü ki, içime sığmaya çalışması düşüncesiyle amım sıkıştı. Evet, vücudum bunun harika bir fikir olduğunu haykırıyordu ama görmezden geldim. "İçecek ya da yiyecek bir şey ister misin?"

"Yemek niyetindeyim, tatlım." Eli göğsüme masaj yaptı ve o bakışı biliyordum, başını aşağı eğdiğinde boynuma doğru gideceğini biliyordum. Yaptığında ve tekrar sertçe emdiğinde inledim. "Ama ben sadece tatlı istiyorum, Clara. Ve bunu bana sunmak için tek yapman gereken yüzüme oturmak."

"İşler çok karışacak Dominic," diye hatırlattım ona. "Bu sadece birkaç ay için ve hiç de gerçek değil."

Sırtıma doğru itti. "Bu sana gerçek gibi geliyor mu bebeğim?"

Tanrım, onu istedim. Bunu istedim. Ve neden yapamadım? Gerçekten ne acıtacaktı? Kelimeler ağzımdan usulca çıktı, "Sadece bu seferlik."

"Bir kez yeterli olmayacak." Gömleğinin düğmelerini   mak için geri adım attı, sonra tekrar bana yaslanmadan önce gömleğini çıkardı. "Yine de bana aşık g r nmelisin. Senin için yanıp tutuşuyor gibi g r nmeliyim. İnsanların buna inanmasının tek yolu bu."

"Ne olduğunu bilmiyorum..." Bir parmağını içime soktu ve ben "Oh, Tanrım" diye inlerken o delici yeşil gözleriyle beni izledi.

"Bu doğru. Sadece bir kez mi istiyorsun? Amım bundan daha fazlası için bana yalvarıyor gibi görünüyor bebeğim. Amım onunla ilgilenmeme bayılıyor," diye fısıldadı kulağıma, parmağını içime sokarken. Nefes nefese kalarak eline karşı direndim. "Sana vermek üzere olduğum orgazmı nasıl istemediğini söyle bana."

Meme ucumu iki parmağının arasında yuvarlarken ona bakarken ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı.

"Doğru," diye fısıldadı karanlık bir sesle ve sonra kıkırdadı, "Yapamazsın, değil mi? O yüzden gerçekten ne istediğini söyle, tatlım. Amını güzelce ve yavaşça yalamamı istediğini söyle bebeğim. Bütün gece bunu düşündüğünü söyle."

Teslim olmamalıydım. Yıkım hayatlarımıza girip ikimizi de mahvetmeden önce çekip gitmeliydim. Ama dedim ki, "Bütün gece sikinin içimde kaydığını düşündüm."

DOMINIC

Clara içimdeki bir şeyi açığa çıkarmıştı.

Kafeslenemeyecek kadar sahiplenici ve aç bir şeyi serbest bıraktı. Ve bu ölümcül bir kombinasyondur.

Bunu kulüpte hissetmişim ama burada, onun hiç de yaşamaya hakkı olmayan küçük dairesinde, içimde bir şeyler koptu.

Kendisiyle gerektiği gibi ilgilenmedi. Diğer herkesle ilgileniyor, lanet olası sokak kedilerine bakıyor, koridordaki sürüngenlere selam veriyor ve dairesinin zar zor yaşanabilir olduğu gerçeğinden şikayet etmiyordu. Tavanının eğimi doğru değildi ve köşedeki sızıntılar da öyle. Bunu görmek için mühendis olmaya gerek yoktu.

Ertesi sabah bazı şeyleri düzeltecektim, bu kesindi. Onu dışarı sürüklemek zorunda kalsam bile bir hafta daha burada yaşamayacaktı. O çok özveriliydi ama ben inanılmaz derecede bencildim.

Bu gece onu becermek ikimiz için de iyi olmayacaktı, tek istediğim bu olsa bile. Elim amını okşarken kendime bunu tekrar tekrar hatırlattım. "Bütün gece sikimi istedin ama yarısı boyunca başka erkeklerle ve onlar için dans ettin."

"Noah iyi bir dansçı," demeden önce sııttı.

Lanet olsun. Benimle dalga geçtiğinde, beni kışkandırdığında, beni sinirlendirmekten başka bir sebep olmaksızın mantıksızca dengesizleştirdiğinde gözlerindeki meydan okumayı görmeyi seviyordum. Her nasılsa, sadece birkaç hafta önce küçümsediğim kadın şu anda etrafımda olmak istediğim, bakmak, dinlemek, kavga etmek ve sevişmek istediğim tek kişiydi.

"Senin amını yalamakta da iyi mi Clara?"

Bu oyunu ne kadar ileri götürmek istediğini görmek için bir an durduğumda kaşlarını çatı. "I ..." Dudağını ısırđı. "O iyi Dominic. Belki de sahip olduklarımın en iyisi."

Yani kavga etmek ve beni çileden çıkarmak istiyordu. "Dikkatli ol, küçük savaşçı," dedim yavaşça ve sonra geri adım atarak ona dokunuşumu kestim. Nefes nefese kaldı ve sonra hızlı nefes alışını gizlemeye çalışırken kaşlarını çatı. Gözlerimi ona dıktım. "Bu gece beni ne kadar zorladığına pişman olmak istemezsin."

Gözlerini kıstı ve ellerini kalçalarının kıvrımına koydu, dantel iç çamaşırlarıyla orada duruyordu, cehennem gibi ateşliydi. "Sanırım o kadar ileri gideceksem, sonuna kadar da gidebilirim." Nefes alıp verirken nefesi titriyordu, ama yine de sonraki kelimeleri yavaş ve net bir şekilde söyledi, böylece her birini duydım. "Bana hayatımın en iyi orgazmlarından bazılarını yaşattı. Ve beni burada yalayışına kimsenin yetişebileceğinden emin değilim." Cinsel organını işaret etti.

Onun bu sözleriyle tüm bedenim sarsıldı, hiç de alışık olmadığım bir kıskançlıkla titreşti. Cesareti karşısında homurdandım, boynumdaki kravatı çıkardım ve ona doğru bir adım attım.

"Dominic, tamam, aslında ben sadece-"

"Az önce ne yapıyordun?" Her iki bileğini de tuttum ve bana hiç karşı koymadı. Bağlanmasını istemiyordum ama gözlerinin bağlanmasını ve merhametime kalmasını istiyordum. Kumaşı gözlerinin etrafına sardım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Bir erkeğin sana istediğini verdiğini düşünüyorsun, ama bahse girerim vücudunu hiç doğru düzgün dinlememiştir. Bahse girerim ihtiyacın olanı hiç istememiştir." Clara'nın vücudu görmemeye ve sadece dokunuşumu, nefesimi dudaklarında, bedenimi ona yakın hissetmeye tepki vermeye başlamıştı bile. Cildinde tüyler diken diken olmuş, alt dudağını ısıırıyor ve seksi iç çamaşırından damlıyordu.

Önünde yürüdüm, tangasını yakaladım ve hızla yırttım. Nefes nefese kalmıştı ama özür dilemiyordum. "Önümde çıplak duran amın çok güzel görünüyor, Clara."

Kumaş parçasını karnına doğru sürükledim ve yüzüne gelmeden önce kabaca göğüs dekoltesinin üzerinden geçirdim. "Kendini kokluyor musun, bebeğim? Ne kadar tahrik oldun?"

Kumaşı yere fırlatmadan ve onu yukarı çekmek için kalçalarından tutmadan önce inledi ve "lütfen" dedi. İkisini de başımın etrafına sararak kendini yakalamak için çabaladı. Klitorisini hızla yalarken, onu doğru hislerle bombardıman etmek isterken, benim için ve sadece benim için çığlık atmasını isterken parmakları saçlarımın arasından geçti. Döndüm ve bizi aşağı indirdiğim yatağa doğru yürüdüm, başlığının demiri duvara çarpıyordu.

"Aman Tanrım. Dominic, bekle. Bu çok gürültülü olacak-"

Klitorisini sertçe emdim ve parmaklıklara tutunmak için hemen üstüne uzandığını gördüm. Kıçını sıkarken kıkırdadım ve sonra mırıldandım, "Oh çok gürültü yapacaksın. Başlığı tut ve yüzüme sür, küçük dövüşçü. O demirin duvara çarpmasını istiyorum. Komşuların seni bu şekilde boşaltan tek erkek arkadaşının bu olduğunu bilecek."

"Sanmıyorum-"

Kıçına bir şaplak attım. "Düşünme."

Sonra yavaşça amını yaladım, istediğim her şeyin tadına baktım. Yüksek sesle inledi ve yataktan kalktı.

"Ne istersen söyle, Clara."

Başını salladı ve ben de onu daha yavaş, bu sefer daha yumuşak yaladım ve başparmağımı klitorisinin üzerinde sadece bir kez gezdirdim.

"Dominic, lütfen."

"Lütfen ne?" "Bana tam olarak ne istediğini söyle." diye mırıldandım.

Yapmadığında, onu çimdiklemek yerine yaladım ve sonra klitorisine üfledim ve nefesi kesildi, ona anında sıcaktan soğuğa geçme hissini vermek istedim.

"Sana ihtiyacım var, Dominic.

Lütfen." "Bana ne için ihtiyacın var?"

"Bana bir orgazm yaşat, göt herif. Ve beni doğru şekilde yala.

Şimdi."

"İşte bu. İşte iyi bir kız, sonunda bana neye ihtiyacı olduğunu söyledi." Önce klitorisini emerek, sonra da dilimi dudaklarının arasından kaydırıp tadına bakarak amına indim. Acele etmedim, tadını çıkardım.

Sızlanırken vücudu titremeye başladığında, kıçını tuttum ve üzerime binmesi için onu ters çevirdim. Sonra, "Kalçalarının benim için nasıl titrediğini, amının bacağından aşağı nasıl damladığını hissediyor musun bebeğim?" dedim.

Dudağını ısırды ve başını salladı.

"Vücudunun ne istediğine, kendi zevkine odaklan." Ona bakarken bir parmağımı içeri kaydırдыm ve amının etrafında kenetlenmesini izledim. "Ne istiyorsun bebeğim? Binmek mi istiyorsun?"

Tekrar başını salladı, ben parmağımı çekmeden önce kalçaları elimin üzerinde yuvarlanıyordu. "O zaman sür bebeğim. Başlığı sıkıca tut ve istediğin gibi yüzüme sür."

Kalçalarını aşağı indirdi ve adımı tekrar tekrar inledi, dilimin üzerinde eğilmeye başladığında ne kadar tatlı olduğunu tatmama izin verdi. Clara'nın da en az benim kadar onu yememe ihtiyacı vardı. Ama kalçalarının nasıl sıkıldığını hissettim ve muhtemelen savunmasızlığını ya da kalbini korumaya çalışmak için biraz geri çekildiğini biliyordum.

Her şeyi ondan alıyordum.

Kıçına sert bir şaplak attım ve sonra belini kavradım. "Eğer yüzüme tamamen oturmazsan, seni bütün gece boşaltmadan eşiğe getireceğim. Bırak ve iyi bir kız gibi ağzımı sik bebeğim. İki kere söyletme bana."

"Lütfen, kapa çeneni Dominic." Yüzüme düştüğünde bu kez elleri demir yatak başlığını kavrıyordu, dilimi klitorisinin etrafında ve sonra da seksinin içinde gezdirirken uyarılmışlığı çenemin kenarından akıyordu,

Daha sert ve daha sert dönerken içeri ve dışarı, içeri ve dışarı itiyor.

O adımı haykırdıkça yatak başlığı duvara daha yüksek sesle çarpıyordu. Göğüsleri dantelli sütyeninin içinde zıplıyor, tüm vücudu orgazmın eşiğinde gerilirken meme uçları büzülüyordu. Clara'yı böyle istiyordum. Gözlerini görebilmek için göz bağını çözdüm. En hassas yerini emmemi izlerken gözleri parlıyordu, teni aramızda titreşen elektrikten parlıyordu ve dudakları çığlık atmamak için ısırmaktan şişmişti. Dilimi içinde kıvırdığımda, o hışırtılı sesi yine adımı haykırdı ve bu kulaklarıma müzik gibi geldi, lanet olası bir ödül kazanmaktan, lanet olası bir tatil köyü inşa ettirmekten, yaptığım her şeyden daha iyiydi.

Clara'nın üstümde çözülüşünü, amının dilimin etrafında sertçe kenetlenişini izlemek dünyamı değiştirdi. Sahte erkek arkadaşı olsun ya da olmasın, benden önce sahip olduğu her erkeği unutmasını sağlayacaktım.

CLARA

"Ben istiyorum için al Bakım .
sen Şimdi, Dominic," I

Yüzünden kayarken fısıldadı ve yatak başlığından tutuşumu bıraktı. Önce göğsüne, sonra sert karın kaslarına ve pantolonundaki şişkinliğe doğru ilerledim.

Bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattıktan sonra hâlâ pantolon giyyordu ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyordum. Bana orgazm üstüne orgazm yaşatmış, sonra da benim vermeye fazlasıyla istekli olduğum zevki kendisinden esirgemişti.

Soyunma odası buna izin verdiği tek zamandı. Ve onu orada bile istediğim gibi elde edememiştim. Başka bir kadının gözleri onun üzerindeydi ve bundan gerçekten zevk almak için yeterli zamanımız yoktu, onu gerçekten nasıl alacağımı öğrenmem için.

Onları durdurduğunda ellerim kemer tokasındaydı. "Valentino'yla pazara çıkmadan önce duş alıp biraz uyumalısın, unuttun mu?" Valentino'nun adını aniden adamdan nefret etmiş gibi dudak büktü.

"Beni yiyip bitiriyorsun ve sonra da hiç yemiyorsun." Ondan uzaklaştım. "Neden? Sana sahip olmak istiyorum-"

"Bu gece içtin, küçük dövüşçü. Yarın, eğer istersen, sikimi ağzına o kadar sokacağım ki, arkana dokunacağım.

boğazını."

Normalde böyle bir ifade karşısında gözlerimi devirirdim ama Dominic'in ağzında ne kadar büyük olduğunu zaten hissetmiştim ve bunu gerçekten yapabileceğini biliyordum, sorun değildi. Bu düşünce ağzımı sulandırdı ve ona dönüp dirseğimi dayarken derin nefes almaya çalıştım. "Ben sarhoş değilim."

"Ayık da değilim," diye karşılık verdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Ne olmuş yani? Beni sadece ayıkken mi becereceksin?" Sesim şaşkınlıktan tiz çıkmıştı.

"Canın yarak istediğinde içme bebeğim. O kadar sert değil."

Pantolonundaki şişkinliğe baktım ve elim kendi isteğiyle onun uzunluğuna dokunmak için dışarı fırladı. Parmaklarımı kumaşın üzerinden etrafına sardım ve sıktım. "Çok sert, Dominic."

"Dikkatli ol, Clara."

"Yoksa ne olur?" Onunla her dövüştüğümde gözleri kararıyor, kasları geriliyor ve sesi derinleşiyordu. Onu zorladığımda gördüğüm bu değişikliklerin her birine takıntılı hale geliyordum.

"Yoksa sana burada patronun kim olduğunu hatırlatırım."

Elimden geldiğince onu okşadım ve boynundaki tendonlar gerildi. "Emin misin?"

Hızla doğrulup kalçalarımı kavradı ve beni omzunun üzerinden atarak banyoya doğru ilerledi.

"Dominic, cidden," diye güldüm ve sırtına vurdum, "Duş almak istemiyorum!"

Umursamadı, sadece banyomdaki duşu açtı ve beni suyun spreyinin altına sokmadan önce sıcaklığı test etti. Bir elini çıplak bedenimde gezdirdi.

Karnımdan göğsüme ve sırtımın etrafından sütyenimin kancalarını çıkardı, kumaşın rengi su vurdukça koyulaşıyordu. Sütyen açılınca kollarımdan sıyırdı ve geri çekildi. O soyunmaya başladığında perdeyi kapatmadım.

Karın kasları belirginleşmiş, sikine doğru olan V belirgin ve güçlüydü. "Erkek arkadaşını içine al, Clara. Tamamen seninim."

Pantolonunun fermuarını açmasını, boxer'ıyla birlikte aşağı indirmesini ve sonra kocaman sikini okşamasını izledim. Bir kez, iki kez. Ve giysilerinin geri kalanını çıkarıp beni duşa sokmadan önce bir kez daha. Hemen ona uzandım, onu üzerimde, içimde ve her yerde istiyordum. Onu tutkuyla öptüm, uzun zamandır kimseye kapılmadığım kadar ona kapıldım. Fikrini değiştirdiğini umarak sikini tekrar kavradım.

Geri çekildi ve bir elini belimden göğsüme doğru götürdü. "Çok güzel. Çok tatlı. Yine de dinlemiyorsun." Meme ucumun etrafında dolaştı ama ona hiç dikkat etmedi. Sıkıştı ve ben inledim. Oradan eli boğazıma gitti. Beni fayansa doğru itmeden önce parmaklarını teker teker yumuşak bir şekilde boğazımın etrafına doladı; sırtımda soğuk, önümde ise onun sıcaklığı ve su vardı. Elini sıkarak üzerimde gezdirdi.

İçgüdüsel olarak ellerim bileğine gitti ve gülümsedi, gözleri daha önce hiç görmediğim türden bir açlıkla doluydu. "Durmamı ister misin?" diye fısıldadı.

Bu soruyu tam da diğer eli tekrar seksimin üzerinde gezinirken sordu.

Ona hayır diyemedim, bacaklarım çoktan açılmıştı ve o da benim ne kadar ıslak olduğuma bakıp kıkırdamaya başlamıştı.

Tekrar.

"Bence sahte erkek arkadaşının sana birlikte ne kadar rahat olabileceğimizi göstermesi hoşuna gidecek."

"Rahat ya da değil, bunun için kurallara ihtiyacımız var."

"Sana kuralları göstereyim mi, küçük savaşçı? Bunlardan biri de diğer erkekleri düşünmemen olacak."

Sırf onu kızdırmak için çenemi kaldırdım ve bir kaşımı kaldırdım.

"Gördün mü, şimdiden kurallarına karşı gelmeyi seveceğini düşünüyorum. Yine de seni güzel ve sert bir şekilde yerine koyabilirim."

Son kelimedede parmaklarını içime soktu ve oksijen kaynağımı kesti. Kulağıma, çok fazla gelirse bileğini üç kez sıkmamı fısıldadı. Başımı tekrar tekrar salladım, vücudumda havai fişekler patlarken gözlerim kapandı, nefes almamanın adrenalini ama anında verilen zevk düşündüğüm gibi çok fazla değildi. Çok iyiydi.

Bileğini pençeledim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve sonra başını eğdi ve meme uçlarımdan birini yeterince sert ısırdı. Boynumu bıraktığında acı, zevk ve adrenalini içimde hareket etti, böylece nefes alabildim ve sonra ecstasy içinde çılgınlık atabildim.

"Bu güzel amcık bundan sonra sadece beni isteyecek. Seni yakında becereceğim küçük savaşçı, ama sadece dinlersen."

Biraz sabun alıp lifin üzerine dökerken tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Vücuduma yumuşakça sürdü, dokunuşuyla titrediğimde neredeyse beni tutuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, o beni yıkarken, elleri her yerime masaj yaparken bir ya da iki kez bayılmış ya da uyuklamış olabilirim.

Vücudum, sahip olduğumu bile bilmediğim ağrı ve sızılardan kurtuluyordu. Saçımı şampuanlamayı bitirmek için beni oturttuğu duşta kıpırdandığımda biraz öksürdüm. "Hadi seni yatağa götürelim, şekerim," diye mırıldandı.

Sonra banyodaki küfle ilgili bir şeyler mırıldanarak beni havluyla sildi.

"Ah, doğru ya. Ev sahibi-"

"Üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

"Um. Evet."

"Bu bir sağlık tehlikesi. Taşınmalısınız. Bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacın olursa, yerim var."

Onu doğru mu duydum? Kıkırdadım ve kurulanırken ona bakarken havluyu sıkıca çektim. "Bunun o kadar da büyük bir sağlık tehlikesi olduğunu sanmıyorum. Ve burası Los Angeles. O kadar hızlı daire bulamazsın." Benim bütçeme uygun bir daire değil. Esnedim ve yine biraz öksürdüm.

Çene kasları bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Şaka yapmıyorum, Clara. Ne zamandır öksürüyorsun?"

"Hayır, uzun sürmedi. Sanırım sadece alerjiden-"

"Orada duş aldıktan sonra hep böyle öksürür müsün?"

"I ..." Şimdi düşündüm de, muhtemelen. "Hayır. Siz sağlık polisi misiniz?" Vücudumda hastalık arar gibi gezinen gözleriyle beni endişelendiriyordu.

"Çok kötü bir yalancısın, Clara. Yemin ederim." "Bunu yarın çözeceğim Dominic. "Yarın çözeceğim, Dominic. sınırlar var. Bu yatıya kalma olayı gerçekçi değil. Bu yüzden, sadece bu seferlik benim yatağında uyuyabilirsin." Çünkü kalbim buna daha fazla dayanamayacaktı. Bir uyku tişörtü aldım ve yatağa uzanırken başka bir şeyle uğraşmadım.

Bir kahkaha attı ve battaniyenin altına kayarken üzerine bir şey giymeyi düşünmedi bile. "Kadınlarla asla onların yatağında yatmadığımı biliyorsun değil mi?"

Kaşlarımı çattım, yarı uykulu yarı şaşkındım.

"Neden?" "Yaklaşmak için bir neden yok."

"Peki neden şimdi buradasın?"

Yumuşakça sordum. "Sadece bu seferlik demiştin, tatlım."

"Doğru. Ve ben ciddiylim. Muhtemelen erken kalkacağım ama uyumaktan çekinmeyin. Valentino'yla ürün almak için markete gittiğimde zamanında orada olmalıyım."

"Markette *bizimle* buluştuğunda" diye mırıldandığını duyduğumda uykuya dalmak *üzereydim*

CLARA

Bunu söylediğini rüyamda görmemiştim. Ben de rüyamda görmemiştim.

Dominic'in bir gece önce beni eve götürdüğünü ve kedilerin onu çok sevdiğini söyledi. Ertesi gün sabah erkenden benimle birlikte odada yüksek sesle mırıldanıyorlardı. Tüylerini hissetmemem dışında.

Ve dün gece odamın kapısını kapattığına yemin edebilirim.

Şöyle bir baktım ve kapının açık olduğunu ve iki kedinin de onun yanında olduğunu gördüm.

Ayrıca iri ve kaslı bir kol belime dolanmıştı. Uzaklaşmaya çalıştım, boynuma sokulup beni kendine doğru çekerken saat beş yönündeki gölgesini hissettim. "Yatağa yanımda gir, yanımda uyan, şekerim." Aletini hissettim ve uzunluğu vücudumun kalçalarımı döndürerek tepki vermesine neden oldu. "Teslim etmek istemiyorsan beni kışkırtma."

Öyle sayılır.

Ama kendime bunun sahte olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. İçimi çektim. "İstersen yatakta kal ama benim kalkıp pazar için hazırlanmam gerekiyor. Ayrıca Sugar ve Spice da burada. Onları içeri aldın mı?"

"Bu sabah kapınızda miyavlıyorlardı." Omuz silkti. "Onları besledim ve iki yetişkin köpek gibi tıka basa yediler."

"Evet, sanırım onları aldığım da dışarıda açlıktan ölüyorlardı," diye mırıldandım, kalbimin pıt pıt atışını durdurmaya çalışarak. İnsanlar benim tanıdığım Dominic Hardy'yi tanıyor muydu? Yoksa sadece Bay Hardy'yi mi tanıyorlardı? Çünkü Bay Hardy sessiz ve acımasızdı ama saygıyı hak etmişti. Diğer yandan Dominic Hardy saygı beklemezdi. Dün gece bana tapınmak için buraya gelmeden önce hızlıca ve özür dilemeden saygıyı kazanmıştı ve sonra da yavru kedilerimle ilgilenmişti.

İkisini de sevmek için yuvarlandı ve sadece onların duyabileceği bir şeyler fısıldadı.

İkisine de kötü kötü baktım. "Annenizin sizi her gün beslediğini bildiğiniz halde onun yanında mı yattınız?"

"Yataklarında iyi bir adam olduğunu anlarlar." Hayvanlardan nefret ettiğini iddia ediyordu ama Spice'ın boynunu kaşırken öyle davranmıyordu.

"Utanmalısın, Spice." Yemin ederim gözlerini bana dikti ve ben oflayıp puflayarak yataktan kalkarken telefonum çaldı. Bu zil sesini biliyordum ve susturmadan önce irkildim.

"Kimden kaçırıyorsun?" Muhtemelen sorusuna bir cevap vereceğini umarak telefona dik dik baktı. Bu kadar meraklı bir bakışla, cevap vermemesine şaşırdım.

"Anastasia."

"Konuşmuyor musun?" demeden önce göğsünün derinliklerinden gelen her zamanki titreşim gürledi.

"Burada olmamı onaylamıyor. Bu yüzden şu anda onlarla pek konuşmuyorum."

"Ama arıyor çünkü...?"

"Gerçekten bilmiyorum." Omuz silktim. Bu benim yeni başlangıcımdı ve bunu lekelememek için elimden geleni yapıyordum. Sınırlar kan, ter ve gözyaşıyla inşa edilirdi. Burada çoğunlukla gözyaşları çünkü kız kardeşimle sahip olamadığım bir şeyi istiyordum. "Şu anda bundan kaçınıyorum. Daha sonra cevap veririm ama bu fırınla yeterince işim var. Sınırlarımın muhtemelen-"

"Tam da ihtiyacın olan şey. Onları kurmaya devam et, bebeğim." Sanki biliyormuş gibi inanarak söyledi.

"Orada da sınırlarınız var mı?"

"Natya'mla tanıştın," diye teklif etti ve devam etmesini bekledim, tüm vücudum onun adıyla gerildi. Kalp kırıklığını hissetmeye, ikinci en iyi gibi hissetmeye şartlanmış kaslar. Bir zihin, kendisini yıkan insanlarla yeterince zaman geçirdikten sonra kendini bu tür şeylere hazırlayabilir.

"Eski sevgilinle tanıştım," dedim usulca.

"Şey, kadın her sınır arasında kıpırdanmakta iyidir ama ben onu terk ettikten sonra epeyce sınır çizdim."

"Aşık kadınların çoğu bu konuda iyidir." Yatağımın kumaşını karıştırdım. Eğer ikimize karşı da dürüst olacaksam, benimle sahte bir ilişki için Natya'dan vazgeçerek ne yapıyor olabileceğini düşünmesi gerekiyordu. "Bence o seni seviyor ve sen de bundan emin olmalısın-"

"Onun hayatımdan çıkmasını istediğime emin misin?" Kıkırdadı ve kıpırdanmak için kullandığım elimin bileğinden tutarak beni kendine çekti.

"Seninle çıkmaya devam etmek isteyip istemediğim konusunda tereddüt mü ediyorsun, küçük savaşçı?"

"Yapmıyorum... Eğer gerçekten onu uzaklaştırarak hayatında feci bir hata yapmadığından emin olmaya çalışıyorum-"

"Seni kaybedersem feci bir hata yapmış olurum. Buna ne dersin?"

İçimi çektim ve Dominic'in bana bakışına bakarak gülümsemeye çalıştım ve yataktan kalkmadan önce başımı salladım. "Hareket etmezsek bütün gün yatakta kalacağız."

"Sorun değil," diye homurdandı ama bu bir yalandı. Dominic şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha çok çalışıyordu. Gözleri üzerimde gezinirken yarı yolda dondu ve vücudumda genişledi.

O kadar hızlı kalktı ve yataktan çıktı ki, sıçradım. "Ne?! Örümcek var mı?"

"Örümcek değil." Hırladı, kolumu yakalamak için elini hızla uzattı. Sonra ciddi bir tonda şöyle dedi. "Kolundaki de ne?"

Yere baktığımda endişesinin nedenini gördüm ve hemen rahatladım ama saklamak için bir elimi üzerine kapattım. Burnumu kırıstırarak arkamı döndüm ve hafif uzun bir kol bulmak için dolabımı karıştırmaya başladım. "Bazen kızarıklıklarım oluyor."

"Bazen mi?" Bir hışırtı duydum ama arkamı dönmedim. "Ne zamandan beri?"

"Gençliğimden beri." Kıkırdadım ve endişesini geçiştirmeye çalıştım. Bir süredir sağlığımla ilgili ilk endişeme tanık olmuşum. Doktora giden tek kişi bendim,

İşaretleri dinleyen ve sonuçlar hakkında en çok endişelenen kişi olarak daha fazla test yaptıran tek kişi.

"Herkesin rahatsızlıkları vardır, Clara. Şimdi onlar için endişelenemeyiz," demişti annem tekrar tekrar.

Bu konuşmayı düşünmek bile beni yordu.

"Hiç kontrol ettirdin mi?"

"Dominic," diye omzumun üzerinden baktım. "İnsanların birlikte yaşadıkları hastalıkları olduğunun farkındasın, değil mi?" Bu annemin söyleyeceği bir şeydi, gerçeği küçümsemenin bir yoluydu ama ben bununla yüzleşiyor ve başa çıkıyordum.

Yüzü sertleşti, "Bir sorun varsa, lanet olası bir doktora görünmen gerektiğinin farkında mısın?"

"Yaptım ve gerektiğinde yapıyorum," diye karşılık verdim hızlıca, biraz da savunmacı bir tavırla. Başka bir şey söylemeye çalıştığında başımı salladım. "Boş ver Dominic. Ben kendime gayet iyi bakıyorum."

Mırıldandı. "Belki de başka birinin seninle ilgilenmeye başlamasının zamanı gelmiştir."

"Ben *iyiyim*," diye tekrarlardım ve sonra arkamı döndüm. Bunu kabullenmek. Bir hastalıkla yaşamak, onun üzerinde durmamayı öğrenmek anlamına geliyordu. Benim için neyin sağlıklı olduğunu kabul ettim ve hayatın çirkinliklerine takılıp kalmaktansa güzelliğini yakalayarak ilerledim. Her iki eylem de aynı süreyi alıyordu, ancak biri diğerinden çok daha parlaktı.

Dominic de aynısını yapardı, bu yüzden ona bu yükü yüklemenin bir anlamı yoktu. "Eğer iyiysen, o zaman-"

"Duş almak istersen banyoda havlu var," diyerek banyoyu işaret ettim ve kaşlarımı kaldırdım. Hoşuna gitse de gitmese de konuyu değiştiriyorduk. Bakışları

yapmadığını gösterdi ve kaşlarını çatarak banyoya girdiğinde beyninin çalıştığını gördüm.

Mutfğa gittim ve yemek pişirmeye başladım, endişesini, benim için çoğu kişiden daha fazla olmak istediğini, nasıl önemsedini unutmaya çalışıyordum. Oturma odasına girip masaya doğru yürüdüğünde, bir tabak çırpılmış yumurta ve bir tutam tarçınla hazırladığım cappuccino'yu onun için yemek masasına koydum. "İstediğin kadar kalabilirsin-"

"Ben de geliyorum."

"Um... ne?" diye sordum ama Dominic çoktan yumurtalarını iki katına çıkarmış, tadına bakmak için bir saniye bile beklememişti. "Ne için?"

Bir lokma daha yedikten sonra "Hazır mısın?" diye mırıldandı. "Hep böyle mi yersin?" Bunu durdurmam gerekiyordu. O

Eğer ona öğretebileceğim bir şey varsa, lezzeti anlaması gerekiyordu.

"Bir yere gitmemiz gerektiğinde, elbette." Dünkü takımın içinde nasıl hâlâ iyi görünüyordu? Ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, bir düğmesini açık bırakmıştı ve bu onu dağınık ama düzgün gösteriyordu. Kollarındaki damarlar, güneşte kızarmış teninin altında, yaptıkları her işte maharetli olduklarını bildiğim iri elleriyle birlikte sergileniyordu.

Çatalı tekrar ağzına gittiğinde tabağı hızla geri aldım. Kaşlarını kaldırdı. "Sorun mu var?"

"Oturup yemeğin tadını çıkarabilir misiniz?"

"Seni rahatsız etmiyor muyum?" Ağzının kenarı kıvrıldığında gamzelerinden biri ortaya çıktı.

"Sanırım bir dakikanı daha ayırıp bana o yumurtalarda ne tattığını söylersen daha iyi olur Dominic." Yanağımı çiğnedim, aniden yemeğimi nasıl yiyeceğini dikte etmemem gerektiğini hissettim.

"Hm." Beni inceledi. "Bunun daha iyi olacağını mı düşünüyorsun ya da *biliyor musun*, küçük savaşçı?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra tezgahı silmekle meşgul oldum ve sonra dönüp birkaç limon alıp dilimledim. Birkaç tanesini bir bardağa sıkıp içine su doldurdum. Cevap verirken yaşadığım endişeyi biraz olsun dağıtabilmek için acele etmedim. Sonra mırıldandım, "Biliyorum."

"İşte burada." Ben fincanı önüne koyarken o da oturdu. Yavaşça bir ısırık aldı ve sanki bunu onunla birlikte deneyimlememi istiyormuş gibi bakışlarımı tuttu. Dudaklarının çatalın üzerinde kapanma şekli ve ısırığın tadını çıkarma şekli kasıtlıydı ve gerginlikten çatırdayan bir hava vardı. "Tadı harika, Clara. Dereotu ekledin mi? Muhtemelen birkaç şey daha-"

Karşısındaki sandalyeyi tekmeleyerek omuz silktim. "Evet.

Kıyılmış sarımsak ve maydanozla. Birlikte işe yarar mı?" Cık cık etti. "İşe yaradığını biliyorsun. Sahip çık."

"Tamam." Kollarımı kavuşturdum. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve yemeklerin tadını çıkarmalısın, aceleye getirmemelisin."

"Markette müstakbel *akıl hocanla buluşmak* bütün gün yemek yemenin tadını çıkarabilirim."

Kıkırdadım. "Evet, belki gelecekteki akıl hocam Dominic, eğer o istiyor."

Gözlerini kısarak bir ısırık daha aldı ve çatalını bana doğrulttu. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, tatlım. O

ustalaştı

ana yemekler, ama hâlâ bir tatlı menüsü hazırlayamadı." "Tatlıları-"

"Seninki kadar iyi değil. Ona da söyledim."

Dizlerim büküldü ve neredeyse yıpranmış mutfak fayansımın üzerine düşüyordum. "Ne yaptın? Sen yapmadın."

"Restoranında neyi sevdiğimi ve neyi sevmediğimi biliyor. Onları işe aldığımda herkese bunu açıklıyorum." Normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Tatlılarınız Valentino'nun restoranına olağanüstü bir katkı sağlayacaktır ve o da bunu biliyor."

Ağzım açık kaldı. "Bu benim fırıncılığım ile ilgili bir iltifat mıydı?"

Cevap vermeden önce tabağını temizledi. "Tutkulusun ve yaptığın işte iyisin. Sen bir değersin."

Kelimeleri o kadar rahat söyledi ki. Bunları söylerken o kadar dürüst ve kendinden emindi ki.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra tabağına uzandım ama elimi itti ve kendisi yıkamak için ayağa kalktı. Sonra ocaktan tencereyi aldı ve onu da yaptı. "Temizlemek zorunda değilsin-"

"Tabii ki yaparım. Sen pişirirsin, ben temizlerim, Clara." Sırıttı. "Annem bu konuda çok kararlıydı. Sahte bir flört ya da evli olsak da ev halkı eşittir."

HEAT imparatorluğu ve onun sahibi Hardy kardeşler, Yunan göçmenlerden geldiklerini, ebeveynlerinin hala evli olduğunu ve ilgi odağı olmaktan hoşlanmadıklarını bildiğim kadarıyla haberlerde yer alıyordu. Ailesi röportaj bile yapmıyor ve Orta Batı'daki evlerinden taşınmıyordu. "Sanırım mutlu evliliklerinin anahtarı bu olmalı."

"Muhtemelen," diye kıkırdadı Dominic. "Onların da iyi kalpleri var."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Tezgâha yaslandım ve cevap vermesini bekledim.

Omuzları gerildi ve sırtı bana verdiği cevaptan daha fazlası olduğunu anlamama yetecek kadar dikleşti. "Bu sadece annem ve babamın her zaman karşılarındaki kişi için en iyisini istedikleri anlamına geliyor. Özverilidirler çünkü aşıkırlar. Birini kendinden daha çok sevmek ve onun da aynı şeyi hissetmemesi riskini göze almak."

Aşk hakkında konuşmak bu kadar samimi gelmemeliydi, daha birkaç hafta önce küçümsediğim bir adamla değil ama yine de bilmek istedim... "Sen de bu tür bir aşk yaşadın mı?"

Gözleri benimkilerle kesişti, kimseyle paylaşmadığı duyguların orman yeşili katmanları. "Dergileri sen okuyorsun, Clara. Sen söyle."

"I ..." Dergiler ve medya yalan söylüyordu. Bunun yerine biraz öksürdüm, boğazımdaki bir gıdıklanmayı temizledim ve omuz silktim. "Magazin gazetelerinden asla tüm hikayeyi öğrenemeyeceğim, değil mi?"

Kafasının içinde bir yerlerde kaybolduğunda her zaman yaptığı o alçak ses çıktı.

"Her neyse, pazar uzun sürmez. Gelmek zorunda değilsin. Sanmıyorum-"

"Hâlâ onunla çıkmak istiyor musun?" Sivri sorusu bana o kadar doğrudan ve aniden geldi ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Şey, ben..." Bunu hiç düşünmemiştim bile. "Asıl amacım bu değildi Dominic. Eğer biz ..." Tam zamanında kendimi durdurdum. Ne diyecektim ki? Ya yürümezse? Bu sahte ilişki daha fazlasına dönüşmezse?

Bu gerçek değildi. "Eğer fırında beş değişiklik yaparsam, gerçekten önemli olan tek şey bu. Tatil köyünüz Natya'dan kurtulacak ve ben de ihtiyacım olanı alacağım. Valentino belki ek bir şey olabilir-"

Kaşlarını çattı ve sanki gerisini duymak istemiyormuş gibi sözümü kesti. "Hadi gidelim."

* * *

Sonunda Valentino ile karşılaştığımızda güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu, Valentino çoktan bir satıcının yanına gitmiş naneyi kokluyor ve tadına bakıyordu. Naneyi bana uzattı ama Dominic naneyi ondan kaptı ve ağzıma yaklaştırdı.

Adam tüm zaman boyunca kollarını bana sımsıkı sardı. Bir satıcı bana kibarca gülümsediğinde bile Dominic kendisini ve beni bir çift olarak tanıttı ve fırınım için ürün düşündüğümüzü söyledi. Yüksek sesle ve gururla. Hatta ürünlere bakarken birkaç fotoğrafımı çekti ve bunun sosyal medya sayfaları için iyi olacağını söyledi.

Bütün sabah, benim fırınıma atıfta bulunmadığı sürece tatiliyle ilgili tek kelime etmedi. Ya da Valentino'nun restoranından. Onun yerine benim fırınımıyla övündü. Tasarımına iltifat etmedi ama birdenbire şehirdeki en iyi fırıncı olduğum ve en iyi ürünlere ihtiyacım olduğu konusunda kararlı hale geldi. Fiyat pazarlığı yaptı, o gün ihtiyacım olursa nakliyeyi teyit etti, yatırım yaparsa en iyisi olduğundan emin olmak için ürünleri kimin toplayacağını tartıştı.

Gösteri yapan sahte erkek arkadaşım gitmiş, yerine acımasız iş adamı Dominic Hardy gelmişti.

artık benim fırınımı da içeren tatil köyü için doğru olanı yapacaktı. Bir an için kendimi her şeyin bir parçası gibi hissettim.

Valentino da birkaç kez söze karıştı, hatta ben restorani hakkında övünürken yer mantarlarıma iltifat etti. Birkaç saat dolaştıktan sonra Valentino bana benimle çalışmaktan çok mutlu olduğunu söyledi. Sonra da Dominic'in elini saygıyla sıktı. "Bana ihtiyacın olursa haftanın büyük bölümünde restoranda olacağım."

"Işıklandırma değişikliklerini Rita ile konuştunuz mu?" Dominic sordu.

"Birkaç değişiklik üzerinde anlaştık. Biliyorsun Rita, ikimizin de aynı okula gittiğini göz önünde bulundurarak bazı tasarımlarımı kabul etti."

Dominic başıyla onayladı ama ben şok olmuştum. "İç mimarlık mı yaptın?" Onun hakkında hiç böyle bir şey okumamıştım.

Bana gülümsedi ve eğildi. "Sanırım bir tabağı nasıl tasarladığımı konusunda yardımcı oluyor."

"Bu muhtemelen Rita konusunda bana yardımcı olurdu." İçimi çektim. "Görüşünü korumakta çok iyidir ama..."

"Ama seninkine hiç boyun eğmiyor, öyle mi?" Kıkırdadı ve sonra göz kırptı. "Bir şeye bakmamı istersen bana haber ver. Benim için biraz yumuşak bir noktası var."

Dominic herhangi bir yorumda bulunmadı ama ikimizi de inceledi. Ona döndüğümde kaşlarını kaldırdı ve "Eğer istediğin buysa," dercesine omuz silkti. Gözlerimi devirdim ve Valentino'ya sarıldım.

Tam o anda kafama dank etti. Kalbim çarpmıyordu ve midem Valentino'nun dokunuşuna Dominic'inkine verdiği tepkiyi vermiyordu.

Sahip olamadığım adama karşı içimde büyüyen bariz duyguları görmezden gelerek, Valentino gittikten sonra da Dominic'in benimle birlikte pazarda dolaşmasına izin vermeye devam ettim. Her tezgâhı kontrol etmek, doğru ürünü aldığımızı teyit etmek, en iyisi olduğundan emin olmak istiyordu.

Bir noktada, bir satıcı fırının adını sordu ve Dominic bana döndü. "Hangi ismi kullanacaksın bebeğim?"

İçimi çektim. Oraya geldiğimden beri bu konu tam bir tartışma konusuydu. Rita bir ya da iki kez sormuştu ve bir isimden bahsettiğimde hemen reddetmişti. Yiyecekleri almadan önce satıcıya gülümseyerek yüksek sesle "Bilinmiyor," dedim.

Dominic kaşlarını çattı. "İsim, bulunduğumuz yerden daha hızlı gelmeli Clara."

"Farkındayım, Dominic." Şarkı söyledim. "Sen ve iç mimarın önce bir konuda anlaşmalısınız. Ben birkaç tane düşündüm. Hepsi de Rita'nın nefret ettiği şeylerdi."

Mırıldandı ve gülümsedi. "Rita seçicidir. Ama değişiklik yapacaksın. Hadi onları dinleyelim."

Sırıttım ve farklı isimler saydım. Hepsi için başını salladı. "Hayır. Hayır. Hayır."

Damarlarımda kaynayan ıslığı giderek daha fazla hissediyordum. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Tesisle birlikte çalışmıyorlar."

"Bunu bir kez daha duyarsam çığlık atacağım." "Ama çığlık atman hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim ve çadırlar sokağındaki son satıcıya bakarak, "Bunlar *benim* değişikliklerim, Dominic. Ben

Sonunda ismi seçerken sana söz hakkı vermeyeceğim."

Cevap vermeyince ona tekrar baktım ve kocaman gülümsediğini gördüm. Bana. Onunla savaşmama.

Ben daha işaret edemedi telefonuna baktı ve gülümseme si kayboldu. Dominic duygularını belli etmezdi ama tam o anda neredeyse elle tutulur bir acı gördüm. Adını fısıldadığımda yeşil gözleri, kapıları kapatmadan, köprüyü kaldırmadan ve kalesinin etrafına duvarlar rmeden önce işkence dolu bir kaleyle bana baktı. "Haberler hızlı yayılıyor."

Kendi telefonumu  ı k a r ı p manşeti okumadan önce gözlerimi kıstım. "Yeni Natya O mu?"

Nefret ettiğim şey onunla kıyaslanmak, dedikodu dergilerinin sevdiği bir tür beslenme çılgınlığının içine atılmaktı. Kulüpteki kavgadan önce Dominic ve ben bir dedikoduyduk. şimdi ise gerçekti ve kan istiyorlardı. Daha önce de kendi kız kardeşimle karşı karşıya gelmiştim. Kim daha güzeldi, Milton'ın varisi kim olmalıydı? İkimizin de bundan kazançlı çıkmadığını bilmiyorlardı.

Bunu da kazanamazdım. Böyle bir yarışmada kazanmak diye bir şey yoktur. Sadece acı. "Natty şimdi buna inanacak, değil mi?" Fısıldadım.

Başını salladı. "Bu konuda bana mesaj attı bile."

İtirafı karşısında içime saplanan bıçağı gizlemek için gözlerimi kapattım ama sanırım o da fark etti.

"O lanet makaleden kurtuluyorum" diye homurdandı. Telefonuna dokunmaya başladı. Elinden aldım ve geri tuttum.

"Tesisin iyiliği için, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Amaç buydu. Eski sevgilinin icabına bakılacak ve tesis gelişecek. Dex kumarhane anlaşmasını alacak, ha?"

"Dex sana kumarhane anlaşmasından bahsetti mi?" "Evet, kulüpte. Çok heyecanlı, Dominic."

Gözlerini kaçırdığını gördüm, muhtemelen kardeşleri hakkında konuştuğumuzda hissettiği yumuşamayı gizlemek için. Sanırım ağabeyleri olarak bu onun zayıflığıydı. Onlar için her şeyi yapardı. "Eğer saçma sapan şeyler yazmaya başlarsa, makaleleri yayından kaldırırız."

"Peki, tamam. Ama onun daha önce seninle birlikte olması ve benim şimdi seninle birlikte olmam saçmalık değil." İçimi çektim. "Onu bir zamanlar sevmiştin. Yani beni onunla kıyaslamaları iyi bir şey, değil mi?"

Başını salladığında bile öyle olmadığını biliyordum.

Sözlerim beni gerçekliğe geri döndürdü, bana tüm bunların sahte olduğunu, onun buna inanmasını isteyebileceğimizi, ancak yaptığım şeyi bıraksam iyi olacağını çünkü benim de buna inanmaya başladığımı hatırlattı.

O gün Dominic'i tekrar davet etmek yerine, ona yapacak işlerim olduğunu söyledim. Aramızda bir bariyer oluşturmaya çalıştım. Sadece sahte bir kız arkadaş olmaya çalıştım çünkü gerçek bir kız arkadaş olmak bir seçenek değildi.

CLARA

Natya'dan bir daha hiç bahsetmedi ama ben hala
Bir sonraki hafta fırınıma oturmaya geldiğinde her gün
bundan bahsediyordu.

Özellikle de kız kardeşimin mesajı geldiğinde.

Seni arıyordum. Bana onunla çıktığını söylememiştin.
Gerçekten çıkıyor musun? Beni geri ara. Lütfen ara.

Bunu gerçekten yapmak istemem üzücü müydü?
Aramızdaki uçurumu bir şekilde kapatmak için. Ve buna
teslim oldum, titreyen bir el ve umut dolu bir kalple
numarasını çevirdim.

"Clara." Sesi neşeli geliyordu. "Bu doğru mu? Sosyal
medyadaydım ve bu hafta ikinizle ilgili milyonlarca DM
aldım."

"Evet, olduğundan daha büyük gösteriyorlar."

"Gerçekten senin için kavga mı etti?" diye fısıldadı, sanki
birlikte komplo kuruyormuşuz, iki kız kardeş dedikodu
paylaşıyormuşuz gibi, ben de gülümsedim.

"Çoğunlukla benim hatamdı."

"O zaman bu tamamen doğru," diye haykırdı ve sesindeki
heyecanı duydum. "Seni ziyarete gelmeliyiz. Çok eğlenceli
olur."

İçimi çektim. Bunu daha önce de konuşmuştuk. "Biliyorum.
Sadece-"

"Yakında ziyaret edeceğim. Annem için endişelenme. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Bunu duygulanarak söyledi. "Son zamanlarda her şey çok çılgıncaydı. Tüm bu stresi hissetmene şaşmamalı ve üzgünüm çünkü ben de stresliydim."

Sizi boğan ağırlık bir kardeş tarafından kaldırıldığında, rahatlama hissi coşkuludur. Sizi seven biri yükünüzü alıp kaldırmış, ondan kurtulmanıza yardım etmek için acele etmiştir. İşte bu sevilme hissi sizi kör eder.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ziyarete gelmek istediğini, bu konuda annemizle konuşmayacağını ve bunun harika olacağını anlatıp durdu. Bana randevu vermedi ama kendimi yeniden ona bağlı, mutlu ve kaygısız hissettim.

Bulunmak için tehlikeli bir yerdi. Sonra telefonu anneme vereceğini ve yeni bir görevde olduğu için hazırlıklı olmasını söyledi. Gülümsedim. Anastasia yanımdayken annem idare edilebilirdi. Gerçi annem dergilerde daha iyi görünmek için daha çok çabalamam gerektiğini söylemişti, özellikle de Natya gibi biriyle kıyaslanacaksam. Hakaret oradaydı, ben sadece görmezden gelmeyi seçtim.

Dominic bizimle ilgili tüm dergileri ve haberleri görmezden geliyor gibiydi. Her sabah sessizce çalışıyordu ve ona ne zaman bir şeyimin tadına bakmak isteyip istemediğini sorsam hayır diyordu. Menüü neredeyse mükemmelleştirmiştım ve herhangi birinin herhangi bir şeyi denemesinden heyecan duyuyordum. "Yine haşhaşlı kek ister misin? Senin için özel yapacağım."

"Haşhaşlı cupcake yok, cupcake," diye cevap verdi ve hiç değişmeyen siyah ruhuyla siyah kahvesini içmeye devam etti.

hiç tatlı yemedim.

Her gün, o gelmeden önce işe yetişmeye çalışıyordum. İkinci el bir bisiklet satın almıştım ve masraflardan tasarruf etmek için Uber yerine bisikletle gelmeye gayret ediyordum.

Tabii ki neredeyse her gün benden önce gelirdi ama ben bisikletimi köşeye koyar, elbisemi yeniden düzenler ve lobiye doğru yürürdüm. Ne yazık ki o güzel sabah Dominic de tam olarak aynı saatte gelmişti. "Yaşadığın yerden işe bisikletle mi geliyorsun?"

İçimi çektim, "Sadece formda kalmaya çalışıyorum."

Son birkaç gündür bana acı veren boynumun bir kısmına masaj yapmaya başlarken söyledim. Yaklaştı ve hemen orayı benim için ovmaya başladı. "Çok kötü bir yalancısın."

Ellerinin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledim ve işe koyulmamız için bize el sallamadan önce kendime bir dakika izin verdim. O gün için ayrılmak üzere olduğumuz ana kadar bu konuda pek bir şey söylemedi. "Seni bırakayım," diye açıkladı. "Hava karanlık."

"Oh... sorun değil." Bir bahane bulmaya çalıştım. Onun yanında olduğum sürece onu daha çok istiyor, ellerinin üzerimde olduğunu daha çok düşünüyor, onu tekrar yatağıma davet edebilmeyi daha çok diliyordum. "Bisikletimin arabana sığacağından emin değilim. Sabah işe gitmek için ona ihtiyacım olacak."

Bu inandırıcıydı, değil mi?

"Eğer gezintiye çıkmazsan, seni eve kadar takip ederim. Kız kardeşlerim geceleri bir kadının yalnız kalmasının ne kadar tehlikeli olduğunu açıkça belirttiler."

Başka bir açıdan. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Öyle bile olsa, geceleri ben de seninle ilgileniyorum."

"Bunu her gece yapmayacaksın Dominic," diye belirttim.

"Bunun çok farkındayım, Clara." Işıkları söndürürken belimi kavradı, topuklarının üzerinde döndü ve kolunu bir saniye bile üzerimden çekmeden beni de kendisiyle birlikte çekti. Bu duygudan ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyordum.

Ve sanki o gün bisikletimi nereye park ettiğimi biliyormuş gibi doğrudan bisikletime yönelmesinden iki kat daha fazla nefret ettim. "Bisikletin için bir kilit almalısın."

"Neden? Sence inşaat işçileri mi istiyor?" Atıldım. Sinsi davrandığımı biliyordum ama umurumda da değildi. Goodwill'de bulduğum kullanılmış bir şeydi. Birinin isteyeceğinden şüpheliydim.

Otoparka doğru ilerlerken tek koluyla kaldırdı. "Aslında ben daha çok onu çalan kişinin iyiliği ve senin onu sokakta görmen konusunda endişeliyim, küçük savaşçı."

Daireme dönerken yol sessizlikle doluydu. Telefonuna bakıp mesajlaşırken o kadar sessizdi ki aklım yine Natya'ya kaydı.

Ona mesaj atıyor muydu? Umursamalı mıydım?

Aramızdaki gerginlik o kadar ileri geri gidip geldi ki, bir kısmını dağıtmak umuduyla bir pencere açtım. Sonunda aptalca bir şey yaptım ve soruyu sordum. "Natya bir hafta önce özellikle bizimle ilgili olarak sana ulaştı mı?" Sessizce sordum. Ne mesaj attığını sormak kabalık olur muydu? Bilmek istemek?

Ayrıntıya girmeden başını salladı ve şu anda halletmesi gereken milyonlarca işi varmış gibi mesaj atmaya devam etti. "Yemek ister misin?" diye sordu evin yarısında.

Midem düğümlendikten sonra bir şeyler yemeyi düşünmek saçma geldi, bu yüzden başımı hayır anlamında salladım. "Fırında yedim." Ki bu doğrudu. Çalışırken çok fazla yiyordum.

Çenesi sıkıştı ama daha fazla zorlamadı. Apartmanın önüne yavaşça yanaştığımızda beni neden eve bıraktığını anladım. Her yerde kocaman inşaat makineleri vardı. Her yerde uyarı bantları vardı. Lobinin kapısına "Girilmez" tabelası asılmıştı.

"Ne oluyor be?" Mırıldandım.

Dominic telefonundan başını kaldırdı ve yüzündeki kaşları ovuşturdu. "Belki de şu ev sahibini aramalısın."

Yok artık. Çantamdan telefonumu aldım ve numaraya baktım. İlk çalışta cevap verdi. "Clara. Aradığına çok sevindim. Bu sorunla ilgili yardımın için sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Bu sorun mu?"

"Küf temizleme talebiniz biraz endişe vericiydi, çünkü sizi karşılayacak imkanım yoktu. Dominic Hardy ve ekibinin buraya bu kadar hızlı ve masrafları kendisine ait olmak üzere bir ekip göndererek bize yardımcı olmasından dolayı mutluyum."

"Özür dilerim. Sen tam olarak ne-"

"Bugün getirdiği nakliyeciler tarafından herkesin yerinin değiştirildiğine inanıyorum."

"Yapmadım!" Çığlık attım. "Kedilerim-"

"Bu sabah Sugar ve Spice'ı ve eşyalarının çoğunu almak için bir ekip gönderdim," diye mırıldandı Dominic ben arabadan atlamadan önce.

Ona ters ters baktım ama ev sahibimle konuşmaya devam ettim. "Yani, yerim mi değiştirildi? Ne zamandır?"

"Evet, şey... çoğu kişi Hardy Tower West'e taşındı ama Bay Hardy onunla kalacağınızı söyledi. Sakinlerimiz, buradaki anlaşmalarında olduğu gibi aynı kira bedeliyle yeni apartman alanında kalmaktan çok memnunar. Sağlık sorununu fark etmemiştik ama bu sorunu hallettiğimiz için çok mutluyuz."

"Tamam. Teşekkür ederim," dedim ve sonra bana hoşça kal deyip telefonu kapattı.

Kanım dondu, kalbim çarptı ve içimden kötü, çirkin ve öfkeli bir şey fırladı. "Seni pislik! Yavru kedilerimi tam olarak nereye götürdün?"

"Evime teslim edilmişler," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Sırıttı mıydı lan?

"Benim iznim olmadan mı?"

"Taşınmaları gerekiyordu." Tek kaşını kaldırdı. Kavga istiyordu ve ben de ona bir tane vermeye hazırdım. "Küf solumaktan ölmelerini mi istiyorsun?"

"Senin lanet olası evinde kalmayacağım, Dominic Hardy." Tanrım, küf solumak kimseye iyi gelmiş olamazdı. İlk gördüğümde görmezden gelmiştim ve şimdi bunu yaptığım için kendimi suçlu hissediyordum, özellikle de yavru kediler yüzünden. Sağlığım yüzünden. Kendime bir mücadele şansı vermek için çok uğraştığım için. Yine de yaptığı şey kabul edilemezdi. "Bırakın bir evi, lanet olası bir fırında bile ne istediğimiz konusunda zar zor anlaşabiliyoruz."

"Dairen yaşanmaz halde. Ya benimle kalırsın ya da başka bir yer kiralarsın." Bir saniye bekledi. "Tabii

Bir sebepten dolayı bunu yapamaz mısın?" "Callihan, bizi evime götür" demeden önce arabayı sessizlik kapladı.

Şoförü hemen apartmanımın önünden çekildi. "Callihan," diye bağırdım, "bizi onun evine götürme. Beni Pasifik'e geri götür."

Aptal şoförü onay için ona baktı ve Dominic sırttı ve dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi başını salladı.

Devam ettim. "Ayrıca eşyalarımı
_"

"Nerede, Clara? O dairenin inşaatına başlıyorlar ve ben seni başka bir daireye yerleştirmeyeceğim. Bu yüzden birkaç gün benimle kal, nasıl olduğunu gör ve istersen yeni bir daire ara." Tekrar bekledi. "Eğer karşılayabilirsen."

"I ..." Ağzım kapandı ve sonra gözlerim kısıldı. Bugün telefonuna her baktığında, o adam çalışıyordu. Gerçek işinde değil. Beni araştırıyordu. "Banka hesaplarıma falan mı girdin?"

"Annenin seni kestğini bana söylemeliydin." "Ne sebeple?"

"Yani, uygun bir yerde yaşadığınızdan emin olabilirdim."

"Sanki umurundaydı!" Öfkelendim ve bedenimi koltuğa geri attım.

Tesisin önüne gelir gelmez kapıyı açarken bana başka bir şey söylemedi. Callihan'a beklemesi için mırıldandığını duydum. İstedigi kadar bekleyebilirdi ama ben onunla o arabaya binmeyecektim.

Bunun yerine lobiden hışımla geçtim ve anahtarlığımı alıp aceleyle mutfağımın arkasına gittim. Pişman olacağım sözler söylemeden önce öfkeyle pişirecek ve düşünecektim.

Adam birkaç saniye sonra içeri girdi ve sanki oraya aitmiş gibi çalışmak için barın üzerine oturdu.

"Gidebilirsin, Dominic."

"Şey, kız arkadaşımın yemek pişirmeyi bitirmesini bekleyeyim dedim, böylece aynı yerde yaşadığımız için birlikte gidebiliriz."

Meyve doğruyordum ve bıçağı ona doğrulttum. "Bu senin hatan olduğu için ben bir yer bulana kadar bana buradaki çatı katını verebilirsin."

Mırıldandı. "Sanırım bu teknik olarak İK el kitabındaki bazı kurallara aykırı."

"El kitabını mı *kastediyorsun*? Buranın senin tatil köyün olduğunu düşünürsek."

"Doğru. Riske atmasak iyi olur." Yanında taşıdığı çantadan gözlüklerini çıkardı ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Hayır. Şu anda onunla gerçekten uğraşamazdım. Aramızdaki tezgâhın önüne geçerek dizüstü bilgisayarın ellerinin üzerine kapattım. Ellerini geri çekecek kadar hızlıydı.

Tam o anda ondan bir gülümseme aldım. Harikaydı ve kalbimin verdiği tepkiden nefret ettim.

"Buraya gelip çalışma. Şu anda sana çok kızgıyım. Hayatımı birden fazla kez altüst ettin ve bir süre seninle yaşamam gerektiğini söylerken doğru düşünmüyorsun. Fırınımın tasarımına bile tahammül edemediğini düşünürsek bu çok mantıksız."

Yanağını çiğnedi. "Haklısın. Aynı zevke sahip değiliz. Ve senin eklemelerin-"

"Ne?" Gözlerimi ona diktim. Buna cesaret edebilir miydi?

Pembe koltuğu işaret etti. "Bu çok yumuşak. Eğer cesur olmak istiyorsan, öyle yap. Deri muhtemelen kadife olmalıydı. Ve fırın ürünlerinize bakan cam tezgahlar muhtemelen buradaki beyaz ve siyah dengesine uymayan daha fazla renk katacak ve büyük olasılıkla tutmak için çok ısrarcı olduğunuz pembe duvarla çatışacaktır."

İşte bu yüzden onun etrafında olamam, onunla yaşayamam ve hatta muhtemelen onunla sahte bir şekilde çıkamam. Dominic Hardy dürüstlüğü ruhunuza gelen keskin oklar gibi fırlattı. Bunun benim için bir anlamı olduğunu biliyordu. Çenemin titrediğini görünce de burnunun kenarını sıktı. "Bununla birlikte-"

Telefonunun çalmasıyla sesi kesildi ve ayağa kalkarak telefona bakması gerektiğini mırıldandı.

Mutfığa geri dönmek için arkamı döndüm.

Her şey dağılıyordu. Ve bu konuda ağlamamaya çalışmaktan ve Evie aradığında hayal kırıklığının bir kısmını ona boşaltmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ona öfkeyle Dominic'in az önce tüm fırınımı nasıl paramparça ettiğini ve içeri girdiğini duyduğumda neredeyse ağladığım için benden tiksindiğini anlatıyordum. Ona gitmem gerektiğini söyledim ve omurgamı düzelttim.

Eğer burada olacaksam, bunu atlatacaktım. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve kollarımı kavuşturarak dışarı çıktım; benimle sahte bir şekilde çıkarken çok seksi, benimle çalışırken ise acımasız olan bu adama karşı hissettiğim aptalca duyguları engellemek için bir kalkan oluşturmuştum. "Dominic, seninle kavga etmek istemiyorum."

"Elbette seviyorsun, küçük dövüşçü. Dövüşmeyi seviyoruz ve sevişmeyi de seviyoruz. Muhtemelen birlikte en iyi yaptığımız şey bu."

"Aslında sevişmedik bile," dedim, bu önemsiz yolda devam ettiğim için yeniden sinirlenmiştim. "Ve yapmayacağız. Başka bir yaşam durumu bulana kadar birkaç gece seninle kalacağım-"

"Kalabileceğin koca bir kanadım var, Clara. O kadar da kötü olmaz." Bunu yumuşak bir sesle, teselli edercesine söyledi, sanki birden yaptıklarından pişman olmuş gibiydi. "Ayrıca, sahte ilişkimiz için de iyi görünecek."

Ah, işte oradaydı. Derin bir nefes aldım, gözlerimin arkasındaki sıcak gözyaşlarını geri çekmeye çalıştım. "Senin için bir değer olduğumu anlıyorum. Bu sahte ilişki ikimize de fayda sağlıyor. Ama"-bir şeyler söylemeye başladığında elimi kaldırdım-"bana etrafta oynaşabileceğin bir oyuncakmışım gibi davranma. Hayatımın büyük bölümünde bir oyuncak ve lanet bir aksesuar oldum. Burada öyle olmayacağım. Bir daha asla."

"Clara," diye kaşlarını çattı ve anlamadığını biliyordum. Nasıl yapabildi? "Hissetmeni istememiştim-"

"Ne demek istediğin umurunda değil. Bunu hiç düşünmedin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Benim olanı mahvettin. Annem ve kız kardeşim benim lanet hayatımı yönetti, Dominic. Bunu anlamayabilirsin ve burada oturup seninle bunun için ağlamayacağım, ama benim olan bir şeye sahip olabilmek için ayrıldım. Sadece benim! O dairedeki eşyaları satın aldım, orayı bir ev haline getirdim, istediğim gibi yaptım ve sen onu mahvettin."

"Clara." Özür dilemek için adım fısıldadı ama gözyaşlarımı silmek için uzandığında geri adım attım.

"Siktir, bebeğim. Seni inciteceğini bilmiyordum."

"Hayır. Çünkü sen sormadın." Başımı salladım. "Önemli değil." Derin bir nefes aldım. "Bu aptal sahte ilişkinin olması gerektiği gibi ilerlemesini istiyorsan gelecekte sorsan iyi edersin diyerek bunu hemen burada ve şimdi değiştiriyorum. Bu benimle bir daha olmayacak. Bana söz ver." Sıkması için elimi uzattım.

Çenesi bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı çalıştı. "Seninle tokalaşmıyorum, şekerim."

"Sakın cüret etme-"

Ağzıma geldi ve reddedilmeyecekti. Nefretle dolu olsa bile ondan gelen öpücükten çok hoşlandım.

DOMINIC

Clara lanet tatil köyü için çok endişeliydi ve ben Kendisi için neredeyse hiç endişelenmiyordum. Basılmaya devam etmeleri için beni zorladığında aslında ruhunu o magazin gazetelerine satmıştı. Bunu benim önümde tekrar tekrar yapıyordu, başkasını kendi mutluluğunun önüne koyuyordu.

Annesinden ve kız kardeşinden bahsetti ve ben yine hikâyenin daha fazlası olduğunu, bir gün bunu ondan öğrenmem gerekeceğini biliyordum. Ama şimdi sadece başkalarının onu ezip geçmesine izin verme özelliğini silkelemek ve geçmişte başkaları için yaptığı her şey için ona sarılmak istiyordum.

Paparazzilerin yaşam koşullarımızı öğrendiklerinde acımasız olacaklarını biliyordum, bu yüzden halkla ilişkilerimin bu işin bir kısmını halletmesini sağlamayı kendime görev edindim. Onun hakkında olumsuz hiçbir şey basılmayacaktı, tesisin açılışına yardımcı olsa bile umurumda değildi.

Peki ya şimdi? Onun iyiliği için o kadar endişeleniyordum ki, onu o daireden çıkarıp kendi evime götürmek için her yolu denedim. Sahte bir kız arkadaşı bu kadar önemsemem mi gerekiyordu? Bu kadar endişeleneceğimi hiç düşünmemiştim.

Natya'nın tatil köyündeki iyiliği ya da nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydim ama yine de yatağa girdiğimde ve uyandığımda sadece onun için endişeleniyordum.

Lanet kekleri bugün doğru çıktı mı? Distribütörden istediği aptal vanilya özünü alabildi mi? Bir saat uzaklıktaki bir tatil köyünde başka bir proje için aldığım telefon hakkında endişelenmeliydim. Hokkabazlık yapacak, düşünecek, kafamı dolduracak milyonlarca şey vardı. Yıllar boyunca, işin beni tüketmesine izin vermekten memnun olmuştum.

Yine de hiçbir şey Clara'nın kırık yüzü gibi zihnimi ele geçirip onu rahatsız etmedi. Şiş gözlerinin özel aracımın etrafını saran yeşilliği seyretmesini izledim. Tepelerden ve araziden geçerek Los Angeles'tan uzaklaştıkça uzaklaştık. İnsan kalabalığından uzaklaşmak için şehir sınırlarının dışında yaşıyordum ya da belki de sadece ruhumun bir parçasını korumaya çalışıyordum. Evi, rahmetli bir mimarın mirasından bir açık artırmada satın almıştım. Güya evi ailesi için inşa etmiş ama onlarla hiç paylaşamamıştı. Hikaye ürkütücüydü ama belki benimki de öyleydi.

Arabayı çekip kapının açılmasını beklerken yapı hakkında öyle ya da böyle tek kelime etmedi. Tamamen tuğladan yapılmış bir araba yolu, tuğla taş, gri ve melankoliydi. Burayı hiç canlandırmamıştım çünkü kalbim bunu istemiyordu.

İçeri girdiğinde, eğilip kendilerini çoktan evlerinde hissetmiş olan yavru kedileri kucağına almadan önce tek mırıldandığı şey "Tabii ki renk yok" oldu. Kişisel asistanım kedilerin mama kaplarını getirmiş, yataklarını çalışma odasına kurmuştu ve evimin hiçbir yerinde bildiğim kadarıyla küf yoktu.

"Önümüzdeki birkaç gece nerede uyumamı istersiniz?" dedi kısık bir ses tonuyla.

Kahretsin, sormadan yerini değiştirerek onu incitmişim. Bunu zamanla telafi etmek zorundayım.

Yine de o daireyi devralmak gerekliydi. Sağlık tehlikelerini gördüğümde anlıyordum ve çok fazla insan istismar ediliyordu. Yüksek kira, sağlıklarını barınmanın önüne geçiriyordu.

Hâlâ öksürüyordu ama artık daha azdı. Yemin ederim o fark etmedi bile ama ben fark ettim. O kızla ilgili her şeyi fark ettim. Para durumu konusunda onu zorladığımda gözlerini kaçırması, insanların ona yaşattığı cehennem azabını herkesten saklaması.

O dairenin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Clara'nın hayatındaki katmanları kaldırmak birdenbire bir zorunluluk gibi gelmeye başladı. Bu kadın benim evimde yaşayacaktı ve ben onun hakkında her şeyi bilmek istediğim ve bir sonraki emre kadar benim yanıma ait olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Yeniden tasarladığım ve içinde yaşadığım evi gezmek ya da ilgileniyormuş gibi yapmak yerine, nerede uyuyacağını öğrenmek istedi. İşte bu kadar. Ekibim eşyalarını misafir odasına bıraktı.

Koridorun aşağısını işaret ettiğimde, Sugar ve Spice'ı çağırdı ve onu takip etmelerini umarak öpüşme sesleri çıkardı. Ama gelmediler. Her iki kedi de benim için sahiplerini terk etmiş gibi görünüyordu, bunun yerine bacaklarımın arasına girip çıkmayı tercih ediyorlardı.

Bana ters ters baktı, yine ihanete uğramış gibiydi. "Onları odama getir ve sonra git."

Ŗu anda onunla vakit geçirebilmek için her yolu denerdim. İki yavru kediye de fısıldayarak teŖekkür ettim ve koridordan aŖağı doğru yürüdüm.

Odasına girdiklerinde ters ters baktı. "Gidin." Bir adım geri çekildim ve ona hak ettiği alanı verdim. Kapıyı hemen kapattı ve ben de "Aferin kıızıma" diye mırıldandım. En azından bana göre, kendi ayakları üzerinde durmayı öğreniyordu.

Fırındaki patlaması bana öyle söyledi. Yeterince kırılmıştı ve ben onun yüzünü gördüm. Birden fazla Ŗekilde göz ardı edilmiŖti ama burada edilmeyecekti. Bundan emin olurdum.

O gece evin karŖısındaki spor salonunda olması gerekenden daha fazla alıŖtım. Yumruk üstüne yumruk. Ağırlık üstüne ağırlık. Stresimi, o gün Clara'yı idare ediŖ biçimime dair hayal kırıklığımla ve telefonumu meŖgul ettiğini bildiğim mesajlarımı atmak için alıŖtım.

Natya istediği Ŗeyin peŖinden acımasızca gitti, tıpkı benim gibi. Felakete dönüşmeden önce olağanüstü bir ekiptik.

Bilinmeyen Numara: Etrafta dolaŖmak için bir kaçamak mı, yoksa gerçekten rakibim var mı?
Bilinmeyen Numara: Benden sonsuza kadar kaçamazsın. Yakında Susie'yi ziyaret etmeliyiz.

Aldığım tek mesajlar bunlardı ve cevap vermemiştim. Natya, onu sevmemek için baŖka birine aŖık olmam gerekmediğini anlamıyordu. Onun olduğu yerde kalbimle rekabet edemezdim.

endişeliydi. Artık orada onun sebep olduğu çok fazla acı yaşıyordu.

Yine de haklı olduğunu biliyordum. Natya'nın da gelmesi anlamına gelse bile Susie'yle olan ziyaretimi asla kaçırmayacaktım.

Yine de mesajlar gelmeye devam ediyordu. Kardeşlerim ben cevap verene kadar peşlerini bırakmayacaklardı. Telefonumu yerden aldım ve onlara cevap verebileceğim çalışma odama gitmeden önce duş almaya gittim.

Sanırım haberler çıktı.

Ben: Clara'yla şu lanet kumarhane anlaşması hakkında mı konuştun? Ne dedin?

Dex: Tartıştığımız şey bu mu? Kimin umurunda? Sadece ona harika olduğunu söyledim. Natya hiçbir zaman anlaşmaların sağlamlaşmasına onun kadar yardımcı olmadı.

Neden onu Natya ile kıyaslıyorsun?

Dex: Lanet olsun. Sakin ol. Sanki bütün ulus aynı şeyi yapmıyor.

Izzy: Kadınları kıyaslama. Bu çok kaba. Biz nesne değiliz.

Öyle değildi. Tanrım.

Ben: Nasıl olduğu umurunda değil. Bunu kız arkadaşıma bir aile olarak yapmıyoruz.

Dimitri: Yani gerçek mi?

Lilah: Bence gerçek çünkü Dom Natya'dan başka kimseyle çıkmıyor.

Gerçek olsa iyi olur. Clara'ya bulaşma. Evie'nin o kızı sevdiğini biliyorsun.

Ben: Neden gerçek olmasın ki?

İrkildim. Normalde birbirimize yalan söylemezdik. Ama ben tam olarak yalan söylemiyordum. Clara bunu sadece reklam için yapmıyordu. Tatil köyü için, fırını için yapıyorduk. Valentino'dan randevu almak için değil. Çünkü artık öyle bir şey olmayacaktı. Bundan emin oluyordum.

Izzy: Oldukça tesadüfi görünüyor.

Ben: Başka bir şey için endişelen. Biz yetişkin insanlarız.

Declan: İnsanların yüzüne vurmamaya ne dersin, böylece bir dahaki sefere halkla ilişkiler fırtınasıyla uğraşmak zorunda kalmayız.

Izzy: Dex ve ben çoğunlukla hallettik. Birkaç kişi kayboldu birkaç resim ve video. Çok önemli. Bize Clara'yı nasıl sevdiğini anlat. Ben de bunu öğrenmek istiyorum.

Lilah: Bunu Evie ile konuşmalı mıyız?

Hayır. Hemşirelik yapıyor. Strese ihtiyacı yok.

Izzy: Ciddi misin? Anne sütü stresten etkilenmez, seni aptal.

Hepiniz sakın olur musunuz? Ben Clara'nın arkadaşlığını seviyorum, o da benimkini seviyor. Karışmayın.

her şey yolunda gidiyor.

Evet. Kumarhane anlaşması sağlam görünüyor.

Aynen öyle. Yapacak işlerim var. Başkasını rahatsız et.

Onlardan gelen bildirimleri bir daha kontrol etmedim. Gelen haberlerden haberleri ya da dergileri de kontrol etmedim. Bir HEAT saati takıyordum ve teknolojinin bana kendi ismimle ilgili güncellemeler gönderdiğini biliyordum. Makaleler Natya ve Clara'yı karşılaştırmaktan "Başka Bir Hardy-Milton Birleşmesi "ne dönüşmüştü çünkü Evie ve

Declan, Carl'ın vasiyetinin karışık karmaşasına yakalanan ilk kişiydi.

Bazıları bir görgü tanığının bir ya da iki şey gördüğünü iddia etse de, makalelerin hiçbirinde bardaki kavganın fotoğraflarının olmadığını biliyordum. Yine de her makale baygınlık geçiriyordu. Spekülasyon iyiydi. Halkla ilişkiler ekiplerimiz işlerini onlara söylediğim gibi yapıyorlardı. Yine de bir erkek arkadaş olarak kendi işimi berbat etmiştim.

Sahte bir tane.

Günler gibi gelen bir süre çalışma odamda oturdum. Saatin yelkovanı her saniye daha da yavaş ilerliyordu. Lanet olası odasında ne yapıyordu? Eğer kızgınsa, dışarıda benimle bu konuda kavga ediyor olmalıydı.

Benimle konuşmak zorundaydı. Şu anda bana kızgın olabilirdi ama önümüzdeki birkaç ay boyunca birbirimize bağlıydık. Sağlığıyla ilgilendiği için ondan özür dilemek bir seçenek değildi ama mesaj atarak ilk çabayı gösterdim:

Ben: Akşam yemeği yemek ister misin?

Seninle değil.

Tavana doğru h o m u r d a n d ı m , ensemi çekiştirdim ve sonra meşe masama bir yumruk indirdim.

Ben: O zaman yemek getireyim mi?

Patates kızartması ve yengeç rangoon alacağım.

Ben: Hiçbir yerde bunların ikisi de bulunmaz.

Peki o zaman. Sanırım kızgın kalacağım.

Clara: Şunu açıklığa kavuşturalım, yemek dağıtımı bunu daha iyi hale getirmeyecek.

Ben: Ne olacak?

Ben: Nakliye ekibi yarın senin olan tüm mobilya ve dekoru buraya getirecek. Seni evinde hissettirmek için elimden geleni yapacağım, bebeğim.

Evimi alt üst ettiğine göre öyle olmalı.

Cesaretine, hiç de uzlaşmacı olmamasına, bana haddimi bildirmeye çalışmasına gülümsemek zorunda kaldım. Bunu yapmakta haklıydı.

Ben: Kız arkadaşımın hayatının kontrolünü biraz fazla hızlı ele aldım, ha? Bunun için özür dilerim. Daha yavaş hareket etmeliydim.

Bir dakika boyunca noktalar vardı. Açık ve kapalı, açık ve sonra kapalı. Göndermediği için benim hamlem.

Ben: İzin verirsen nasıl daha fazla özür dileyebileceğimi biliyorum küçük savaşçı.

Nasıl?

Affedilme umuduyla ona mesaj attığım için kesinlikle cehenneme gidecektim. Ya onu misafir odasındaki kuştüyü yorganın kabarttığı o büyük beyaz yatağa yatıracaktım ya da o odadan öfkeyle çıkıp gidecekti.

Ben: Sana yemek getireceğim ve kendini iyi hissetmeni sağlayacağım.

Beni nasıl iyi hissettireceğini bilmiyorsun.

Ben: Şimdi ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Bahse girerim amın bu fikir yüzünden şimdiden ıslanmıştır.

Fırınımı parçaladıktan ve içindeki her şeyden nefret ettiğini söyledikten sonra olmaz.

Kahretsin, kek. Söyleyeceklerimi bitirmedim. Benim zevkim değil, ama senin fırının öyle olmamalı. Senin gibi bir yeteneği var.

Bu bir iltifat mı?

Ben: Bir tanesine ulaşabileceğin kadar yakın.

Clara: Bugün yaptığın şey için bir özre ne kadar yaklaşabilirim?

Ben: Eylemlerim sözlerden ve özürlerden daha yüksek sesle konuşur, Clara.

Clara: Öyle mi?

Ben: Daha ayrıntılı anlatmamı ister misin?

Bunun nereye gittiğini biliyordu. O noktaların gittiğini ve sonra tekrar kaybolduğunu gördüm. Ve onun cevap vermesini beklemek yerine elim sikime gitti. Onu düşündüğümde her zamanki gibi kaya gibi sertleşiyordu. Pre-cum zaten aletimin başına damlıyordu, bu noktada defalarca şansı kaçırdığım göz önüne alındığında, sahte kız arkadaşımı becermek için neredeyse ağlıyordu.

Kendi kendime bunun nedeninin onun ayık olmaya ihtiyaç duyması ve doğru zamanın gelmemesi olduğunu söyleyip durdum. Onun ayık olmasını, yalvarmasını, hatırlamasını istemiştim. Burada, evimde, daha iyi bir zaman düşünemezdim. Gerçek olmasını istedim.

Ve bu bir sorundu. Clara ve ben sahteydik ama bir yerlerde, bir şekilde, sınırlarım bulanıklaşmıştı. Onun yatağında uyudum ve sonraki her gece onu kendi yatağında istedim. Evimde asla bir kadın istemediğim halde yanıma taşınabilsin diye hayatını alt üst ettim.

Ben de Natya'yı aynı şekilde istemiştim ve o beni lanet bir yalana inandırmıştı.

Mesafemi korumak muhtemelen en iyisiydi ve bunu geçmişte başkalarıyla zahmetsizce yapmıştım. Sadece yapmam gerekiyordu.

Tekrar.

Yine de bu gece, sadece bir gece için, yapmam gereken bazı telafiler vardı ve bunu doğru şekilde yapmaya niyetliydim.

Kendimi yavaşça pompalarken telefonum nihayet masamın üzerinde çaldığında, tek bir kelimeyi görmek için tek elimle kaptım.

Evet.

Sahte kız arkadaşım da benim onu becerdiğim kadar beni becermek istiyordu.

CLARA

Dominic: Eğer uyku tulumunu giymediysen, hemen giy. Başka bir şey giyme.

Bunu ne kadar ileri götüreceğimi bilmediğim için dudağımı ısırdım. I

Dominic Hardy tarafından kuşatılmıştı. Hayatımın her alanını işgal etmişti, öyle ki yavru kedilerim bile onun evinin etrafında dolanıyordu.

Bavulum benim için hazırlanmıştı. Vitaminlerim ve ilaçlarım da dahil olmak üzere banyo için gerekli tüm malzemelerimin orada olup olmadığına bakmak için koştum. Onları gördüğümde hıçkırıklara boğuldum ve bir kez, sonra iki kez nefes aldım.

Herhangi bir fikri var mıydı? İkiyle ikiyi bir araya getirebilir miydi? Ama Dominic açık sözlüydü ve sorardı. Çoğu insan böyle şeyler sorar, değil mi? Belki de umursamamalıydım, belki beni buraya taşımasını da umursamamalıydım. Bilmiyordum. Zihnim hâlâ öfkeliydi, yaptıklarına karşı bir tavır almak için çırpınıyordu ama kalbim sürekli onun sağlığını korumasına dönüp duruyordu

-Uzun zamandır kimsenin yapmadığı bir şey. Ve sonra fırınının yetenekli olduğunu söyledi.

Artık Dominic'in en iyi halini görmüştüm. Boş iltifatlar etmediğini biliyordum. Valentino'yu pazarda birden fazla kez yerden yere vurmuş, iş görüşmelerinde birden fazla kişiye beceriksiz olduklarını söylemişti ve gerçekten de değerlendirmelerinin hiçbirini abartmıyordu.

Söylemek istediği şeyi söyledi. Görüşümün bir parçasını bile görmesi, kalbimin kontrol edemediğim bir şekilde gururla dolmasına neden oldu.

Ve bedenim onun için tam bir sürtüktü. Elim çoktan pijamamın altına kaymış, külotumun danteli üzerinden onun için ıslandığım yere fısıldıyordu.

Ben: Evet. Yemekten sonra yatacağım.

Dominic: Önce seni yememi ister misin?

Ben: Bugün yaptıklarından sonra muhtemelen bunu hak etmiyorsun.

Yutkundum çünkü sanki parmaklarıma yavaşlamamı söylüyor gibiydi ve sonra son mesajını takip etti.

Dominic: Kendine güzelce ve yavaşça dokunuyor musun, bebeğim?

Dudağımı ısırdım. Bu geceki mesajlaşmanın böyle gitmemesi gerekiyordu.

Ben: Eğer öyle deseydim?

Dominic: Eğer yapsaydın, sana bir parmağını o amcığa sokmanı söyledim. Benim için ne kadar ıslandığını hisset. Hepsini içeceğimi ve sonra seni öpeceğimi, ne kadar tatlı olduğunu tattıracağımı biliyorum.

Okuduğum şey karşısında inledim çünkü onun sadece diğer odada olduğunu biliyordum. Bunun yerine tam olarak bunu yapıyor olabilirdik.

Odasının duvarına baktım, bir elimi etrafıma yayılan beyaz kuştüyü yorganın üzerinde gezdirdim ve beyaz tavanına doğru hırladım. Bu odadaki her şey çok temiz, çok mükemmel ve bir şekilde çok sinir bozucuydu. Yerimden zıpladım ve yatağı dağittım, sonra bazı kıyafetlerimi aldım ve özenle paketlenlikleri siyah bavuldan dışarı attım. Kendimi burada istiyordum. Benim rengimi. Benim hayatımı. Enerjimi. Bu şehirde benim hayatım olması gereken şeyi istiyordum.

Belki de vücudum bunu daha çok istiyordu. Sağlıklı olmayı. Hayatımı dolu dolu yaşamayı. Bir onay beklemeden istediğimi almak. Bir alevlenme yaşayıp yaşamayacağımı görmek için beklemeden, bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışmadan. Bu henüz kendime bile itiraf etmediğim bir itiraftı. Burada yaptığım şeye tutunmak için o kadar çok çabalıyordum ki lanet olası doktoru bile aramıyordum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum, bu yüzden evimi değiştirmesine çok kızmıştım.

Ben sadece kendim oluyordum ve o bundan rahatsız oluyordu.

Kapımı açtım ve koridordan onun çalışma odasına doğru yürüdüm. Girişi iterken kapıyı çalmadım bile.

Orada oturuyordu, Dominic Hardy, gözlükleri ve yüzündeki sırıtışla kendini bir kez pompaladı. Aleti bana tamamen açıktı, uzun, sert, kalın ve zonkluyordu. Orada dururken yutkundum. Dominic Hardy'yi kendisi için yarattığı dünyada, güzel oyma beyaz taçla çevrili olarak görmek

pervazlar, tüm kitaplar sayfaları dışarı bakacak şekilde çevrilmişti, hepsi beyazdı. Siyah kitaplık tüm kitapları yerli yerinde tutuyordu. Masası cam, sandalyesi siyah deriydi. Her şey, siyah ve beyaz, temiz, kusursuz.

Dominic Hardy renklerden arınmış bir dünya istiyordu ve ben de bu renklerle dolu çalışmanın ortasında öylece duruyordum. "Gideyim mi?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum Clara," dedi sertçe. "Bilmeli misin?"

Son zamanlarda beni daha fazla kontrol sahibi olmaya teşvik ediyordu ve bunu takdir ettiğimi fark ettim. "Hayır. Gitmeyeceğim."

"Güzel. Sen git, nasıl olsa seni buraya geri getireceğim." Aşağıya baktı ve ben de onun görüş açısını takip ettim, iri ve dolgun, birini becermeye tamamen hazır bedeninin büyüklüğü karşısında inledim. "Bana ne yaptığını görüyor musun, Clara? Sen odanda delirirken bile ben burada seni sikmeyi düşünüyorum. Başka bir şey düşünemiyor gibiyim."

"O zaman belki de sen yapmalısın."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye homurdandı, kasları gergindi, gözleri o kadar karanlık ve deliciydi ki korkmalıydım. "Bunu yaparsam bir daha asla geri dönemeyeceğimi görmüyor musun, tatlım?"

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Bu gerçek değil. Sana asla gerçek bir şey veremeyeceğim Clara, ama senden küçük bir tat alıyorum ve tek düşündüğüm bu." Başını salladı, kendini daha sıkı kavrarken ön kolu esnedi. Onu izlerken meme uçlarım büzüldü ve amım sıkıştı. Aklım onda kaybolmuştu. Çalışma odasına doğru bir adım daha attım. "Olduğun yerde kal," dedi.

emretti, sesi odanın içinde yankılanacak kadar yüksekti. "Orada dur ve izle. Bana ne yaptığını izle."

Alnında oluşan ter pırlıltısını görebiliyordum, kalın, uzun sikinden dışarı taşan damarları görebiliyordum, pre-cum'un nasıl bir damla halinde toplandığını ve ondan çakıl taşları gibi damladığını görebiliyordum. O hızlandıkça nefesim daha da hızlandı. "Sana dokunmak istiyorum, Dominic."

"Buraya gel. Gel masama otur." Dinledikten sonra ona uzanmaya çalıştığımda, sandalyesini yapamayacağım kadar geriye yuvarladı. "Önce beni izleyeceksin, küçük savaşçı. Benim için kendini izle ve dokun."

"Ne?" Fısıldadım. Ne utancım ne de gururum kalmıştı. Onu istiyordum ve bir kereliğine bile olsa onu şimdi ve burada elde edecektim. "Ciddi olamazsın. Beni becermeni istiyorum-"

"Bir şeyi mükemmel hale getirmek ne kadar sürer biliyor musunuz? Yıllar. O tesisi inşa etmek yıllarımı aldı, burayı yeniden inşa etmek yıllarımı aldı ve şimdi bunu aramızda inşa ediyorum. İşte, benimle kavga etme. Dinle."

Emriyle inledim ama yine de itaat ettim. Muhtemelen kontrollü bir şekilde yaratmak için yorulmadan çalıştığı bir yerde çözülürken görülmeye değer bir manzaraydı. Dominic'in kendini kaybetmesi, hiç kimsenin, benim bile kaçıramayacağım gerçek bir şaheserdi.

Başkaları için çok şeyden vazgeçmiştim ama burada açgözlü davranacaktım. Başparmağının sikinin başının üzerinde yuvarlanışını izlerken elim kalçamdan yukarı kaydı.

"İşte böyle. Benim için kendine dokun, Clara. Amımın ıslak olup olmadığını söyle. Gömleğini kaldır." Onun görebileceği kadar kaldırdım.

nemli iç çamaşırımı gördü. Çenesi gerildi ve diğer eli kalçama gitti. "Onları yana it" diye mırıldanırken sıkıca kavradı.

O bu kadar yakınken, tam bacaklarımın arasındayken zaten kontrolümü kaybediyordum. Kalçamı biraz daha ittirdiğinde bacaklarım neredeyse tamamen açılmıştı. Sonra sandalyesini aramızda döndürdü ve ben de bana söyleneni yaptım çünkü klitorisim zonkluyor, ağrıyor ve rahatlamak için yalvarıyordu. Parmaklarım üzerine dokundu ve hemen nefesim kesildi, gözlerim kapandı. "Gözlerini benden ayırma, küçük savaşı. Bana nasıl dokunduğunu göster beni düşünürken kendini." "Her zaman düşünüp düşünmediğimi bilmiyorsun-"

"Yalan söyleme, Clara." Sözümü bitirmeme bile fırsat vermedi. "Devam et. Bir parmağını sok. Adımı inlet, bebeğim."

Bunu yaparken gözlerim ona kilitlenmişti. Diğer elim göğsümü sıkmak için göğsüme doğru kayarken, ben de onun bana yaptığı gösterinin aynısını ona yapmak için kalçalarımı kıvrarak onun adını inliyordum.

Beni cesaretlendirdi. "Bak benim için kendi amınla nasıl oynuyorsun. Ne kadar iyi bir kız arkadaşsın, değil mi? O vücut bana ait." Başımı hayır anlamında salladım ve sandalyesinden kalkmadan önce çıkardığı anlaşmazlık mırıltısını hissettim. "Sen bana aitsin" diye mırıldanmadan önce üzerimde gezindi.

Ona hemen hak vermemek için dudağımı ısırarak başımı tekrar salladığımda, gözleri öfke olabileceğini düşündüğüm bir sahiplenmeyle karardı.

"Söyle, Clara." Bu kez ellerinden biri saçlarımın arasından geçti ve bakışlarımı ona çevirmek için çekti. "Söyle."

"Ben seninim... sadece kısa bir süre için." Onu ittim çünkü bunu hak etmişti. Beni evine itmişti ve ben de buradayken onun tüm düğmelerine basacaktım.

"Siktir. Beni kışkırtma şimdi," diye fısıldadı boynumu ısırıp yalamadan önce.

"Herkes yaptığın gibi sana da acımasızca dürüstlük yapıyorum."

Mırıldandı. "Eğer dürüstlük istiyorsan, sana biraz vereceğim. O amcığı öyle güzel sikeceğim ki her zaman benim olacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana sahip olduğumda, başka kimseyi istemeyeceksin."

Aslında bu konuda haklı olabileceğinden endişeliydim. Yine de bunu itiraf edemezdim. "Sen öyle diyorsan, Dominic."

Sesimdeki tedirginliği duymuş olmalı, bu konuda endişelendiğimi anlamış olmalı ki gülümsedi. "Devam et, küçük dövüşçü. Kalçalarını biraz daha döndür. Elini sikimi siktiğin gibi sık. Amımı güzelce ıslat."

Ağzı kirliydi ve bunu ona söyledim. Sonra dedim ki, "Ve bu senin değil. Benim."

Elini boynuma götürüp beni sıkıca kavradıktan sonra masanın üzerine iterken kıkırdadı. "Senin her şeyin benim, Clara. Ne zaman anlayacaksın? Seni sahipleniyorum. Şimdi tişörtünü kaldır ki benim olan her şeyi görebileyim. O göğüslerin sergilenmesini istiyorum."

Onu kaldırdığımda elleri hemen onlara gitti. Hassas meme uçlarımı çimdikledi, onları istediğim gibi çekti. Vücudumu benden daha iyi tanıyordu ve kendimi durduramadığım için şımartmaya devam ettim, daha fazla öğrenmesine izin vermeye devam ettim. Birbirimizle geçireceğimiz zamanın sınırlı olduğunu hatırlatmak zorunda kalsam bile, ben

onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyordum. Ve benim ona kendimi kaptırdığım gibi onun da bana kaptırmasını istiyordum.

Bacaklarımda, masasında, elimde her yerde uyarılmışlığımı hissederek amımı çalıştırdım. Adını inledim ve kendimi her duyguya bıraktım. Kalçalarım onunkilere karşı titriyordu ve sikinin başının nasıl şiştiğini, ön kollarının nasıl gerildiğini, damarlarının nasıl kıvrıldığını izledim. Gözleri seksime kilitlenmişken küfür üstüne küfür mırıldandı. Neredeyse oraya vardığımda, kemer halkalarını tuttum ve bu sefer ona, "Bizi oraya birlikte götür, Dominic" diye emrettim.

"Clara-" diye uyardı. Ellerinden biri hâlâ boğazımdaydı ve diğeri sikini pompalama ritmini yavaşlattı.

Ona bir çıkış yolu vermedim. "Lütfen," diye yalvardım. O anda benimle birlikte kaybolmasını istiyordum. "Bunu hak ediyorum."

Aleti klitorisimde zonkluyordu ve vücudum kendi kendine hareket ediyor, ona yaklaşmaya çalışıyor, bana hayat verecekmiş, bana coşku verecekmiş gibi içeri kaymasını sağlamaya çalışıyordu. Kontrolü kaybetme sırası ondaydı ve gözlerinin içine baktığımda vahşileşmişlerdi. Şımartmayan adam gitmişti. Burada, her şeyi nasıl istediğini gördüm.

Dominic Hardy dünyayı fethetme peşinde koşan, acımasız biriydi ve şimdi beni fethetmesini istiyordum.

"Bunu mu istiyorsun?" diye bağırdı boğazımı sıkarken, diğer eli sikini üzerimde ileri geri hareket ettiriyordu. Sonra başparmağı klitorisime dokundu ve ona karşı daha hızlı kıpırdandım. Başımı salladım. "Söyle bebeğim. Sahiplen onu."

Boynumu biraz bıraktı. "Seni istiyorum Dominic. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve testlerim temiz çıktı," diye fısıldadım.

Gülümsedi ve yakınına eğildi. "Güzel, çünkü seni becerdiğimde aramızda hiçbir şey olmayacak. Asla. Bunun farkındasın, değil mi?" İfadesi derin, yaptığımız şey için fazla samimi geldi. "Tekrar söyle. Bu sefer daha yüksek sesle, küçük savaşçı. Ne istiyorsun? Sahip olmak. Sahip olmak." Sesi güç doluydu, sevişmemizi bile mükemmel hale getirme arayışında acımasızdı.

"Beni becermeni istiyorum. Hem de hemen istiyorum." Elimini masasına vurdum, bana istediğimi vermediği için hayal kırıklığına uğramıştım.

Başparmağını çenemde gezdirmek için boynumu bıraktı. Aletin başını içime soktuğunda nefesim kesildi. Amım hemen sıkıştı, şimdiden dolmuş hissediyordum. "Tanrım." Gözlerimi kapattım. "Sen daha büyüksün-"

"Sana tam uyacak kadar büyük bebeğim. Sığmayacağımdan mı korkuyorsun?"

Alt dudağımı kemirdim, endişemi dile getirmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Aşağı eğildi ve göğsümü yaladı, meme ucumu ısırdı, dişleriyle çekti. İnledim, ama o bir santim daha sokunca bacaklarım daha da açıldı. "Vücudunun nasıl dinlediğini gör. Sen sadece benim için yaratılmışsın."

Bazı nedenlerden dolayı, bunun doğru olmasını istedim. Sadece birkaç ay için bile olsa. İçime girip çıkmaya başladı, ilk başta yavaştı, sanki elleri vücudumun üzerinde gezinip tüm doğru yerlere dokunurken alışmam için bana zaman tanıyordu. Duvarlarım onun etrafında sıkıştı, onu her yerde hissediyordum. O

sert, katı, kalın ve sadece benim için nabız atıyor. Beni geriyor. Her şeyi doğru yapıyor.

Tekrar çekildi, bu sefer daha sert itti ve zevk anında ve her şeyi tüketti. Yüksek sesle inlerken titrediğimi hissettim, yıkıma ya da kurtuluşa doğru ilerliyordum, hangisinden emin değildim.

Her iki durumda da, ona birlikte ulaşmamızı istedim. Burada savunmasızdım, sonunda bunu yapabilecek kadar kendine güvenen bir kadın gibi ruhumu ortaya koyuyordum. Ve onunla seks yapmak böyle olmamalıydı. Dominic Hardy benim güvenli yerim olmaya başlamıştı ve bunun onun benim de felaketim olacağı anlamına geldiğini biliyordum. "Seni her seferinde böyle istiyorum Dominic," diye ağzımdan kaçırdım ve bakışlarını tutarak bunu açıkça ifade etmeye çalıştım. "İstediğinin ben olduğumu göster bana."

"Her gece masamın üzerine yayılmanı istiyorum. Benim lanet olası adımı haykırmanı istiyorum, başka hiç kimsenin değil," diye homurdandı, siki tekrar içime pompalanırken, tenlerimizin çarpışma sesi daha da yükseldi.

Ona inanmak çok saçmaydı. Bir erkek kendini iyi hissettikten sonra her şeyi söyleyebilirdi. Ayrıca Dominic'in ağzı büyüleyici ve pis bir şekilde çalışıyordu. Yine de bacaklarım arkasına dolandı ve onu bir dakika daha yakınımda tuttu.

Sahte fantezimizi bir dakika daha sürdürebilirdim.

Tek istediğim bir dakika daha.

"Gel o zaman Dominic. Seni içimde, üzerimde, her yerimde istiyorum. Göster bana."

DOMINIC

Şimdi onun ihtiyaçlarını talep ediyordu.
Otorite.

Kekim gitmiş, yerine küçük savaşçı gelmişti; zeki, güzel ve tamamen çıplak bir şekilde masamın üzerinde duruyordu.

Lanet olsun, amı çok güzeldi. Sanki benim için yapılmış gibiydi, sanki her ihtiyacımı karşılamak için en iyisi tarafından tasarlanmıştı.

Sözleri zaten alev alev yanan onu becerme takıntısına benzin döküyordu. Geri adım attım ve kendimi ondan çekerek seksine baktım. Bacaklarını kapatmadı, kendini saklamadı. Sadece bana dik dik baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bana ait olana bakıyor, bunca zamandır o güzel pembe amcığı sikmem gerektiğini düşünüyordum."

"Beni becermen daha bitmedi." Kaşlarını kaldırdı.

Alçak sesle mırıldandım ve sesle birlikte titremesi hoşuma gitti. "Beni istiyor musun, bebeğim? O zaman beni tam olarak nasıl istiyorsan öyle al."

Sandalyeme tekrar oturduğumda zümrüt gözleri genişledi, sikim onun kaygan, parlak uyarılmasıyla parlıyordu. I

esnetti ve gözleri hemen ona kilitlendi.

"Gel kucağıma otur bebeğim. Küçük amını üzerime koy ve istediğin gibi sikime bin."

Önündeki manzaradan büyülenmiş gibi yavaşça masadan kaydı. Yere düştüğünde göğüsleri zıpladı, kalçaları belinden dışarı fırladı ve kucağıma tırmanmadan önce bana doğru iki adım atarken sallandı. Hiç tereddüt etmeden, hızlı ve sert bir şekilde kendini bana bıraktı. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum." Mırıldandı, bana hızla bindi, amı o kadar dardı ki boynumdaki, sırtımdaki ve tüm vücudumdaki her kas o anda ve orada içine boşalmamak için zorlandı.

Elleri omuzlarımı kaldıraç olarak kullanıyor, daha hızlı hareket ettikçe tırnakları sıkıca batıyor, saçları göğüslerinin üzerinde hızla sallanıyor, gözleri kapanıyordu. Kıçı ve amı o son ana kadar kucağımda bir aşağı bir yukarı zıplarken dudakları bir O harfi oluşturdu.

Geriye doğru kaydı, sikimi tutup beni vücudundan çekerken ve haykırırken sıkarken bakışları hızla benimkine kaydı.

Onu kaybederken görmek, karnına doğru işaret ederken elinin sikimi sağması beni sertleştirdi. Kendimi onun karnına doğru fırlattım, onun uyarılması bacağıma fişkırırken kendimi bir saniye daha kontrol edemedim. Elim hemen amına gitti, benim onun üzerinde olduğum kadar onun da benim üzerimde olmasını istiyordum.

Birbirimizi işaretledik ve ilkel bir parçam bunu sevdi, onun bu ihtiyacını ortaya çıkardığımı bilmekten zevk aldı. Bunu istemişti, sanki başka türlü yapamayacakmış gibi beni üzerinde istiyordu. Parmaklarımı tekrar tekrar üzerinde gezdirdim.

artçı sarsıntıları atlatmasına izin verdim. Bir yandan da diğer elimi karnının üzerinde gezdiriyor, tenine sürtünüyordum. "Sen benimsin, küçük savaşçı. Başka kimsenin değil. Anlıyor musun? Sana bir hatırlatma olarak döllerimi bırakmalıyım."

Bana yaslandı ve tekrar tekrar başını salladı. "Belki ama bu ilişki-"

"Seni yatağına götürüyorum," diye kestim sözünü. Ne söyleyeceğini bilmek istemiyordum çünkü aniden bunun bir ilişki olduğundan, onunla gerçek bir şey yarattığımdan, temiz ve kolay bir şekilde geri çekilemeyeceğim bir şey olduğundan emindim.

Ben istemedim.

O gece onu yatağına yatırdım ve onunla birlikte yatağa girmemek için elimden geleni yaptım. Bu daha önce de benim kuralımdı ve şimdi onun söz konusu olduğunda bu kurala uymakta sorun yaşadığım için nefret ediyordum.

O gece koridorda onu düşünerek dönüp durdum ve ertesi sabah uyandığımda her şeyin daha iyi olacağını umdum. Onunla seks yapmalıydım. Bu onu sistemimden çıkarmış olmalıydı.

Olmadı.

* * *

Tabii ki ertesi sabah Clara'nın eve taşınmasının biraz rahatsızlık vermesini bekliyordum. Kendime bunun aslında neden asla çalışamayacağımızı göstereceğini söyledim; bu, onu ve herkesi neden kol mesafesinde tutmam gerektiğine dair bir neden olacaktı.

Ve bozuldu. Kıyıya vuran bir fırtına gibi, beni bir tsunami gibi vurdu.

Ertesi gün çalışma odama girdi ve homurdandı: "Bu ilişki görüntüsü bitene kadar kalacağım. Sonra da Şeker ve Baharat'la çıkacağım."

Çalışma masasında oturup çalışırken kucagımı çoktan kapmış olan iki kediyi de sevdim. "Tamam."

"Eşofman mı giyiyorsun?" Sesi tamamen şaşkındı.

"Tabii. Burası benim evim."

Sonra kaşları çatıldı. "Ve bir tişört?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni Florida'da spor yaparken gördün, Clara."

"Biliyorum. Ama burada... her zaman takım elbise giyiyorsun."

"Yine evdeyim." Omuz silktim ve kıyafetine baktım. "Uyku tişörtü mü giyiyorsun?"

Kollarını kavuşturdu ve bir kalça çıkardı. "Sadece uyandım çünkü..." Yüzü kıpkırmızı oldu ve ben de sııttım. Başını bana doğru salladı, uzun kıvıll saçları karmakarışık bir şekilde ileri geri sallanıyordu, sanki dün gece onu iyi bir şekilde bir araya getirmişim gibi.

"Çünkü ne, bebeğim? Dün gece o kadar iyi sikildin ki uyumak mı istedin?" O dudaklarını ısırırken ben de dudaklarımı yaladım. "Bu arada en çok bu halini seviyorum."

"Aman Tanrım. Ne var biliyor musun? Eğer kalacaksam kurallar var." Boğazını temizledi. "Birincisi, yapmamamız gereken seks hakkında konuşmayacaksınız."

Kıkırdadım. "Bunu düşüneceğim."

Alay etti. "Ve odama habersiz girmiyorsun ve kedilerin serbestçe dolaşmasına izin veriyorsun."

Onlara şöyle bir baktım. "Belli ki. Hiç de iyi eğitilmemişler. Sanki buranın sahibiymişler gibi dolaşıyorlar."

Gözlerini devirdi ama beni nasıl sevdiklerine doyamamış gibi yanağını nasıl çiğnediğini gördüm. "Ve sen de şu gözlükleri takmayı bırak."

"Ne için?" Bir kahkaha attım.

"Dikkat dağıtıyorlar."

"Not ettim ama sadece ellerimin altında çabucak kaybolabileceği ve iç çamaşırı olmayan elbiseler giyeceğinize söz vermediğiniz sürece kabul etmiyorum-"

"Dur." Dişlerini kırmızı dudaklarının üzerinde gezdirirken elini kaldırdı. Kedileri kucağımdan ittim ve kendimi yeniden düzenledim. Artık o elimde olduğuna göre başka bir şey düşünemezdim.

"Durmak istediğine emin misin, yoksa daha yeni mi başlıyoruz?" Uyku tişörtünün altında meme uçlarının nasıl sertleştiğini gördüm.

"Olacağım bir ya da iki odayı dekore etmek istiyorum." İtiraz etmeye başladım ama elini kaldırdı.

"Senin fikrini istemiyorum. Ya evet ya hayır."

"Clara, bizim zevklerimiz-"

"Farklı ve ihtiyacım var-" Derin bir nefes aldı ve bakışlarını kaçırmadan önce gözlerinde acıyı gördüm. Sonra omzunun onu her zaman rahatsız ettiğini fark ettiğim bir kısmına masaj yaptı. "Rahatlayabileceğim bir yere ihtiyacım var Dominic. Bunu evimde yapmaya çalışıyordum."

Mükemmelleştirdiğimi düşündüğüm şeyden vazgeçmekle pes etmek arasında gidip gelirken aramızdaki sessizlik odayı doldurdu. Ev, onun yapacağı gibi renk cümbüşü ve eksantrikliklerle dolu değildi.

istememiştim. Yine de aktı gitti. Bu bir Dominic Hardy tasarımıydı ve benimdi.

Onun değil.

Ona ait olanı almıştım.

"Tamam, ama-"

"Daha bitirmedim." Küçük bir parmağını kaldırdı ve gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Ben mutfakta yemek pişirirken tek kelime etmiyorsun. Orada istediğimi yapmama izin veriyorsun. Fırınımın adının Şeker ve Baharat olmasına alış çünkü Rita'ya değişikliklerden birinin bu olduğunu söyledim ve bu konuda çok uzun süre tartıştıktan sonra tabela birkaç gün içinde geliyor."

Bir şekilde içimde büyümeye başlayan yavru kedilere baktım.

"Onların duygularını incitme Dominic," diye uyardı.

"Bu kadar mı?" Dedim. Dünyaları isteyebilirdi ve ben de bu noktada kalması için ona dünyaları verirdim.

Kaşlarını çattı. "Sanırım öyle."

"Güzel. Sen her duş aldığında banyoya girmeye niyetliyim."

Gözlerini devirdi. "Kesinlikle olmaz. Ya ben-" Hemen durduğunda, tam olarak ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

"Ya sen ne isen?"

"Şey, şey... Orada başka biriyle mi?" diye ciyakladı, beni asıl söyleyeceği şeyden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama işe yaradı.

Kaşlarım çatıldı ve yavaşça ona doğru yürümeden önce dizüstü bilgisayarımı kapattım. Ben onu kafeslerken o arkasına yaslandı.

içeri girdim ve başımı yüzüne doğru eğdim. "Burada ya da başka bir yerde başka erkeklerle birlikte olmayacaksın Clara. Sen benimsin." "Şey, ben sahte seninim," diye düzeltti, sanki Bu noktada aramızdaki çizgilerin bulanıklaşmasını durdurun.

"Söyle bana." Sikimi karnına doğru ittim. "Sikim sana bunun sahte olduğunu mu düşünüyor? Üç ay daha buradasın. Hepsi için sadece benimsin."

"Geri mi sayıyorsun?" diye fısıldadı, sonra başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Eğer benim özel olmamı istiyorsan, sen de olacak mısın?"

"Aptalca sorular sorma. Tabii ki aynı şey benim için de geçerli. İlgi duymadığım bir kadınla yatmak gibi *bir* işim yok ve şu anda ilgi duyduğum *tek* kadın sensin gibi görünüyor. Çalışma odamda seni düşünerek uyandım ve yatağında güzel saçların memelerinin üzerine dökülmüşken sikime boşalmanı düşünerek yatacağım. Fantezimi şimdi ya da sonra gerçekleştirmek ister misin?"

Alt dudağını çiğnedi. "Bu açılışa sadece birkaç haftam kaldı. Senin de öyle. Çalışmamız gerekiyor, oyalanmamız değil. Ayrıca, profesyonel olmak-"

"Tadını bildiğim halde abartılıyor."

Benden bir adım uzaklaştı. "Saçmalama Dominic. Zehirli ilişkiler söz konusu olduğunda muhtemelen çoğundan daha akıllısın. Eğer şu anki gibi şımarmaya devam edersek bizimki bir fiçı dolusu zehir olur." Hızlı hızlı nefes verdi ve sonra o kocaman yeşil gözleriyle bana baktı. "Öyle değil mi?"

Kahretsin, sikim yanlış dememi istiyordu. Ama aklım onun haklı olduğunu biliyordu. Eski sevgilim zehirli bir tencereyi karıştırmıştı.

ve bana yedirdi. Aşka, ilişkilere ve bunların iyi sonuçlanacağına dair umudumu kaybetmişim.

Geri çekildim ve fısıldadım, "Doğru."

Yüzü düştü ve duvarları havaya kalktı. Eşyalarını yerleştirmek için izin istemeden önce derin bir nefes aldı. Her nasılsa, o tek kelimelik onay ilişkimizi yeniden yapılandırdı.

Koridorlarda birbirimize dokunmadan geçip giderken günlerin akıp gitmesine izin verdik. Göz teması olmadan. Sadece yumuşak merhabalar ve küçük konuşmalarla. Yine de, eğer fırında geç saate kadar kalırsa, şoförümün onun için geri dönmesini sağladım ve zamanın yarısında odasının önünde volta attım. Ayrıca bir ya da iki kez odasına girdim ve evindeki resimleri buradaki şifonyerlerin üzerine yerleştirdiğini gördüm.

Başkalarının, hatta Evie, Declan ve yeğenim Atticus'un onsuz bir fotoğrafta yer alması beni çok sinirlendirdi.

Ne kadar sessiz olduğu ve etrafımda nasıl hareket ettiği göz önüne alındığında, günlük hayatıma verdiği rahatsızlık çok büyük olmamalıydı. Hatta asistanımın parlak halısını odasına yerleştirmesi ve az sayıdaki mobilya ve yastığını oraya taşıması için bana teşekkür etti. Oturma odasında olmasını istememişti. Her gün eve geldiğimizde tüm eşyalarıyla birlikte kendini o odaya kapattı. Ama Clara onun pırıl pırıl canlı olduğunu ya da o istemese de benim dikkatimin her zaman onun üzerinde olduğunu engelleyemiyordu.

Her gün onu işe götürmeyi teklif ederdim ve o da arabada sessizce ellerini ovuştururdu. Tırnaklarını kısa tutardı ama her zaman kırmızı ya da pembeye boyardı.

giyiyordum. Fırının duvarlarıyla da uyumluydular ve haşhaşlı keklerinden kaçınmakta çok zorlanıyordum.

Çalışma odamda geç saatlere kadar çalıştıgımda, her gece rastgele bir noktada su almak için mutfığa gittiğini duydum, asla aynı zamanda değil, sanki planlamak yerine sadece ihtiyacı olduğunu hatırladı.

Bir gece onun ayak seslerini kendi adımlarımla karşıladığımda, suyla birlikte hap aldığını gördüm. "Bunlar ne için?"

Hızla döndü, muhtemelen ona gizlice yaklaştığımı duymadığı için şok olmuştu. "Sadece doğum kontrolü mü?"

Kadın, kendisini ele veren beş hareket yapmadan tam anlamıyla yalan söyleyemezdi. Sadece kızarmakla kalmadı, gözlerimden başka her yere baktı, ayakları üzerinde kıpırdandı, bir tırnağını karıştırdı ve sonra elini saçlarında gezdirdi.

"Tekrar dene, küçük savaşçı. Bu sefer yalan yok."

Yumuşak bir sesle, "Bazen eklem ağrılarım oluyor. Buna yardımcı olacak ilaçlarım var."

"Eklem ağrısı-"

Başını salladı ve kendini daha fazla açıklamak için beklemedi. Yumuşak bir *iyi geceler* dileyerek yanımdan hızla geçti. Birden başka bir şey düşünemez oldum. Acıyla mı uyandı? Yatağa onunla mı girdi? Başka bir şey mi vardı? Her soru evimde yaşayan ama benimle yatmayan bir kadın için fazla müdahaleci geliyordu. Hayali kumda boktan bir çizgi çizdiğimizizden beri benimle neredeyse hiç konuşmayan bir kadın için.

Sonraki her gece, giydiği koyu yeşil, mavi veya kırmızı ipek pijama telaşını görmeyecekmişim gibi kapımın önünden koşarak geçti. Sessizdi, ama rahatsızlığı

çok büyüktü. Tek düşündüğüm masamdaki kızdı, tadı nasıldı, ona verdiğim her şeyi nasıl istiyordu.

O mutfakta yemek pişirdiğinde, ona olan bağımlılığımı engellemek için bol miktarda küçük çikolata yiyordum. O gece, kedileri çalışma odamdan kovmuş ve Clara Milton'ın cazibesini engellemek ve işime geri dönmek umuduyla kapıları gerçekten kapatmıştım.

Ve çalışma odamdan gelen sesleri duyduğumda, buna izin vermeliydim. Bunun yerine içimi çektim ve iş arkadaşlarımla yaptığım görüşmeyi sonlandırdım. Bu lanet tesiste bir şeyler eksikti ve ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Mükemmel olmadan da yeniden açamazdım. Hardy ismi üzerine damgalanmıştı.

Aynı zamanda işyerindeki olaydan sonra, Natya'nın bana defalarca yalan söylemesinden sonra nihayet her şeyimi verdiğim tesisti. Bu kez ne ailemi ne de başkalarını hayal kırıklığına uğratabilirdim.

İhtiyacım olan son şey, sahte kız arkadaşımı mutfağında yaptığı gürültü hakkında rahatsız etmektir. Yine de gittim. Orada, parmak uçlarında tezgahın üstünde, en yüksek dolap rafına ulaşmaya çalışan minik savaşı duruyordu. Etrafında da o güne kadar gördüğüm en büyük dağınıklık vardı.

"Ne oluyor lan?" Fısıldadım. Bütün yemeklerim raflardan indirilmişti, bütün baharatlarım, bütün yiyeceklerim.

"Temizleyeceğim," diye yüksek sesle karşılık verdi ve zıplayıp kaseyi kaptı, sonra da bunu her zaman yapıyormuş gibi ustalıkla yere indi.

Lanet olsun. Bunu evime ben mi davet etmişim? "Clara," diye uyardım.

"Birkaç odayı yeniden dekore edebileceğimi söylemiştin. Bu da onlardan biri. Ve mutfakta yaptıklarımın şikâyet etmeyeceğini söylemiştin," diye espri yaptı, ben dağınıklığı incelerken bir eli kalçasındaydı. "Yani, lütfen yapma."

Hiç kullanmadığım halde siyah tezgahlar her hafta temizlendi, bulaşıklar her zaman yerindeydi, paslanmaz çelik endüstriyel aletler tertemizdi çünkü yine hiç kullanılmadılar.

Ama şimdi her yerde un vardı. Saçında. Yüzünde. Tezgâhın her yerinde ve çıkardığı tüm tabaklarda. Muhtemelen yerdeki fayansların yarıklarında.

"Ne oldu lan burada?" Ne üzerinde çalıştığını görmek için bir kâseye uzanarak ilerlemeye başladım.

"Ah!" Yemek pişirme aletini bana doğru savurdu. "Buraya gelme. Bitene kadar tadına bakmak yok."

"Daha önce fırınınızda tadım testi yapmama izin vermiştiniz-"

"Bu benim ..." Uzaklara bakarken boğazını temizledi ve sonra devam etti, "şimdilik evimin mutfağı ve burada eleştirilmeyeceğim. Bu zamana ve alana ihtiyacım var. Şu anda yaptığım bir şeyi nasıl beğenmediğinizle ilgili olumsuz yorumlar yapmanıza ihtiyacım yok. Rahatlamaya ihtiyacım var." Bana bakıp iç çekti ve burnunu kırıştırdı. Bunu söyledikten sonra yüzünde çiller belirdi ve yüzü kızardı. "Aptalca ama seviyorum."

Ellerimi kaldırdım. "Pasta şefinin mutfağı o zaman."

Yüzünde beliren gülümseme, gerekirse mutfağımdaki un, şeker ve yumurta sarısına bedeldi. Clara, kaygısız ve mutlu, gösterişliydi.

"Sonra gel." Geldiğimde mutlu olacaktım gibi omuz silkti.

"Hâlâ böyle mi görünecek?" Sormadan edemedim.

Gözlerini kısmıştı. "Bu olumsuz bir şey. Gidebilirsiniz."

Sonraki beş dakika boyunca ben orada durup malzemeleri karıştırmasını izlerken bana bakmadı bile. Unun üzerine lanet sütü dökerken bile ağzımın sulanmasından nefret ediyordum. O mutfakta yemek istediğim tek bir şey bile yoktu. Onun dışında.

Ağzım özellikle onun için sulandı. "Tatil köyümde bir sorun var," diye ağzımdan kaçırdım.

Kıpırdanmayı bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Anlayamıyorum. Beynimi zorluyorum ama ne olduğunu bilmiyorum."

Mutfağa göz gezdirdi. "Menümde bir sorun var. Bu yüzden. Her şeyi yapıyorum ve Paloma'nın hepsini denemesini istiyorum." Devam etmekte tereddüt etti.

"Ne?"

"Belki de bunu denemelisin. Bir toplantı yap. Etrafınızda sektördeki en iyi meslektaşlarınız var. Geri bildirim isteyin ve her şeyi deneyin."

"Clara, bu-"

"Mutfakta olduğunu unutma. Olumsuz geri bildirim yok" diye hatırlattı.

Başımı salladım ve bir kez geri adım attım, sonra bir kez daha ve sonra bir kez daha. "Bunu temizleyeceğinize inanıyorum?"

"Belli ki. Beni evine sen sürükledin Dominic. Ama sen zaten mükemmel olduğunu düşünsen bile ben daha iyi hale getireceğim." Bana göz kırptı ve karıştırmaya devam etti.

Daha sonra gördüklerimden memnun kalmayacağıma dair aklımda her türlü şüpheyile oradan ayrıldım. Yine de ertesi gün tamamen temizlenmişti, bulaşıklar farklı yerlerdeydi, daha fazla baharat sergileniyordu, küçük aletler taşınmıştı ama her şey hala işlevseldi. Hatta belki daha da fazla.

Bir şekilde benim mükemmelliğimi mükemmelleştirdi ve bunu her gün yaptığını gördüm. Postaları getirir ve benim için farklı yığınları bir araya getirirdi, böylece onları kendim yeniden düzenlemek zorunda kalmazdım. Bir gün onu dışarıda tohum ekerken gördüm ve bana heyecanla el bile salladı. "Kısa sürede güzel kokular alacaksın."

Onu sorgulamadım. Eğer onlardan nefret edersem, birkaç ay içinde söküp atabilirdim, değil mi? Sadece birkaç ay sonra gideceği gerçeğini düşününce kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tohum ekiyordu ve kökleri büyüyordu ama onları sulamak için burada olmayacaktı.

Bunların hiçbiri uzun sürmeyecekti. Hiçbiri gelişemeyecekti. Onsuz olmaz.

"Rita'ya gönderdiğim birkaç değişiklik var ve özellikle senin yardımına ihtiyacım olduğunu düşündüğüm bir tanesi var" diye açıkladığında düşünce trenimi durdurdu.

Başımı salladım. "Senin değişikliklerin, Clara. Benim değil."

Bir ilişkimiz yoktu. Onun ortaklığı Rita ile idi. Sınırlarımız birbirine karışmıştı ve benim de aklım karışmıştı.

Yakında onsuz olmayı öğrenmek zorunda kalacaktım ve bunun paniğini aniden hissettim, sanki kendimi hızlıca çözmem gerekiyormuş gibi.

"Doğru, ama tavan için bu çiçekleri seçme konusunda gerçekten uzmanlığınızı istiyorum." Şöyle vurguladı

toprak dolu elini başının üstünde sallıyordu. Güneş çimenlerimin üzerinde ona doğru parlıyordu, lanet olası bir bahçe ekiyordu ve sanırım stres seviyem tavan yaptı. Birden nefes almak çok zorlaştı.

"Her neyse. Tamam. E-postama gönder." Ona el salladım ve aceleyle içeri girmeye çalıştım. Sonra bir başka aptalca karar alarak, tesiste yapılacak son değişiklikleri görüşmek üzere personelle bir beyin fırtınası toplantısı yaptım.

Çalışma odasından çıkıp onu gördüğümde, onu becermek mi yoksa ondan kaçmak mı istediğime karar veremedim.

"İyi misin?"

"İyi," diye mırıldandım.

"Sadece iyiyim." Aslında hiç de iyi değildim.

Sahte kız arkadaşşıma aşık oluyordum.

CLARA

Ben

zaten var ve işaret asılı o
Hafta, çalıştı üzerinde

Rita ve ekiple menü değişikliklerini netleştirmek ve Rita'nın çiçek dekorumu onaylaması için dişe diş mücadele etmek zorunda kaldım.

O sabah, neredeyse pes ediyordum ve yaşadığım artan ağrılar hakkında bir sağlık uzmanını aradım. Yemek pişirmek gittikçe zorlaşıyordu ve alevlenmelerim daha da kötüleştiği için ilaçlar olması gerektiği gibi işe yaramıyordu. Açılışa çok fazla zaman kalmamıştı, o zaman her şey daha iyi olacaktı.

Kendime yeterince kolay olacağını söyledim. Ama yataktan kalkmak bile oldukça zordu aslında.

Neyse ki Dominic işe erken gideceğini ama hazır olduğumda Callihan'ın beni bekleyeceğini söylemişti. İşe bisikletle gitmek istemedim, bu yüzden tüm sertliği hafifletmek için ekstra sıcak ve ekstra uzun bir duş almaktan mutluydum. Sonra yüzüme o gün için bir gülümseme yapıştırmaya çalıştım.

Dışarı çıkıp oturma odasında donup kalmayı ve Dominic'in asmış olabileceği birkaç resme bakmayı beklemiyordum.

Ben uyurken. Bazıları ailesine aitti. Bazıları binalarından. Ve birkaçı da benim çiftçi pazarındaki halimdi. Bir tanesi de kulüpte birlikte dans ederken. Sadece karışmıştım. Sanki onun hayatının bir parçasıydım. Sanki önemli bir şey değilmişim gibi.

Kendime resimlerin önemli olmadığını söylemeye çalıştım ama işe gitmeden ve aklımdan çıkarmaya çalışmadan önce çok uzun süre baktım. Bunun yerine, kendime tekrar tekrar iyi olacağımı söyleyerek o günkü görevlerimi yerine getirmeye çalışırken onları neden astığını düşündüm.

Paloma daha sonra içeri girdi ve bana bir an bile inanmadı. "Sen hastasın. Evine git."

"Ben değilim." İçimi çektim ve sevdiğini bildiğim çikolatanın bir kısmını kahvesine karıştırmadan önce parmaklarımı büktüm.

Onu elinden kaptı ve kendisi yaptı. "Bana karşı dürüst ol. Çünkü Dom'la aranızda olan şeylerin yarısı hakkında dürüst değilsin."

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım ve telefonunu çıkarıp bana yeni bir makalenin başlığını okumadan önce ters ters baktı. "Varis, Hardy Kardeşiyle Taşınıyor."

"Şey, bu sadece-"

"Clara, eminim birileri sana daha önce iyi yalan söyleyemediğini söylemiştir."

İçimi çektim ve yanındaki bar taburesine çöktüm. "Peki." İlerken neredeyse yüzümü bara gömecektim. "Onun yanına taşındım. Ve bu çok stresli bir durum ama dairemde küf sorunu var ve onunla çıkıyorum ve bu çok karmaşık bir hal aldı."

"Yok artık," diye homurdandı sırtımı sıvazlarken. "Öyleyse evine, malikanesine git ve hastalık izni al."

"Hasta değilim," diye itiraf ettim ama sır saklamaktan çok yorulmuştum. "Yani... hastayım. Ama hep öyleyim. Sürekli hastayım." "Açıkla." Koyu renk gözlerini bana dikti ve başını eğerek dümdüz siyah saçlarının

Yüzünü biraz.

Henüz tam olarak inanmadığınız bir şeyi nasıl açıkladınız? "Bir süre önce bana lupus teşhisi kondu ve bunun kanser ya da-" kadar ciddi olmadığını biliyorum.

"Bekle, ne?"

"Ne demek ne?"

"O kadar ciddi değil..." Alay etti. "Bu saçmalığı sana kim yutturdu? Bu kimin daha çok canının yandığıyla ilgili bir yarışma değil, Clara."

"Hayır, sadece şikayet etmek istemiyorum ve kimsenin işimi yapamadığımı falan düşünmesini istemiyorum ama çok yoruldum-"

"Belli ki." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Amcamda lupus vardı, Clara. Eğer alevlenme yaşıyorsan dinlenmen gerekir. Sana ne zaman teşhis kondu?"

"Bir yılı aşkın bir süre önce."

"Ah. O kadar da uzun değil o zaman." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söyledi. "Bunu kabul etmek zor."

"Kabul ettim," diye karşı çıktım.

"Öyle mi? Çünkü bazı günler dinlenmeniz gerekir. Ve bazı günler yüzde yüz olamıyorsunuz. En sağlıklı insanların bile izin günlerine ve gözlem yapmaya ihtiyacı vardır-"

"Stres seviyem. Biliyorum. Ama aynı zamanda bu fırını hayata geçirmem gerekiyor."

Paloma mırıldandı. "Dom'la ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"I ..." Sahte geçmişimizi hesaplamak şu anda çok fazla iş gibi geliyordu. "Bir süreliğine."

"Doğru." Bunu bana hiç inanmıyormuş gibi söyledi. "Yani, eğer insanların her ne halt ediyorsanız ona inanmasını istiyorsanız, bu hikayeyi açıklığa kavuşturmak isteyebilirsiniz."

Doğruldum, bakışlarıyla karşılaştım ve bir şeye karar verdim. Bir arkadaşına ihtiyacım vardı ve Paloma buradaki en yakın arkadaşlarımdan biriydi. "Peki. Ne var biliyor musun? Bugün benim günüm değil ve şu anda yaslanacak bir omuza ihtiyacım var. Bu yüzden tüm sorunlarımı sen yükleniyorsun."

Bununla birlikte, tüm hikayeyi ona ağzımdan kaçırdım. Her ayrıntıyı anlattıkça gülümsemesinin daha da büyüdüğüne yemin edebilirim.

"Tanrım, sanırım sana gerçekten aşık oluyor," dedi, ona benim resimlerimi astığını söylemeyi bitirdiğimde.

"O değil. Yarın benimle çiçekçide buluşmayı zar zor kabul etti. Ama neden duvarında olduğumu bilmiyorum. Belki de misafirleri vardır?"

Sadece başını salladı ve koyu renk saçları öne arkaya salınarak ne demek istediğini vurguladı. "Göreceksin. Sadece bekle."

* * *

Paloma'ya yüklenmek bana biraz daha iyimserlik verdi. Adımlarımda bir moral vardı ve tüm bunların üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Kolayca yattım ve her şeye hazır bir şekilde uyandım.

Dominic o sabah benimle çiçekçide buluştu ve daha sonra hepimizle birlikte çiçekçinin sonunda beyin fırtınası

yaptı.

iş günü. Belki de beyin fırtınası davetini o gönderdiği için bu Rita'nın fikriydi, ama yine de bu fikir beni gülümsetti. Başka birinin fikrinin yardımcı olabileceğini göz önünde bulundurarak yardım istiyordu. Sadece bu bile güne harika bir başlangıç yapmamı sağlamalıydı.

İyi günlerin çok hızlı bir şekilde iyi olmayan, çok kötü günlere dönüşme eğiliminde olması dışında. Çiçek butiğinde onun için bir saat beklemek zorunda kaldığımda, o güne dair umutlarım dağıldı. Kan basıncım yükseldi, sakinliğim kayboldu ve öfkem beni bunalmış bir uçurumdan aşağı atmaya hazır bir şekilde ön koltuğa oturdu.

Personeli beklettiğini biliyordum. Toplantılarda da nasıl davrandığını görmüştüm. Kelimenin tam anlamıyla toplantıların ortasında ayağa kalkıyor ve "Yeniden planlamamız gerekiyor" diye mırıldanıyordu. İnsanları hiçe sayması sinir bozucuydu.

Ve bir çift olmadığımızı biliyordum. Benimle eğlenmek için yattığını biliyordum, hepsi bu. Bu özel bir muameleyi hak ettiğim anlamına gelmiyordu ama güvenilir bir iş arkadaşının saygısını hak ediyordum. Hatta bir çalışanın. Ve bana mesaj bile atmamıştı. Ya da aramadı. Tam bir saat boyunca.

Bunun için çok çalışmışım ve bir bahçe merkezinin ortasında bekletilmek açıkçası utanç vericiydi.

"Bay Hardy'nin burada olacağını söylediğinizi biliyorum ama belki de başka bir toplantıya takılmıştır? İlgilenmem gereken başka müşterilerim var ama hazır olduğunuzda size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Etrafa bakmaktan çekinmeyin."

Ben: Geliyor musun?

Dominic: Olmayacağım. Sağduyunuzu kullanın ve ihtiyacınız olanı alın. Personele benim hesabıma geçmesi gerektiğini söyleyeceğim.

Özür yok. Açıklama yok. Sadece emirler. Ona sağduyuyu gösterecektim. İstedigimi aldım. Ve sonra biraz daha. Ve biraz daha.

Fırınıma döndüğümde o kadar kızgındım ki, telefonu açtığımda telefonuma bakmayı bile düşünmedim.

"Clara Milton, anneni görmezden mi geliyorsun?"

Hemen irkildim, çantamı ve dizüstü bilgisayarımı almak için arka mutfığa giderken adımlarımı tökezleyerek attım. "Merhaba anne."

"Bana 'Merhaba anne' deme. Haftalardır beni aramadın ve Anastasia ile konuştuğunu biliyorum, bu yüzden son zamanlarda tüm haberlerde yer aldığını göz önünde bulundurarak en azından bir telefon etme nezaketini gösterebilirdin."

"Doğru," diye fısıldadım. Bunun için zamanım yoktu, şu anda buna ihtiyacım yoktu. Kalbimin giderek daha hızlı attığını hissediyordum. "Dominic'le bir kaçamak. Yeni. Nereye gideceğinden emin değilim ve-"

"Sadece bir kaçamak olmasa iyi olur. Dürüst olmak gerekirse, eğer durum buysa, gerçekten gelmeli ve bu ilişkiyi doğru yönde ilerlettiğinden emin olmalıyım." Sesi çok güzel, çok hoş geliyordu. Çocukken buna inanırdım. "Bu harika bir fırsat, Clara."

İrkildim. İşte oradaydı. Annemin hayattaki gerçek amacı, kendisinin ve kızlarının zengin ve prestijli bir evlilik yapmasını sağlamaktı. "Kimseyle evlenmeyi planlamıyorum anne. Fırınıma odaklandım. İyi gidiyor. Ve bu benim için iyi oldu."

"Oh, lütfen." İç çekti. "Sakın bana bunun sahte hastalığın konusunda sana yardımcı olacağını düşündüğünü söyleme."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Teşhis konuldu, kan tahlili-
"

"Tanrım, sakın başlama. Dominic'e ya da başka birine de söyleme. Kimse bu kadar saçma bir şey hakkında sürekli şikayet eden birinin etrafında olmak istemez."

Derin bir nefes aldım. "Şikâyet etmiyorum. Sağlıklı olmak ve kendi başıma bir şeyler yapmak için Los Angeles'tayım." Nedense beni anlamasını sağlamam gerekiyordu, belki de bugün kimse beni anlamadığı için.

"Ne için kendi başına yapıyorsun?" diye sordu, tiksindiğini belli eden o ses tonuyla. "Eğer ona söylediğin buysa, tamam, ama-"

"Dominic'e hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece bu fırının nereye gideceğini gerçekten görmek istiyorum."

"Kız kardeşiniz, önünde bir erkek için harika bir fırsat varken asla böyle bir aptallığın peşinden gitmez. Yine de Hardy kardeşlerin affedici olmadığını söyleyebilirim. Eğer seninle oynuyorsa hiç şaşırmam. En iyisi eve gel de seni maddi durumu iyi olan biriyle eşleştireyim ya da Dom'la buluşmaya gelirim-"

"Seni burada istemiyorum."

Diğer hatta sessizlik vardı. Hâlâ çok korktuğum o canavara dönüştüğünü duyar gibiydim. "Gerçekten mi? Ne istiyorsun o zaman Clara?" Sorarken sesi neredeyse bir tıslama gibiydi.

Özgürlük. Başarı. Bağımsızlık. Sağlık ve mutluluk. Bunların hepsini söylemeliydim.

Hiçbir şey söylemedim.

"Bu duruma yardım etmek için oraya gelmediğime pişman olacaksın. Ve senin saçma fırının için. Bırakın koca bir mekânı, tek bir şeyi bile tasarlamayı beceremediniz. Seni bu konuda uyarıyorum. Umarım sana söylemiştim demek zorunda kalmam ama-"

Belki o gün Dominic'ten yeterince şey almıştım ya da çok yorgundum ya da sadece bıkmıştım ama normalde asla yapmayacağım bir şey yaptım.

Telefonu annemin yüzüne kapattım ve bu konuda hiç de kötü hissetmedim.

Sonra e-postalarımı kontrol ettim ve kan basıncım daha da yükseldi.

Kimden: Rita O'Hara

<Rita.Ohara@heatresorts.com> Kime: Clara

Milton <Clara.Milton@heatresorts.com>

Fırın için yeni bir tabak seti göndermek fahiş bir acele ücreti gerektirecek ve estetikle uyuşmayacaktır. Bunu Dominic'le ayrıntılı olarak konuştunuz mu? Halihazırda mevcut olan tabaklara sadık kalmamızı öneriyorum. Lütfen. Bayan Johnson ile bunu EOD'ye kadar onaylayacağınızı teyit edin.

Teşekkürler,

Rita O'Hara

Yorgunluk, bu noktada onunla gidip gelirken hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu. Belki de yanlış bir seçim yapmıştım ama annemin sözlerini, damak tadımın iyi olmadığına nasıl inandığını düşündüm. Fırınıma baktım ve biraz panikledim.

Ya işe yaramazsa? Ya düşündüğümde daha fazla yardıma ihtiyacım varsa? Valentino bana numarasını özellikle bunun için vermişti. Aradım ve beklediğimden daha hızlı cevap verdi. Dekorla ilgili sorunlarım olduğunu ve Rita'yla başa çıkmamda bana yardımcı olmasını istediğimi söyledim.

Kıkırdadı. "Herkes sana yardım ettiğimi bilsin yeter, Clara. Mükemmel çalışacaktır."

Adam ona göndermek üzere bir e-posta hazırlamak için bile zaman ayırdı. Dizginleri eline alıp bu işi halletmesinden oldukça memnun kaldım.

Bir saat sonra, yüzünde bir gülümsemeyle ve içeri taşınan büyük çiçek saksılarıyla geldi. "Bunlar fırın için mi?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. Valentino giriş için güzel, renkli şakayıklar seçmişti ve beyaz taş, Dominic'in karşı çıkacağını düşünmediğim kadar lobiyle uyumluydu.

Yine de Dominic'ten bir mesaj almam sadece birkaç saat sürdü.

Dominic: Valentino neden senin asistanın olduğunu iddia ediyor?

Ben: Özür dilerim. Seni kesinlikle hızlandıracam, ama o daha yeni başladı.

Dominic: Neye yeni başladın?

Ben: Fırının tasarımında bana yardımcı oluyorsun.

Dominic: Rita lanet bir tasarımcı, Clara. Ben de öyle.

Ben: Doğru, ama neyi sevdiğimi biliyor ve Rita ile iyi anlaşıyor.

Dominic: Gerçekten mi?

Dürüst olmak gerekirse, fırına çiçek getirdi, Dominic.
Çok güzeller.

Cevap gelmedi. Valentino bana hangi tatlı üzerinde çalıştığıma dair sorular sorarken ben de pişirmeye başladım. Kek hamurunu karıştırmaya başlayalı beş dakika olmuştu ki, arkamı döndüğümde Dominic'in fırına doğru yürüdüğünü gördüm.

Adam hiç de mutlu görünmüyordu.

DOMINIC

Evet, ciddiymi. Ona gerçekten inanmamıştım.

Ona neden ihtiyacı vardı?

Benim tasarımcı olduğumu bilmiyor muydu? Ben bir mimarlık mühendisiydim. Cornell'de okumuş ve birden fazla Pritzker Ödülü almıştım.

Ona çiçek getirdiğini söylediğinde geri mesaj atmayı düşünmedim bile. Bunun yerine masamdan kalktım ve ayağına kalktım. "Bu toplantıyı yeniden planlayalım."

Odadaki hiç kimse bir bahane ya da neden beklemiyordu çünkü benim bir bahane sunmayacağımı biliyorlardı. "Elbette," diye cıvıladı Rita, yanımda durarak. "Lütfen herkes Bay Hardy bu acil meseleyle ilgilenirken burada kalsın, ben de yeni bir tarih belirlemek için sizinle birlikte çalışacağım."

Kimse veda bile edemedi odadan çıktım. Bu acil meselenin ne olduğunu onlara asla söylemeyecektim. Tesisin karşı tarafında bulunan ateşli kızıl saçlı sahte kız arkadaşımın kalbimin çarpmasına neden olduğunu itiraf etmek yapacağım bir şey değildi.

Daha oraya varmadan onun ve fırının kokusunu almıştım. Tatlı, vanilya, şeker ve baharat. Hemen, benim

Ağzım sulandı, sikim seğirdi ve kalbim olmaması gereken bir şekilde çarptı. Sonra köşeyi döndüğümde onu gördüm. Dükkânın dışında, kocaman saksılar içinde pembe ve mor şakayıklar duruyordu.

"Clara."

Döndü, hâlâ şakayıkların üzerine eğilmişti. Koyu kırmızı saçları bugün gevşek ve dalgalıydı ve dalgalarını düzeltmemişti. Omuzlarına düşüyor ve dolgun göğüslerinin üzerine iniyordu. Bu, profesyonel bir şey giymediğinin mükemmel bir göstergesiydi. Sundress, başka hiçbir şeye bakamayacağım kadar aşağıya iniyordu ve yine de gülümsemesi gözlerindeki ışıltıyla birlikte masum görünüyordu.

"Şakayıklar, Dominic. Çok güzeller, değil mi? Valentino burada işe yarayacak şeyi tam olarak bildiğini söyledi. Ve onları çok çabuk buldu. Bence beyaz saksılar hoş bir dokunuş olmuş ve çok güzel kokuyorlar, değil mi?" Ellerini birbirine vurdu ve sonra başka bir adamın ona verdiği çiçeklere sevgiyle baktı.

Cümle kafamda bile doğru durmuyordu. Sonra Valentino onun arkasından yürüdü ve kolunu omuzlarına doladı. Anında ellerim yumruk oldu. Adam sadece bir arkadaş gibi davranıyor olsa bile, bu etkileşim haddini aşıyordu. Bir şey tasarlarken kimseye yardım etmesini onaylamamıştım.

Yine de Valentino yakalı beyaz gömleğinin içinde dimdik duruyordu, ayak bileklerinin hemen üstüne kadar inen bordo pantolonu bu toplantıya hazırlanmak için çok fazla zaman harcadığını ve kendi lanet restoranında yeterince zaman geçirmediğini gösteriyordu. "Bay Hardy! Sizi gördüğüme çok sevindim. Umarım sakıncası yoktur. Clara

atmosferi aydınlatmak istedim ve çiçek kokuları benim için her zaman bunu yapar. Tasarımda küçük ama dahice bir numara, değil mi? Rita onayladı."

Elbette yapmıştır. Bunu sorduğunda muhtemelen onu beceriyordu. Çiçekler hakkında ne düşünüyordum? Clara'yı ikna edebildiğim anda çöpe gideceklerdi. "Valentino, bu yürüyüş yolunda çiçek istemiyoruz çünkü tesisin bir ucundan diğer ucuna, okyanusa bakan tavandan tabana pencerelerin olduğu temiz manzarayı engelliyor."

Valentino parmaklarını şıklatmadan önce bir ileri bir geri bakarken kafası karışmış gibi görünüyordu. "Onları fırına taşıyacağız."

"Fırın mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. "Clara'nın fırını meşgul olacak. Stratejik olarak mümkün olduğunca çok oturma yeri yerleştireceğiz. Clara'nın zaten üzerinde çalıştığına inandığım gibi, yer kaplamaması için çiçekleri tavana asacağız."

"Ah, ama orada çiçekleri canlı tutmanın bir yolu yok." Clara'nın çenesini kendisine bakması için yukarı kaldırdı ve elini tutup parmaklarının her birini kırmamak için kendimi zor tuttum. "Bu saksılar senin için mükemmel, Clara. Onları şimdilik saklayalım, olur mu?"

Clara'nın kaşlarını çatması, hangi yöne gideceğini ya da ne yapacağını bilmediğinin bir göstergesiydi.

"Bu senin değişimin mi, Clara?" Kendisi ya da fırını için doğru bir hareket olmadığını bildiğimden, burada ayağa kalkmasını bekleyerek sordum.

Sonunda bu durumdan kurtulmak istercesine bir adım geri çekildi. Güzel, başka bir adamın ona yardım ettiğini anlamıştı.

önümde durmak kötü bir fikirdi.

Valentino'ya kaşlarını çatarak, "Belki de çiçekleri beklemeliyiz," dedi usulca. "Özür dilerim."

"Hayır. Üzgün değilsin. Valentino, inşa ettiklerimizi koruduğumuz için asla üzgün olmayız," diye düzelttim onu. "Şimdi, Clara ve benim konuşmamız gereken özel bir konu var. Yakında döneceğiz."

"Harika. Burada olacağım." Biraz kafası karışmış görünüyordu ama açıklamak için beklemedim.

Onu lobiden geçirip koridordan asansöre doğru çektim. Paloma'nın uzaktan bize el salladığını görünce, o daha fazla yaklaşmadan asansör düğmesine bastım ve fobumu kaydırdım. Asansörü başka biriyle paylaşmıyordum.

Kapılar kapandı ve bakışlarımı ona çevirdim. "Bu embesilin hiç zevki yok."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Dominic."

"Gerçekten neden burada?" İçini çekti ve gözlerime bakmadı. Güzel. Elim hemen boynuna gitti, böylece başparmağım çenesine dokunurken bakışlarını kendime çekebildim. "Bu sefer yalan söylemeye çalıştığında gözlerinin benimkilere kilitlenmesini istiyorum, küçük savaşçı. Cevap vermeden önce erkek arkadaşına yalan söylemenin sonuçlarının ne olacağını anladığından emin ol."

Dudağını ısırdı ve sonra ağzına aldı. Onun yanında sikimin daimi durumu kaya gibi sertti ama bu hareketi izlerken zonkluyordum, ağzının etrafımda olmasını istiyordum. "Asistanından bıktım, o yüzden ben de bir tane aldım."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Gerçekten mi?"

"Yalancı," diye fısıldadım ve sonra onu sert, kaba ve dişlerimle öptüm. Ondan kaçtığım son birkaç gecedir onu nasıl öpmek istediysen öyle öptüm. "Bana yalan söylüyorsun ve ben de yalanlarını ağızından öpeceğim, Clara."

"Beni öpmenin tek nedeni bu mu?" Kaşlarını çattı ve dudaklarına dokundu.

Tekrar tadına bakabilmek için elini ellerinden çektim, bu sefer daha yumuşak, daha yavaş, böylece tadını yeniden öğrenebilecektim. "Bu ve bu ağızı öpemeyecek kadar çok özledim. Tadın keklerin kadar tatlı, kek."

"Tam anlamıyla seninle yaşıyordum-"

"Kaçıyordun."

"Bunu sen de yapıyordun," diye işaret etti ve ben de bunu inkar edemedim.

Asansör kapıları açıldığında bizi bir idari müdürün oturabileceği kavisli bir masa karşıladı. Lobi, lüks deri koltukların ve masaların yerleştirildiği bir bekleme alanından ibaretti. "Burası daha fazla ofis alanı mı?" diye sorarken Clara'yı çekiştirdim.

"Esasen evet. Hissedar toplantılarımız veya yöneticilerle toplantılarımız olduğunda, muhtemelen gelecekte çoğu zaman burada buluşacağız. Hepinize sahilde ve lobide yapılan karşılama sadece bir karşılamaydı."

"Eğlenceliydi." Yürümeye devam ederken etrafına baktı. "Bu hiç eğlenceli değil."

"Tanrım, kadın. Tatil köyüm hakkındaki fikirlerini paylaşmaktan hoşlanıyor musun?"

Alay etti. "Fırınım hakkındaki düşüncelerini paylaşıyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, eskiden bunu hiç paylaşmadığımı biliyorsunuz. Sen de öyle olmalısın.

Seninle mutlu oluyorum."

"Valentino'yu bugün gerçekten neden burada istediğimizi paylaşabilir misiniz?" Gerçeği öğrenmek istedim. Clara insanların duymak istemeyeceğini düşündüğü şeyleri saklardı. Onunla sahte bir şekilde çıkıyor olabilirdim, ama yine de onun gerçek, ham halini, başka kimsenin sahip olmadığı halini istiyordum.

"Belki de birbirimizden kaçmaya devam etmeliyiz." Ellerini önümde birleştirdi, ben de bir tanesini kendi ellerimin arasına aldım ve durması için yalvardım. "Burnunu soktuğun zaman beni strese sokuyorsun, Dominic."

"Burnumu sokuyorum çünkü bilgi vermen gerekirken kendi isteğinle vermiyorsun."

"Etrafınızdaki herkese olumsuz olsa bile her düşüncenizi sunmanızın aksine mi?"

"*Her düşüncemi* dile getirmiyorum Clara," diye mırıldandım. Kendime çok şey saklıyordum, muhtemelen çok fazla.

Koridorda durdu ve "Bana bir örnek ver" demeden önce bir dakika boyunca bana baktı.

"Şey, kardeşlerim bizim aslında birlikte olduğumuzu düşünüyorlar ve-"

"Kardeşlerine her şeyi onların düşündüğü gibi anlatmıyorsun, değil mi?"

"Ben en büyüğüm. Her zaman sırlarım olacak."

Zümrüt gözleri kısıldı. "Sırlarından birini alabilir miyim?"

"Seninkilerden birini alabilirsem," dedim usulca, koridorun duvarına yaslanarak, pes etmesini umarak.

İçini çekti ve itiraf etmeden önce küçük parmaklarını saçlarında gezdirdi, "Buluşmamız için benimle buluşmadın ve sonra annem arayıp fırınımı

anlamsız bir karar olduğunu ve hiçbir zaman tasarım zevkine sahip olmadığımı düşündüm. İkiniz de yaptıklarınızla buna inanmaya başladım."

Hay sikeyim. Buluşmamızı unutmuştum çünkü acil bir telefon almıştım. Ona bir açıklama borçlu olduğumu biliyordum ama hikâyeyi yeniden anlatmak canımı acıtiyordu. "Sır verme sırası bende mi?"

Omuz silkti, iri gözleri dökülmemiş duyguların kabarmasıyla cam gibiydi. İçimi çektim. "Natya ve ben yıllar önce çoğu şeyi birlikte yaptık. Ona güvenmiştim. Çok fazla. Çok fazla parti yapıyordu, işe akşamdan kalma geliyordu, işini yapmıyordu. Ben başka bir yapı üzerinde çalışırken ekibimi bir haftalığına onun ellerine bırakmıştım ve o da eski bir çalışanım olan Susie'ye fazladan iş vermişti. Yıllardır ekibimdeydi, işi iyi biliyordu ve muhtemelen Natya'yı tehdit altında hissettiriyordu."

"Ve?" Clara usulca sordu.

"Ben bir hafta şehir dışındayken Susie'nin şantiyeye gitmesi değil, planlara bakması gerekiyordu ama Natya notlarıma dikkat etmemişti. Bir gece önce geç saatlere kadar dışarıdaydı ve Susie'nin sadece şantiyeye gitmesinde ısrar etti." Boğazımı temizledim ve hikâyeyi yeniden yaşamaktan nefret ederek bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Daha açık anlatmalıydım. Her neyse, Susie gevşek bir merdivene takılıp düştü, kalçasını ve kolunu kırdı. Yeniden yürümeyi öğrenmek zorunda kaldı. Bugün yine düştü ve ailesi aradı."

"Oh, Dominic." Yüzünde olması gerektiği gibi bir iğrenme yoktu. İşimde çuvallamıştım ve bunun için kendimi affetmeyecektim. Yine de gözlerinde sadece sempati vardı. "O iyi mi?"

Endişesini geçiştirdim. "İyi. İyiden de öte. Altmış yaşında hâlâ yarı maraton koşuyor. Sadece bilmemi istediler çünkü onu sigortalamıştım. O faturaları ben ödüyorum ve hep ödeyeceğim. Duyduğumda oraya uğrayıp iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Biriyle mi ilgileniyordun?" Dudağını çiğnedi ve sonra fısıldadı, "Başına gelenler için üzgünüm."

"Mesajda daha iyi açıklayamadığım için özür dilerim ama senin dışında kimseye bir şey açıklamak niyetinde değilim."

Kıkırdadı ve koridorun karşı duvarına yaslandı. "Keşke yapsan Dominic. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Beni öylece terk etmeyeceğini bilseydim muhtemelen annemle de daha iyi başa çıkabilirdim."

"Eminim o kadınla hak ettiğı şekilde ilgilenmişsinizdir."

İnledi. "Eve dönmemi ve biriyle çıkmamı istediğini söyledikten sonra telefonu yüzüne kapattım" - bana el salladı

- "sosyal ve finansal zenginlik, eğer sen değilsen. Ve eminim ki bunu yaparsa, yine sıkılacağım."

"Yine mi?"

"Çıktığım çoğı randevuyu o planlıyor. Noah hariç. Ve bütün erkekler-" Dudakları inceldi, sanki bir sonraki kelimeleri söylemek ona acı verecekmiş gibi.

"Devam et, küçük savaşçı."

"Korkunç. Çoğunun paralarını nasıl kazandıklarına dair bir tutkusu var ama bana her zaman saf bir ilgisizlikle bakıyorlar. Muhtemelen ..." Başını eğdi ve bana baktı. "Muhtemelen geçmişte yaptığın gibi."

Değerlendirmesi içimden bir kahkaha havlamasına neden oldu. "Benim gibi mi, kek? Sana ilgisizlikle baktığımı mı düşünüyorsun? Yoksa seni duvara yaslayıp becermek istediğimi mi?"

"Dominic," diye fısıldadı. "Tamam, şimdi durum farklı. Ve dürüst olmak gerekirse, ağzın kirli, ki birkaç dakika içinde iş arkadaşlarımızla bir toplantımız olduğunu düşünersek bu iyi bir şey değil."

"Ya patronunuz toplantıya birkaç dakika geç kalmak isterse?"

"Patronum sadece tatil köyünün yeniden açılmasıyla ilgilenmeli ve ben de sadece fırınımla ilgilenmeliyim. Oyalanmak yok. Aklımızı çukurdan çıkarmalıyız."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu? "Fırınınız bu tesisin bir parçası haline geldiği anda aklım başımdan gitti ve sizi her gün görmek zorunda kalacağımı biliyordum. Bırak seninle her gün çıkmayı."

"Sahte randevu," diye düzeltti ve gülümsedi. "Steril tesisinizin iyiliği için. Hatırladın mı?"

Bu kelimededen nefret ediyordum. Yine de, geniş geniş gülümserken yüzündeki çatık kaşlar gitmişti ve bundan hiç nefret etmediğimi düşündüm. "Clara, benimle oynamayı bırak. Sahte erkek arkadaşın, çalışanlarıma tesisin nesi olduğunu soracağım bir toplantıdan hemen önce egosuna vurulmasından hoşlanmıyor."

Ben onun üzerinde gezinirken o kocaman gözleriyle etrafına bakındı. "Yani gerçekten bunun için mi? Geri bildirim mi istiyorsun? Çünkü bende var."

"Öyle mi?" Homurdandım, bu noktada gerçekten umurumda değildi. Yaklaşmışım ve tatlı kokusunu alabiliyordum.

saçları, dudak parlatıcısındaki meyvemsi bir şey. Şimdi tek istediğim onu tekrar tatmaktı. "Söyle o zaman."

Gömleğimi kavrayıp beni kendine çekerken gözleri parlıyordu. "Tesis boyunca küçük renk vurguları ekleyebilirsin. Mesela tüm odaların şurasında burasında bir miktar mavi, altın rengi ya da bulundukları kata bağlı olarak herhangi bir renk olurdu. Ya da tesisin bölümlerine isim verip onları bu şekilde renklendirebilirsin? Belki çerçeveler? Ya da resimler. Sadece küçük bir ipucu." Sonra o koridorda benimle sevişmek yerine, duvardan fırladı ve yemek pişirirken duyduğu heyecanla zıpladı.

"Birkaç hafta içinde her şeyi değiştirmemi mi istiyorsunuz?"

"Bunu imkansızmış gibi gösterme." Alay etti. "Bunu sıfırdan inşa ettiniz, değil mi?"

Ondan burası hakkında bir iltifat almak, bağımlılık yapan bir uyuşturucunun etkisi gibi içime işledi. "Etkilendiğini mi söylüyorsun?"

"Ve kesinlikle beni egonu okşamaya zorlama Dominic. Bunu herkesten alıyorsun." Bunu sadece bana vermeyen insanlardan istediğimi bilmiyor muydu?

Onu. O lanet olası tek kişiydi.

"Bir düşünün. Farklı parçalar farklı renklerdir. Gökkuşağının tamamı gibi, Dominic. Denge istiyordun, değil mi? Beyaz ve siyah. Ama aynı zamanda gökkuşağı kapsayıcılığı, umudu ve nihayetinde barışı temsil eder." Bu işin peşini bırakmıyordu.

Ve ofisimin kapısını açmak için döndüğümde gülünç kışım onu dinliyordu.

Yanımdan sekerek geçti ve ofisime girerken benimle bağlantısını sürdürebilmek için vücudunu çevirdi. "Su parkı alanında mavi tonları olabilir, yemek alanında pembe ve kırmızı tonları olabilir." Kaşlarımı kaldırdım. "Tamam, pembe ve kırmızıya karşı önyargılıyım ama dürüst olmak gerekirse, çok fazla değişiklik olmaz."

"Bunu neden yapayım ki?" Ona sordum, zaten bu fikri düşünüyordum. Bu farklı bir şeydi. Hızlı hareket edersek işe yarayabilecek ve başarılabilir bir şeydi. Silah altındaydım ve tatil köyünde eksik olan şeyin bu olduğunu hissetmekten nefret ediyordum.

"Çünkü tatil köyünün tam da ihtiyacı olan şey bu!" Kollarını ofisimin etrafında salladı ve sonra güzel kışını masanın üzerine oturtmak için zıpladı. "Bu beyaz masanın üzerinde iyi görünüyor muyum, Dominic?" Gözleri pantolonumdaki şişkinliğe bakmak için aşağıya inerken sinsice gülümsüyordu.

"Her yerde iyi görünüyorsun, Clara."

Belki de hiç tereddüt etmeden olumlu cevap vermeme şaşırmıştı, çünkü ağzı açılıp kapandı ve daha önce hiçbir erkek ona iltifat etmemiş gibi "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Bunu daha fazla yapmalıydım, çok daha fazla. "Ama bu masa renkli olsaydı nasıl görüneceğimi bir düşün. Kimse beni görmezdi. Göze çarpmazdım, değil mi?"

Küçük dövüşçüm, sanırım, ona ve heyecanına takıntılı olduğumu, bir mil konuşmaya başladığında teninin nasıl pembeleştiğini, gözlerinin nasıl parladığını, benden onay beklerken şu anda olduğu gibi elbisesini nasıl karıştırdığını gerçekten fark etmedi. Yavaşça ona doğru yürüdüm, bacaklarını kavradım ve ellerimi kabaca bacaklarında gezdirerek eteğini kaldırdım.

elbisenin altında dantel bulmak için. "Clara Milton, ülkenin öbür ucundaki bir konserde kalabalığın ortasında olsan da seni bulacağımı bilmiyor musun bebeğim, çünkü sen her zaman göze çarpıyorsun."

Sonra onu öptüm. Sert. Sert. Asansörde yaptığımdan çok daha çiğ ve şiddetli. Bu sefer, hiç de şaka yapmadığımı anlamasını istiyordum. Vücudum ona doğru çekiliyordu, onun tarafından mıknatıslanıyordu ve her zaman onu arayacak, bulacak ve onu tüketmeye çalışacaktı. Onu kucağıma aldım ve ofisimin kapısına doğru götürdüm, kapıyı kapattım ve onu kapıya doğru ittim.

Aletimi girişine sürerken ona ilgisizlikten başka her şeyle baktım ve elleri gömleğimi kavrayarak beni bir saniyeliğine geri itti. "Dikkatimi dağıtıyorsun ama yılmayacağım Dominic Hardy. Bu iyi bir fikir."

"Diğer tasarımcınızla paylaşacak kadar iyi bir fikir mi?" Başımı eğip elbisesinin kenarına doğru öpücükler kondurmadan önce ona sordum. Kumaşı yana doğru ittim, böylece dişlerimi meme ucunun üzerinde gezdirebildim.

Nefes nefese kaldı ve bana doğru eğilirken elleri saçlarıma gitti. Sonra saçlarımı çekerek beni yüzüne yaklaştırdı, böylece sırayla dudaklarımı yalayıp yutabilecekti, kalçaları sikimin üzerinde hızla kırırdıyordu. "O sadece Valentino, Dominic."

"Hayır. O sadece kısa bir süre önce çıkmak istediğin adam."

Bunu inkâr etmedi. "O aynı zamanda tatil köyü için en iyisini isteyen bir adam." Sonra alt dudağımı emdi, ısırdı ve dişlerini dudağımın üzerinde gezdirdi. Acı vurdu

zevk olarak içimden geçti, amına doğru seğiren sikime kadar.

"Dikkatli ol, kek. Beni ısırırsan, ben de seni ısırırım."

Daha hızlı nefes alıyordu, elleri kemerimin tokasındaydı. "Yap o zaman."

Bana meydan okumaktan asla geri durmazdı. Diğerleri onu ezip geçmelerine izin verirdi ama yemin ederim benimle sınırlarını test etmek istiyordu, sanki güvendiği kişi bendim, sanki özel bir muamele görüyordum ve sikim bundan zevk alıyordu. Narin parmakları uzunluğumun etrafını sararken, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı okşarken boynunu ve sonra göğüslerini emdim. "Tanrım, bunu istiyorum," diye mırıldandı başparmağı ucumun üzerinde yuvarlanıp ön spermimi etrafa yayarken.

Tam o sırada benim telefonum çaldı ve Clara'nın telefonu öttü.

İkimiz de saate baktık. "Kahretsin. Toplantı on dakika içinde." Beni geri itti ve ben de telefonumu alırken bunu yapmasına izin verdim.

"Efendim, biz sizin bir satın alma işlemi yaptığınızı doğrulamak için arıyoruz.

Divine Floral Arrangements'da bugün 216,700.64 dolar. Ve La Cornue'de online olarak 286.801,10 dolar. Eğer bunu teyit edemezseniz ya da sahte ise işlemleri iptal edebiliriz."

"216 bin ve 286 bin dolara mı?" Gözlerimi onunkilere dikerken rakamları yavaşça söyledim. Geniş, canlı yeşil renkteydiler ve içlerinde bir kıvılcım vardı. İçlerinde bir mücadele. "Hayır, bu dolandırıcılık değil. Bu sadece müstakbel eşimin öfke nöbeti geçirmesi. Devam et ve faturaları gözden geçir," diye homurdandım ve telefonu kapattım.

Lanet olsun, beni uçuruma mı sürüklemeye çalışıyordu? Bende bir sorun olduğumu biliyordum çünkü kalbim öfkeyle daha hızlı atarken bile buna izin veriyordum. Hatta gülümsüyordum, bunu yapabilecek cesarete sahip olmasından zevk alıyordum.

Bir firını işletecek ya da işletmemde herhangi bir sorumluluk alacak donanıma sahip olmadığını düşünmem gerekirken, kredi kartını isterse ona vermenin eşiğindeydim.

Telefonumu pantolonumun içine geri soktum ve ona doğru iki adım attım. O da iki adım geri attı. "Clara."

"Evet?" Sesinin nasıl titrediğini duydum ve lanet olsun, patronu olarak onu azarlamakla uğraşmaya da hazır değildim çünkü sikim anında tepki verdi.

"Lütfen bana kredi kartımda çiçekçi ve La Cornue ile ilgili bir hata olduğunu söyleyin."

"Emin değilim Dom," diye mırıldandı.

"Bana öyle deme."

"Herkes size öyle ya da Bay Hardy der."

"Sen herkes değilsin. Sen benim müstakbel karımsın, unuttun mu? Çiçeklere yarım milyondan fazla para harcayacak olan kızsın. O yüzden müstakbel kocanla konuşurken her zaman kullandığın ismi kullan, yoksa seni bunun için de cezalandırırım." Sesim alçaktı, hırçındı ve bir uyarı içeriyordu.

"Bana söylediklerinizi yaptığım için beni cezalandırmanıza gerek yok. Çiçekçiler tavandan sarkacak en iyi lüks vitrinin ne olacağına inandıkları konusunda çok yardımcı oldular. Ben de aslında fırının köşelerinden sarkan pembe-beyaz üfleme camların hafif, çökmekte olan bir Paris havası vermesini istediğimi anlattım.

hissediyorum. Ve aslında La Cornue serisi için bir kontakla birlikte bunun için de bir kontakları vardı."

"Peki, yarım milyondan fazlası çiçekler, mutfak aletleri ya da üfleme cam için mi? Bunlar ne? Altınla kaplanmış mı?"

"Aslında renklerden ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum, bu yüzden çoğu ilk yıl haftada bir kez gerçek çiçeklerin arasından örülecek dantellerin içindeki gümüş ve elmaslar ve tabii ki pembe üfleme camlarım. Fırın nefis kokacak ve yukarıdan da ışıldayacak. Aletlere gelince, La Cornue fırını bir sanat eseridir."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bu fikir hoşuna gitmedi mi?" Şok olmuş gibi yaptı. "Özür dilerim, Dominic. Sadece otelin zarafetini sergilemeye, zevklerimizi birleştirmeye çalışıyordum ve sen orada değildin, o yüzden..."

"Mesele bu mu? Yardım etmek için gelmediğimi mi? Az önce acil bir işim olduğunu söyledim-"

"Tamam, kendimi savunmam gerekirse, ben oradayken bana böyle bir mesaj atmadın. Sadece halletmemi söyledin." O da karşılık verdi. "Ve üzgünüm ama ben beklerken bana bir sebep göstermemen kabalık, tamam mı?"

"Yani diyorsunuz ki, biri size kaba davrandı diye, bazılarını nasıl seçeceğinizi bilecek kadar yetkin değilsiniz-"

"Tabii ki yeterince yetkinim, seni pislik." İşte oradaydı. Geleceğini biliyordum. Pençelerini hızlıca ve tereddüt etmeden çıkardı, tam da bana yaklaşmasını istediğim gibi. "Hiçbir açıklama yapmadan bir saat beklemekten hoşlanmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla orada parmaklarımı döndürüyorum

Senin adına özür diliyor. Sanki sonradan düşünölmüş biriymişim ve fırınının hiçbir önemi yokmuş gibi. Senin için ya da buradaki çoğı insan için ya da annem için ya da-

"Ben senin annen ya da bir başkası değılim Clara. Senin fırının için bu tesisteki diğey yerlerden daha fazla zaman harcadım. Bunu biliyor muydun?" Kükredim. "Ve senin fikirlerini başkalarınınkinden daha çok dinliyorum. Fikirlerinize sonsuz sayğı duyuyorum. Bunu söylemeye gerek yok."

İtirafım karşısında nefesi kesildi ve sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi alt dudağını çiğnedi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Tabii ki ciddiylim." Ellerimi havaya kaldırdım ve geri dönmeden önce ondan uzaklaştım. "İki dakika içinde bir toplantımız var, aksi takdirde senin aklını başına getirirdim. Toplantıdan sonra seni ofisime bekliyorum, böylece sana aşırı miktarda para harcama konusunda bir ders verebilirim."

Gölömsedi. "Biliyor musun Dominic? Muhtemelen yapmamayı tercih ederdim. Bugün için yapmamız gerekenleri yaptık. O kadar para harcadıktan sonra biraz kestirmem gerekebilir."

Yanımdan geçip gitmeye başladığında ona gülmemek için dişlerimi sıktım. Bunun yerine, kışına sert bir şaplak attım ve sonra onu durdurmak için tuttum, böylece eğilip fısıldayabildim, "Bu toplantıdan sonra ofisime gelmezsen, seni cezalandıracağım, Clara."

Gözlerini devirdi. "Nasıl olduğunu bilemezsin."

"Öyle mi? Tatil köyünün senin tarafındaki açılışını ertelemeye ne dersin, böylece izinli olduğun süre boyunca seni unutulana kadar becerebilirim?"

Nefes nefese kaldı. Pazarlama ekibimizin sosyal medya kampanyaları yaptığını, viral paylaşımlar olduğunu ve insanların pembe fırınına görmek için heyecanlandığını biliyordum. Kabul etmeliydim ki bu dâhiyane bir pazarlama taktiği idi ama bunu sadece kendime itiraf edebilirdim. "Yapamazsın."

İşte orada. Sonunda korkmuş gibiydi.

"Toplantı bittiğinde burada ol. Anlamsız davranışlarınızı o zaman dikkate alacağız."

CLARA

Dominic Hardy'nin beni cezam konusunda uyarması bir toplantıdan sonra, o toplantıdaki hiçbir şeyin dikkatimi çekmeyeceği anlamına geliyordu.

Denedim. Gerçekten denedim.

Ona bahsettiğim şey hakkında konuşuyor, tesisin farklı bölümlerinin renklerini değiştiriyordu. Herkes notlar alıyordu ve ben de kimsenin söylediği tek bir kelimeye bile konsantre olamadığım için bir not defterine karalamalar yapıyordum.

O günün erken saatlerinde ondan mesaj almadığım için tamamen yanlış tepki vermiştim, özellikle de nedenini benimle paylaştıktan sonra. Mantıklı da gelmişti. Yaptığı her şeyde mükemmeliyetçiydi ve bunu yapması için başkasına güvenmiyordu çünkü yanmıştı. Değer verdiği kişileri nasıl koruduğunu gördüm ve bunu başaramadığında kendisini herkesten daha fazla sorumlu tuttuğunu fark ettim.

Ve şimdi merak ediyorum, acaba parasını harcarken onu çok mu zorladım? Çiçekçiye büyük olasılıkla birkaç şeyi değiştireceğimizi söyledim ama şimdi

Adrenalin, korku ve bundan sonra bana yapacaklarının heyecanı.

"Son iki haftada çok şey değişti, değil mi?" Rita'nın sesi tiz ve biraz da stresli çıkmıştı. Dominic'in değişiklikleri herkesin çok çalışmasını gerektirecekti ama odadaki uğultu hepsinin aynı fikirde olduğuna işaret ediyor gibiydi.

"Eğer sorunuz yoksa, hepinize küçük bir ikramım var. Dominic gle yemeğinde tatlı ikram etti."

Anonsun ardından, her zaman olduğu gibi beyaz ve siyah giyimli garsonlar gümüş tepsiler içinde yiyeceklerle içeri girdiler. Küçük gle yemeği sandvilerinin üzerinde hilal şeklinde çörekler ve yumurta ve jambon ya da vejetaryen seçeneği üzerine sürülmüş otlar vardı.

Gözlerim yemeğe kilitlendi, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Çoğu insan yemeğini yerken Paloma bana baktı ve Dominic'e bir teşekkür mırıldandı. Kimse yemeğin nereden geldiğini sorgulamadı ama ben caddenin aşağısındaki küçük bir restoran olduğunu hemen anladım. Sinirlendiğimi hissetmiş olmalı ki yanağını iğnemededen önce elimi tuttu ve ılık bir ısırık almadan önce özür diledi.

Tamamen saygısızlık edip bunu yemeyi reddedebilir miydim? Yemek getirmişti ve biz onu yedikten sonra sokağın aşağısındaki bir fırından küçük kekler getirildi.

Browni yapabilirdim. Bu, Valentino ve diğer restoran sahiplerine tatlılarımanın menülerinde bir seçenek olma potansiyeline sahip olduğunu göstermek için mükemmel bir fırsat olurdu.

Onun yerine, umurunda bile olmayan dışarıdan bir restorana sordu. O adamla birlikte yaşadım.

Onu koridorda becermek üzereydim.

Normalde bu kadar güzel kokan bir şeyi denemek için heyecanlanırdım, ama gerçekten sadece yüzünü içine sokmak istedim.

Ona baktığımda aptal telefonuna bakıyor, yapma fırsatı bulmam gereken brownie'den bir ısırık alıyordu.

İçimi çektim ve tekrar yemeğe baktım. Kokusu havada dans ediyordu ve karamel ve çikolata kokusunu takdir edebiliyordum. İlk ısırığımı aldım ve neredeyse bir iniltiyi tutmak zorunda kaldım. Telefonum masanın üzerinde titredi ve onu kaptım.

Dominic: Toplantımda dudaklarını böyle yalaman başını belaya sokacak, küçük dövüşçü.

Gözlerimi kısmıştım. Şu anda ne kadar kızgın olduğumu bilmiyor muydu? Tatlının tadını çıkarıyor olsam bile.

Ben: Neden? Ben kimseye zarar vermiyorum.

Dominic: Hayır ama ekibimdeki üç adamın seni yemek yerken izlemesi, vekaleten onlara zarar verecek. O yüzden kes ş u n u .

Ben: Yemeği sen sipariş ettin, ben değil. Ben sipariş etseydim, nereden sipariş edeceğimi biliyorum.

Dominic: Senden sipariş vermediğim için kızgın mısın?

Cevap vermek yerine büyük bir ısırık aldım ve daha etkili olması için inleyerek parmaklarımı yalayıp temizlediğimden emin oldum. Yanımdaki Valentino koltuğunda kıpırdandı ve sonra eğilip yemeğin gerçekten güzel olduğunu fısıldadı, değil mi?

Aslında birinin izlediğine inanmamıştım ama güldüm ve brownie'mi hemen yere bırakmadan önce rahatsız bir şekilde başımı salladım. Gerçekten de sadece Dominic'in sinirlerini bozmaya çalışıyordum.

Dominic: Gördün mü? Bu inleme sadece benim için olmalı. Ofisimi unut. Toplantı bitince burada kal.

Ben: İyi bir fikir değil. Başka birinin yemeğini bu kadar kaba bir şekilde sipariş etmişken seninle bir odada yalnız kalmayı kaldırabileceğimden emin değilim. Dizlerinin üzerine çöküp özür dilemeni isteyebilirim.

Bunun sadece bir şaka olması gerekiyordu. Telefonu konferans masasına düşmeden önce çenesinin nasıl büküldüğünü, boynundaki kasların nasıl gerildiğini gördüm. "Toplantı sona erdi. İlgilenmem gereken acil bir konu var."

Onu sorgulamak için duran tek kişi Rita'ydı. "Dom, aslında hızlıca göz atmamız gereken bazı çizimlerim var."

Yine de gözleri benim üzerimdeydi ve odadan çıkmamı bekliyordu. Ne dikkat çekmek istiyordum ne de insanların Dominic'le tesiste bir ya da iki kez ilişkiye girdiğimizi öğrenmesini istiyordum. Ayağa kalktım ama Dominic bileğimi tuttu ve Rita'ya ters ters baktı. "Şimdi olmaz. E-postama gönder."

"Peki o zaman Clara, gidelim." Kadın onun elini üzerimde gördüğünde bile cesurdu.

"Hayır, sen." Gözlerinde ateşle bana baktı. "Sen otur. Burada, bu konferans odasında benimle kalıyorsun. Rita, kovuldun."

Odadan çıktığını biliyordum çünkü kapının gereğinden çok daha sert bir şekilde çarpıldığını duydum. "Burada kalmamı talep ederek daha açık sözlü olabilir miydin?"

"Eğer istersen. Önünde diz çöktüğümde camların şeffaf kalmasını sağlayabilirim. Yine de özür dilerken nazik olmayacağım. Dantelin üzerinizden sökülmesini bekleyin."

"Saçmalama Dominic," dedim ama sesim nefes nefese çıkmıştı ve gözlerim koridora bakan pencerelere kayarken kızardığımı biliyordum. İş arkadaşlarımız hâlâ dışarıda konuşuyor ve birbirlerine karışıyorlardı.

"Seni nasıl boşaltabileceğimi göreceklerinden mi endişeleniyorsun bebeğim?"

Yanlış olduğunu bilsem de bedenim onun sözlerine tepki verdi. İşyerindeydik, güpegündüz, gerçek gözler üzerimizdeydi. Pencereleri biraz karartan bir düğmeye bastı ama ben yine de onların yüzlerini, vücutlarını gördüm.

"Masaya otur ve bacaklarını aç, Clara," diye emretti.

"Dürüst olmak gerekirse, mesajım bir şakaydı." Şaka değildi. Dudaklarımı yaladım ve o da kaleminin arkasını kolumda gezdirdi, bu dokunuş bile tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Yemeğin hakkında şaka yapamazsın, aşkım. Sana zaman kazandırmaya çalışıyordum, seni incitmeye değil." İri eklemlerinin arkasını yanağıma sürttü.

"Duygularım incinmedi," diye fısıldadım ama incinmişti. Bu sektörde tanınmaya ihtiyacım vardı, kendimi sektörün bir parçası

Takım. "Kendimi kanıtlamak istiyorum ve bu fırsatı kaçırdım."

"Kime?"

"Ekip. Şefler. Üvey babam ve senin sayende bulunduğum yerde olduğumu düşünüyorlar."

"Yani biri sana bir şans mı verdi? İnsanlar ya fırsatları en iyi şekilde değerlendirir ya da heba eder ve sen de buraya geldiğin günden beri kendini kanıtlıyorsun."

Şu anda onun mantıklı düşünce tarzını kabul etmiyordum. "Her neyse. Dediğim gibi, mesaj bir şakaydı."

"Mesajın yemdi ve ben onu alıyorum." Kalçalarımından tuttu ve beni konferans masasının üzerine kaldırdı.

Gözlerim açıldı ve başım dışarıdaki herkesin konuştuğu yere gitti. Birinin güldüğünü duydum ve Valentino'nun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Herkes hâlâ dışarıda. Görebiliyorlar-"

"Onları görebilirsin, tatlım. Onlar seni göremez... sen istemediğin sürece." Elinin dantelin içine daldığı yerde nefesim kesilirken sordu. Mırıldandı. "Ah, anlıyorum. Kızım gösteri yapmayı seviyor o zaman. Biraz risk almak ister misin, Clara?"

Başımı hızlıca hayır anlamında salladım ama vücudumun farklı bir cevap verdiğini biliyordum. Teşhircilikten hiç hoşlanmamıştım ama Dominic'le birlikte kendimi yasak ve tehlikeli hissediyordum. Sanki benim gibi onun da kontrolden çıkmasına neden olabilirmişim gibi geliyordu. Bunu istiyordum ama yapamayacağımızı da biliyordum.

Ona cevap vermeden önce eğildi ve fısıldadı, "Bugün onlara benim olan amcığımı göstermeyeceğim bebeğim. Bugün bencilim." Elleri amıma masaj yapıyordu.

Uylukları elbisemin altından seksime çok yakındı, ne istediğimi tam olarak biliyormuş gibi güçlü ve sertti.

Danteli amımdan söktüğünde nefesim kesildi. Valentino'nun yüzü kapıya dönüktü. O ve Rita hâlâ dışarıda bir şeyler tartışıyorlardı. Daha sessiz olmam gerektiğini bilerek dudağımı ısırdım.

"Artık bunları işe giderken giymeye zahmet etme. Onları mahvedecekken buna gerek yok. Şimdi, özrünü nasıl istersin?"

"Nasıl?" Zihnim farklı yönlerle dağılmıştı, bedenim o kadar alarmdaydı ki sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

Bu kadar yakınımıdayken, kokusu her yanımdayken, bacaklarımın arasına girip mırıldanırken boyu amıma baskı yaparken ona karşı koyma savaşını kaybediyordum: "Öfkeni dindirmemi mi istersin yoksa dizlerimin üzerine çöküp yemeğini ne kadar sevdiğimi göstermemi mi? İkisini de yaparım."

"Bu... Bunun tatil planını ilerletmeye yardımcı olduğunu sanmıyorum, Dominic. Bunu burada yapmamalıyız." Kalbim çok hızlı atıyordu. Dominic Hardy uzak durmam gereken bir adam olmalıydı. Oysa o beni tüm potansiyelimi görmeye zorluyor, içimdeki özgüveni körüklüyor ve her duygumu dışa vurmamı sağlıyordu. Hiç kimse onun kadar başarı için savaşmadı, hiç kimse onun gibi bir odaya hükmetmedi, hiç kimse onun gibi saygı kazanmadı ve hiç kimse bana onun gibi dokunmadı.

Keskin ve yoğun bakışları tenimde tehlikeli ve sıcak bir his uyandırdı. "Emin misiniz? Bugün fırınıınızla ilgili tavsiye almak için benim yerime Valentino'ya gittiğinizi hatırlıyor gibiyim.

Belki de senin ve fırının için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi kanıtlamam gerekiyordur, rastgele bir aptalın değil."

"O rastgele biri değil. Onu ve markasını milyonlar arasından seçtiniz."

"Ayrıca kızıma bir daha yaklaşırsa onu kovmayı tercih edeceğim."

"Saçmalama." Onu öfkeyle ittim ve sonra konferans masasında geriye doğru kıpırdanarak ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama elleri kalçalarımın kenetlendi ve beni geri çekti, böylece doğrudan onun sert boyuna dayandım. "Yani bir adam bana yardım ederken, Rita da dahil olmak üzere sayısız kadın sana mutlulukla yardım ediyor. Belki sen ve Rita-"

Eli sıkılaştı. "Sence benim aletim başkası için böyle sertleşir mi, küçük dövüşçü?" diye homurdandı, tamamen ciddiydi. "Paramı harcayarak, tatil planlarımı değiştirerek, varlığımın hiçbir yerine ait olmayan parlak renklerle dans eden ve sallanan bu elbiselerle etrafta dolaşarak beni deli ediyorsun."

"Renkleri seviyorsun. Bu yüzden benim fikrimi uyguluyorsun," diye karşılık verdim, başı boynumu emmek için aşağı inerken.

"Onlardan nefret ediyorum ama senden hoşlanıyorum." Sikini klitorisime doğru itti ve hem Rita hem de Valentino bu kez kapıya bakarken bile kendimi kontrol edemeyerek onun adını haykırdım. Dominic durmadı. Vücudumun gerildiğini hissedince kıkırdadı ve sonra boynumu ısırıp öptü.

Ona fısıltıyla bağırdım, "İz bırakma, Dominic. Onları kapatacak bir kazağım yok."

Vücudunu terk eden ses derin ve çakıllıydı, neredeyse hayal kırıklığı dolu bir hırıltıya yakındı. "Daha önce soruma cevap vermedin, küçük savaşı. Seni beceriyor muyum yoksa tadına mı bakıyorum?"

Pantolonunun girintisini hissettiğimde sikişimin içime kaymasını her şeyden çok istiyordum ama dili ve ağzı hassas benimde ustalıklarla gezinirken kalçalarım ona doğru inip kalkarken bile hâlâ tereddüt ediyordum. "Sanırım ikisini de hak ediyorum," diye ağzımdan kaçırdım, iki meslektaşımızın kapıda onaylamayarak kaşlarını çatmasını izlerken ağzım açıkça utanmıyordu. Hemen ardından, "Üzgünüm. Hayır, bunu yapmamalıyız.

."

Cümlemini bitirmedim. Eli eteğimi sıyırarak sırlı sıklam olmuş anımı hissetti.

Dominic Hardy'nin herkesin tanıdığı o adama dönüşmesini izlemek için ellerimin üzerine çöktüm.

Belirlendi. Etkili.

Harika.

Ve aklına koyduğu her şeyde ustaydı. Buna önümde diz çöküp eteğimi kaldırması da dahildi. Amımın ırzına geçerken bir parmağını kalçamda gezdirdi. Acele etmiyordu. "Bacaklarını daha geniş aç bebeğim. Benim olana her zaman tam erişim isterim."

"Aslında senin değil." Ama yine de onları yaydım.

Elini çenesinde ileri geri gezdirdi. "Sahte bir randevu olabilir bebeğim, ama bu am gerçekten benim."

Bununla birlikte, acımasız bir adam gibi tekrar üzerime inmekte tereddüt etmedi. Klitorisimi parmaklarının arasında yuvarlarken ve dilini içimin derinliklerine sokarken acımasızca beni yuttu. Burada acele etmek istemiyordu. Beni saniyeler içinde çözebileceğini kanıtlamak istiyordu. Bakışlarını benden ayırmazken gözleri kararlıydı, bir eli kalçamı öyle sert kavıyordu ki ileride morluklar oluşacağını biliyordum. Parmaklarım saçlarına gömülmüştü, uçurumun kenarına gelmeden önce bunu çok istiyordum.

Nefesim gittikçe hızlanıyordu. Valentino ve Rita'nın beni göremediklerini, konumum hakkında hiçbir fikirleri olmadığını biliyordum ama nefesimin yeterince sessiz olmasına imkân yoktu. Çenesinin düşmesi ve sonra dudaklarını yalayıp ceketini düzeltmeden önce hışımla kalkıp gitmesi ne yaptığımızı bildiklerinin açık bir göstergesiydi. Valentino'nun çenesi gerilerek bir saniye daha kalması beni rahatsız edemezdi. Tek yapabildiğim çığlık atmamak için elimden geleni yapmaktı.

Ben bunu yapmadan hemen önce Dominic'in eli boğazımdaydı ve boğazımı öyle sıkıyordu ki sesimi çıkaramıyordum. Dilinin üzerinde sessizce orgazm oldum ve sonra ağzımı öpmek için yaklaşırken bıraktı, benim seksim ve onun tükürüğü benimkiyle karıştı. Bu tat her şeyi tüketiyordu, sanki tüm duygularımızı arzularımız ve hayal kırıklıklarımızla karıştırmış ve bir şekilde onlarda ham bir zevk bulmuştuk.

Kulağıma gitti ve dedi ki, "Ağzımdan çıkan sesi benden başka kimse duyamaz, küçük savaşçı. Aksini kabul etmediğimiz sürece."

Gözlerim Valentino'nun durduğu yere kaydı ama o artık yoktu. Sanırım merak edebilirlerdi, ama hayır

Patronumuzun konferans salonunda beni yemesine izin verip vermediğimden artık emin olunabilirdi.

"Tanrım, Dominic, bunu burada bir daha asla yapamayız." Zihnim berraklaşmaya başladığında başımı salladım ama o başparmağını şişmiş klitorisime bastırma cüretini gösterdi.

"Öyle mi?"

Gözlerimi onun aç yeşil gözlerine kilitleyerek inledim. "Dominic, yeter. Özrün kabul edilebilirden de öteydi. Ve denesem bile bir daha gelemездim-"

"Denemiyorsun. Ben deniyorum. Ve denemiyorum. Sadece yapıyorum. Şimdi, arkana yaslan, bebeğim. Patronun sana bir tane daha versin. Bu sefer istediğin kadar bağır."

DOMINIC

S he ıgılık attı benim isim üzerinde ve
zerinde nce

Nerede olduğumuzun umurunda olmadığını, sadece onu
becermemi istediğini mırıldanıyordu.

Neredeyse yapıyordum.

O kadar yaklaşmıştım.

Yine de bütün gece onu istemiştim ve bu da eve gitmemiz
gerektiği anlamına geliyordu.

Ayrıca, Valentino'nun o toplantıda ona nasıl baktığını,
lanet olası kapıların dışında onu nasıl dinlemek için
beklediğini görmüştüm. Onu kendisine yardım etmesi için
tuttuğunu bilmek beni yeniden kıpkırmızı yapmıştı.

Ayrıca yarım milyondan fazla paramı da harcamıştı.
Benim için bir değeri olduğundan değil. Ama mesele şu
ki, cezasını evde daha iyi verebilirdim. Bunun gerçek bir
ilişki olduğunu ve beni ezip geçmesine asla izin
vermeyeceğimi anlaması gerekiyordu.

Hay sikeyim. Bu bir yalandı.

Aslında ne isterse yapmasına izin verecektim. Yine de
kıını kızartmak bana hastalıklı bir zevk verecekti.

Eve dönüş yolumuz sessizdi. İkimizin de yapmamam gerektiğini bildiği gibi, onu tatil köyünde yememi mi düşünüyordu, yoksa eve gittiğimizde ne olacağını mı düşünüyordu bilmiyorum.

Girişten geçerken ayakkabılarını sessizce çıkardı ve kedileri çalışma odamda kaybolmadan önce bacaklarımızın arasından geçip gitti. Henüz bana dönüp bakmamıştı ve iyi geceler bile demeden odasına doğru yürümeye başlamasına şaşırdım.

İşimizin bittiğini mi sanıyordu? "Clara, bugün hala satın almalarınızı ve bir asistan tutmanızı konuşmamız gerektiğinin farkında mısınız?"

"I ..." Gözlerini kıstı ve o geceki endişesinin ve utancının ardındaki kızgın ateş alevlendi. "Bunu zaten konuşmuştuk."

Başımı yavaşça salladım. "Hayır. Git üstünü değiştir ama bir dakika içinde tartışmayı bitirmek için buraya dön." Onu ileriye doğru salladım ve topuklarının üzerinde dönüp odasına gitmeden önce çenesinin kurulduğunu gördüm. Bir saniye geçmeden kapı çarpıldı ve bir süre ortalıkta görünmedi.

Acele etmedi, beni bekletti. Yirmi dakikadan fazla.

Sonra beni mutfakta, üzerinde koyu kırmızı bir uyku tişörtü olduğu halde ağır adımlarla karşıladı. Resmen bir boğanın önünde o rengi sallıyordu. Kavga istiyordu ve ben de ona bir tane vermek üzereydim.

"Yirmi dakika geciktin," dedim öfkemi bastırmaya çalışarak. Çoğu insan beni bekletmezdi.

Omuz silkti. "Eğer bu öğleden sonraki toplantımızdan bahsediyorsak, o zaman kısasa kısas."

Mırıldandım. "Bu, bugün harcadığın yarım milyonu bana geri ödeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Tatil köyünüzün iyiliği için." Yanıldığını asla söylemeyecekmiş gibi çenesini kaldırdı. Çoğu kişi gibi benden çekinmemesi hoşuma gidiyordu.

"Peki ya fırınınızın iyiliği için? Valentino'nun restoranına kıyasla fırınının bunu hak ettiğini düşünüyorsun."

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine zarif küçük parmaklarını birleştirdi ve beni boğmayı hayal ettiğini düşündüğüm kadar sıkı sıktı. Belki de bu konuşma bitene kadar bunu deneyecekti.

"Fırınım lobiye yakın. Bir açıklama yapması gerekiyor. Ayrıca, tatlılarım mükemmele yakın, bu da fırınımın içinin de öyle olması gerektiği anlamına geliyor."

"Bu gece kendinden emin, ha?" Oturdum ve ona el salladım. "Benim için en iyisini pişir o zaman."

"I ..." Ağzı kapandı. "Ne var biliyor musun? Tamam."

Tereddüt bile etmedi. Dolaptan malzemeleri çıkardı, konveksiyonlu fırını açtı ve birkaç dakika içinde hamuru karıştırmaya başladı. Huşu ve sessizlik içinde onu izledim. Onu burada makyajsız, herkes için takındığı çocuk maskesi olmadan görmeyi seviyordum. Burada o, kimsenin taklit edemeyeceği bir şaheserdi.

O gece bana bok yedirebilirdi ve her bir lokmasından zevk alırdım çünkü sevgiyle pişirdi ve havadaki gerilim o kekleri doldurdu.

Tadı bana seks gibi gelirdi, bunu biliyordum. Ağzı sulandıran, çökmüş seks. En az onun kadar ilahi olacaklardı.

Zamanlayıcıyı kurup onları fırına sürdüğünde, sonunda benimle göz göze geldi. "Biliyor musun, eğer bu çiçek düzenlemesi hakkında kavga edeceksek, senin için en iyi olana uyacak şekilde değiştirebileceğini bilmelisin."

Mırıldandım. Geri adım atmasını istemiyordum. Gözlerindeki ateşin sönmesini hiç istemiyordum. Tam potansiyelini görmesini sağlamak için onu zorlamak istiyordum. İsteddiği her şeyi hak ediyordu, yeter ki bunun için ayağa kalkacak kadar gururlu olsun. "İnşa ettiğim köprüyü hatırlıyor musun? İlk başta kabul etmediklerini biliyor musun?"

"Tamam." Kelimeyi uzatarak söyledi.

"Ben senin patronun olabilirim ama sanatçı olan sensin. Müşteri bir sanatçıya ne istediğini söylemez. Patron da öyle. Sanatçı olan sensin. Uzman sensin."

Dudaklarını büzdü ve gözlerim dudaklarına kaydı. O anda mutfakta ikimize de bir şeyler hücum etti. O beni geri itiyor, neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair fikirlerime karşı çıkıyordu. "Yani çiçeklerin benim seçimim olduğunu mu söylüyorsun?" Alay etti. "Belli ki bu konuda kızgınsın ve dürüst olmak gerekirse ben aynı fikirde değilim. Peki ya yeni bir şey için çok fazla talep olduğunda, satış yaptığınız kişinin isteğine boyun eğmek zorunda kaldığınızda?"

Cık cık ettim. "Eğilip eğilmemek hâlâ sizin seçiminiz. Her iki durumda da seçimlerimiz ve sanatımız bize ait. Kararları biz veririz. Onlar değil. Sanatınız söz konusu olduğunda itilip kakılmayın. Ona sahip çıkın."

Başını bana doğru salladı. "Ve ne? Kurulduğunda hoşuna gideceğine mi inanacaksın?"

"Evet."

"Çiçek aranjmanının fırınım için mükemmel olduğunu kabul etsem bile, *birileri*" -beni işaret etti- "kızacak gibi görünüyor." Bunu söylerken, ben ona doğru yürümek için ayağa kalktığımda bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Bunu yapmadan önce takım elbise ceketimi çıkardım ve kollarımı sıvamadan önce beyaz gömleğimin üst düğmelerini açtım.

Sessizliğin havayı doldurmasına izin verdikten sonra ona doğru yürüdüm, onu ada tezgâhına hapsettim ve "Haklı olduğundan emin olduğunda bir müşterinin ya da patronun seni her zaman dinleyeceğinin farkında mısın Clara? Onları doğru yöne yönlendirdiğin için seni gerçekten ödüllendireceklerini?"

Artık birbirimize o kadar yakındık ki, sadece fısıldamak zorunda kaldı: "Söylediklerinin doğru olduğunu düşünüyor olamazsın. 'Müşteri her zaman haklıdır' sözünü duymadın mı?"

"Elbette, küçük savaşçı. Fikirlerinin mükemmel olduğunu kanıtlamak için çalışmak istemeyenler için. Teorimi test etmek ister misin?"

"Yanlış olduğunu kanıtlamak istiyorum, eğer sorduğun buysa." Nefesini verirken nefesi titredi, bana şaşkın ama aynı zamanda bilgili gözlerle baktı.

Onu cezalandıracağımı ya da becereceğimi biliyordu. Muhtemelen hangisi olduğundan emin değildi. Ben de emin değildim. Ama gecenin hangi yöne gideceğini görmek istedim. Geçirdiğimiz günden sonra onunla bunu hak etmiştim.

"Güzel. Anlamsız öfke nöbeti hakkında benimle konuşmaya gelmek için zaman ayırırken sahte kız arkadaşımı özledim.

Bugün. Ve altında ne olduğunu hissetmek istememe neden olan bir uyku tişörtü giyiyor. Müşterim olmak ister misin?"

Benim küçük dövüşçüm hiç karşı koymadı. Vücutlarımız artık birbirine çekilmişti, direnmenin faydası yoktu. Onu becermek istiyordum ve bana izin vereceğini biliyordum. Yine de pek ilgilenmiyormuş gibi omuz silkti ve bip sesi çıkaran fırına döndü. Sadece birkaç kek yapmıştı ve konveksiyonlu fırın onları çabucak pişiriyordu.

Onları çıkardı ve dondurucuya koydu, ardından krem şantiyi ve daha önce yaptığı haşhaş yapraklarını buzdolabından aldı. Birkaç dakika sonra onları çıkardı ve ben de sunumunu özenle hazırlamasına izin verdim.

"Önce sen müşteri ol." Keki bana uzattı. "Tarifi güncelledim. Değmezse bana söyle."

Bir ısırık aldığımda birbirimize baktık ve sanki vücudum onu tadarak canlandı. Aletim sertleşti, kanım coştı, tat alma tomurcuklarım adeta ona övgüler yağdırdı. Beni elde ettiğini biliyordu. "Fırına uyacaklar," diye onayladım.

"Ve?" Devam etmem için beni zorladı.

"Ve tadı senin amın kadar güzel." İltifatın uçmasına izin verdim. "Mutlu musun?"

Aynı anda hem sıırttı hem de kızardı. "Bunu senden alacağım."

"Şimdi sıra bende."

Hiç ilgilenmiyormuş gibi gözlerini devirdi ama sorun değildi. Nasıl olsa onu yalvartacaktım. Müşterinin her zaman haklı olduğunu kanıtlamak istiyordu. Burada durum öyle değildi.

Onu ada tezgâhının üzerine kaldırdım ve sonra elimi vücudunda gezdirerek boynuna kadar çıkardım ve yavaşça tezgâhın üzerine geri ittim. Kendi isteğiyle gitti ve uyku tişörtünü santim santim kaldırmama izin verdi. Hemen iç çamaşırını çıkarmış olduğunu fark ettim ve elimi seksinin üzerinde gezdirdim. "Bak, amınla oynarken sana bir şey söylediğimde nasıl da dinliyorsun. Görünüşe göre bunu daha sık yapmalıyım. Belki benimle bu kadar çok kavga etmezsın."

"Lütfen sessiz ol," diye mırıldandı ama kalçaları parmaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyor, uyarılmışlığı beni kaplıyordu. "Sadece- Seni istiyorum, Dominic."

İsteddiğini biliyordum. Ofiste bana yalvarmıştı ve amcığı bunu kolay kolay unutmuyordu. Benim aletim de unutmamıştı ama yine de önce pürüzsüz karnını, sonra kaburgalarını öperken acele etmedim, sonra da çabalarımı meme uçlarına yoğunlaştırdım ve onları tam onun sevdiği şekilde ısırdım.

Elleri saçlarımdaydı ve beni acele ettirmeye çalışıyordu ama ben acele etmiyordum. Bir şeyi kanıtlıyordum. Belki ona, belki de kendime. Sikim pantolonuma sürtünüyordu ama kemeri çözmedim. Onun yerine amının parmaklarımı ıslatmasına izin verdim.

"Dominic, şaka yapmıyorum. Lütfen, seni istiyorum." "Şimdi tam olarak ne istiyorsun?"

"Beni becermeni istiyorum." Hızlı söyledi ama ben başımı yavaşça salladım.

"Yanlış. Görüyorsun, burada sanatçı ve uzman olan benim bebeğim." Önünde diz çöktüm. "Önce bana ne yaptığını hissetmek istiyorsun, sonra da o güzel amcığını yememi istiyorsun. İstedğin şey bu. Ve ben sana göstereceğim. Bacaklarını aç."

Hiç tereddüt etmedi ve evimin daha önce de kusurlu olduğunu fark ettim. Evin ihtiyacı olan şey onun benim adamda olmasıydı. O eksik parçaydı. Onu granit tezgâhıma yaymıştım, isteyebileceğim her türlü yiyecek onun etrafına saçılmıştı ve ben bunu kendi avantajıma kullanacaktım.

Krem şantiyi aldım ve amına sürdüm. En sevdiğim lanet tatlıyı kaplayan soğuk şeker hissiyle nefesi kesildi. Clara'nın amının tadı bu gece çok güzel olacaktı. Keklerden birinden bir taç yaprağı aldım ve aşağıya doğru yalamadan önce karnının üzerinde sürükledim ve ağzımda erimesine izin verdim. Teninin üzerinde inlediğimde titredi.

Sonra, klitorisindeki krem şantiyi emmek için zaman ayırdım, tatlının tatlılığıyla beni nasıl istediğinin tadını çıkardım.

"Şimdiye kadar yediğim en tatlı tatlı, Clara. Bu amcıkta başka hiçbir şeyini yemek istemiyorum."

Onu yalayıp temizledikten sonra uzun süre tadına baktım. İnlerken ve adımı birden fazla kez haykırırken vücudunun sıkılaştığını hissettim. Ve işimizin bittiğini düşündüğünde bile, vücudu rahatlamaya çalıştığında, ondan daha fazlasını aldım. "Bitmedi, bebeğim. Bitmekten çok uzak. Yüzüme sür, güzel kız." Artık yapabileceğinden emin olmadığını mırıldanıyordu. Kıçına bir şaplak attım. "Oh, yapacaksın. Tam burada, hemen şimdi." Onu tezgahın kenarına doğru çektim. "Nasıl istiyorsan öyle sert ve kaba sür."

Ona göz kırptım, gözleri kısıldı ama amını ağzıma doğru indirirken çenesi dikleşti. Onu daha da çektim

klitorisini emerken daha da yaklaştı. Ona tam olarak ne istediğini söylüyordum ve Tanrım, vücudu benimle aynı fikirdeydi.

Bir sonraki orgazmda etrafımda kasıldı, istediğini bile bilmediği bir şey için defalarca yalvarırken sırtı kamburlaştı. Beni çekmeye çalıştığında, kıcının yan tarafına tekrar vurdum. "Sana öğretmedim mi? Ne istediğini senden daha iyi biliyorum."

Yine de o noktada, yan tarafındaki kızarıklık dikkatimi çekmişti. Onu ters çevirdim ve mırıldandım, "Bir noktayı kanıtlamak ve görmeni sağlamak için bu kıcı kaç kez kızartmalıyım bebeğim?"

Soğuk tezgâha karşı kıpırdandı ama hareket etmedi. Aksine, kıcı daha da dışarı çıktı. "Neyi görmemi sağlayacaksın?"

"Sana bir sanatçı olduğumu göstereceğim." Ona bir tokat attım ve nefesi kesildi. "Yaptığın şeye sahip çıkman gerektiğini." Yanağına bir tokat daha attım. "Buna inandığımı. Ve senin vizyonun için benim paramı harcamana sadece göz yummakla kalmayıp bunu gerekli de görüyorum. Nedenini bilmek ister misin?"

Elimi üzerinde gezdirirken "Neden?" diye inledi.

"Çünkü sen benimsin ve ben sadece mükemmelliği talep ediyorum.

Güzel kusurlu mükemmellik."

Elimi kalçalarının arasında gezdirdim ve her ikisinin de yanlarından aşağıya damlayan uyarılmışlığını buldum. "Kahretsin, ıslanmışsın bebeğim. Patronunun seni cezalandırması hoşuna gidiyor, değil mi?"

Bir an bile düşünmeden, tekrar tekrar *evet diye* nefes aldı.

Parmağım fazla direnç göstermeden içine kaydı. "Bak beni nasıl alıyorsun. Kukun buna bayılıyor. Sence ona da vurursam kızarır mı bebeğim? Pembeden kırmızıya, tıpkı fırının gibi?"

Artık onu asla aynı şekilde göremeyecektim. Seksine iki küçük tokat attığımda ve kayganlığıyla parlarken kararmasını izlediğimde değil.

Ağlıyor, yalvarıyor, onu becermem için inliyordu. Onun yerine bir parmağımı daha soktum ve "Gel güzel kız. Cezanı beğendiğini göster bana." Adımı haykırdı ve sikim pantolonuma doğru gerildi. "Kahretsin, cupcake. Sahte erkek arkadaşın için sanki onun gerçek olmasını istiyormuşsun gibi çığlık atıyorsun. Ne kadar da iyi bir kızsın."

Tekrar tadına bakmak için önünde diz çökmeye başladım ama tezgâhtaki titreşim onu gerdi, sonra uzanıp telefona baktı ve usulca, "Eski sevgilin arıyor," dedi.

Kimse bu anı mahvedemezdi. "Aldırma."

Başını salladı ve uyku tişörtünü geri çekip derin bir nefes alabilmek için tezgâhtan indi, sanki orgazmdan sonra kendini toparlamaya çalışıyordu. Sonra arkasını döndü ve muhtemelen nasıl tepki vereceğimi öğrenmek için gözlerimin içine bakabilmek için tekrar üzerine çıktı, "Hayır. Onu her zaman görmezden geldiğini söylemiştin. Onun yerine cevap ver."

Ve sonra Clara beklemediğim bir şey yaptı. Yeşil düğmeye bastı ve aramayı kendisi cevapladı. "Alo?"

Dudağını çiğnerken gözlerim büyüdü.

"Evet, çalışma odasında. Neden aradığınızı sorabilir miyim?"

Daha fazla sessizlik.

"Senin kim olduğunun farkındayım. Sen benim kim olduğumun farkında mısın?" Yeterince nazikçe sormuştu ve içinde korku yoktu. Natya korku istiyordu ve ben Clara'nın bunu ona vermemesinden gurur duyuyordum.

"Doğru. Artık durumun ciddi olduğunu biliyorsunuz ve ona ulaşamamanızın nedeni oldukça meşgul olması."

Başını eğdi ve dinledi, ama eli pantolonumu çözmeye gitti ve sonra sikimi kavradı. Yukarı aşağı ovuşturdu. Yukarı ve aşağı. Başımı sallayıp bunun zamanı olmadığını anlatmaya çalıştığımda mırıldandı: "Bir sanatçı bilir. Ben sadece sahipleniyorum."

Sonra telefonu tekrar ona çevirdi. "O burada. Yeniden açılışa gelme konusunda onunla kesinlikle konuşabilirsin."

Telefonu uzatırken gözlerimi kısarak ona hırladım. "Oynamak mı istiyorsun?"

"Olabilir. Dövüşmek istiyorum."

CLARA

O gün o mutfaktaki adamdan başka kimse bana sahip değildi.

bir an. Ben sadece ve sadece ona aittim. Bu sahte değildi. Bu gerçektir. Ve kalbim bunun için herkesle savaşmaya hazırdı. Bunu görmesini istedim.

Bacaklarımı kaldırdım, ada tezgahının ortasına geçtim ve sırtüstü yatmak için döndüm. Sonra başımı adanın kenarından sarkıttım.

"Clara," dedi temkinli bir şekilde, her ne kadar gözleri beni içine çekerken aç gibi görünse de, o tezgahın üzerinde baş aşağı yatıyordu. Telefonda eski sevgilisini dinliyor olması gerekiyordu, bana "Ne yapıyorsun?" diye fısıldaması değil.

"Erkek arkadaşımın hoşuna gideceğinden emin olduğum şey." Elimi uzatıp sikini ağzıma yaklaştırdım ve ona doğru mırıldandım. "Sanatçıya güveniyor musun Dominic?"

Telefonu omzuyla kulağı arasında tutarken elleri gömleğini çekmeden önce hırladı ve sertçe nefes aldı. "Asıl soru şu, bana güveniyor musun?" diye fısıldadı.

Dudağımı ısırdım ve elimde tuttuğum kalın boyuna baktım, o kadar büyüktü ki gevşemezsem boğulacağımı biliyordum,

Ağızıma ve boğazıma doğru açıyla kaymasaydı, vücudumu çalıştırırken.

"Bebeğim, bana güvendiğini söylemelisin."

Başımı sallamadan önce iki nefes aldım ve sonra onu öne doğru çektim. Natya'nın telefonda bir şeyler mırıldandığını duydum. Orada olduğunu biliyordum. İçten içe belki de her zaman orada olacağını, aramızda bir engel olacağını biliyordum ama şimdi ona sahip olmak istiyordum, onu geri almaya çalışsa bile. Şimdi onun aklındaki ilk kadın olmak istiyordum çünkü gelecekte ilk kadın olmayacağımı biliyordum.

İnledi ve sonra tekrar tekrar küfretti. Elleri göğüslerimi sertçe kavrarken telefon tezgâha çarptı. Natya'nın sesi kulağıma yakındı. "Dinliyor musun, Dom? Onunla uzun süre birlikte olamayacağını biliyorsun. Sana geri ihtiyacım var."

Aleti gırtlığıma daha da girdi ve ellerinden biri karnımdan aşağı kayarak klitorisimi çimdikledi, çekti, ağızımı becerme ritmiyle uyum içinde çalıştı. Giderek daha derine, boğazımın arkasına doğru ilerledi, önce yavaş, sonra daha hızlı, daha düzensiz.

"Sana her yerimi tattıracağım bebeğim. Hiç kimse senin güzel ağızını benim gibi sikemeyecek. Anladın mı?"

Onaylayarak mırıldandım.

"Aynen öyle, kek. Hepsini al. Her damlamı al." Dilimi başının üzerinde döndürdüm, sertçe itmeden hemen önce biriken tuzlu dölün tadına baktım, o kadar sertti ki boğazımdan aşağı boşalırken gözlerim yaşardı. Bir meme ucunu sıkıştırıp iri bir parmağını içime sokarken onunla birlikte ben de boşaldım.

Birimizin Natya'nın suratına telefonu kapatması ya da ikimizin de eski sevgilisinin duyacağı şekilde telefonda konuşmuş olmamız konusunda endişelenmesi gerekirdi. Yine de, benden uzaklaşırken ikimiz de umursamıyor gibiydik, ama neredeyse hemen seksimin üzerine ılık nemli bir havlu silmek için yeniden ortaya çıktı. Sonra, "Yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım ve etrafa göz gezdirirken tezgâhtan doğrulmaya başladım. "Uyumadan önce bir kek daha alır mısın?"

"İstemiyorum." Başını salladı ve kaşlarımı çattım. "Şaka mı yapıyorsun? Bunları ilk aldığında çok sevmiştin. Onları denedim ve sen de fırında işe yarayacağını söyledin."

Dominic mutfağın köşesindeki bir kavanoza baktı ve ona doğru yürüyüp kapağını açarak *benim yapmadığım* bir çikolatayı ağzına *atma* cüretini gösterdi.

Orospu çocuğu. Çenem gerçekten düştü. kavanozu kapmak ve kendime bir çikolata almak için oraya gittim. "Bunların nesi bu kadar iyi? Bana çikolata sevmediğini söylemiştin."

"Hayır. Kendimi kaptırmaktan hoşlanmadığımı söyledim. Arada fark var."

Bir tanesini ağzıma attım ve çiğnedim. Sonra dönüp lavaboya tükürdüm. "Bunlar berbat."

"Oldukça iğrenç," diye onayladı.

"Neden sana sunduğum her şey dururken bunları yiyorsun?"

"Ben zaten senin amına bağımlıyım, bebeğim. Sunduğun en iyi tatlı bu. Başka bir şeye bağımlı olmama gerek yok."

Gözlerimi devirdim. Kıkırdadı ve beni bir bebek gibi kucağına aldı. "Hadi, küçük savaşçı. Benim yatağında uyuyacaksın."

Başımı salladım, ne kadar gülünç olduğuna gülüyordum, ama bakışlarım birkaç gün önce duvara astığı resimlere takıldı ve ağzımdan kaçırdım, "O resimler neden orada? Misafir mi ağırlyyorsun, eğer öyleyse-"

"Sadece değer verdiğim insanların fotoğraflarını istedim."

Sanırım kalbimi orada kaybettim. Her şeyimi ona kaybettim. "Ama ben yukarıdayım."

"Evet. Sanırım en çok seni önemsiyor olabilirim."

Sahte erkek arkadaşımla hiçbir şey samimi olmamalıydı. Kendi ayrı yataklarımıza gitmeli ve o gün yaptığımız seksi unutulmalıydık. Ama onun sözleri ve davranışları kalbime kazındı. Duvarındaki resimler renkliydi.

Cesur.

Güzel.

Yıkıcı bir renk.

Birkaç hafta önce bana duvarlarındaki renkli bir resmin tüm evini gölgeleyeceğini söylerdi. Şimdi ise, orada bir ifade parçası gibi asılı duruyorlardı. Kalbim onunla beslendi, onunla tüketildi ve muhtemelen onunla hipnotize edildi.

O andan itibaren, benim gerçek erkek arkadaşım olmuştu. Elimde değildi. Ona kahvaltı hazırladım, gün boyunca onunla takıldım, akşamları o çalışırken çalışma odasında yattım. Güldük. Tatil köyünü tartıştık. Birlikte değişiklikler yaptık. Gerçek gibiydi. İyi hissettirdi. Hayatımın geri kalanında içinde olmak istediğim bir alan gibi hissettirdi. Orada ve onun yatağında. Tatil köyü yeniden açılana kadar her gece orada uyudum.

CLARA

Açılışa sadece bir hafta kala, bir telefon aldım.
çiçekler fırının tavanına yerleştiriliyordu
Sugar and Spice Bakery tabelası ile birlikte.

Orada durmak ve bunun gerçekleştiğini görmek mutlu bir an olmalıydı. Dominic'in bir toplantısı olduğu ve Paloma da dükkânında olduğu için tek başıma durdum ve onları çalışırken izledim.

Yanımda kimse olmadan, her şeyi içime çektim. Harflerin parlak beyaz kıvrımlarına vuran güneş ışığı siyah fonda göze çarpıyordu. Son birkaç harfin arasına küçük kırmızı, turuncu ve pembe gelincikler örerek mükemmel bir vurgu yapmışlardı.

Dantellerle işlenmiş daha fazla çiçek içeri taşınırken ve bir ekip her şeyi doğru şekilde yerleştirmek için merdivenlerde dururken, gözlerimin arkasındaki batmayı tutmaya çalıştım, özellikle de her şey bittiğinde ve bir adam bana gelip güzel olduğunu düşündüğünü söylediğinde.

Tüm çalışanlara haşhaşlı kekler ikram ettim ve bu eşsiz tarif karşısında hayranlıklarını gizleyemediler.

Başarmak için çok çalıştığım bir şeyin son rötuşlarını izlerken gözlerimden yaşlar aktı. Hem mutlu hem de üzgün gözyaşları. Tamamlamanın verdiği mutluluk, yolculuğun bu kısmının bitmiş olmasının, zirveye tırmanışın sona ermesinin verdiği üzüntüyle savaşıyordu. Daha yeni başladığını bilsem de bitmesini istemiyordum. Her ilk adım bir finaldi ve finalle birlikte beklemediğim bir hüznü geldi.

Fırınımı girdiğimde ve bu sabah birkaç içecek karışımına eklediğim baharatlarla karışan çiçek kokusunu aldığımda, itiraf etmek istediğimden daha fazla ağlamıştım. Birkaç fotoğraf çekip görmek için yalvaran Evie'ye gönderdim ve ardından tavanın bir görüntüsünü sosyal medyada paylaştım.

Hâlâ halletmem gereken duvara döndüğümde iç çektim. Bunu bitirirsem, yeniden açılmadan önce bir ya da belki iki gün dinlenebilirdim. Boynumu çektim ve acının bir kısmı vücuduma yayılırken yüzümü buruşturdum.

Zaten beyaz bir boya kutusu almıştım ve onu açtım. Mavi bandı elimden geldiğince iyi bir şekilde kaplamak için zaman harcadım ve hatta boya fırçasıyla nasıl güzel ve düz tutacağıma dair internette bir video izledim. Dominic içeri girdiğinde yolun yarısındaydım ve kendimle gurur duyuyordum.

"Clara Milton," diye iç geçirdi ona döndüğümde, hafifçe öksürüyordum. Bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Bana bu iş için birini tuttuğunu söylemiştin."

"Bunu kendim yapabilirim," diye karşılık verdim ve boyaya geri döndüm.

"Gerçekten mi?" Yürüdü ve mavi bandın bir kısmını geri çekti. İşte o zaman beyazın artık kanadığını gördüm.

pembelerin üzerine. "Duvarları doğru hizalamamışsınız ve bu hala bir beceri-"

"Tekrar yapacağım." Ayağa kalktım ve yüzüm buruşurken onu kovaladım.

"Clara," sesi alçaktı. "Çalışmayı bırakıp eve gitmen gerek. Fırın muhteşem görünüyor ve geri kalanını yarın bitirebiliriz."

"Çarpıcı mı?" Tek duyduğum buydu. Cık cık etti. "Bir daha söylemeyeceğim."

"İltifat etmeye devam etmeyecekseniz neden buradasınız o zaman?"

Açılıştan önce yapacak işiniz yok mu?"

Başını salladı. "Sana bunu vermek için geldim." Pantolonunun cebinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı ve ben göz ucuyla bakarken kutuyu önümde salladı. Sonra bileğimden tuttu ve kirli boya lekeli elime koydu.

"Bu da ne?" Fısıldadım. "Bir hediye."

"Ne için?"

"Sugar and Spice'ı mükemmelleştirdiğiniz için. Başarmak istediğin her şey ve daha fazlası."

İltifatları hiçbir zaman isteyerek gelmezdi ve o kadar azdı ki, bu seferki dünyalara bedeldi. Ciddi olduğunu da biliyordum - gerçekten benim kadar mutlu olmuştu.

Bence bir insanın hayatındaki yüksek seviyeleri gerçekten takdir edebilmesi için düşük seviyeleri deneyimlemesi gerekir. Annem yanımda olmadan aşçılık okulundan mezun olmuştum. Pastasız, bahsi geçmeyen ve unuttuğum için özür dilemediğim doğum günlerim oldu.

Annem ve kız kardeşim fırınımın açılışıyla ilgili bilgi almak için aramadılar. Onun yerine Dominic'i sordular.

Bu düşük seviyelerle kıyaslandığında, Dominic ve hediyesiyle elde edilen yüksek seviye dikkate değeri.

Kutuyu açıp zincire asılı altın bir kek gördüğümde gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

"Dominic," diye fısıldadım. Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek, "Lütfen onu bana giydir" dedim.

Beni çevirdi ve zinciri çözerek köprücük kemiğimin üzerine koydu, elleri usulca boynuma değdi. Saçlarımı yukarı kaldırdım ve kulağıma mırıldanmadan önce tokayı kilitledi, "Üstte kiraz var çünkü dudaklarının tadı onlara benziyor. Ve eğer şimdi tatmama izin vermezsen, günün geri kalanında sinirli olacağım ve bu aptal duvarla oynamana izin vermeyeceğim."

Ayağa fırladım ve onu sertçe öptüm, sıkıca kavradım ve artık evim gibi hissettiren kokusunu içime çektim. O benim sahte erkek arkadaşım olabilirdi ama istediğim her şeydi, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şeydi.

Geri çekildiğimde, Paloma ağlıyormuş gibi görünen şiş gözleriyle kapının önündeydi. "Paloma, sorun ne?"

"Sadece mağazamın ismiyle ilgili bir makalede yer alan kötü bir eleştiri. Önemli değil." Şimdi elinin tersiyle itti ve endişeyle adımını söylemeden önce kaşları çatıldı. "Clara, ölmek mi istiyorsun?"

"Ne?" Kafamı şaşkınlıkla yana yatırdım.

Aceleyle içeri girdi ve tezgâhın etrafında dönerek arka mutfak vantilatörümü çalıştırdı, ardından boya kutusunu kapattı ve bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Sende lupus var. Anlıyor musunuz? Havalandırma olmadan boya yapmak-"

"Ne?" Dominic'in sorusu havayı yararak Paloma'nın sözünü yarıda kesti.

Ben irkildim ve Paloma'nın ağzı kapandı. Dominic'e bakmak için döndüğümde yüzünde bir duygu karmaşası gördüm. İnançsızlık, sonra öfke, sonra üzüntü, sonra da korkuya çok benzeyen bir şey.

Soruyu tekrarladı, bu sefer daha yumuşaktı ama daha az ölümcül değildi. "Az önce ne dedin Paloma?"

Ne yaptığını fark ettiğinde başını hızla salladı. "Üzgünüm ama bir maske takmalısın. Ya da birini tutmalısın! O boyayı solumak herkes için kötüdür ve lupusun herkese uyan tek bir tetikleyicisi yoktur." Fırından geri geri çıkmaya başladı ve aceleyle "Sonra konuşuruz. Çiçekli ve tabelalı pastanemiz çok güzel görünüyor. Seni seviyorum, hoşça kal."

Kendimi bu konuşmayı başlatmaya ikna etmek, zorbalarımın biriyle yüzleşmeye hazırlanmak gibiydi. Durumumu saklamak, ki muhtemelen bunu yaptığımı kabul etmeliydim, onu paylaşmaktan, tanımaktan ve kabul etmekten daha kolaydı. Canım yandığında bedenimden gelen işaretlerden kaçındım, kendime defalarca iyi olduğumu söyledim ve kimsenin bilmesine gerek olmadığına kendimi inandırdım.

"Yani, önemli bir şey değil ama-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kükredi. "Konuşmaya saçmalıklarla başlama, Clara Milton."

"Yapmıyorum. Bu benim uğraştığım bir şey ve patronumun yüklenmesi gereken bir şey değil." Bakışlarımı başka yöne çevirdim, ona aramızdaki engelleri hatırlatmaya çalıştığım belli olan bakışlarıyla buluşamadım.

Hiçbirini kabul etmedi.

"Patronun mu?" diye fısıltıyla tekrarladı. Sonra çenesini ovuşturmadan önce bir kahkaha attı. "Benim lanet yatağında uyuyorsun. Birlikte yaşıyoruz. Bana bir daha sadece patronum dersin, sana gerçekte kim olduğumu hatırlatmak için seni bu kahvaltı barının üzerine yatırırım. Devam et, bakalım senin için nasıl olacak."

İçimi çektim ve duygusallaşmamaya çalışarak ellerimi birleştirdim. "İyi. Sadece düşünmedim-"

"Ne düşündüğünü bilmek bile istemiyorum, Clara. Sana her gün zarar veren bir hastalığın var ve bana söylemedin mi?" Ses tonu öfke değil, acı doluydu.

Sonunda bakışlarıyla karşılaştım ve öfkesiyle birlikte her bir kasının nasıl da ciddi bir duyguyla kıvrıldığını gördüm. Oda onun gazabından korkarak neredeyse sarsılıyordu ve ben durumu yatıştırmaya çalışırken onun öfkesini iliklerime kadar hissettim. "Aslında o kadar da büyük bir mesele değil. Doktorum eve döndü-"

"Maskesiz resim yapıyorsun - o lanet öksürükle - lupus olduğunu bile bile?" Kükredi. Etrafına bakarken gözleri daha da büyüdü. "Havalandırma fanlarınızdan herhangi biri hiç çalışıyor mu?"

"Tamam, Dominic, sakinleşmen gerek. Dediğim gibi, doktorlarım eve döndü-"

"Eve dönmek mi?" diye sözümü kesti. "Yani burada hiç görmedin mi?"

"Peki, tamam." Bu soruyu geçiştirdim. "Oldukça meşguldük."

Hızla yanıma geldi ve elimi kendi elinin içine aldı. "Hemen doktora gidiyoruz."

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim ve resim yapmaya geri dönmek için döndüm, sonra beni geri çekince ayağımı yere vurdum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Sugar and Spice'ın açılışına günler kaldı ve-" "*Birkaç dakika* uzakta olabilirdik ve umurumda olmazdı. Umurumda bile olmazdı."

"Tamam, yani kızgınsın." Farklı bir açı denedim. "Ama eğer resmi bitirirsek-"

"Bugün hiçbir şeyi bitirmiyorsun Clara," diye düzeltti.

"Dominic, bu hepimiz için... çok şey ifade ediyor."

İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Bunun anlamı Sen sağlıklı olmadan benim için *hiçbir şey*. Birini işe alırız."

"Birini tutamam! Param yok-" Aslında resim yaptığımı itiraf edecek değildim çünkü bu noktada boyacı tutacak param yoktu.

"Neye sahip değilsin?" diye sordu, her kelimeyi telaffuz ederek ve çenesi sanki cümleyi tamamlamam için beni kışkırtıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı hareket etti.

"Madem bu kadar kaba bir şekilde mali durumumu didik didik ettiniz, hepimizin acayip miktarda parası yok-"

"Sana bir keresinde bir şeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan ona sahip olman ve benim hesabımdan satın alman gerektiğini söylemedim mi?"

"Tamam, ama bu o anın sıcaklığıyla oldu." Daha birkaç gece önce beni ada tezgahının üzerinde nasıl yediğini hatırlayınca kızardım.

"Ama bunu *her* an için kastetmiştim." Sanki daha iyi bilmem gerekiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Bugünlük işin bitti, tatlım."

"Hayır. Ama ben-"

"Aslında, bütün hafta boyunca işin bitti." Sesi fırının duvarlarında yüksek ve güçlü bir şekilde yankılandı. "Açılışa kadar. İstersen lobide durabilirsin ama dinlenmen ve öksürüğünü kontrol ettirmen gerekiyor."

"Bu gerçek bir öksürük bile değil!" Onu ikna etmeye çalıştım ama lobiden hışımla çıkıp beni de peşinden sürüklüyordu ve ben de gerçekten çok yorgundum, bu yüzden onunla fazla mücadele etmedim.

Beni cipe bindirdiğinde tekrar bana döndü, gözleri delici bir yeşildi, sanki cevaplar için ruhumu arayacaktı. "Bu ne zamandır sende?"

"Dominic, bu gerçekten seni ilgilendirmez ve bende var-" "Ne zamandır?" diye sordu, kalçasına bir yumruk indirerek. "Vasiyet duruşmasıyla aynı gün teşhis kondu."

Ona bir ton tuğla çarpmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Ve sen bana söylemedin mi?" Bana kaşlarını çatarken yüzündeki çizgiler derinleşti ve gömleğinin düğmelerini açmadan önce yakasını çekti. "Söyledim-"

"Ne yapacaktın Dominic? O zamanlar birbirimizden nefret ederdik."

"Yine de sana karşı sert davrandım ve-"

"Herkes karşı sert davranıyorsun çünkü bunun en iyi sonucu verdiğini biliyorsun. Baskı olmadan bir elmas sadece bir kayadır ve sen benimle birlikte lanet fırınımı bir elmas yaptın."

Bir şeyden acı çekiyormuş gibi başını salladı ve beni lupus olduğum konusunda teselli etmek yerine elini tutup yumruğunu açtı. "Gerçekten sorun ne?"

Birdenbire, o çok iyi sakladığı acı gözlerine geri döndü. "Hiçbir şey, Clara."

"Sen de berbat bir yalancısın, Dominic." Kalçasını okşadım. "Eve gittiğimizde kek yerken konuşalım."

Ve belki de o gece hastalığım ihtiyacımız olan şeydi. Savunmasız olması için kalesini yeterince kırdı. Önce beni duşa soktu. Hayır dediğimde beni de yanına çekti ve her yerimi yıkamayla kendine görev edindi. Kollarımda bugün ortaya çıkan bazı kızarıklıklara baktı.

"Ufak tefek şeyler," dedim ve başını sallayarak beni havluyla kuruladıktan sonra kocaman bir bornoz giydirdi ve çok yakında bir doktora görünmem gerektiğini söyledi. Sonra beni yatağına taşıdı, üzerine yatırdı ve Natya ile olan hikâyesini anlatmaya başladı.

Onu nasıl sevdiğini. Onun her şey olduğunu düşündüğünü. Her şeye sahip olduklarına nasıl inandı, ama sonra hikaye onun söylediği yalanlara, onun için nasıl yeterli olamadığına, onu aramaya devam ettiği şöhretten nasıl korumaya çalıştığına, onu nasıl içine çekmeye çalıştığına ve nihayetinde onu etrafında tutmak için hamile olduğu konusunda nasıl yalan söylediğine dönüştü.

Bana söylediğine göre onu hayal kırıklığına uğratmış. Onu kendi egosundan kurtaramamıştı. Ve şimdi iyi bir sahte erkek arkadaş olma ve beni hastalığımla çok fazla uğraşmaktan kurtarma işini bile iyi yapmıyordu.

Dominic Hardy'nin değer verdiği herkesten nasıl her yükü aldığını ve kendi yükü haline getirdiğini görmeye başladım. Eğer onların sorunlarını çözmezse, kendini değersiz hissediyordu.

O iyi bir adamdı, istememem gereken ama istediğim bir adam.

* * *

ERTESİ SABAH, öğleden sonra geç saatlerde beni alması için bir şoför göndereceğini ama sadece tatil köyünde dolaşabileceğimi, çalışamayacağımı söyledi.

Bana bir doktor randevusu almamı söyledi.

Bunu görmezden geldim ama işe hazırlanmak için fazladan zamanı takdir ettim. Yeniden açılışın stresi altında, vücudumun her şey için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Yine de ilaçlarımı aldım ve işe yetişmek için elimden geleni yaptım.

Oraya vardığımda Dominic pastanemdeydi, elleri pembe, kırmızı ve beyaza bulanmıştı. Ombreler daha da vurgulanmıştı ve köşe çizgileri tertemizdi. "Bu da ne böyle?" Fısıldadım.

Ayağa kalktı ve tereddüt etti. "Daha fazla pembeye ve biraz kırmızıya ihtiyacımız vardı, değil mi? Senin gibi cesur ve güzel." Omuz silkti ve beni kapıya doğru çevirdi. "Kuruyor. Boyayı solumak yok. Git arkadaşını teselli et ve ona bugün dükkânıyla ilgili gazeteleri kontrol etmesini söyle."

Yolda manşetleri kendim kontrol ettim ve çoğu haberin Paloma'nın isminin arkasındaki duyguyu olumlu bir şekilde övdüğünü gördüm. Ona mağazasını gösterdiğimde ağlamaya başladı ve ben de onunla birlikte ağladım. "Bunu benim için yapmadığının farkındasın, değil mi? Bunu senin için yaptı."

Başımı salladım. "Asla olmaz."

"Evet, öyle. Onu dengeliyorsun ve o da buna bayılıyor."

Başımı ona ve onun sözleriyle dörtnala koşan kalbime doğru salladım. "Önemli değil. Mağazanız ve siz bunu hak ediyorsunuz."

Paloma başını salladı ve etrafına bakındı. "Seçmeme yardım ettiği kırmızıları ve yeşilleri biliyor musun? Geçen gün buraya geldi ve senin saçlarına ve gözlerine uyacağını söyledi. Bu tesadüf değil, Clara. Her zaman aklında sen varsın. Seni gerçekten istiyor."

Ona bunu istemesinin mümkün olmadığını söyledim. Eve dönerken yol boyunca kendime aynı şeyi söyledim çünkü umutlanmaya başladığımı, daha önce bir ilişkiyi hiç istemediğim kadar çok istediğimi hissediyordum.

Ve sahip olamadığım şeyi istemek tehlikeliydi.

O gece ona Paloma'yı sordum ve aklımdan çıkaramadığım için onu mağazanın iyiliği için manşetleri doldurmakla suçladım. "Bunu onun için yaptın. Neden yaptın?"

Gözlüklerini çıkardı, masasına oturdu ve omuz silkti. "O senin arkadaşın, değil mi?"

"Tabii ki."

"Bu onu mutlu mu etti?"

"Elbette."

"Ve sen de mi?"

"Evet, ama-"

"O zaman neden yaptığının ne önemi var? Sadece mutlu ol." İşine geri döndü ama benim işim bitmemişti.

"Çünkü sen bunu yapmazsın." Kendimi ikna etmeye çalıştım. Onunla ilk tanıştığım da tanıdığım adam bu değildi. "Seninle tanıştığım da acımasızdın. Hepimizi yetersiz hissettirdin."

"Peki ya şimdi? Şimdi, dünya için hazırız. Ve hepiniz benim dünyamın bir parçasısınız, değil mi?"

"Ne olmuş yani? Şimdi Paloma sana yakın mı?"

"Her sabah yanımda oturuyor." Gerçekçi bir şekilde cevap verdi.

"Onunla neredeyse hiç konuşmuyorsun!" "Ne olmuş yani?"

"Is Bu nasıl sen Öyle mi? Sessizce sabitleme herkesin sorunu arkasında kapalı kapılar ve sonra oyunculuk gibi Yüzümüze karşı pislik mi yapıyorsun? İçinizdeki en büyük kardeş bu mu?" "Benim kardeşler Biliyorum I Yapma. yap herhangi bir şey onlar Yapma.

hak ediyor."

Gözlerimi kısmıştım. "Yine de kardeşlerinin dünyayı hak ettiğini düşünüyorsun!"

Onu nihayet anlamaya başladığım için mutluymuş gibi gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Gerçekten öyle olduğumu düşünüyorum.

DOMINIC

Benim küçük savaşçım sessiz bir savaş veriyordu.
Onu tanıdığım süre boyunca bana hiç haber vermedi.

Çok güçlüydü. O kadar güçlüydü ki onu kışkırtırsam bir dağı yerinden oynatabileceğinden emindim. Çileden çıkarıcı olsa da bunu görmek çok güzeldi.

Ona zaten farklı davrandığımı bilmeden, ona farklı davranmamam için en büyük sırrı saklamıştı.

Bunu anlamadı mı? Benim evimde yaşıyordu. Ona ve onun ikramlarına olan bağımlılığımı engellemeye çalışmak için gerçekten tatlı yiyordum.

Clara'nın lupus olduğunu biliyor muydun?

Declan: Evie bir ya da iki kez bahsetmiş olabilir.

Seni öldüreceğim.

Izzy: Cade bu konuda yardıma ihtiyacın olursa tanıdığı biri olduğunu söyledi.

Bu komik bile değil, Izzy.

Öyle sayılır. Kendi kız arkadaşının lupus olduğunu bilmemen de komik.

Dex: Çünkü dediğim gibi, onun sahte kız arkadaşı olduğuna eminim.

Dimitri: Eğer sahte ise, bence şu ana kadar oldukça inandırıcı oldular.

Izzy: Yeterince dergi okudum ve yeterince hackledim Sahte olduğunu bilecek kadar veri var, çocuklar. Dom sadece ağabeylik yapmaya çalışıyor.

Delilah: Her şeyi berbat etmesi dışında.

Ben mesaj atmadan önce bu konuyu mu konuşuyordunuz?

Izzy: Tabii ki. Yarımız evde çocuklarla ve sıkılmış durumda.

Dex: Sadece kumarhane anlaşmamın önümüzdeki birkaç hafta içinde berbat edilmediğinden emin olmaya çalışıyorum. O yüzden toparlan.

Ben: Hepiniz pislisiniz, bunu biliyor musunuz?

Delilah: Savunmamızda, önce sen yalan

söyledin. Declan: İyi bir yalan bile değildi.

Declan: Clara'nın şehre gelmemize ihtiyacı olursa bize haber ver. onu senden uzaklaştırmak için. Onu yeterince strese soktuğuna eminim.

Eğer seni sahte bir şekilde terk ederse, bir dahaki sefere onunla sahte bir şekilde buluşmamı mı? Ya Keelani ile çıkacağımı söyleseydim?

Dex: Neden umurumda olsun ki? Sana kulüpte söyledim, başka birinden hoşlanıyorum.

Güzel. Çünkü o kumarhane şirketi bazı kumarhanelerinde şarkıcı istiyor. O çok uygun olur.

Yapmasan iyi edersin, Dom.

Kardeşimin kendi aşk hayatını düzeltmeyeceğini biliyordum, bu yüzden yakında bunu kendim yapmak zorunda kalacaktım. Keelani ve o birbirleri için yaratılmışlardı.

Hepimiz biliyorduk.

Ayrıca, kıcı beni kışkırtıyordu, ben de karşılık verecektim.

Şimdi hepimiz öfkeliydik. Bu yüzden kimse güne beş küçük kardeşiyle konuşarak başlamıyordu. Bundan sonra boktan bir gün için zemin hazırladıklarını biliyordum. Örnek olarak: Tatil köyümün lobisine vardığımda büyük bir sevkiyat içeri taşınıyordu.

Tabletine kaşlarını çatarak bakan teslimatçıya "Bunu biz sipariş etmedik," dedim.

"Şeker ve Baharat Fırını'na gönderilmiş." Gözlerini kıstı ve sonra omuz silkti. "Bir Clara Milton."

Kime gönderildiğini çok iyi biliyordum. "Benden başka hiç kimse buraya teslimat yapma yetkisine sahip değildir." Devam etmeden önce boynumu kırdım, arkasındaki kabarcıklı sarılı figüre bakarken içimden akan öfkeyi dağıtmaya çalıştım. "Bunun iade edilmesi gerekecek."

Adam tabletini kapatıp arkadaşına dönerken, "Siktir et," diye homurdandı. "Bunun için bir imzaya ihtiyacımız var, yoksa öylece bırakabilir miyiz?"

Clara ne tür bir teslimat servisi kiralamıştı ki? "Arazime öylece çöp bırakamazsın."

"Adres burada yazıyor, dostum. Başka sevkiyatlarımız da var.

Bu zaten başımın belası."

Eminim öyledir. Clara'nın fırının her tarafına yerleştirilmek üzere daha renkli üfleme cam figürler sipariş ettiğini biliyordum ama bu çok fazlaydı.

Tabii ki Paloma'yı ziyaretten dönerken aceleyle geçitten aşağı iniyor ve teslimat şoförlerine önce imza atıyor sonra da *sarılıyordu*.

"Neden onlara sarılıyorsun?" Homurdandım.

"Çünkü muhtemelen taşıması ve kırılmaması zordu." Onlara baktı ve onlar da yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle başlarını salladılar.

"Siktirin gidin buradan," dedim ikisine de.

"Oh, bekle." Ellerini çılgınca salladı. "Lütfen onları asmamıza yardım eder misiniz? Onlara bugün ihtiyacımız var."

Böylece günümün geri kalanı onun pastanesinde geçti. Bana yarım milyon dolara mal olan çiçek aranjmanlarının altında, boyalı duvarının köşelerinden üfleme camlar sarkıyordu.

Orada bulunmamın tek kurtarıcı yanı, ne zaman ayağa kalkıp bir şey kaldırmaya ya da çalışmaya başlasa ona işaret etmemdi. "Ayağa kalkarsan üfleme camını kırarım. Şuraya otur ve dinlen."

Tabii ki bunu yardım olarak görmedi. Bu konuda sürekli benimle tartıştı, durduk yere nasıl aşırı korumacı olduğumu söyleyip durdu.

Lanet olası nedeni biliyordu.

Artık teşhisini bildiğim için küçük semptomları daha belirgindi. Her gün kalkıp inmek için zaman ayırıyor, bir süre yemek yaptıktan sonra eklemlerini esnetmek için bilinçli olarak hareket ediyordu. Ve bazı yiyeceklerden kaçınıyordu. Kabul ediyorum, bir doktoru yoktu ve bu fırın için aylarca yorulmadan çalışarak kendini strese sokmuştu, ama bunun için onu suçlayamazdım.

Geceleri geç saatlerde buzdolabına gitmesine artık alışmıştım ve onu her takip edişimde i çekerek yatağına dönmemi söylüyordu. Nihayet dün, bazen ağrılarının geceleri daha kötü olduğunu, bu yüzden su almak ya da hareket etmek için kalktığını itiraf etti.

Ayrıca geçen sabah yüzündeki bir kızarıklığı kapatıcıyla kapatmaya çalışırken yakalamış ve makyaj malzemelerini elinden almak zorunda kalmıştım. Kendi içine kıvrılmış, yanaklarındaki kızarıklığı gizlemek için başını eğerken yorgun, kırgın, hüsrana uğramış ve savunmasız görünüyordu. Çenesini kaldırdım ve beklemesini söylemeden önce dudak büktüm. Artık özel kremler almıştım ve onları kelebek kızarıklığının üzerine sürdüğümde benimle fazla mücadele etmedi.

Eğer o kendine bakmazsa, ben bakardım. Akupunkturunu ayarladım ve yatmadan önce sırtına masaj yaptım. Sonra nasıl istediğine bağılı olarak onu yavaş ya da hızlı becerdim.

Çoğu gece hızlı ve sert bir şekilde istiyorduk, sanki birbirimizden alabildiğimiz kadarını almaya çalışıyorduk.

Sonra ona sarıldım. Her gece.

Yapmamalıydım. Birlikte yatmak benim kuralım ve asıl planımdı. Ayrıca, kadınları öpmemek ve gece kalmak da benim kuralımdı.

Yine de Clara için kural yoktu. O artık benim sahte kız arkadaşımdı değil. O sadece benimdi.

Çoğu insan bunu biliyordu. Her gün onun fırınında bulunarak bunu açıkça belirtmişim ama özellikle o gün Valentino suları test etmek istiyor gibiydi. "Yardım etmek" ve onunla flört etmek için uğradı. Kolyesine, fırının nasıl görüldüğüne iltifat etti, yardım e-postaları hakkında bilgi verdi.

Rita'yla birlikte, sanki adam ona gerçekten yardım ediyormuş gibi. Bu tatil köyünün en üst katında çalışan lanet olası bir şefi, onun kişisel yardımcısı değil.

Yine de gün boyunca yaşadığım hayal kırıklığına rağmen, iş günü sona erdiğinde yüzünde yorgun bir gülümsemeyle bana döndü. "Hadi eve gidelim."

Sanki o yer bizimmiş gibi söyledi. Kelimeleri bu şekilde duymayı sevdiğim için, onun gülümsemesini görmeyi sevdiğim için, arabada parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip fısıldamasını sevdiğim için kızgındım, "Sana lupus olduğumu söylediğimde bana inandığın için teşekkür ederim. Tesisin konusunda hala tam bir pislik olan sen olduğun ama aynı zamanda umursayan sen olduğun için teşekkür ederim."

Ona artık ben olmadığımı nasıl söyleyebilirdim? Biz olmadığımızı? Biz daha fazlasıydık.

Her gün onun için endişeleniyor, her saniyemi onunla geçirmek istiyordum. Lupusu, üzerinde çalışmaya başlamanın gereken yeni bir projenin açılarını araştırdığımdan daha fazla araştırdım. Ve tüm bunlara rağmen, yine de sinirlerimin sınırlarını zorlamayı ve çoğu gün beni diken üstünde tutmayı başardı.

Nihayet çoğu akşamı geçirdiğimiz çalışma odama yerleşmiştik ki bir telefona cevap vermek için telefonumu elime aldım. "Clara!" Yüksek sesle bağırdım ve cevap vermek yerine telefonumu yere fırlattım. "Bu da ne böyle?"

"Yirmi dakikadır buradayız Dominic. Yeni mi fark ediyorsun?" Gerçekten de sinirlenmeye hakkı varmış gibi suratını asarak oturdu.

"Kitaplarımı yeniden mi düzenledin?" Sandalyemden fırladım ve gözlüğümü yere atıp volta atmaya başladım.

duvardan duvara raflar. Klasikleri siyah deri ciltli olarak bastırmıştım, beyaz sayfaları odaya uyacak şekilde dışarı bakıyordu, hepsinin bir arada çalışması için kelimenin tam anlamıyla yüz binlerce dolar harcamıştım ve orta sıra lanet olası bir gökkuşağı rengindeydi.

"Hayır. Kendimi evimde hissedebileceğimi söylemiştin ve geçen gün bir garaj satışındaydım ve bir kadın bütün bir aşk romanları koleksiyonunu satıyordu. Hepsi birbiriyle uyumlu renklere sahipti ve burada kendimi evimde hissetmemi sağlayacak mükemmel bir koleksiyon olduğunu düşündüm."

"Bunun beni öfkeliendireceğini çok iyi biliyordun. Oraya ait olan kitaplarım nerede?"

"Okumadığınız kitaplar mı?" Dudağını büktü.

"Onları okuyup okumadığım hakkında hiçbir fikrin yok." "Şu raftakilerden birini söyle."

"Clara, yemin ederim-"

"Tamam." Sözümlü kesti ve kırmızı renkli bir çorabını yere vurdu. Evin içinde bile ayağına parlak kırmızı giydiği gerçeği beni neredeyse gülümsetiyordu. Kahretsin, yumuşamaya başlamıştım. "Hepsini o aptal rafına geri koyacağım," diye suratını astı. "Ama şunu bil ki, şu anda orada olanların hepsini birden fazla kez okudum. Muhteşemler ve bir yeri hak ediyorlar."

Bir ya da iki kitap hakkında estetikten ziyade içerik için böyle bir tutku. "Şu anda okuduğun kitap ne hakkında?"

Elimi uzattım ama hızla geri çekildi ve elimi göğsüne götürdü. "Seni ilgilendirmez."

"Yüzün kızarıyor, tatlım."

"Değilim." Döndü ve tekrar kanepeye oturmaya gitti. "İşine geri dön."

Bunun yerine yanına gittim, kitabını başlığını okuyabilmek için yukarı kaldırdım ve sonra telefonuma yazmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeledi. "Kitabı Kindle'ıma indiriyorum."

"Ne için?!" Ayağa fırladı ve onu kapmaya çalıştı ama ben onu uzanamayacağı bir yerde tuttum.

"Yakında bana böyle bakmanı istiyorum. Bu da o kitapta ne olduğunu okumam gerektiği anlamına geliyor."

İnledi ve kanepeye çöktü. "Her neyse, Dominic. Yeniden açıldıktan sonra vaktini ayırmaya karar verdiğin kişi için iyi bir araştırma olacak."

"Öyle mi?" Gidişi hakkında ciddi düşünmemek için kıkırdadım. Hayatımdaki her şeyi değiştirdiğini anlamıyor muydu? Ondan önceki halime geri dönemeyeceğimi? Sessizce içeri girmiş, rahatsızlık vermemeyi ummuştu ama güzel bir değişim kasırgası olmuştu.

Günün büyük bölümünde benimleydi, bana meydan okuyor, beni sorguluyor, benimle istediğimi hiç bilmediğim bir şekilde sohbet ediyordu. Hayat rahatken, bilinmeyene doğru ilerlemek zordu, özellikle de bilinmeyen daha önce canımı yakmışsa. Ondan önce bir ilişki istememiştim, hayatımın onsuz da iyi olduğuna yemin edebilirdim. Şimdi ise onun gidişini düşündükçe kalbim çok hızlı atıyordu.

"Unutma, Clara. Ben kimseyle çıkmam," bunu kendime de hatırlatmak için söyledim.

İç çekti. "Doğru. Ben de öyle. Flört yok, evlilik yok. Bu yüzden bu kitaplar güzel. Bu kitaplarla

biraz romantizm."

"I ..." Çenemi kapattım. Nedense benimle çıkmak istememesi pek hoşuma gitmemişti. Detay vermesini bekledim ama vermedi. "Romantizm mi okuyorsun?" Ona yeterince romantik davranmamış mıydım?

"Evet." Omuz silkti. "Her neyse, partnerinizi bir kez olsun nasıl tatmin edeceğiniz konusunda da size bir iki şey öğretebilirler."

Bana öğretmek mi? Başımı masamdan kaldırdım ve onu sırtıtırken yakaladım. "Hm, çok komik. Seni nasıl tatmin ettiğime dair bir hatırlatıcıya ihtiyacın varsa, devam et."

"Çok uyumlu, sahte bir erkek arkadaşsın." Güldü, konuşmayı hafif tutmaya çalışıyordu ama işin sahte kısmını gündeme getirmesi benim için ekşi bir hatırlatmaydı.

"Pasifik'in yeniden açılmasıyla birlikte çok fazla tanıtımla uğraşacağız."

Bana baktı. "Natya'nın da orada olacağını varsayabilir miyiz?" "Ailemle birlikte, eğer davet edersen seninkiler de gelebilir.

ve en kayda değer muhabirler."

"Hazır olamayacağımdan endişeleniyorsan-"

"Ben..." Onun hazır olmasını istemediğimi nasıl söyledim? Gitmek bile istemediğimi? Tüm maskaralığımızın amacı buydu ama artık hiç de amaç gibi gelmiyordu. "İstemiyorsan bu tanıtımla uğraşmak zorunda değilsin."

"Neden istemeyeyim ki?" Bana kaşlarını çattı. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum, Dominic. O kadar da zor olmayacak. Fırını açacağım, hazırlanacağım ve senin kolunda olacağım. Sorun değil."

Gözlüklerimi çıkardım ve yüzümü ovuşturdum. "Doğru. Hiç sorun değil," diye homurdandım. Onu itmeliydim

Yanlış gidebilecek her şeyi görmek için daha fazla zamanım vardı ama başka bir şeye odaklanmıştım. "Neden evlenmek istemiyorsun? Ve neden kimseyle çıkmıyorsun, Clara?"

"Muhtemelen seninle aynı sebepten."

"Natya güvenimi kırdı. Bunu biliyorsun. Biri seninkini mi kırdı?"

Kıkırdadı ama sesi hüzünlüydü. "Belki de ailem öyleydi. Biriyle çıkmak için hiç çaba göstermedim çünkü annem bunu benim için o kadar çok istiyordu ki sanırım bundan kaçındım. Neden biri kalbimi onunki gibi mahvetsin diye onun gibi aşık olmak isteyeyim ki?"

"Adil." Mırıldandım. Mantıklı geldi. Yine de, "Ya kalbini mahvetmezlerse?" diye sordum.

"Natya'dan sonra başka birine şans verir miydin? Seni incitti, değil mi? O yüzden söyle bana. Buna değer mi?"

Evet. Kalbimde, ona bakarken, cevap yüksek sesle, yankılanan bir *evetti*. Ve bu beni korkutuyordu.

"Hayır. Natya beni mahvetti."

"Ve yıkım fikri beni de mahvetti."

CLARA

Ruin geliyordu.

Hayat bu kadar güzel değildi. Olamazdı.

Ve yeniden açılış tam da o gündü. Programımızı planlamış, sabah çok erken saatlerde orada olacağımızı, çünkü misafirlerin geleceğini belirlemiştik. Bir gece öncesinden pişirmiştım, bana yardım etmesi için fazladan çalışanım vardı ve heyecanlanmadan edemiyordum.

Dominic, Sugar and Spice Bakery'nin önünde eliyle yanağını okşadı ve mırıldandı: "Sahip çık Clara. O senin çarpıcı bir temsilin ve çok beğenilecek."

Kendimi rahatlatmak için bir kez başımı salladım ve sonra tekrar salladım. Gözlerimi kısarak camdan fırınımı baktığımda, bir gece önce orada olmayan bir şeyin parıltısını gördüm.

Aceleyle fobumu kaydırdım ve kapıyı iterek açtım.

İçeride, her masanın üzerinde ve kasaya kadar uzanan yürüyüş yolunda altın güller ve altın yapraklar vardı. "Bu da ne böyle?" Fısıldadım.

"Biraz daha fazla." Omuz silkti, elleri cebindeydi. Ben de o usulca "Beğendin mi?" diyene kadar sessizce etrafımda döndüm.

Sorusu tereddütlüydü, sanki aniden tasarıma yaptığı ekleme hakkında başka birinin ne düşündüğünü önemsemiş gibiydi. Kendine güveni gitmiş, yerine ondan hiç beklemediğim bir kırılmanlık gelmişti. "Eğer yapmadığımı söylersem?"

"Bunu beklerdim. Ama bu, senin benim tatil köyüme steril bir hastane demen kadar canımı yakar." Kıkırdadı ama bakışları gözlerimle buluşmadı.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?" Gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım.

"Bazı nedenlerden dolayı, değilim. Sizin fikirlerinizi diğerlerinden çok daha fazla önemsiyorum."

"Dürüst olduğu için mi?" "Çünkü o senin," diye düzeltti.

Bir nefes aldım ve gözlerimde oluşan yaşlara teslim olmamaya çalışarak tekrar etrafıma bakındım. "Hiç kimse ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde tam olarak istediğim şeyi gerçekleştirmeme yardım etmedi. Bu çok güzel, Dominic Hardy."

Bana baktı, "Evet, gerçekten öyle" derken gözlerini benden ayırmadı.

Sanki bunu bana söylüyormuş gibi hissettim ve bu yüzden yüzüm ısınırken kalbim daha hızlı attı.

Ona başımı salladım ve bugün fazladan zaman harcadığım mükemmel kırmızı buklelerim de ileri geri sallandı. "Fırınım hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için burada olmamalısın. Yapacak milyonlarca işin var. Gergin değil misin?"

"Ne için?" Sırıttı. "Ben sanatçıyım. Onlara ne istediklerini söylerim, değil mi?" Sonra beni öptü ve geri çekildiğinde mırıldandı, "Unutma, sahiplen. Dokuzda görüşürüz, tatlım. Sakın geç kalma."

Bununla birlikte, gitmişti. Üç parçalı takım elbisesinin içinde, artık gümüş ve altından izler taşıyan devasa avizenin altında mükemmel görünüyordu. Varlığının her zerresi onu hâlâ yanımda hissediyordu; güllerde, boyada, astığı üfleme camda, her şeyde. Dominic hayallerimi gerçekleştirmeme yardım etmişti ve sanırım bunun için onu seviyordum.

Onu sevdim. Sevmedim. Sevdim.

Güneş henüz gökyüzünde olmasa da avizenin ışıltısını yakalamaya çalışarak lobiye baktım. Dominic lobide pek bir değişiklik yapmamıştı çünkü bu onun konuklara verdiği bir mesajdı. Temiz, lüks, zarafet. Yeni altın vurgular avizenin ışıltısını daha da artırmıştı. Dominic'in istediği gibi herkesin dikkatini çekiyordu.

Birkaç derin nefes aldım ve işe koyuldum. Kapıları açma vakti geldiğinde, lobideki kalabalığın başarılı olacağımın bir göstergesi olmasına izin verdim ve sonraki dokuz saatlik saf kaos için ağlamamaya çalıştım.

İnsanlar menüdeki her şeyi sipariş etti ve sonra hep hayal ettiğim gibi keklerime tatlı sözler fısıldayıp inlediler. Declan, Evie ve bebekleriyle birlikte içeri girdi ve gözyaşları serbestçe aktı. Mekâna uygun çiçekler getirmişti ve birlikte bir an geçirebilmemiz için kocasını kovarken mutluluk gözyaşları döktü.

Personel siparişleri alırken arkada sadece bir dakikamız vardı ama bana sıkıca sarıldı ve benimle gurur duyduğunu, tam da ihtiyaç duyulduğu gibi tesisin her yerine renk kattığımı söyledi. Dominic'in tatil köyünün her yerinde renk cümbüşü vardı.

Şimdi, bu doğruydı. İnsanların bu kavramı anlamasına ve tamamen benimsemesine yetecek kadar.

Mükemmelliği yakalamak için kendini ve hepimizi çok çalıştırmıştı ve bunu düşünürken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Gerçekten harika bir iş çıkardı."

"Oh hayır. Ağlama yoksa yine ağlarım," diye uyardı Evie.

"Biliyorum." Derin bir nefes aldım. "Çok şey oldu ama hepsine değdi."

"Başardın."

Sahiplendim. "Evet, gerçekten yaptım."

Beni tekrar sıktı ve sonra fısıldadı, "Şimdi bu geceyi atlatın ve ikiniz de birbirinizin gitmesine izin vermeyin. Sahte flört ya da değil, o senin."

Onu düzeltemeden, nereden bildiğini sormadan geri çekildi. Hardy ailesinin bunu anladığını tahmin ediyordum ama araştıramayacak kadar yorgundum. Bu gece Dominic ve benim için sonun başlangıcı olmalıydı ve Evie ve muhtemelen ailesinin geri kalanı bunu biliyor gibiydi.

Son müşteri de içeri girip bir kahve aldığında içimi çektim ve Dominic'in bana verdiği cupcake kolyeyi elime aldım. Çalışanlarla temizlik yapmak fazla zamanımı almadı ve onlara el sallayarak veda ederken, Valentino'nun tam ben tesisten çıkmak üzereyken aceleyle yanıma geldiğini gördüm.

"Clara." Sarılmak için beni kendine çekti. "Fazla zamanım yok ama ilk gün seni ve pastaneni görmek istedim." Geri çekildi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Muhteşem. Şeker ve Baharat Fırını çok beğenildi, değil mi?"

Yumuşakça gülümsedim. "Öyle görünüyor."

"Yakında restoranıma gelip sana yemek yapmamı ister misin?"

"Oh." Başımı eğdim, ne sorduğunu anlamamıştım. "Dominic gelmek ister mi diye bakacağım."

Onu neden davet etme ihtiyacı hissettiğim ise aptalcaydı. Yine de Valentino'ya karşı hislerim bir şef olarak sahip olduğu niteliklere duyduğum basit hayranlığın ötesine geçmemiştir.

"Evet. Ya da değil." Omuz silkti ve bana göz kırptı. "Sen karar ver, ha? Ayrıca sana kolyeni tamamlayacak küçük bir şey aldım."

İçinde başka bir kolye olan bir kutu uzattı, bu daha uzundu ve küçük bir pırlantası vardı. Güzel ama sıradan bir kolyeydi ve Dominic'in bana bir tane aldığını bildiği için biraz iğrenç hissettiriyordu.

"Teşekkürler. Ama bunu kabul edemem." Kolyeye dikkatle baktım. "Bu-"

"Oh, tabii ki yapabilirsin." Beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekti ve bu akşam sahilde görüşeceğimizi söyleyerek beni orada başka bir kolyeyle, kafam karışmış bir halde bıraktı. Ayrılmak için döndüğümde Bayan Johnson'ın lobide durmuş, yanında annem ve Anastasia ile bana gülümsediğini gördüm.

Bayan Johnson, alçak topuklu ayakkabılarıyla yanıma gelip beni kucaklamadan önce yanımdan geçerken kırılgan saçlarını okşadı. Sonra bana bir zarf uzattı. "Annen ve kız kardeşin Carl'ın vasiyeti hakkında bilgi vermek için buraya geldiğimi öğrendiler. Elbette, benimle birlikte pastane için seni tebrik etmeye gelebileceklerini söyledim. Onları açılışa davet e t m i ş t i n , değil mi?"

İlk başta cevap vermediğimde, gözlerimi aramak için uzaklaştı. Sonra fısıldadı, "Ah, sevgilim. Eğer yapmadıysan açıklamana gerek yok. Bana bir iyilik yap ve o zarfı onların önünde açma, tamam mı?"

Belki kendimi fırına, belki Dominic'e, belki de sahte hayatıma kaptırmıştım ama onları düşünmeyi bırakmıştım.

Olabilir.

Ya da fiziksel sağlığımın büyük ölçüde zihinsel sağlığıma bağlı olduğunu bildiğim için onları görmezden geldim.

"Her neyse"-fırına tekrar bakmak için geri çekilirken yanağımı okşadı-"başardın. Carl ve ben yapabileceğini biliyorduk. Anastasia ve Melinda, fırını çok güzel değil mi?"

"Elbette." Öne çıktılar ve annemin gözleri Anastasia'nınkilerle birlikte zarfa yapışmış bir halde, "Sizin evde buluşalım mı?" diye sordu.

"Bu gece tatil köyündeki parti için hazırlanmam gerekiyor," dedim usulca.

"O zaman buna gelmeliyiz, değil mi?" Ses tonu beklentiliydi.

Hayır demeliydim ama bunu bir anneye söylemek yanlış geldi. "Elbette. Bu gece burada. İsimleriniz listede olacak."

Dehşet iliklerime kadar işlerken yüzünde bir gülümseme belirdi, hızlı ve tüm şansımın tükendiğini kanıtlamaya hazırdı. İçimde sürünen ve saldırmaya hazır bir engerek yılanı gibi hissediyordum.

CLARA

Dominic: Eve dönüyorum.

Ben: Ne için? Benim için geri gelme. Callihan'ın beni bırakmasını sağlayabilirim.

Dominic: Hayatımın en büyük partisine girdiğimde müstakbel eşimin kolumda olması gerekiyor, Clara.

Ben: Bir ya da iki ay içinde ayrılmak zorunda kalacağımız için muhtemelen bana böyle hitap etmemelisin.

Dominic: Kimsenin bunu bilmesine gerek yok.

Doğru. Natya katılacak mı?

O kadar çok çalıştığı tatil köyünde onu düşündü.

Tek yapmak istediği yıkmak ya da onun yanında olmakken inşa etmek midemi o kadar bulandırdı ki bir elimi üzerine sürdüm.

Dominic: Onun için endişelenme. Halk bizi gerçekten seviyor gibi görünüyor, tatlım. Belki de seni birkaç ay daha tutmalıyım.

Dominic'in çalışma odasında oturmuş, gece için hazırlık yapmam gerekirken Sugar ve Spice'ı okşuyordum. Dedim ki

Annemi ve kız kardeşimi davet ettikten sonra hissetmesem de her şey yoluna girecekti. Magazin basını zaten iyi davranmıştı. Onlara göre Dominic ve ben birbirimiz için yaratılmıştık. Cennette yapılmış bir eşleşme. Dominic, HEAT imparatorluğuyla ilgili planları hakkında verdiği röportajlarda daha sakin, daha yumuşak ve daha uzlaşmacıydı. Sadece bu tesis değil, ondan sonraki ortaklıklar da başarılı olacaktı.

Ben: Sanki sadece senin seçiminmiş gibi.

Dominic: Yani, seni ikna etmem mi gerekiyor?

Ben: Basının bize ne soracağını düşündüğünüze odaklanalım.

Dominic: Müstakbel eşim olup olmadığını soracaklar.

Ben: İnsanların estetiği nasıl karşıladığı konusunda endişelenmeniz gerekmiyor mu?

Dominic: Hayır. Buradaki işim bitti. Bir gösteri yapıyoruz ve sonra gidiyoruz. HEAT için tasarlayın, yatırım yapın, yönetin ve sonra hepsinin sorunsuz bir şekilde çalışmasını izleyin.

Ben: Carl gurur duyardı.

Dominic: Bizi bu tatil köyü galasından çıkarmanın bir yolunu düşündüğüm için gurur duyuyorum, böylece seni kendime alabilirim?

Kalçalarım anında sıkıştı ve eğer zamanında hazır olacaksam ona mesaj atmayı bırakmam gerektiğini biliyordum. Neyse ki saçlarım doğal olarak düzgün bir kıvrıma sahipti ve bu yüzden duşa girip çıkarken kuru tuttum ve sonra gala elbiseme baktım. En son giydiğimde o da oradaydı, bizi görmüştü ve beni küçük düşürmeye çalışmıştı.

Derin bir nefes aldım ve elbiseyi üzerime çektim, aynada kendime bakarken ağır kumaşın üzerimde

kaymasına izin verdim. Yanaklarım sağlıklı bir şekilde kızarmıştı. Parlama yok-

Vücudumu yorgun ama güçlü hissediyordum ve kalbim hala hızlı atıyordu.

Bu gece bir savaş olacaktı. Bunu biliyordum.

Banyonun kapısında Dominic'in boğazını temizlediğini duyunca sıçradım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Eğer ben gelmezsem, Evie ve ailemin yarısı gelecekti. Kızların birlikte hazırlanmasıyla ilgili bir şeyler söyledi, sonra Izzy de yanındaydı, aile ailedir diye mırıldandı ve eğer müstakbel eşimi almaya gitmezsem-"

"Izzy bunu şimdi mi söylüyor?" Ciyakladım. Izzy, Dominic'in kız kardeşi olmasına rağmen bana bir Armanelli gibi geliyordu; aynı anda hem tehlikeli hem de güzeldi. Cade Armanelli'yle evlenmişti, o kadar dengesiz bir adamdı ki insanlar ona doğru bakmıyordu bile. Bir düğmeye dokunarak bir hayatı sona erdirebilirdi ve sözde bir ya da iki kez bunu yapmıştı. Armanelli ismi insanların saygıyla ama aynı zamanda korkuyla andığı bir isimdi. "O burada mı?"

"Cade ve diğer kız kardeşim Lilah ile birlikte. Ve kocası Dante."

"Dante Armanelli?" Nefes aldım. "Kaç tanesi geliyor?"

"Sanırım Roma ve eşi İtalya'da, o yüzden orada olmayacaklar. Ama Bastian orada olacak." Omuz silkti ve ben de bu isim karşısında nefesimi tutmamaya çalıştım. Sebastian Armanelli çetenin lideriydi ve üvey babamın onlarla iş yaptığını biliyordum ama bu şekilde değil.

"Onlarla ... yakın mısınız?" Bir adama kayınbiraderlerinin katil olduğunu bilip bilmediğini nasıl sorarsınız?

"Yeterince yakın." Banyonun kapı çerçevesine yaslanırken kıkırdadı. "Korktun mu, küçük savaşçı?"

Alay ettim ve dudak boyası sürmek için elimi sabitlemeye çalıştığım aynaya geri döndüm.

Dominic arkamda durdu, elleri elbisemden yukarı kayıyordu ve mırıldandı, "Burası benim bölgem, tatlım. Seni koruyacağımı biliyorsun, değil mi?"

Yaptığım işi bırakıp gözlerinin içine baktım. "Korunmaya ihtiyacım var mı?" Fısıldadım.

Beni kışkırtmak ister gibi mırıldandı. İstediklerini biliyordum çünkü boyu sırtıma doğru sertleşmişti. Bu bizim için bir ön sevişmeydi. "Belki." Bana baktı, gözleri ruhumun derinliklerine dalmış gibiydi. "Ama onlardan değil."

Onun yerine kalbimi ona kaptırmamak için korunmaya ihtiyacım olduğunu biliyor muydu?

Yere baktım ve kirpik setimi aldım. "Makyajımı bitireceğim, sonra gidebiliriz. Annem ve kız kardeşim burada. Onları sahile davet ettim."

Cık cık etti. "Olmaman gereken insanlara hâlâ iyi davranıyorsun." "Onlar aileden Dominic. Ayrıca, gerçekten ne olduğunu bilmiyordum söyleyecek başka bir şeyim yok. Bayan Johnson'la birlikte buradaydılar ve gelmelerini istediler. Belki de bana destek olmak istedikleri konusunda samimidirler."

Alnımdan öpmeden önce bir kez, sonra iki kez başını salladı ve mırıldandı: "Dişlerinin arasından yalan söylemek yerine inandığın şey için savaştığında seni daha çok seviyorum Clara. Ayrıca seni makyajlı değil de çilli halinle seviyorum ama yine de büyüleyicisin." Kenara çekildi ve kışımını tutup kendine çekmeden önce sertçe tokatladı. "Özellikle de bu elbisenin içinde."

"Benim için getirdiğin için minnettarım." Ellerimi genişçe açtım çünkü elimde küçük bir kirpik ve yapıştırıcı vardı. "Yine de hazırlanmam gerekiyor."

"Tamam, ama acele et." Pantolonunu yeniden düzenledi ve ben de bir an için takım elbisesine baktım. Tamamen siyah ceket, yelek ve yakalı gömlek. Şık ve zarif görünüyordu ama o kadar iriydi ki, gözleri o kadar yeşil ve delici parlıyordu ki, bu gece kimsenin ondan gözlerini kaçırabileceğinden şüpheliydim.

"Altın vurgularını sevdim." Cep mendilini işaret ettim ve sonra kol düğmelerine bir göz attım. "Sana yakışmış." O mırıldandı ama düzleştirildi ve manşetler . onun Gömlek. "Clara, seni tatlı istemiyorum, tamam mı? Bu etkinliğe acele etmek, herkese kız arkadaşımı göstermek, soruları aradan çıkarmak ve sonra onu eve getirmek istiyorum, böylece sikime binebilir acımasız ve sert bir şekilde unutulmaya."

"Tanrım," diye fısıldadım, sözlerinden ıslanmamak için elimden geleni yapıyordum.

Mırıldandı, "Fırını açtın, bebeğim. Ve bunu seninle kutlamak istiyorum. Umurumda olmayan bir grup insanla değil."

"Ailen burada-"

"Elbette, ama önümüzdeki hafta bizimle kutlama yapmak için bekliyor olacaklar. Gelecek hafta benimle bir tatil köyüne gitmek ister misin?"

"Ne?"

"Big Bear'da bir tatil köyüne bakmaya gidiyorum. Sen de geleceksin. Orada kutlarız, tamam mı?" İsteği karşısında o kadar şaşırmıştım ki cevap veremedim. "Ama ne kadar uzun sürerse, eve dönüp bu yatakta yatmamız da o kadar uzun sürer."

Sahte erkek arkadaşım hiç de sahte davranmıyordu ve benim de ona ihtiyacım vardı. Beni kalacak kadar seveceğine ya da onu yanımda tutacak kadar iyi olduğuma güvenmiyordum. Annem ve kız kardeşim bana bunu aşlamıştı.

Buraya yeni adım atıyordum ve kalbimi korumak zorundaydım, özellikle de bunun sadece sahte olması gerektiğini düşünürsek.

Ona artık birlikte yatmamızın bir anlamı olmadığını, aslında artık daha fazla ayrı yatmamız gerektiğini, çünkü buna alışmamız gerektiğini söylemeliydim. Ona toplum içinde olmadığımız zamanlarda kıcıımı ellemesinin de gereksiz olduğunu söylemeliydim. Elimden geldiğince ikimize de hatırlatmaya çalıştım, "Beş dakika içinde sahte kız arkadaşın olmaya hazır olacağım."

Çenesi titredi. "Peki o zaman. Beş dakika içinde kameralar çekmeye başlayacak, ha?"

Bu bir soru değildi. Bu bir alametti.

* * *

PACIFIC COAST RESORT GALA daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve birkaç tanesine katılmıştım. Bazılarına üvey babam ev sahipliği yapmıştı, bazılarına da biz davet edilmiştik. Bu seferki daha büyüktü. Sektördeki en büyük şarkıcılardan bazılarının birden fazla performansı için ön sırada oturmak için tam zamanında geldik. Güzel İnsanlar, güzel Işıklar, Bu dünya dışı performansların ardından siyah-beyaz halıya yönlendirildik - kırmızı yoktu çünkü Dominic'in bundan emin olduğunu biliyordum. Tüm bu süre boyunca elimi tuttu ve kameralara gülümseyerek birbirimize yaklaştık.

İstedikleri yere sürüklendiler ve bedenim her zamanki gibi tepki verdi.

Gerçekten müstakbel eşi olup olmadığımı sordular ve o da gözünü bile kırpmadan "Elbette" dedi. Yüzünde bir gülümseme bile olmayan Dominic hâlâ az konuşan bir adamdı, ama şimdi dünya her bir kelimeye bayılıyordu.

Takım elbiseli fedailerin geçmemize izin verdiği ancak etkinliğe katılabileceklerini teyit etmek için diğer herkesi kontrol ettiği kapalı plaj alanına girdik. Bizi buzdan heykeller, beyaz ve siyah masalar ve okyanus ufkunun güzel fonuna izin veren çadırlı alanlar karşıladı. Okyanusa doğru uzanan ve gökyüzüne doğru yükselen tesisle birlikte, hangi yöne bakacağımızı bilmek bile zordu. Güzellik dört bir yanımızdaydı.

Armanellilerle tekrar tanıştım ve sonra Stonewood kardeşlerle. Her aile ülkenin yarısından fazlasına sahipmiş gibi geliyordu. HEAT imparatorluğuna ortak olduklarında, Hardy'lerin onların seviyesinde olduğunu biliyordum. Tüm adamlar önümde konuşurken nedenini anladım. Kendilerine güvenleri, görünüşleri, dikkatleri üzerlerinde toplama biçimleri göz ardı edilemeyecek bir çekim gücü gibiydi.

"Kocamın beni terk ettiğinden yakınırdım ama bu geceki gösteriler için bana en iyi koltukları ayarladığını ve bu gösterilerin gerçekleşmesine yardımcı olduğunu söyledi. O yüzden artık ne yaptığı umurumda bile değil." Victory Stonewood yüksek topuklu ayakkabıları, belden kabarık açık mavi elbisesi ve uzun sarı saçlarıyla dikkat çekiciydi. Arkadaşı ve baldızı Aubrey Stonewood yanında durmuş, ağırbaşlı siyah bir elbisenin içinde usulca gülümsüyordu. O söylemedi

ama Victory ikisine de yetecek kadar konuştu.

Evie beni yanına çekti ve fısıldadı, "Victory, Jett ve Cade'in altında çalışırken onlara kızdığında Izzy'nin Jett Stonewood'un binasının bir katındaki tüm bilgisayar monitörlerini boyamasına izin vermiş."

Homurdandım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Izzy ikimizin de arkasında belirdi ve siyah topuklu ayakkabılarına uyan daracık siyah elbisesiyle kocaman gülümsediğini görmek için dönmeden önce sıçradım. Elbise o kadar kısaydı ki, Cade tam arkasında dururken bile çoğu erkek onun dolgun kalçalarına bakıyordu. "Onları boyadım çünkü o tam bir pislikti."

Kolunu ona doladı ve Evie ile bana bakarken çenesini onun başına koydu. Adam tehlikeli dövmeleriyle göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. "O haklı. Bu yüzden onunla bu konuda tartışmayacağım. Siz ikiniz daha ne kadar bu partiye eşlik edeceksiniz?"

"Bütün gece burada olacağım. Fırınımın herkesin radarında olduğundan emin olmak istiyorum."

Gözlerini bana dikti ve içim parçalanıyormuş gibi hissettim. Cade sosyal sınırları hiç bilmiyor gibiydi. Başka tarafa bakmadı, yorum yapmadı, bakarken özür diler gibi bile görünmedi. "Dominic'le sahte bir şekilde çıkmanın yararlı olduğunu biliyorsun ama fırının zaten herkesin radarında olacaktı. Pazarlama konusunda yeteneklisin ve bunu nasıl yaptın? Ve şu ana kadar yorumlar hiç de olumsuz değil. Tesis başarılı olacak."

"Um..." Onun sözleri karşısında neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim ama annem ve Anastasia yaklaşırken bu sözler üzerinde duracak zamanım olmadı.

Beni tebrik ettiler, kucakladılar ve annem ertesi gün öğle yemeği yemek istediğini fısıldadı. Hepsi gülümsedi, kaşlarını çatmadı ya da alay etmedi.

Bazen sadece inanmak istedim. İçimden gelen sese kulak vermek istemedim. Onu bastırmak ve umut etmek istedim. Suiistimal edilenler bu konuda çok başarılı oluyorlar - kötünden ziyade iyiye odaklanıyorlar.

Sunucu yemekten önce konuşmalar yapılacağını anons ederken Dominic'in beni koltuğuma çekmesine izin verdim. Bir çadırın altına kurulan keten masalara oturduk. Hardy kardeşler şovu çaldılar; her biri üvey babama, Declan karısına ve Dominic de her birimize teşekkür etmek için biraz daha fazla zaman ayırarak birer konuşma yaptılar. Bana gülümsedi ve onaylanmış birkaç kameraman tekrar tekrar fotoğraf çekerken şöyle dedi: "Clara benim yang'ımın yin'i oldu. Beyazımın siyahı da diyebilirsiniz."

Herkes buna güldü ama benim kalbim bir mil hızla atıyordu. Bu planlanmış bir şey değildi. Benim hakkımda konuşmaması gerekiyordu ama bana özellikle teşekkür etti, sanki benim katkım onun için gerçekten bir şey ifade ediyormuş gibi. Bakışları yarı yolda okyanusa kayınca döndüm ve onu gördüm.

Natya Fitch.

"Beyaz ve siyah, kıvrımlar ve düz çizgiler tatil köyümdeki dengeyi oluşturuyor. Renk yelpazesi kapsayıcılığı temsil ediyor ve Clara olmasaydı bu özel Hardy tatil köyünün buna ihtiyacı olduğunu fark edemezdin. Clara olmasaydı, Hardy tatil köyünün

Tıpkı benim hayatımın da hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını düşündüğüm gibi. Bana sürekli meydan okuyarak, beni kışkırtarak ve risk almaya ikna ederek bunu değiştirdi. Bunun için ona minnettarım ama hayatımın geri kalanını ona borcumu ödeyerek geçireceğim. Bu yüzden, ona ve ekibin geri kalanına, başardık. Hepinizle çalışmak benim için bir onurdu." Bununla birlikte, mikrofona başka bir hissedar gibi görünen kişiye uzattı ve masamıza geri döndü.

Yanımda otururken hiçbir şey söylemedim. Bütün konuşmayı ona yöneltmişken nasıl söyleyebilirdim ki? Sadece onun inanması için bir gösteri mi yapıyordu? Eğer öyleyse, bunun için imza attığımı bilsem bile bir şekilde kalbimi en çok bu incitti.

Yol boyunca bir yerlerde, farklı bir şeye inanmaya başlamıştım ve şimdi bunların herhangi birinde ciddi olup olmadığından emin değildim. Hepsi sahte olabilir miydi?

Bu soru zihnimde defalarca dönüp durdu, bir düşünce esintisi olarak sönüp gitmek yerine bir kasırgaya dönüştü. Bunlardan herhangi biri doğru muydu, yoksa bana karşı beslemediği bir sevgiyi onunkini daha da uzaklaştırmak için mi gösteriş yapıyordu, bilmiyordum. Dex'e baktığımda gözleri aramızda gidip geliyordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım, kumarhaneler Vegas'taki anlaşmayı kabul etti. Avukatlar biz konuşurken anlaşmayı hazırlıyorlar. Ekipleri az önce çekip gitti."

Dominic fazla duygusallaşmadan, "Ben konuşmamı yaparken onları giderken gördüm," dedi. İkimiz için de her şeyi hissettiğim için bu iyiydi. Rol yapmak, sevene kadar nefret ettiğim bir şeydi ve şimdi dönmüştüm

Benim ona hissettiğim gibi onun da bana hissettiğinden emin olmadığım zamanlarda hiçbir şey hissetmekten nefret etmek.

Bunun yerine, sahneden yumuşak, boğucu bir ses yükselirken önümdeki yemek tabağına odaklandım.

"Ne oluyor lan?" Dex'in mırıldandığını duydum. Sonra daha yüksek sesle, "Ne oluyor lan?" Elini masaya vurup kardeşlerine ters ters bakarken gözleri öfkeyle doluydu.

Dex'in gözleri Dimitri'den Dominic'e kayana ve o da tekrar Dimitri'yi işaret edene kadar her biri başını salladı. "Çoğunlukla onun fikriydi," dedi Dominic.

Dimitri'nin gülümsemesi büyüdü. "O iyi bir şarkıcı kardeşim ve birkaç konsere ihtiyacı vardı. Eminim senin kumarhanen de onu işe alacaktır."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Dex aniden ayağa kalktı. "Ondan nefret ettiğimi biliyorsun."

Ama dönüp Keelani'ye baktı, Keelani de ona bakınca kasları gerildi. Keelani yüksek bir notaya ulaştığında, göz temasını hiç kesmeden sesini yükseltti. Şarkıda çok fazla duygu vardı ve o söyledikçe seyircilerin yarısı onun menzili hakkında fısıldadı.

Şarkısı bittiğinde Dex hışımla sahneye çıktı ve bir aradan sonra döneceğini mırıldandı. Dex ona el salladı ve kız gözlerini devirerek sahnenin kenarına doğru yürüdü, Dex de kızın kalçalarından tutarak onu sahneden indirdi.

Dimitri kıkırdadı. "Günün birinde pes edecek."

Dominic boynunu kırdı ve başını salladı. "Muhtemelen ateşle oynuyoruz Dimitri."

"Öyle miyim?" Kardeşi önce bana sonra da Natya'nın olduğunu bildiğim çadırın arka tarafına baktı. "Yoksa sen mi?"

Bununla birlikte Dimitri gitmek için ayağa kalktı ve Dominic boğazını temizledi. "Dans etmek ister misin, tatlım?"

Birkaç nefes aldım ve kendime burada bir izlenim bırakmak için bulunduğumu hatırlattım. Bu, ayrılmadan önce ilişkimizin sağlamlaştırılmasıydı. Dünya Dominic'le birlikte olduğumuzu bilecek ve aniden artık rol yapmak istemesem bile tesisin itibarı zarar görmeyecekti.

Ne rol yaptığımı bilmiyordum. Onun kız arkadaşı mıydım yoksa onun kız arkadaşımı gibi davranmaktan zevk mi alıyordum, oysa kalbim bunun sonuçlarını düşündükçe parçalanıyordu.

Herkesin görmek istediği yüzü takındım, kedi gözlerini biraz daha kapatıcıyla boyadığımı kendime hatırlattım, saçlarımı tekrar kıvırdım ve sadece birkaç yumuşak tutam omuzlarıma düşecek şekilde tutturdum. Bu gece rolümü oynayacaktım. Öyle de davranmalıydım. Elimi kolyemin üzerinde gezdirdim, kolye saf bir zarafete sahipti ve cupcake içermiyordu. Bugün pastanemle ilgiliydi, ama bu gece görünüşümü tamamlamak için Valentino'ları giydim ve Dominic'le birlikte seçtiğimiz elbiseyi giydim.

Bu gece tatil köyüyle ilgiliydi.

Tatil köyünün yeniden açılışının her dergide, her haber kanalında konuşulacağını biliyordum ve sahildeki onaylı basın gece boyunca fotoğraf çekiyordu. Dominic beni dans pistine çektiğinde, parıltılar devam etti. Parmakları vücudumda geziniyordu.

"Konuşmamı beğendin mi?" diye mırıldandı.

"Gösteri için iyi bir taneydi." Elleri kalçalarımın gömülürken midem alçaldı ve büküldü.

"Ya gösteriş için değilse, küçük savaşçı. Ya şimdi bu sadece benim içinse?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım, anlamamıştım. Eski sevgilisine nasıl baktığını, hepsine nasıl gülümsediğini ve sonra yorgunmuş gibi gözlerinde daha az duyguyla geri döndüğünü görmüştüm.

Eli, kendisine ait olmayan kolyenin üzerinde gezindi. Basit ve zarıftı ve kişisel bir dokunuşu yoktu. Gece için mükemmeldi. "Neden sana verdiğim çörek değil?"

"Bunun bu gece için daha iyi olacağını düşündüm. Bu gece benim fırınımla ilgili değil."

Mırıldandı ve sonra kolyeyi ters çevirdi. Kolyeye gerçekten bakmamıştım bile, ama sonra fısıldadı, "Valentino'dan tebrikler?"

"Ha?" Aşağıya baktım ama göremedim. Boyu çok kısaydı ama boynumdaki zinciri nasıl sıkıca kavradığını hissettim, ona baktığımda gözlerindeki ateşi gördüm.

"Ondan bir hediye mi?" Dans pistinde hâlâ birlikte hareket ediyorduk ama aramızdaki bakışlar öylesine doluydu ki dans pistinde, odada, tüm tesiste başka biri var mıydı bilmiyordum.

Tek gördüğüm oydu. Dominic Hardy, hayattan daha büyüktü, o kadar güçlüydü ki başka her şeyi unutmuştum. Lupus'a olan ilgimi kaybetmiş, annemi ve kız kardeşimi görmezden gelmiş, fikirlerimle onu ya da bir başkasını kırma endişemi yok etmiş ve istediklerimi uygulamaya başlamıştım

Her yerde. Bana güven, mücadele ve sahiplenme gücü vermişti.

Dans pistinde onunla birlikte adım attım, hareketlerine karşılık verdim, sallanmaya karşılık sallandım, dönmeye karşılık döndüm. "Bu sadece bir kolye, Dominic."

"Başka bir adamın mücevherlerini üzerinde görmek istediğimi mi sanıyorsun? Ve yakında bunun sadece bir kahve olacağını mı düşünüyorsun? Sadece bir randevu mu? Sadece bir kaçamak mı?"

Durduğumuzda gözlerimi kısıtım, elini sırtıma daldırmak üzereymiş gibi indirdi. "Bunun bitmek üzere olduğunu bildiğin halde kıskanıyor musun? Tam da bu nedenle beni bunu yapmaya kışkırttığında mı?"

Bana cevap vermedi, sadece dizini büktü ve beni çoğu baş dansçının yapacağından daha hızlı bıraktı. Vücudumun kalbimle birlikte düşmesi, tüm kelebekler ve ona karşı hissettiğim tüm duyguların uçuşması karşısında nefesim kesildi. Artık hiçbir parçam ondan güvende değildi, çünkü beni yukarı çektiğinde, ağzı onun olduğunu bildiği şeyi aldı.

Bu öpücük yakıcı, sahiplenici ve bölgeciydi ve takım elbise ceketinin yakalarına yapıştım, inşa ettiğim her bariyeri yıkan adam tarafından fethedilmemeye çalıştım. Kalbim için savaşmadan onun içinde eridim. Zaten onundu. Artık onun küçük savaşçısı değildim. Onun yerine istekliydim. "Başka bir adamın boynumdaki mücevherini her zaman kıskanacağım. O benim, Clara. Henüz ayrılmadık."

"Dominic-"

"Eğer bu gece eve dönmene kadar gitmemiş olursa, onu senden koparacağım, tatlım. Ve ona geri teslim edeceğim.

kendim."

Müzik onun sözleriyle sona erdi ama biz dans pistinin ortasında uzun süre birbirimize bakarak kaldık. İfadesinin bir ağırlığı varmış, konuşmamız gerekiyormuş, belki de her şeyi çözecekmişiz gibi geldi ama sonra basın geldi.

Sadece biri değil... hepsi. "Natya az önce bize özel bir haber verdi."

"Onu kaybettikten sonra bu tesisi inşa etmeyi üstlendiniz." "Sen aranıyor a Bebeğim, Doğru, ve yapamadım var bir birlikte?"

"Bu yüzden mi bu şaheseri yaratmak için kalbinizi ve ruhunuzu ortaya koydunuz?"

Basın bu kadar agresif olmamalıydı, Natya arkalarında gülümseyerek dururken yüzüne mikrofon tuttular. Kollarını kavuşturdu ve akbabalar devam ederken kaşlarını kaldırmadan önce bakışlarını bana çevirdi.

"Ruh eşinizle tüp bebek yapmayı düşünür müsünüz? Evlat edinmek mi?"

"Natya tek istediğinin seninle bir bebek olduğunu söyledi."

Onlar sadece kelimelerdi. Sözde kelimeler seni kıramazdı. Sopalar ve taşlar, değil mi? Yine de kelimeler kalbinizi yer, ruhunuzu kanatır, izin verirsiniz zihniyetinizi keser. Kelimeler.

Sanırım o yaz gecesinin serin esintisinde Dominic'ten ve benden geriye kalanları kırdılar. Cevap vermediğinde, bakışları şiddetli ve hırçın bir hal aldığı anda, paparazziler hadlerini aştıklarını anladılar. Hızla geri çekildiler ama Natya çekilmedi.

Ona doğru yürüdü ve sadece ikimizin duyabileceği şekilde fısıldadı, "Ben de düşük yapmışız gibi gösterebilirim. Doğru olmaması buna inanmayacakları anlamına gelmez."

Gözleri vahşi, intikam ve kıskançlık doluydu. Onu istiyordu ve ne pahasına olursa olsun onu elde edebileceğini kanıtlamak istiyordu. "Beni sevmiştin, hatırlamıyor musun? Seni mahvettim, evet, ama seni tekrar bir araya getirdim. Bunu unutma. Ve sonra, sırf sana küçük bir yalan söylediğimi öğrendiğin için, beni terk etmekten çok mutlu oldun. Bunu hak etmemiştim. Her şeyimiz bir aradayken olmaz. Bunu çözmeye çalışabiliriz ya da onlara bunu söyleyebilirim."

"Natya-" diye uyardı Dominic.

"Hayır. Bana *Natya* deme. Aramalarıma cevap vermedin, Dom. Bunu hak etmiyorum. Ben seni sevdim. Ve bunu onlara tekrar tekrar söyleyeceğim."

"Sonra konuşuruz. Sen basını hallet." Dominic'in çenesi titredi. "Bunu nasıl doğru yapacağını biliyorsun, Natya."

Ona gülümsedi, eli göğsünde gezinirken şöyle dedi: "Gördün mü? Bir takım olarak çalışıyoruz. Onunla biraz eğlenmek zorunda kalsan bile. Hamilelik numarası yaptığım için özür dilerim, tamam mı? Ama şimdi beni basının önünde düşük numarası yapmaya zorlama." Bana temkinli bir şekilde baktı. "Telefonuma sonra cevap ver, Dominic, yoksa basın fikrini değiştirir."

Yardım edeceğine söz vermiş olması önemli değildi, Dimitri çoktan paparazzilere binadan çıkarken eşlik ediyordu. İnsanlar partiden ayrılmaya başlamıştı bile.

Gece havası değişmişti. Dominic'in gözlerindeki bir şey de değişmişti. "Hadi sahile doğru yürüyelim. Bırakalım personel partinin geri kalanıyla ilgilensin."

Ona bakarken ayaklarım olduğum yerde donup kalmıştı. "Sanırım eve gitmeliyim, Dominic. Aslında burada kalmalıyım ve sonra ..." Artık bir daire alabilirim. İstersem aylarca çatı katında oturabilirim. "Bayan Johnson vasiyetnameden güncellemeler içeren bir zarf gönderdi. Ben ... bir daire aramaya başlayacağım."

Bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Ondan ayrılmak yapmak zorunda kaldığım en zor şey olacaktı. Bunu her yanımda hissediyordum, fiziksel bir sızı başlamıştı. "Hayır. Bence bu oldukça zor, Dominic. Dürüst olmak gerekirse bunun beni fiziksel olarak hasta edeceğini düşünüyorum."

Benimle birlikte okyanusa, ışıklardan ve tatil köyünden uzağa gitmek için beni kucaklamadan önce gözleri endişeyle parladı. Dakikalarca kollarında benimle yürüdü.

Sahte erkek arkadaşım o sahilde sanki gerçekmişim gibi bana sarıldı ve ona karşı hissettiğim duygular neredeyse dayanılamayacak kadar gerçektir.

CLARA

||

Bizi bitiren, bana söylediği son yalandı." O suyun kıyıya vuruşunu izlerken itiraf etti. "Susie'nin sakatlığını herkesin önünde benim üzerime atması beni neredeyse mahvediyordu ama umurumda değildi. Zaten bu benim hatamdı."

Sessiz kaldım, ne diyeceğimi bilemedim.

"Ama o bebek? Mini bir ben olacağımı düşünmüştüm. Beşiğini, battaniyelerini, küçük emziklerini aldığımı biliyor musun? Ne yemesi, ne içmesi gerektiğini, her şeyi araştırdım. Araba koltuğunu bile ayarladım." Sesi acıyla çatallaştı. "Natya sadece sekiz haftalık olduğunu söyledi ama umurumda değildi. O çocuğu istiyordum. O hayatı istiyordum. Onu istiyordum."

Gelgit yüksekti ve dalgalar ayaklarımıza çarpıyordu. Etrafımızdaki şehir uykuya dalarken tekrar tekrar girip çıktık, soğuk su ve serin hava.

"Her şey hakkında yalan söyledi." Bunu bir ifade olarak söyledim çünkü bunu benim önümde itiraf etmişti. Kadının sözleri çok acımasızcaydı ama adam hiç irkilmedi, sanki benim ailemin çarpık duygusal tacizlerine alışkın olduğum gibi o da ona alışkındı. Hatta ona halletmesini bile söylemişti.

Yine de bunu yapacağına güveniyordu. Ona "Sence basına gerçekten ne istediğimizi söyleyecek mi?" diye sordum.

"Evet, çünkü itibarını koruyacak. O aptal değil. Beni ne kadar zorlayacağını biliyor."

Sözlerinde saygı olup olmadığını bilmiyordum. "Görünüşe göre tüm düğmelerinizi biliyor."

"Benim de zayıflıklarım var." Parmağını kolumda gezdirdi ve ürperdim. Ondan bahsederken bile kendimi geri çekmememden nefret ediyordum. "Onunla mükemmel bir hayat istiyordum. Bunun planını yapmıştık. Onun da bunu istediğini sanıyordum. Şimdi belki de istiyordur."

Başka bir kadın fikrini kıskanıyor olabilir miydim? Onun olduğunu düşündüğü şeyi? Çünkü o bu sözleri söylerken kumun içinde kaybolmak, kendimi oraya gömmek istedim, böylece kalbinin onun için nasıl kırıldığını duymak zorunda kalmayacaktım.

"Seni incittiği için üzgünüm" demekten başka ne diyeceğimi bilemedim. Bir nefes aldım ve sessizlikte elini tuttum, su yukarı ve sonra geri akarken nefes alıp verdim.

Sessizliğinde ağır bir şey vardı ve bunun pişmanlık olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Bu sefer benimle birlikte onu kendinden uzaklaştırmıştı ama belki de onu gerçekten seviyordu. "Seni hâlâ istiyor, Dominic. Belki onu arayıp bu konuyu konuşabilirsin."

Bence bir insan diğerinin mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmeye hazırsa onu gerçekten seviyor demektir. Kalbinden vazgeçer, onu parçalara ayırır, diğer kişinin kalbini bütünleştirmek için elinden geleni sunar.

Bu işi yürütmek isteyip istemediğine dair bir şey söylemedi. Tesisin yakınında yanıp sönen ışıklara baktı. "Bir kadını, o kadını sevdiğim gibi sevebileceğimi sanmıyorum."

"Bakışları bana döndü ve o ıssız boşluğu, hüznü ve acıyı gördüm. "Onu sevdiğim gibi birini sevmek istemiyorum... bir daha asla. Kariyerimi riske attım, insanları incittim, onu incittim ve hayatın kendisinden daha çok istediğim bir şeyin fikrini kaybettim."

Kelimeler kalbimi ve ruhumu delip geçti. Gözlerim onun önünde akıtamayacağımı bildiğim yaşlarla dolarken aldığım nefes titriyordu. Sanki onun için ağladığımı görmeye dayanamıyormuş gibi suya döndü ama elimi çekmeye çalıştığımda tuttu. Ayağa kalkmama izin vermedi, bunun yerine bedenimi kendine yaklaştırdı. O gece çok uzun süre o ağır sessizlikte oturduk.

Dominic'in okyanusa bakarken karanlığı kucakladığını biliyordum. Ruhu denize açılmış ve şehrin titrek ışığını geride bırakmıştı. Işığı ya da kurtuluşa giden yolu istemiyordu. Acısının içinde boğulmak istiyordu. Anlamaya çalıştım ama karanlığı geride bırakmıştım ve hayatta kalmak istiyorsam onunla birlikte boğulamazdım.

Ben olsam yapmazdım.

Elbette bir hastalıktan ölebilirsiniz ama bence insanlar kalp kırıklığından da ölebilir.

Aşk ve kalp kırıklığı. Bunlar saklayamayacağınız iki duyguydu. O anda ikisini de hissettim. "Seninle bu şekilde kalamam, Dominic." Bu sözleri söylemek için kendimi zorladım.

"Ne gibi?" Gözleri aniden bana kaydı.

"İkinci bir düşünce ya da senden sadece bir parça alan kız olmak istemiyorum. Hepinizi hak ettiğim halde değil. Ve ben

bunun göstermelik olduğunu bil-"

"Sana karşı hissettiklerim göstermelik değil," diye mırıldandı ama itirafı öfke doluydu.

"Böyle hissetmek istiyor musun?"

"Kesinlikle hayır," diye bağırdı ve bu benim için yeterliydi. "Kesinlikle," dedim ve gözlerimin acıdığını hissettim.

istemedi. "Birileri beni istemediğinde her zaman ikinci bir düşünce ya da etrafta oldum. Ama artık olmayacağım. Burada olmayacağım. Hoşlanmamayı dilediğin kişi olmaya niyetim yok Dominic. Birinin benden hoşlanmasını istiyorum. Benden hoşlanmasını. Ya da beni sevmeyi. Ve sadece beni. Beni istediğin kalıba sokarsan ne olabileceğimiz fikrini değil."

Kaşlarını çattı. "Clara..."

"Hayır. Sadece şunu söyleyeyim. Ben asla senin sahip olabileceğini düşündüğün fikre uygun bir insan olmayacağım. Ben *benim*. Elde edeceğin şey bu. Ve dürüst olmak gerekirse, sonunda içinde yaşadığım bu sarayı inşa ettim, Dominic. Bugün o fırında kendimle çok gurur duydum ve bunu yaptığım için *kendimi* sevdim. Birinin de beni sevmesini istiyorum. Yeterli olmadığım için endişelenerek ya da kafandaki bir fikir yüzünden kendini tuttuğun için endişelenerek yanında oturamam. Biri için *yeterli* olmak istiyorum. Bunu hak ediyorum."

Ciddiyetle başını salladı. "Eğer ben seni incitirsem ya da sen beni incitirsen,

Clara..." İç çekti. "Hiç kimse, birinin her an hayatını paramparça edebileceğini hissetmekten hoşlanmaz. Daha önce bir kez oldu ve-"

"Ve bu benimle bir daha olmayacak," diye özetledim onun için, sözünü kestim, böylece söylediklerinin geri kalanını duymak zorunda kalmayacaktım. Ben istemedim.

"Mutluluğumu tüketeceksin,

Dominic. Tüm bunlar karşısında ne ikinci planda kalabilirim ne de buna uygun yaşayabilirim. Yaşamayacağım." Bu sözleri söylerken sesim titriyordu. Yıllarca boş boş durduktan sonra kendimi savunmak korkutucu ama bir o kadar da özgürleştiriciydi. Bunu onunla öğrenmiştim, onun sayesinde buna aşık olmuşum ve şimdi mutlu olmak için buna ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bir daha asla kendimi bir başkasının ağırlığına bağlayıp onun beni aşağı çekmesine izin vermeyecektim. Kendimi çok fazla çapaya bağlamıştım, gemiyle birlikte çok sık batmıştım, kendi başıma bir ada bulmak için kendimi bir cankurtaran salına atmaya istekli değildim.

Kumdan kalktım ve kendimi fırçaladım. Ayağa kalkmaya çalıştığında omzunu tuttum. "Yapma. Bırak beni."

Tüm vücudunun buna karşı gerildiğini hissettim. "Benden bu kadar kolay uzaklaşabiliyor musun?" diye fısıldadı ve sözleri işkence gibiydi.

Ona baktım ve ne yaptığımı anlamadan eteğimi kaldırdım ve bir ayağımı kaldırarak onun diğer tarafına geçtim. Onun üzerinde durdum, sevdiğim adam bana bakarken ben de ona bakıyordum.

"Seni sevdiğimi biliyor musun, Dominic Hardy?" Rüzgâra karşı usulca söyledim ama o kelimeleri yakaladı.

"Clara-"

"Hayır. Hiçbir şey söyleme." Başımı salladım ve sonra yavaşça kendimi alçaltarak ona sarıldım. "Seni o kadar çok seviyorum ki kolay kolay bırakıp gitmeyeceğim. Kalbimi burada, seninle kumun içinde bırakıyorum, anlamıyor musun? Yürüyüp gideceğim ve seninle, korkunla ve kederinle birlikte boğulabileceği okyanusa akıp gitmesine izin vereceğim."

Çok sevdiğim o mırıltıyı mırıldandı ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettiğimde onları durdurmadım. Onun yerine gömleğinin yakasından tutup kendime çektim ve istediğimi bildiğim ama bu geceden sonra sahip olamayacağım dudaklarını öptüm.

İri, kaba elleri elbisemin üzerinde geziniyor, çaresizce kalçalarımı kavırıyordu. Altında bir şey bulamayınca bu sefer gülmedi ya da bana iyi kız demedi. Başını salladı ve küfretti. "Beni nasıl dinlediğine kafayı takmış durumdayım, şekerim. Nasıl dinlemediğine kafayı taktım. Nasıl hissettiğine, nasıl ses çıkardığına, nasıl koktuğuna kafayı taktım. Sana kafayı taktım."

"Ama bana takıntılı olmaktan nefret ediyorsun." Özetledim. İlişkimiz onun için iyi bir şey değildi.

Soruya cevap vermedi. "Seni kaybetmek istemiyorum. Bundan nefret edeceğim."

Yine de, beni tutmaya çalışacağını da söylemedi. Gitmeme izin vermeyeceğini söylemedi. Nedenini ben de bilmiyordum, belki de istediğimi düşündüğü şey buydu. Belki de ikimiz de o anda diğerinin ihtiyacı olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıyorduk.

Aşk. Sana nefret ettiğin şeyi yaptırır.

Pantolonunun düğmelerini açmak için geri çekilirken kollarında ağladım. Kalın aletini pantolondan çıkardım ve elimi bir kez üzerinde gezdirerek gecenin karanlığında gözlerinin kararmasını izledim. Ona başka hiçbir yerde sahip olmasam bile burada, ay ışığının altında, aramızda esen deniz meltemiyle sahip olmuşum.

Eli seksimin üzerinde gezinirken bile daha da yaklaştım, beni aşağıya doğru döndürmek için ileri geri ovuşturdu.

unutulmaya yüz tuttu. "Seni kaybetmenin üstesinden gelebilecek miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Yapamayacaksın, küçük savaşçı. Biz ayrı olmak için yaratılmadık." Sonra kalçalarımı kaldırdı ve sikinin üzerine doğru itti. "Bunu hissediyor musun? Seninle birlikteyim."

Ağlarken başımı salladım ve ona bindim. Seksim onun için ağrıyordu, bedenim onun etrafında kıvrılıyordu ve ruhum onunla kumda bütün hissediyordu. Sonra başımı hayır anlamında salladım, buna inanmadım, i n a n m a k istemedim ve sonra doğru olmadığında parçalandım. "Buna gerçekten inanıyor musun Dominic?"

Şimdi daha hızlı ileri geri sallanıyordum, omuzlarını sıkıca kavırıyordum, vücutlarımızın çarpışma sesleri gittikçe güçleniyordu. Gözleri vahşi görünüyordu, amım sikini sıktıkça kasları geriliyordu ve orgazmım vursa da fısıltısının sesi daha sert vuruyordu. "Buna inanmak istiyorum, tatlım. Gerçekten inanmak istiyorum."

Son bir hamle, o kadar sertti ki, adını haykırmadan önce içimdeki her hassas noktaya çarptığını hissettim.

Başını eğerken bir dizi küfür savurdu ve inanmak istediğini mırıldanmaya devam ederken alnı benimkine dokundu.

Yüzümden akan son bir damla gözyaşıyla başımı salladım ve "Bu yeterince iyi değil" dedim.

DOMINIC

Haklıydı. Yeterince iyi değildi. O hak ediyordu
Her şeyi.

Ona her şeyi verebilecek, benim verebileceğimden daha az yük verebilecek bir adamı hak ederken, birbirimize ait olduğumuza inanamıyordum.

Yine de, lanet olsun, inanmak istedim.

Yine de Clara kucağımdan inmeye çalıştığında kalçalarını kavradım. "Bana bir dakika daha ver, tatlım. Lütfen."

Kırıldığımı biliyordum, bunun sona erebileceğini biliyordum ve sona erse bile hayatta kalamayacağımı biliyordum. Bu yüzden ona daha fazla yalvardım ve o da iç çekerek kollarıma girdi, boynuma sarıldı ve bana sokuldu.

O verdi. Ben aldım. Karanlığıma ışık tuttu ve ben de onu yuttum.

O sahilde onunla birlikte olması gerekenden daha uzun süre uzandım, dalgaları dinledim ve bunu nasıl düzelteceğimi düşündüm. Onsuz nasıl hayatta kalacağımı, çünkü tekrar savunmasız olduğumu kabul etmekten çok korkuyordum. Daha önce olduğumdan daha savunmasızdım.

Artık ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Otelin değil. Kariyerim değil. Hiçbir şey ona her şeyi vermekten daha önemli değildi.

Ve belki de o zaman benim için tıklandı. Asla yeterince iyi olamayacaktım ama hiçbir erkek benim onun için denediğim yolu denemeyecekti. Gitmesine izin vermiyordum.

Buna sadece inanmak istemedim. Biliyordum.

Nefes alış verişi yavaşladığında ve gözlerinin kapalı, huzurlu ve sakin olduğunu, gözlerinde yaş olmadığını gördüğümde, ona kalacak bir otel bulmayı düşünmedim bile. Ait olduğu yere, evimize gidiyorduk.

Benimle gel.

Giysilerimizi düzelttim ve onu arabaya taşıdım, Callihan bizi katlamam için kapıyı açarken metanetli ve sessiz duruyordu.

Daha yaşlıydı ve pek konuşmuyordu ama arabaya bindiğinde mırıldandı, "Geçen gün bana bir kek verdi ve ben de artık kullanacağım tek kızın o olduğuna karar verdim."

Kıkırdadım ve ona baktım. Bu kadar yorulduktan sonra onunla ilgilenmem için bana güvenmişti ve çok yakında daha da fazla güveneceğini umuyordum. Onu göğsüme doğru çektim ve saçlarını düzelttim. "Artık araba kullanmana izin vereceğim tek kız o."

"Yani, o gerçekten senin müstakbel karın mı?"

"Eğer beni kabul ederse. Kabul etmese bile, fikrini değiştirmek için sonsuza dek uğraşacağım."

Bir keresinde arabada oturuyordum, saçlarına onu sevdiğimi, onu sevdiğim gibi sevmekten nefret ettiğimi ve gitmesine izin vermeyeceğimi fısıldadığımı duymadı.

O gece onu kendi yatağına yatırdığımda, kapısının önünde çok uzun süre durdum. Onunla yatmaktan kaçınmış olmam ve şimdi tek yapmak istediğimin arkasına uzanıp onu mümkün olduğunca kendime çekmek olması çok ironikti.

İkimizin de boşluğa ihtiyacı vardı, çünkü Clara'nın bana söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordum. Işığını karartacak bir geçmiş olmayan bir adamı hak ediyordu. Renkli bir dünyayı hak ediyordu ve benim de kendi karanlığımı ona bulaştırmaktan kaçınmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

O kadar uzun zamandır mükemmeliyetçiydim ki ona da bunu vermek istiyordum. Bunu yapma ihtiyacı iliklerime kadar işlemişti. O benim, ben de onun olduğumu biliyordum. Sadece yolu buna göre açmam gerekiyordu. Kalbim onun için atıyordu ve ona aitti, yıllar içinde ne kadar soğumuş olsa da zar zor atıyordu. Natya onu dondurmuş olabilirdi ama Clara onu çözmüş, hayata döndürmüştü.

Yeni bir görev için odadan çıktım. Kayınbiraderimi ve Izzy'yi aradım. Natya'nın üzerindeki her şeyin çekilmesini istediğimi söyledim. Onlara artık taşak geçmediğimi söyledim.

"Sonunda. Yarın bunu basına sızdırabilecek miyim?" Izzy telefona ciyak ciyak bağırdı.

"Dur bakalım."

"Ama bize yeterince kazık attı," diye sızlandı Izzy. "Ve burada para akladığını görebiliyorum."

Kocasını araya girdi. "Merhamet göstermesi gerekiyorsa, bırakın göstereyim. Bu bizim sorunumuz değil. Yatmaya gidiyoruz, Dom." Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

İhtiyacım olan tek cephanelik buydu, daha önce kullanmamıştım çünkü ellerimi kirletmek buna değmezdi.

Ama Clara. Onun için cehenneme bile giderdim. O buna değerdı.

Natya'yı aradım ve telefonda mırıldandı: "Tatıl köyünü aldın Dom ve etrafta dolaşmaya başladın. Mutlu musun? Çünkü onu yeniden açılışın için basına haber vermek amacıyla kullandığını biliyorum. Bu çok açık," diye tısladı.

Çalışma odama oturdum ve kendime bir parmak viski doldurdum, eski sevgilimle yapacağım son konuşma için buna ihtiyacım olacağını biliyordum. Clara'yla birlikte ışığı bulabilmek için kendimi bu karanlık çukurdan çıkarmaya hazırdım.

"Tabii ki onu kullandım. Basın için mükemmel bir kız arkadaştı. Öyle değil mi?"

"İşini yaptı ama bunu anladığında burada kalmayacak."

"Bunu kabul etti, Natya. Benim yanıma taşınmayı da kabul etti.

Her şeyi kabul etti."

Natya alay etti. "Ona aşık olacağını mı düşündü? Onu beni sevdiğin gibi sevemezsin, Dom. Sahip olduğumuz şey-"

"Hiçbir şey." Sözüünü kestim. "Sana bir daha asla böyle sevmeyeceğimi söylemiştim. Ve sevmiyorum, sevmek de istemiyorum. Seninleyken bundan zevk aldım ve peşinden gittim. Onunlayken nefret ediyorum ve bundan kaçınmaya çalışıyorum."

"Neden?" diye fısıldadı, sanki bunu duymaktan korkuyormuş gibiydi.

"Çünkü ona duyduğum aşkın, seninkinin yaptığı gibi beni basitçe incitmeyeceğini biliyorum. Beni yok edecek. Ve yine de, hayatımın geri kalanında istediğim tek aşk bu."

Natya'nın cevap verip vermeyeceğini, nihayet özür dileme zamanının geldiğini anlayıp beni bırakmaya çalışıp çalışmayacağını duymak için bir süre bekledim. Yine de tek duyduğum sessizlikti.

"İnsanlar onun müstakbel eşim olduğunu söylediğimde şaka yaptığımı düşündüler. Natya, şaka yapmıyorum. Bundan sonra müstakbel karıma yan gözle bakarsan, senin için gelirim. Kariyerini paramparça edeceğim, akladığın paralar için federallere gideceğim ve yalancı bir pislik olduğun için seni asıp kurutacağım. Anladın mı beni?"

"Dom, ben asla-"

"Yaptığın her şeyin kanıtı elimizde, Natya. Onunla ya da benimle uğraşma. Asla.

Bir daha." Telefonu kapattım.

Kadına söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Bana söylemek istediği başka bir şeyi dinleyecek kadar onu önemsemiyordum.

Clara'yı nasıl karım yapacağımı planlamam gerekiyordu ve bu da benim için önemli olduğuna onu inandırmak için yalvarmam gerektiği anlamına geliyordu. Önce e-postalarla başladım ve ona istediği alanı verip kendi yatağıma gitmeden önce gece geç saatlere kadar kaldım.

Ama sabah uyandığımda Clara gitmişti.

CLARA

''

Tabii ki onu kullandım. O mükemmel bir kız arkadaşı. Basın. Sizce de öyle değil mi?"

Ve aslında onun cevabını bekledi. Daha fazla sessizlik.

"Bunu kabul etti, Natya. Benim yanıma taşınmayı da kabul etti.

Her şeyi kabul etti."

Hâlâ öyle bir duygu, öyle bir öfke, ona karşı öyle bir his taşıyordu ki, artık onu dinlemek acı veriyordu.

"Hiçbir şey. Sana bir daha asla böyle sevmeyeceğimi söylemiştim."

Geri çekildim. İfadesinin pekiştirilmesi, duygularının ikiye katlanması, gecenin bir yarısı onunla iletişime geçmiş olması. Bunların hepsi bana yer bırakmıyordu.

Sessizce toparlandım, e-postalarımı hızla gönderdim ve ertesi sabah erkenden Evie'ye mesaj atarak Dex'in numarasını istedim.

Hemen aradı. "Neyin var?"

"Sadece kalacak bir yere ihtiyacım var. Dün gece Natya'yla olanlardan sonra Dominic'le burada kalamam."

Sessizce bekledi ama şu anda daha fazlasını veremezdim. "Los Angeles'ta bir apartmanımız var.

Declan ve ben burada kalıyoruz. Buraya gel. Kapıcının seni içeri almasını sağlayacağım."

"Hayır. Kendi dairemi bulmam gerekiyor ve ..." Derin bir nefes aldım. Birine hayır demekten nefret ederdim ama bu hayatta kalmaktı. Hayatta kalmanın formaliteleri ya da beklentileri yoktu.

"Anladım. Sana mobilyalı bir yer bulacağım. Buraya geldiğinde kapıcıda daire numaran olacak. Artık hisse sahibi olduğunun farkındasın, Clara. Bunu anlıyorsun değil mi? Bütün bunlar da senin," diye açıkladı Evie bana.

Bayan Johnson'ın teslim ettiği evrakları anlayacak kadar iyi incelememiştim bile. Ve bu düşünce beni neredeyse nefes alamıyormuşum gibi hissettirdi. Değişen çok fazla şey vardı, hayatımın hala bir araya getirmem gereken çok fazla parçası vardı, şimdi mali durumumu çözmek için anlamam gereken çok fazla acı vardı. Boğazımı temizledim. "Ben... Doğru."

"Her şeyi çözeceğiz. Daireye git. Dinlen. Sonra beni ara, tamam mı? İhtiyacın var mı-"

"Ben iyiyim. Yalnız kalmaya ve biraz uyumaya ihtiyacım var. Onun yanındayken düşünemiyorum ve-" Ağlamamaya çalıştım, parçalanmakta olan ruhumu bir arada tutmaya çalıştım.

"Oh, Clara. Her şey yoluna girecek."

Olacağına dair onu temin ettim. Ben de hissetmeye çalıştım. Ama daireye gittiğimde, güzel yüksek tavanları, şehre bakan duvardan duvara pencereleri ve özel deri mobilyalarıyla bile çok boş hissettim.

Her yerde temizlikle birlikte sessiz tonlar istemedim. Gökkuşağı vurgularım Dominic'in siyah ve beyazıyla çarpışırken, tüy yumaklarımın etrafta koşuşturmasını istedim.

Bir ruh aşık olduktan sonra yere düşüp paramparça olduğunda, kendinizi sevdiğiniz insanlarla çevrelemekten başka bir çare var mı bilmiyorum. Ve ailenin de bu olması gerekir. Aile bağları rahattır, çocukluktan kökleşmiştir ve yetişkinlikte uğruna çabaladığımız şeydir. Bu yüzden kız kardeşim benimle kahvaltıda buluşmak için mesaj attığında, bunun iyi olacağını düşündüm. Onu evime davet etmenin, Dominic'ten ayrıldığımı söylersem aramızda bir köprü kurabileceğini düşündüm.

Onu beklemek için yatağıma uzandığımda, mesajı geldi.

Dominic: Hangi cehennemdesin sen?

Ben: Bir dairem var. Yakında diğer eşyalarımı ve yavru kedileri almak için döneceğim.

Dominic: Hiçbir şey almıyorsun.

Dominic: Özellikle de kediler.

Şeker ve Baharat'ın benim olduğunu biliyorsun Dominic.

Dominic: O kediler bizim. Ve sen de benimsin. Hemen buraya gel.

Ben: Dominic, bunu konuşmuştuk.

Dominic: Hayır. Sen konuştun. Ben bile zar zor işledim.

Ben: Bu ikimiz için de en iyisi.

Dominic: Kendi adına konuş. Elimde doğru sırada olmayan bir gökkuşağı bahçesi ve kitaplık kaldı.

Artık ağlamak yerine öfkeyle hırlıyordum.

Evini dağınık bırakmadım, Dominic. Bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, yakında eşyalarımı almaya geleceğimi söyledim. Eğer halletmemi istediğin bir şey varsa, hallederim.

Dominic: Bu evden hiçbir şey götürmüyorsun, Clara. Buraya gel ki her şeyi çözebilelim. Medya kuruluşlarının icabına bakıldı. Sadece kendimize dikkat etmeliyiz.

Ben: Hayır teşekkür ederim. Yorgunum, Dominic. Ve bunların hepsini taşımam lazım. Benim için çok çaba gerektiriyor.

Ona bu dürüstlüğü göstermemin tek nedeni, bunu anlaması ve geçmişte bu konuda şefkatli davranmış olmasıydı. Daha önce ağrılarımı ve acılarımı paylaşırken rahat hissetmeme izin vermişti ve şimdi, yakın gelecekte ona sahip olamayacağımı bilmenin stresıyla, vücudumun durumumun iradesine boyun eğdiğini hissediyordum.

Telefonum hemen çaldı. Açtığımda, merhaba dememe bile izin vermedi. "İyi misin?"

"Peki," dedim usulca ama sesim çatallaştı. "Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var."

"Sana vermeyeceğim tek şey bu, Clara. Ben de geliyorum. Bana adresini mesaj at."

"Hayır. Bana vermen gereken tek şey bu."

"Ne kadar süre için?"

"Bilmiyorum." Titrek bir nefes aldım. "Belki bir saat, belki de sonsuza kadar. Ne kadar güçlü olduğumu göreceğiz."

"Sen benim küçük savaşçımsın. Asıl soru şu: Bizim için mi yoksa bize karşı mı savaşıyorsun?"

"Bu dövüşü kazanacağımızı gerçekten düşünemezsin, Dominic.

Onu unutamadın."

"O mu?" diye hırladı. "Bu onunla ilgili değil."

Gitmem gerektiğini mırıldandım ve telefonu yüzüne kapattım.

Tüm olanları unutmak için biraz kestirmeye çalışmak üzere uzandım.

Zaman geçti ama gözlerim hiç kapanmadı. O yanımda olmadan uyumak zaten çok zordu.

Kapı çalındığında dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşıladım ve Anastasia'ya kapıyı açmaya gittim... ve anneme. "Yani seni terk mi etti?" diye alay etti.

"Onu terk ediyorum," diye başladım ama kız kardeşime bakıyor, akmayan gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmemesi için elimden geleni yapıyordum. "Sadece senin geleceğini söylemiştin."

"Ee? Annem de gelmek istedi." Omuz silkti ve içeri girdi, anneme el salladı ve sanki hizmetçileri varmış gibi kapıyı ardına kadar açık bıraktı. "Lütufta bulunmak için mi seni bu daireye yerleştirdi?" Artık buranın sahibi olduğumu onlara söyleyemezdim. Onlarla bir çözüm bulma konusunda sahip olduğum umut kırıntısı da yok olmuştu. "Gerçekten işimize yarayabileceğini düşünmüştüm Clara. Gerçekten düşünmüştüm ama hiçbir *işe* yaramıyorsun." Annem tiksintiyle başını salladı.

"Ne?" Mırıldandım.

"Ağlayacakmış gibi bakma. HEAT üyeliğimizi geri istediğimiz çok açık ve belki Dominic ile Evie'nin gülünç statüsüne ulaşabileceğinizi umuyorduk. Evie Declan'la evlendi ve şimdi de bizden üstünmüş gibi davranıyor. Dom'la evlenseydin... Böyle bir şey olmayacak, değil mi? Onu da mahvettin."

"Ben... Sanırım öyle." Başımı salladım, kendimi onlara tekrar maruz bıraktığım için, yeniden açılıştaki oyunlarına kandiğim için kızgındım.

"Peki bu kızarıklık ne?" Kırmızı yanağıma bir parmağını soktu ve sonra sertçe itti. "Git üstünü ört. Seni terk etmesine şaşmamalı. Eğer kendine dikkat etmeyeceksen-"

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum!" Çığlık attım ve ikisinin de gözleri büyüdü. "Neden senden uzaklaştığımı sanıyorsun? Tetikliyorsun-"

Hayatının bu noktasında sahip olduğunu hayal ettiğimden çok daha fazla bir güçle yüzüme temiz bir tokat attı. Tekrar yapmak için geri döndüğünde eli arkadan çekildi.

Evie tek bir hareketle annemin ellerini arkasına, göğsünü de yere bastırdı. Evie'nin kendini savunma pratiği yaptığını ve gerektiğinde pek çok kişiyi zapt edebileceğini biliyordum. Annem denese de onunla boy ölçüşemezdi. "Kalkmanıza izin vermeyeceğim Bayan Milton. Dominic, güvenliği çağır." Üvey kız kardeşimin dizi, annem daha da kıpırdandığında sırtına saplandı.

"Beni bırakmazsanız suç duyurusunda bulunacağım. Kızımla bir konuşma yapıyorum."

"Hayır. Sen kızına *vurdun* Melinda. Sana izin vermiş olsa bile bu yasadışı," dedi Evie, gözleri üzüntüyle benimkileri arıyor, sonra da kötü niyetle Anastasia'ya dönüyordu. "Sen nasıl bir ablasın?"

"Pardon?" Anastasya alay etti. "Ben bir şey yapmıyordum-"

"*Aynen öyle*. Orada öylece durdun. Sen onun ablasısın. Onu koruman gerekiyor-"

"Evie, sorun yok." Gözlerimi bir an için kapattım ve Anastasia'nın bakışlarını yakalamak için açtım. "Aslında değil."

Onu neden buraya getirdin?"

"Şey, ben..." Peşini bırakmadığım için şok olmuş görünüyordu. "Önemli bir şey değil Clara. Annemin nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, bana karşı *böyle*. Sana karşı değil. Ve sen de kızacağını bile bile onu buraya getirdin."

"İşe yaramazın tekisin," diye bağırdı annem. "Tabii ki kızgıyım. Hiçbir şeyi doğru yapamayan bir kızım var. Bize HEAT imparatorluğunu kaybettirdi. İşe yaramazın teki. İşe yaramaz. İşe yaramaz."

"Bayan Milton." Dominic'in sesi odayı böldü ve annemin sızlanmalarına son verdi. Gözleri bana dikilmişti, canlı yeşil renkteydi ve o kadar çok duyguyla doluydu ki hiçbirini ayırt edemiyordum. Sonra bana doğru yürüdü ve Evie kalkmasına izin vermediği için yüzünü annemin görüş alanına sokabilmek için diz çöktü. "Kızının beni terk ettiğini ve bu sabah nerede olduğunu öğrenmek için onu takip ettiğimi biliyor musun? Onun yanında olmak için geldiğimi? O istemese bile her zaman burada olacağımı?"

Annem bir şeyler söylemeye çalıştı.

Sözünü kesti. "Hayatının geri kalanında benden atlamamı isteyebileceğini ve benim de ne kadar yükseğe atlayacağını soracağımı biliyor musun? Benden tarafsız bir çekiliş olmasına rağmen birine HEAT üyeliği vermemi isteyebilir ve ben de sırf onun için isimleri hızlandırılmış bir şekilde sıraya koyarım. Daha da iyisi, kızınızın zaten bu lükse sahip olduğunu biliyorsunuz ve neden biliyor musunuz?"

Annem kıvranmayı bıraktı. "Ne?" Bana bakarken iri gözleri büyüdü. "Nasıl?"

"Clara, annene sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

Omuz silkip kabullenmeden önce dudağımı çiğnedim. "Resmi olarak büyük hissedarlardan biriyim."

Bayan Johnson'dan aldığım evraklar hâlâ aklıma tam olarak yatmamıştı.

"Bunun nedeni de tatil köyü içinde dünyaca ünlü bir fırın tasarlayıp işletebilmiş olması. İşe yaramaz biri değil. *Paha biçilemez* biri. Ve büyük bir hissedar olarak, içinde bulunduğunuz bu apartman kompleksinin çoğunun da sahibi. Onun mülkü üzerindesiniz."

Güvenlik görevlileri kapıya geldi.

Annem fısıldadı, "Bu doğru olamaz. Yani, Clara, söylediklerimde ciddi olmadığımı biliyorsun."

"Bayan Milton ve Anastasia, bunu bir kez söyleyeceğim ve binamızdan atılmadan önce çok dikkatli dinlemenizi istiyorum. Müstakbel eşim ona kötü davranmanıza izin verebilir ama çok açık konuşayım: Bir daha asla izin vermeyeceğim."

"Ama ayrıldınız-" Anastasia başladı.

"Bu onunla evlenmeyeceğim anlamına gelmiyor Anastasia. Evleneceğim. Ve hayatımın geri kalanını onu bugün verdiğin acıyı hissetmekten koruyarak geçireceğim. Anlıyor musun?"

İkisi de cevap vermedi çünkü muhtemelen yaptıklarının ortaya çıkmasından çok utanmışlardı ve bunun ortadan kalkacağını umarak sessiz kalabileceklerini düşündüler.

"Yap" dedim. Sen. Anladın mı?" Dominic bu kez sertçe tekrarladı. Evet diye mırıldandılar ve Dominic bana döndü. "Cupcake, güvenliğin bu kadın ve kızına binadan çıkarken eşlik etmesini ister misin?"

"Clara, mantıklı ol-" diye sızlandı annem.

Evie alay etti ve ben başımı salladım. Makul sonunda gerçeği görüyor ve ona göre hareket ediyordu. "Evet. Onları istiyorum"

mülkten çıkarılır ve davranışları hakkında tutanak tutulur."

Kapıya doğru el salladıklarında isteyerek gittiler ve Evie de onları takip etti. "Şu 'müstakbel eş' meselesini konuşmanız için sizi yalnız bırakıyorum. Ve Clara" -beni kendine çekti ve sarıldı- "Üzgünüm, Dom aradığında nerede olduğunu söyledim ama seni seviyorum. Unutma, seni seviyorum."

Teşekkür etmeye çalıştığında elini kaldırdı. "Ailelerde teşekkür yoktur." Ve sonra o da gitti.

Onların yerinde sessizlik vardı; sorular, acı ve az önce o odada olanların yankılarıyla ağırlaşmıştı. Yalanlarla doldurmaya çalıştım. "Onun-"

"Sen boktan bir yalancısın, Clara. Bunu sana defalarca söyledim."

Bir nefes aldım ve sonra bir damla gözyaşı kızarmış yanağımdan süzüldü. "Doğru."

Beni kendine çekmek için bir saniye içinde oradaydı. İçimdeki acıyı dökmeme izin vermek için. Bir anne ve kız kardeşi kaybetmenin acısıydı bu, yaratabileceğimi düşündüğüm onların fikriydi. "Sanırım bir şeyin fikrini sevmenin ne demek olduğunu biliyorsun," diye mırıldandım.

Başımı salladı ve saçlarımı düzeltti. Sonra fısıldadı, "Ama bazen gerçek olan şey, fikirden daha iyi olur."

Evie'yle beni düşündüm, uzun zamandır ayrı yaşadığım üvey kardeşim olduğunu ama yine de kız kardeşimin hiç yapmadığı şekilde benim için ateş hattına girdiğini. Bazen size verilen aileyi korumak yerine başka bir aile seçmek doğru bir seçimdir.

Yine de Evie ve benden bahsedip bahsetmediğini bilmiyordum. Onunla benden bahsediyor olabilirdi ama birlikte olmak için yaratıldığımızdan bile emin değilken bunu nasıl yapabilirdi? Buna *inanmak* istiyordu. O gece sahilde söylediği tek şey buydu.

Ve sonra Natya ile yaptığı telefon görüşmesi bunu pekiştirdi. Bunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bugün fikirler hakkında konuşmak istemiyorum Dominic. Sadece düşünmek için zamana ve boşluğa ihtiyacım var."

Yapamadım.

"Bugün burada kalacağım." Onu davet etmemi beklemedi. "Çoğunda da yatakta yatacağız. Dinlenmeye ihtiyacın var. Bütün gece toplanıyor muydun?"

"Hayır... Şey, belki." İçimi çektim. "Eskiden yatağında bir kadınla kalmayı hiç istemezdin Dominic."

"Evet, artık içinde *sen varsan* sadece benim yatağım." Boynunu çekti ve tavana doğru baktı. "Lütfen, Clara. Yalvarmıyorum ama senin için yalvaracağım. Burada uyumama izin ver, sonra da istersen seni bütün hafta yalnız bırakırım. Sana söz veriyorum. Düşünmen için bir hafta."

Yanağımı çiğnedim ve sonra gözyaşlarımı sildim ama orada oluşan kızarıklıktan irkildim.

"Siktir, bebeğim. Seninle ilgilenmeme izin ver. Sadece bugünlük."

"Bizim hakkımızda hiç konuşmak istemiyorum." Şu anda çok fazlaydı.

"Peki. Eğer bu kızarıklık için bir doktora gideceğinizi kabul ediyorsanız."

Başımı salladım çünkü her şey çok fazlaydı. Çok yorgundum. Uyku düzeni konusunda onunla savaşılamayacak kadar yorgundum. Kalbimin istediği şeye karşı savaşılamayacak kadar yorgundum.

Her neyse. Yatağıma geri döndüm, "Kendi tarafında kal, Dominic Hardy."

Yatağa girdi ve ben yan yatmış olmama rağmen beni tuttu ve kaşıklayabilmek için kendi tarafına çekti. "Sadece benim yanımda olursan."

* * *

BEBEK GİBİ UYUDUM ve ertesi sabah bana yumurtamın içinde kırmızı biber olan bir kahvaltı hazırlamıştı ve tezgahın üzerinde bir not vardı.

Break/ast/or my cupcake.

*Güneş doğmadan önce gittiğimi söyleme, eğer
sen de*

Beni kovacağını itiraf et.

Her neyse.

Bir hafta, cupcake. Bu kadar.

Yanaklarımdaki kızarıklıkları ve eklem ağrılarımı iş haftası boyunca kapatmaya çalışmak muhtemelen imkansız olurdu, bu yüzden gerçekten zahmet etmedim. Mümkün olduğunca işe gitmeme rağmen, personelim gerektiğinde boşluğu doldurmak için oradaydı, açılış haftasının ne kadar yoğun olduğu düşünüldüğünde günün çoğu buydu.

Her geçen gün rutinime daha da alıştım.
Her geçen gün alevlenme semptomlarım biraz daha azaldı.

Lupusun kendini farklı şekillerde gösterdiğini ve alevlenmelerimi her zaman kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Bazen en rahat günümde bile ortaya çıkabileceklerini biliyordum. Yine de hayatımın kontrol edebildiğim kısımlarını kontrol etmekten ve bunu yapabilecek kadar güçlü olmaktan memnuniyet duyuyordum. Burada annem ve kız kardeşim olmadan daha sağlıklı bir yaşam kurabilirdim ve kurmuştum da.

Nihai kalp kırıklığının yakın olduğunu bilsem bile. Dominic her zaman yanımda olmayacaktı. Bu tatil köyünün dışında başka projeleri, sorumlulukları olacaktı.

O olmasaydı da burada başarılı olabilirdim çünkü özel içeceklerine ve çikolatalarına kattığım baharatları takdir eden insanlar için yemek yapmayı seviyordum. Su parkından gelip haşhaşlı kek için yalvaran çocuklardan keyif aldım. Ve birbirleri için kek alan yaşlı bir çift bana elli yıl önce bir gece Kaliforniya gelinciklerinde dans ettiklerini söylediğinde kalbim eridi.

İyi yemek anılar yaratır ve insanlara geçmişte yaşadıklarını hatırlatırdı. Bunu biliyordum. Yine de Dominic'in anıları etrafımı sarmıştı ve ben hâlâ unutmaya çalışıyordum.

Cuma günü Valentino restorana gelmediğim için surat asmaya geldiğinde, o gece kapattıktan sonra oraya gideceğimi çünkü hepimizle gurur duyduğumu göstermek istediğimi söyledim.

Gerçekten nasıl görüneceğini düşünmüyordum. Baş aşçı olarak benimle oturup yemek yiyeceğini düşünmemiştim.

Restoranın kapısında yeşil gözleri öfkeyle parlayan nihai kalp kırıklığımı görene kadar düşünmüyordum.

DOMINIC

Bir hafta.

Bir hafta dayanabilirim sanmıştım. Ve bir noktada bana kedileri almaya geleceğini mesaj attı, ama ben ona hayır dedim. Bütün haftamı aldım.

Bu da beklemem gerektiğini pekiştirdi.

Ama o kadının tacizci bir anne ve kız kardeşe, bir taşınmaya ve yaşadığı stresin neden olduğu birçok alevlenmeye katlandığını görmüştüm. Fırınla ilgili çılgın bir açılış haftasını atlatmasını ve hissettiğini bildiğim acıyı bir şekilde bastırmayı başarmasını uzaktan izlemiştim.

Fırınının önünden geçip arada bir ellerini esnetip gerinmesini görmediğim zamanlarda güvenlik kameralarını izlerdim.

Bunun üstünde değildim.

Anastasia ve Bayan Milton'la ilgilenmeleri için kız ve erkek kardeşlerimi aradım çünkü hâlâ kaplıcalarımızın aile hisselerine sahip olduklarını biliyordum ve bu arada kışlarını kurtarmalarını istiyordum. Ayrıca halkla ilişkiler ekibimizin Clara'yla ilgili her türlü medya yayınıyla ilgilenmesini sağladım.

Tatil yerinin artık bir önemi yoktu.

"Kumarhane anlaşması yapılmayacak da ne demek?" Dex beni aradığında telefona homu r d a n d ı m .

"Keelani'nin oraya yaklaşmasını istemiyorum. Yani, eğer onu orada bir konser için getirdiyseniz, ben çekiliyorum."

"Keelani sen daha gençken kalbini kırdığı için mi milyar dolarlık bir anlaşmadan çekiliyorsun? Kendine gel, Dex. O yıllardır aile dostumuz."

"Siktir git. Az önce bana basını Clara'yla idare etmemi ve kumarhane anlaşmasının suya düşmesinin de umurunda olmadığını söyledin."

"Clara farklı. Konu o olunca tüm tatil köyü onların olsun, umurunda değil. Onunla evleneceğim."

"Yani şimdi kıymetli bebeğinin bir önemi yok mu?" Sesi inanamıyormuş gibi geliyordu. Sonra iç çekti.

"Değerli kumarhane anlaşmanız ne olacak?"

Dex'in güvenlik ve teknoloji endüstrisi eşsizdi. Kumarhane anlaşması da bu yüzden yapılmıştı. Bu ortaklıkla, ülkedeki tüm kumarhanelerde onun HEAT güvenlik sistemlerini kurmuş olacaktık.

"Keelani'nin ona yaklaşmasını istemiyorum-"

"Anlaşmayı imzala, Dex." Bunu söylerken elim neredeyse telefonu ezecekti. Karşımda olsaydı, onu yumruklardım. "Ve bebek gibi davranmayı bırak. O seni unuttu. Senin de onu unutman gerek."

"Beni unuttuğunu nereden biliyorsun?" Şimdi sesi harap olmuş gibiydi.

"Tanrı aşkına. Sana onun işini anlatmıyorum-"

"O Şimdi Vegas'ta mı?" diye sordu. Yeterince hızlı cevap vermeyince, "Kameraları kendim kontrol edeceğim," diye hırladı ve telefonu kapattı.

Kardeşim sevdiği kız yüzünden aklını kaybetmiŐti. Onu suçlayamazdım. Ben de aklımı Clara'ya kaptırıyordum. Aileye Natya'nın geri çekildiğini, ancak tatil köyü hakkında açıklama yapmamız gerektiğini ve hiçbir medya kuruluşunun Clara hakkında konuşmasına izin verilmediğini bildiren bir mesaj attım. Herkesin halkla ilişkiler ekiplerinin bunu bildiğinden emin olmasını istedim.

Strese ihtiyacı yoktu. Buna izin veremezdim.

Sonra onu Valentino ile gördüm.

Restoranında.

Az önce kardeşime sevdiği kız hakkında kırmızı bayrak sallamıŐtım ve Şimdi aynı Şeyi sevdiğim kızda görüyordum.

Gölümsüyordu. Mutlu görünüyordu. Onu gülümseten ben olmalıydım.

Saatime baktım. Cuma günüydü. Bu tam bir çalışma haftasıydı. Yine de benim kitabımda bir hafta sürmüş sayılırdı. Müstakbel karım restoranda başka bir adamla oturuyordu ve ben onlara yaklaşırken bana gülümsese de o adam bunun bedelini ağır ödeyecekti.

"Dom, bu gece hala burada olduğunu bilmiyordum-"

"Müstakbel eşimin olduğu yerdeyim, Valentino." Masalarında dururken sözünü kestim. Öfkem hissediliyordu, çoğu kişinin kaçtığı bakıŐlarımın Valentino'yu delip geçtiğini biliyordum.

Gergin bir Şekilde kıkırdadı ve bir sandalye getirmesi için garsona işaret etti. "Lütfen bize katılın."

"Kendi tesisimdeki bir akşam yemeğine davet edilmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ona usulca sordum ve sonra cık cık ettim. "Kalk sandalyemden."

Gözleri Clara'nın kilerle birlikte büyüdü ama işte öğrenmeleri gereken ders buydu. Benimle tanıştıklarında, tatil köyümün tasarımı konusunda bir pislik gibi davranmıştım. Bu konuda çok acımasızdım. Bu hepsine çılgınca yarar sağladı. Şimdi, benim olan şeyler söz konusu olduğunda da bir pislik olduğumu öğrenmeleri gerekiyordu ve Clara'yı ilgilendiren her şey tam olarak buydu.

Yine de Valentino çabuk öğrendi. Sandalyeden kalktı ve bana oturmamı teklif etti. "Öyle demek istemedim- Neden herkes gidiyor?" Sesi yüksekti.

"Restoranınız bu gecelik kapanıyor. Gelecek için de kapanabilir" dedim. "Kız arkadaşşıma bir daha asla hediye verme Valentino. Ve eğer onu bensiz bir yemeğe davet edersen, bil ki seni mahvederim. Tüm bu insanları besliyor olabilirsin, dünyaca ünlü bir şef olabilirsin ama seni ben besliyorum. Bir söz duydun mu? Seni besleyen eli ısırma. "

"Evet... Ben-"

"Dünyada milyonlarca iyi şef var, bunu biliyor musunuz? Senin yerini alabilecek milyonlarca kişi. Ama ondan sadece bir tane var. Anlıyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım ve adam başını salladı, şimdi kendi kaşları da terliyordu. "Git."

Veda bile etmedi, öylece çıkıp gitti.

"Şaka yapıyor olmalısın Dominic," diye duydum masanın öbür ucundan, hâlâ orada olan son garsona el sallayıp bana iki parmak viski getirmesini söylerken. "Bu en saçma bölgesel gösteriydi-"

"Neden hâlâ o kolyeyi takıyorsun?" Sözü­nü kestim. Gözlerim kolyenin üzerindeydi. Gözlerimi ondan alamıyordum, tek istediğimin benimle birlikte olması olduğunu bildiğim halde onu potansiyel bir sevgili olarak gördüğü başka bir adamla görmeden edemiyordum.

Küçük parmakları üzerinde gezindi. "Açıkçası olan biten her şeyi unuttum ve değiştirmeyi düşünmedim.

."

Elim altın zinciri parmaklarımın etrafında döndürmek için dışarı çıktı. Sonra hızla çektim. Hareket o kadar hızlıydı ki kolye yerinden çıktı ve kırıldı, böylece onu yumruklayabildim. Nefes nefese kaldı ve boynunu tuttu ama artık çok geçti. Valentino'nun içmekte olduğu şampanyanın içine düşürdüm. Garson uğradığında, bardağa el salladım. "Onu ait olduğu yere, kanalizasyona dök." Garson bardağın içindeki mücevherle koşarak uzaklaşırken gözlerini ondan ayırmadım. "Boynuna dokunan sadece benim kolyem ya da parmaklarım olmalı. Başka bir şey değil."

Nefesinin nasıl kesildiğini, solgun teninin nasıl kızardığını ve ince elbise kumaşının altında göğüs uçlarının nasıl sertleştiğini gördüm. "Dominic, bana bir hafta vermediğini biliyorsun-"

"Bir çalışma haftası," diye düzelttim.

Gözlerini devirdi. "Bu bütün bir hafta değil."

"Anlambilim." Yemeğe bir göz attım.

"Yani yavru kedilerimi bugün geri mi alacağım?"

Buna cevap vermedim. "Alevlenmen nasıl gidiyor? Biraz azaldı."

Yüzünde uçuşan duygulara baktım, yanaklarına nasıl dokunduğunu inceledim.

ama aynı zamanda kızarıklığın solduğunu da gördüm. "Fark ettin mi?"

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum," dedim ona ve bunda ciddiydim. Onunla yakaladığım her an çok güzeldi ve tek bir anını bile kaçırmak istemiyordum. Clara Milton, önüne çıkan her engeli aşma gücüyle baş döndürücüydü.

"İnsanların fark etmesine alışık değilim sanırım." Boğazını temizlemeden önce masanın üzerindeki keten peçeteyi karıştırdı. "Her neyse, ben iyiyim. Gelecek hafta doktorlarla görüşeceğim."

"Güzel. İzin verirsen geleceğim." Çenem titredi. Tatil köyünde ve fırınında yapabildiğim gibi burada ona hükmedemezdim. Hayatı onun hayatıydı ama bana buna izin verecek kadar güvenmesini istiyordum.

Sonra gözleri bana kaydı, beni inceledi. "Burada seninle çalışmaya başladığımdan beri bana bunu sahiplenmemi söyledin Dominic. Ben de öyle yapacağım. Ayrıldığım gece Natya ile yaptığın konuşmayı duydum." Sesi titriyordu.

"Tamam mı?" Kelimeyi uzattım, bunun neden önemli olduğundan emin değildim.

"Beni kullandığını söylemiştin," diye fısıldadı. "Onunla telefonda konuşurken, benim onun için mükemmel bir kız arkadaş olduğumu söyledin."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tüm bunları mükemmel bir şekilde yapmam için beni besledin ve seviyormuş gibi mi yaptın diye merak edip duruyorum."

"O zaman konuşmanın tamamını duymadın, Clara." Yapamazdı, yoksa bu kadar kırılmış görünmezdi. "Elbette bu tatil köyü için her şeyi yapardım, ama tüm bunları birlikte kabul ettik ve sonra-"

Kaşlarını çatarken zihninin nasıl da hızlı çalıştığını gördüm. "Bana kendimi nasıl güvenle tutacağımı, nasıl

rahatlayacağımı öğrettin.

Mükemmel bir kız arkadaş olduğunu düşündüğün şeyin fikri olmak için. Ama ben *sadece* bir fikir değilim Dominic. Sadece annem ve kız kardeşimin bana istedikleri gibi davranmalarından kaçtım."

O ve şu fikirler meselesi, anlamaya başlıyordum. Clara çok uzun zamandır ailesi için bir araç olmuştu ve o da benim için aynı şeyi hissediyordu. "Eğer seni mükemmel bir sahte ya da gerçek kız arkadaşla dönüştürmek isteseydim, Clara, tatil köyümdeki tüm renkleri değiştirmeni ve ortasına herkesin takıntılı olduğu bir fırın koymanı istemezdim. Böyle başlamak konusunda anlaşmıştık, tamam mı?" Bunu görmedi mi?

"Hayır. Bu hiç iyi değil." Ağzından kaçırdı ve sonra bunu yaptığı için şok olmuş görünüyordu. "Sana aşık oldum Dominic. Seni çok sevdim."

"Beni seviyorsun. Bunu yapma." Geçmiş zaman kullanması çenemin gerilmesine, boğazımın yanmasına neden oldu.

"Ben ona aşık olurken beni kullanan ve bir fikre dönüştüren bir adamı nasıl sevebilirdim ki?" Cevap verdi ve sonra sandalyede arkasına yaslanıp bana baktı. "Valentino'nun bu gece bana sende ne gördüğümü sorduğunu biliyor musun? Sanatçıyı gördüm, herkes ona bir şeyin işe yaramayacağını söylediğinde bile durmayan adamı. En yükseklerden daha uzun bir tatil köyü, okyanusa doğru uzanan bir tatil köyü ya da tamamen şeffaf bir köprü. Herkesin yanıldığını kanıtladınız ve ben buna saygı duydum. Neden biliyor musunuz? Çünkü mantığa meydan okudun ve bunu sahiplendin. Bana da sahip çıkmamı söyledin. Tekrar tekrar."

Tek kelime etmedim. Dudağı titriyordu ve daha fazlasının geleceğini biliyordum.

"Hayatım boyunca hak etmediğimi düşündüm. Yeterince iyi değildim. Çok büyük, çok küçük, çok kızıl saçlar, çok fazla çil, bir şeyden çok fazla ya da çok az. Ve ben de bu mantığa karşı gelmek istedim. Seninle yapabileceğime inanmaya başladım. Bu konuda ustasın, mantığa meydan okuyorsun, olmayan bir şeyden güzel bir şey inşa ediyorsun. Ama şimdi, sanırım... Biliyorum, kendimden başka bir şey olmak istemiyorum. Ve şimdi beni olduğum kişi olarak mı yoksa olmamı istediğin kişi olarak mı istediğinden emin değilim. Tüm bunlar bir yalan mıydı?"

"Onlar yalan değildi, Clara." Dişlerim birbirine kenetlendi. "Biz yalan değiliz. Sözünü geri al."

"Yapmayacağım," diye fısıldadı. "Çünkü bilmiyorum. O gece sahilde birlikte olmamız gerektiğine inanmak *istediğini* söyledin. Buna inandığını, bunun için *savaşacağını*, benim için savaşacağını söylemedin."

Öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştı ama bileğini yakaladım. ve beni dinlemek için tekrar yerine oturdu. "Benim de düşmediğimi mi sanıyorsun? Elbette her şey gerçektir, olmasını istemediğim zamanlarda bile. Sen benim dünyamda istemediğim lanet olası bir ışıksın. *Sen*. Başka bir şey değil. Bunu sana söylemiştim. Işığını söndüren o kara delik olacağımı biliyordum bebeğim. Bunun yerine içimde patlamayı ve tüm karanlıkla savaşmayı beklemiyordum."

Bir an için gözlerimi kapattım, ona karşı hissettiklerimi zihnimde toparlamaya ve açıklamaya çalıştım. İç çektiğini ve "Dominic, belki biz-" diye başladığını duydum.

Sözünü kestim. "O gece birlikte olmamız gerektiğine inanmak istediğimi söyledim çünkü *kimsenin* senin için yeterince iyi olduğuna inanmıyorum Clara. Ama ben her gün yeterince iyi olmaya çalışacağım. Görmüyor musun? İsteddiğimi sandığım her fikir

Sen hayatıma girdiğinde hayatımdaki her şey yok oldu. Her şeyin yörüngesini değiştirdin ve ben akıl sağlığımı korumak, daha önce sahip olduğum şeyin kurbanı olmamak için savaştım çünkü seni sevmek başka birini sevmekten çok daha ölümcül. Herhangi bir fikri ya da kişiyi. Eğer gidersen, bana geri verdiğin hayatı kaybedeceğim."

Dakikalarca bana baktı. Belki de dakikalarca. Ağzı önce açıldı sonra kapandı. Sonra usulca sordu, "Sevilebilir olduğum için özür dilememi mi istiyorsun?"

"Evet," diye bağırdım. "Bu tesisi umurumda bile olmayan bir şey haline getirdiğim için özür dilemeni istiyorum. Gazeteler günlerce bu tesisin benim bebeğim olduğunu yazsa da artık umurumda değil. Beni ve tesisi paramparça edebilirler ve seni bunun dışında bırakırlarsa mutlu olurum. Sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Seninle birlikte olmaya. Ve sen bunu yaptın. Karşı konulmaz olduğun için özür dileyebilirsin. Sen olduğun için. İstedğim ama hak etmediğim her şey olduğun için."

"Bana aşık olmamak için bu kadar çabalıyorsan beni hak etmiyorsun," diye fısıldadı ve bu kalbimi kırdı çünkü haklıydı. Onu düzeltemedim bile.

"Kimse seni hak etmiyor. Ama şimdi seni kaybetmekten duyduğum korku yüzünden sana aşık olmamaya çalıştım Clara." Ona söyledim ve sonra aramızdaki masaya, başka bir adamın onu davet ettiği restorana baktım. "Ama biri benim yerime sana sahip olmaya çalışırsa lanetleneceğim. Ben seninim ve sen de benimsin."

"Bu kararı tek başına veremezsin, Dominic."

"Biliyorum, ama bunu sana zamanla göstereceğim." Clara Milton'da bir parlaklık vardı ve eminim ki

kimse onunla rekabet edemezdi. Denemeleri aptallık olurdu. Ama ona bunu gösterebilirim.

Kelimeler kimseye bir şey göstermedi. Bunu biliyordum. I inşa edilmiş yapılar o ilham verici ve kitleler Çünkü Kağıda çizsem bile inanmazlar.

Bunu görmeleri gerekiyordu. Buna tanıklık etmeleri. Onun da öyle.

Daha fazlasını söylemem.

Şimdi olmaz. Henüz söylemem.

Yemeğe bakmadan önce boynumu kırdım. "Yemeğiniz iyi miydi?"

"Sözüm kabaca kesilmeden önce mi?" Masanın altındaki ayağı sinirli bir şekilde bacağımı dürttü ama bu aynı zamanda bir tür ateşkes gibi görünüyordu. Bu gece yeterince tartışmıştık. Ayrıca ondan gelen her dokunuş hoşuma gidiyordu ve buna gülümsedim.

"Eğer kız arkadaşım başka biriyle çıkarsa, araya girerim."

"*Sahte* kız arkadaş. Ve şimdi de eski sevgilim."

"Gerçekten benden ayrılacağını mı düşünüyorsun?" Kahretsin, olmaması gerektiği halde acıtmıştı. Önceden planımız buydu. Ayrılacaktık ve Valentino devreye girecekti. Bir keresinde bunu tahmin etmiş ve zorlamıştım.

Böyle bir şeyin olmasına izin vermektense ölürüm daha iyi.

Etrafına bakınırken cevap vermedi. "Restoranın kapanmasının bir nedeni var mıydı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Burada seni becermeye çalışan bir adamla oturuyor olman dışında mı? Hayır. Restoranın sahibi benim. Ve başka bir adam sana yanlış bir şekilde bakarsa restorani kapatırım."

"Tüm eski sevgililerine karşı sahiplenici misin?" Gözlerindeki ışıltıyı tekrar gördüm.

"Sadece bir eski sevgili... çünkü o uzun süre eski sevgili olarak kalmayacak."

"O ne olacak?" Sesi nefes nefese bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Lanet olası *karım*," diye homurdandım, hiç tereddüt etmeden. Onun gitmesine izin vermiyordum ve yer kazandığımı biliyordum çünkü nefesim sözlerime takıldı.

"Saçmalama." Sonunda yumuşak bir sesle söyledi.

Şimdilik peşini bıraktım. "Ayrıca, onları bir kavgadan kurtardığımı düşünüyorum, tatlım. Aslında halkı koruyorum."

Sırıttı ve sonra etrafına bakındı. "Restoran çok güzel."

"Şefin mutfağını gördünüz mü?"

Başını salladı ve ben de elimi uzatarak ayağa kalktım. Elimi tutmasına, gelecekte kim olacağım kadar burada kim olduğumu da kabul etmesine ihtiyacım vardı. Bu yapacağım pek çok jestin ilkiydi ama aynı zamanda bir sınır da çiziyordum. Benim olduğunu ya da en azından benim olmayı öğrendiğini bilmesi gerekiyordu.

Yumuşak elini avucuma koyduğunda tüm bedenim gevşedi. Onu kendime çektim ve çelik kapılara doğru geri götürdüm. Sadece birkaç personel kaldığında, herkesin gitmesini emrettim ve mutfak hızla boşaldı.

Clara paslanmaz çeliği, parlak ışıkları, büyük ocakları ve ortadaki büyük metal ada tablasını incelerken gözleri parlıyordu. Elini üzerinde gezdirmek için beni bıraktı. "Düzen mükemmel. İhtiyacı olan her şeye sahip.

Burada." Gözlerini bana çevirdi. "O harika bir şef, Dominic. Yemeklerini gerçekten çok seviyorum."

"Yani, onu kovmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Onu kovmayacaksın," dedi iki elimi arkasındaki masaya koyup onu kafeslediğimde.

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü burası onun restoranı ve eğer yaparsan çok kızarım."

"Hm. Benimle kavga etmeni sevdiğimi biliyorsun, tatlım. Devam et, öfkeli ol," diye mırıldandım, dudaklarım boynunun yumuşak derisine dokundu ve o ürperdi. Sonra elim ensesine gitti ve saçlarından bir tutam yakalayarak boynunun sütununu bana göstermek için çektim.

O yapar yapmaz oradaki deriyi emdim ve sonra sertçe ısırdım. Bunun acı verici olmasını, geçen hafta bana verdiği acıyı ona göstermeyi, benden saklasa bile bu derinin benim olduğunu göstermeyi istedim.

Ben bunu yaparken elleri gömleğimin üzerindeydi ve kumaşın içine doğru inledi, "Dominic, bu birbirimizi rahat bırakmamız ya da sorunu çözmemiz değil."

"Hiçbir zaman lanet bir boşluk istemedim. Sana mesaj attığımda ve o gün seninle kalmaya geldiğimde bunun açık olduğunu sanıyordum. Bunu sana vereceğim ama istemiyorum," dedim ve ellerimi kalçalarına koyarak onu masanın üzerine kaldırdım, "Bunun yerine, seni her gün istiyorum ve hayatının geri kalanında da her gün isteyeceğim."

Sanki inanmaya çalışıyormuş, inanabilir mi diye düşünüyormuş gibi bana baktı. "Sadece kendi yarattığın fikri istemeyeceğine emin misin?"

Clara hayatı boyunca kullanılmış ve ailesinin istemediği bir kalıba sokulmuştu. O anda onu bu kavramdan koparmaya yemin ettim.

"Yarattığım fikrin asla sen olamayacağını görmüyor musun aşkım? Daha kolay olurdu, daha sorunsuz olurdu, senin için endişelenmezdim, seni arzulamazdım ve her gün seni özlemezdim. Benimle asla savaşmayan bir kadın olurdu, ama sen her fırsatta savaşıyorsun."

Elim eteğine gittiğinde inledi; her zaman olduğu gibi orada hiçbir şey hissetmedim.

"Lanet olsun, o olur var olmuştur sen giyiyor başka bir adamla yemekten iç çamaşırını giyiyorsun, Clara. Bu sefer onun için mi yoksa benim için mi don giymedin, küçük savaşçı?" Gözleri kısıldı. "Bu akşam onunla yemeğe çıkacağımı bile bilmiyordum ama bunun onun için olduğunu düşünüyorsan" -bacaklarını iyice açtı, böylece ne kadar ıslak olduğunu hissedebildim ve sonra yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi- "o zaman kesinlikle oldu."

Sikeyim.

Kukusunu elime doğru yuvarladı ve beni ağzına yaklaştırdı. "Hâlâ kızgınım ve ikimiz hakkında hâlâ emin değilim. O yüzden bana unuttur Dominic. Sadece bir saniyelğine."

"Aramızdaki hiçbir şeyi asla unutmayacaksın." Klitorisini çimdiklediğimde kelimeler sert çıktı ve nefesi kesildi. Sonra onu öptüm, dudaklarını yalayıp yuttum. Dillerimiz birbiriyle savaştı, ellerimiz sertleşti, diğer bedenden zevk almaya çalışırken hareketlerimiz şiddetlendi.

"Seni bu masada becereceğim küçük dövüşçü, böylece Valentino'nun restoranına her adım attığında sana kimin sahip olduğunu bileceksin. Kim senin sahte erkek arkadaşın

olmadı ama

Sadece gerçek olanı. Senin bu amcığının gerçek sahibi. Bunu unutmayacaksın."

Sanırım ikimiz de hafta boyunca birbirimiz olmadan kaybolmuştuk, ikimiz de kavga etmek istiyorduk, acı verici olsa bile birbirimizi hissetmek istiyorduk. "Ya da belki Valentino sahiplenir," diye karşı çıktı.

O zaman kendimi kaybettim, onu masaya doğru çevirmek ve masanın üzerine eğmek için geri adım atarken homurdandım. Sonra kulağına homurdandım, "Bunun için seni sertçe becereceğim, şekerim."

Ellerini masaya koydu ve gözlerinde ateşle omzunun üzerinden bakarak beni kışkırttı, "Yap şunu."

Eteğini kaldırmadan önce elimi kışının üzerinde gezdirdim ve mükemmel kışını, pürüzsüz yuvarlak kürelerini avuçladım. Sonra bir parmağımı seksinin üzerinde gezdirdim. "Şu haline bak. O kadar ıslaksın ki kalçalarından aşağı damlıyor, Clara. Sence Valentino sana bu şekilde sahip olabilir mi?"

Sadece başını salladı.

Güzel.

En azından o biliyordu. "Bu amcık sana tam olarak ihtiyacın olanı vermem için neredeyse ağlıyor." Uzunluğumu çıkarmak için pantolonumu açtım. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, bebeğim?"

Cevap vermeyince klitorisini imdikledim. "Sen. Sana ihtiyacım var, Dominic."

"Evet, ben. Sadece ben. Başka kimse yok." Girişinde ucumu hissetmesine izin verdim, sikimi kayganlığının içinde kaydırdım. "Seni çok sert becereceğim. Bu amcık günlerce beni hissedecek. Acıyacak bebeğim, ama ıslak da olacak. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü ben buraya aidim."

Hızla içine girdim, sonuna kadar. Sikimi gidebildiğı yere kadar gömdüm çünkü beni hissetmesini istiyordum.

onun her yerinde. Kukusunda ama aynı zamanda zihninde ve kalbinde. "Sen benimsin. Sadece benimsin. Anlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sahteydi ve bitti."

Sahteydi. Bu kelimededen nefret ederdim.

Onu daha sert becerdim, kışını şapırdatarak ve kalçalarını kavrayarak tamamen dışarı çekmeden ve sikimi arka yanaklarının arasına sürüklemekten önce. Bu yeni his karşısında ürperdi. "Bunu istiyor musun, Clara?"

Evet diye fısıldadı ama ben ondan daha fazlasını istedim.

Kışımın bir yanağına, yankısını diğer yanağımda ve boyumda hissedeceğim kadar sert bir şaplak attım.

"Daha yüksek sesle. Bunun asla sahte olmadığını anladığını söyle. Söyle, Clara."

Sikime doğru eğildiğini hissediyordum ama söylemiyordu. Ne olduğumuzu kabul etmedi. Ve lanet olsun, benden daha güçlüydü çünkü homurdandım ve kelimeleri söylediğini duymadan tekrar içine kaydım. Amcığı etrafımda sıkıştı ve adımın inlediğini duydum, ama bu yeterli değildi.

"İçinde sadece benim sikimin olması gerektiğini anlamıyor musun bebeğim?" Cevap vermedi. "Bana mükemmel bir şekilde uyduğunu?"

"Lütfen unutmamı sağla," dedi onun yerine.

Bunun için yalvarması onu daha umutsuzca becermemi sağladı.

Ve haykırdı, "Daha sert, Dominic. Daha sert."

Kalçalarını o kadar sıkı kavırıyordum ki, morluklar oluşacağını biliyordum ama her hamlemi vücuduyla karşıladı, sanki doyamıyormuş gibiydi. "Bunu hissediyor musun? Amın hissediyor

Gerçek sahibi kim, küçük dövüşçü. Bununla savaşılamazsın. Bana anladığını söyle."

Yine cevap vermedi.

"Yani, sanırım bana bunun bana ait olduğunu kanıtlatacaksınız."

Cinsel organı beni bir mengene gibi sıkıştırırken başıyla onayladı.

"İşte bu, Clara." diye bağırırken iki kez daha soktum. Sikimi al, bebeğim. Nasıl istersen öyle. Senin için nasıl tasarlandıysa öyle. Bunu çok iyi yapıyorsun."

Her şeyimi onun içine boşalttım.

Zaten bu noktadan sonra bunu yapacağım tek yer orası.

Ve bunu kanıtlayacaktım.

CLARA

Bana göstereceği bir şey olduğunu söyledi.

Valentino'nun restoranında her şeyi berbat ettik ve her şeyi çözmek için bir hafta sonunu hak ettiğimizi düşündük.

O kadar emin değildim. Aşk ve kalp kırıklığını aynı anda anlayabilir misin?

Sadece aniden ikisine de dayanabilecek kadar güçlü olduğumdan emindim. Onunla yüzleşmiştim. Kendimi yine ona kaptırmıştım. Ve kendimi toparladım.

O hafta aynı zamanda aileme karşı koymuş, fırınımı açmış, sonunda istediğimi almış ve üstesinden gelmeyi başarmıştım. Sadece hayatta kalmıyordum, burada gelişıyordum ve onunla ya da onsuz gelişmek istiyordum.

Bunu kendime borçluydum. Herkesin vardı. Kalplerimiz ve ruhlarımız bir numaralı savunucumuz olmayı hak ediyor. Siz kendiniz için savaşmazsanız, kim savaşacak?

Tek bir şartla onunla gitmeyi kabul ettim. "Eğer bu işi çözemezsek Sugar ve Spice'ı buraya getireceksin, kavga yok."

"Clara," diye uyardı ama ben hazırdım.

"Onlar benim ve annelerine ihtiyaçları var."

"Bu hafta sonundan sonra mutlu olmazsan onları ne zaman göreceğim?" Birdenbire beni takip ederken o kadar umutsuz görünüyordu ki kalbim teslim olmak için can atıyordu ama emin olmalıydım.

"Sanırım onları fırına götürebilirim." Glmemeye çalıştım çünkü tesisindeki kedilere kesinlikle katılmayacağını biliyordum.

Çenesi bir, iki, üç kez titredi ve sonra "Tamam. Haftada en az iki gün."

Sanırım gözlerim yuvalarından tamamen fırladı ama gözlerime dolan yaşları tekrar tekrar kırparak saklamaya çalıştım. "Peki. Bu hafta sonu seninle geleceğim."

"Orada beklenmedik bir hava vardı, bu yüzden mümkünse şimdi görmek istiyorum. İki gün. Personelinizin bu hafta sonu siz olmadan idare edebileceğinden emin olun."

Açıklamak zorundaydım. "Seninle kalmayacağım." Gözlerini kıstı.

"Göreceğiz bakalım."

O hafta sonu Callihan'ın bizi bir dağın yamacına götürdüğü cipte kendimi bu şekilde buldum. Bindiğimde, "Havayı temizlemek en iyisi." diye başladım.

Sadece başını salladı, dizüstü bilgisayar yazmaya devam ederken çoktan açılmıştı. "Sana göstermek istediğim tesise gidene kadar bekle. Bir şey üzerinde çalışıyorum."

"alışıyor musun?" diye sordum ve o da başını salladı. "Beni konuşmak için davet etmedin mi?"

"Hayır. Seni tatil köyünde bir şey göstermek için davet ettim." fkelendim ama o zamana kadar onu görmezden geleceğimi düşündüm.

Bu yüzden, iki saat boyunca hiç konuşmadık.

Şehirden ormanlara ve dağlık araziye doğru. O kadar şaşırmıştım ki, artık kendimi tutamıyordum. "Dominic, kar var." Ciyakladım.

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Kar var dedim." "Sen 'beklenmedik hava' dedin."

Omuz silkti. "Peki, tamam. HEAT markasını Big Bear'da bir yere yerleştirebilir miyiz diye bakacağız. Butik bir kayak merkezi düşünüyorum. Görünüşe göre üç dağ var, bu yüzden hangi bölgenin en iyi olacağını değerlendirmemiz gerekiyor."

"Çok güzel." Kelimenin tam anlamıyla koltuğumda zıplıyordum.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve gözlüklerini çıkardı. O gözlüklerden hâlâ nefret ediyordum çünkü ne zaman taksa kucağına tırmanmak ve bilgisayarı yerine beni incelemesini istemek istiyordum. Odaklanmam gereken yer hiç de orası değildi. "Kaliforniya'nın çok çeşitli arazileri var. Bu e-postayı bitirmem gerekiyor, başka bir şey var mı?"

"Çok heyecanlıyım! Annem kardan nefret eder. Kayak ya da snowboard yapmayı hiç öğrenemedik. Ben hiç kızakla kaymadım bile. Çocukken kızakla kaydın mı?"

İşaret ederek dizüstü bilgisayarına baktı ve sonra başını salladı. "Elbette. Ayrıca bir keresinde kardeşlerim tarafından bir igloya gömülmüştüm. Bunu bilerek yaptılar, sinir bozucu bir ağabey olduğumu iddia ettiler. Altında otuz saniye kadar nefesimi tuttuğumda hepsi beni çıkarmıştı ve kız kardeşlerim ağlıyordu."

"Bu biraz kaba ve ürkütücü."

"O gün sadece eylemlerine değil, eylemlerinin sonuçlarına da sahip çıkmayı öğrendiler."

"Her zaman herkese sahip olmayı öğretmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Belki." Bu konu hakkında düşündü. "Sanırım kendim öğrenmek zorunda kalana kadar ders vermeye çalıştım."

Sessizliğin biraz uzamasına izin verdik ve o gözlüklerini alıp dizüstü bilgisayarını yeniden açtı ama ben şimdi yanımda getirdiğim kıyafetleri düşünüyordum. "Sence hafta sonu hava ne kadar soğuk olur?"

İnledi ve dizüstü bilgisayarı tekrar kapattı. "Üzerinde çalıştığım şeyi bitiremeyeceğim, değil mi?"

"Muhtemelen hayır." Omuz silktim. Beni davet etmişti. "Kışlık bir ceket almam gerekiyor mu?"

"Ceket getirmedi mi?"

"Hayır. Sadece Los Angeles gibi olacağını düşünmüştüm."

Bölmeyi indirdi ve Callihan'a bir mağazada durmamız gerektiğini söyledi.

Burnumu kırıştırdım. "Pahalı mı olacak?"

"Kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim Clara, fark etmez. Şu anda ne kadar paran olduğunu biliyor musun? Ne kadar param var? Yazmam gereken bir e-posta daha var ve sonra-"

"Beni davet eden biri için bunu hiç de eğlenceli hale getirmiyorsun." Kollarımı kavuşturdum. Sonra emniyet kemerimi çözerek bir koltuk ilerledim ve kendimden uzaklaştım.

İki dakika sonra dizüstü bilgisayarını tekrar kapattı ve emniyet kemerimi çözdü - eline vurup "Ne yapıyorsun?" dememe rağmen.

"Seni olman gereken yere geri götürüyorum, küçük savaşçı."

"Nerede bu?" Dedim ama muhtemelen söylememem gereken bir şekilde nefes nefese çıkmıştı. Bunun nereye varacağını konuşmamıştık ama bir şekilde yeniden çıkmaya başladığımızı ve onun hayatta neye ihtiyaç duyduğuyla ilgilenmeye başladığımı hissetmiştim.

"Hemen yanımda, bebeğim. Her zaman." Pencereye en yakın olan kalçamı tutmak için bana doğru uzandı ve beni kendine doğru çekti.

Tam o sırada, eğimli bir tepenin üzerinde parıldayan yumuşak bir kar parçasının yanından geçtik. "Durabilir miyiz?" Fısıldadım.

Bir saniye bana baktı ve şoföre durmasını söylemeden önce başını salladı. Arabadan dışarı atladım. Tamamen beyaza boyanmış, üzerinde güneşin ısıltı ısıltı parladığı bir manzara görmenin insana kattığı bir şey var. Esintiyi tenimde hissettim, serin hava ciğerlerime doldu ve her şeyin ne kadar sessiz olduğunu anladım.

"Sevdiğim beyaz bazen her şeyi güzelce örtebiliyor, değil mi?" Dominic yakın bir sesle konuştu.

Ona bakmak için geri döndüğümde, gözlerinde bir pırıltıyla bana sırtıyordu.

"Ve bazen, tüm mükemmelliği bozacak küçük bir şey olması gerekir, değil mi?" O cevap veremeden, ben koştum. hızlı içine ve kar ve taşındı aracılığıyla o, dönüp duruyordu. Yere düşüp bir yığın aldım ve ne kadar soğuk ve hafif olduğuna kıkırdayarak başımın üzerine attım.

Dominic bana sürekli başını salladı ama ben ona sadece "Gel benimle koş, sahte erkek arkadaş" diye bağırdım.

Gözlerini devirdi ve kıkırdayarak tarlaya doğru yürüdü, siyah takım elbisesi benimkinin tam tersiydi.

rüzgârda savrulan maksi elbiseme baktım. "Ben artık senin sahte erkek arkadaşın değilim, Clara."

"Peki. O zaman nesin sen?"

"Gerçek olan."

Görüşüm bulanıklaştıkça ellerime baktım ve sanki griye dönüyor gibiydiler. Parmaklarımı büktüm ama sadece ikisine renk geldi. Her şey griye döndü ve solup gitti. "Kendimi iyi hissetmiyorum Dominic," diye mırıldandım ve sonra bayıldım.

DOMINIC

Bir nefes aldı. Bir soluktu, korku dolu, korku dolu
Şaşkınlıkla elini uzattı ve tam kalbim duracakken vücudu
yere yığıldı.

Clara'nın yapbozumun hayatıma uymayan sinir bozucu
bir parçası olmadığını zaten biliyordum ama bu onu
doğruladı. O sadece bir parça değildi.

O bütün bir bulmacaydı.

Bütün hayatım.

İşe giderken cipte onu görmezden gelmiyordum, dağlarda
nasıl yalvaracağımı ve onu sonsuza dek benim yapacağımı
planlıyordum. Hayatımın ve otelimın siyah-beyazlığına
kendi rengini katmasından nefret ediyor olabilirdim ama
bundan nefret etmeyi seviyordum.

Yine de bunu ona kanıtlamak o an için önemli değildi.

Dünyanı aydınlatan kişi gözlerinin önünde ölümle dans
ettiğinde, verdiği tepki felaket oluyor. Yere düşmeden
önce onu yakaladığımda onunla birlikte karın içine
yığıldım. Gözlerinin kapanması sadece saniyeler sürdü,
sadece saniyelik bir kayıptı ama

Hayatımın en önemli saniyeleri, beni sonsuza dek etkileyen, duygularımı kalbime kazıyan ve onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi pekiştiren saniyelerdi.

Kendine geldiğinde olayı geçiştirmeye çalıştı ve önümüzdeki hafta doktora gideceğini söyledi ama ben çoktan 911'i aramıştım. Ambulansta çaresiz bir şekilde oturdum, hayati göstergelerini kontrol ettiler, prognozunu gözden geçirdiler ve lupusun üzerine Raynaud sendromu hakkında bir şeyler söylediler. Tüm bu süre boyunca elini sıktım.

Şimdi o hastane odasında otururken, aldığı riskleri bilip bilmediğini, bir hayatın ne kadar kırılgan olabileceğinin farkında olup olmadığını merak ediyordum. Belki o ana kadar ben de farkında değildim.

"Acil durumlarda irtibata geçeceğiniz kişi, Bayan. Milton-"

"Ben," diye hemşirenin sözünü kestim.

Önce bana sonra da Clara'ya ürkek bir bakış attı. "Ve o senin-"

"Müstakbel kocam," diye bitirdim Clara daha açıklayamadan.

Gözleri benimle kavga etmek ister gibi kısıldı ama evrakları getirmesi için hemşireye el salladığımda bunu yapmadı. Hastane yatağındaydı ve şu anda bunların hiçbirisiyle uğraşmaması gerekiyordu. "Evraklarının bir kısmı sistemde ama Florida'dan gelmişsiniz gibi görüldüğü için güncel bir tıbbi geçmişe ihtiyacımız olacak."

"Öyleyim," diye onayladı Clara ama hemşire odadan çıkınca kollarını kavuşturdu. "İnsanlara bunu söylemeyi kes!"

"Neden?"

"Çünkü birlikte bile değildik ve ayrıldık."

"Hm... Valentino'nun masasında seni becerdiğimde ayrıldığımı hatırlamıyorum."

Gözleri odasının kapısına kaydı. "Dominic, şimdi ağzını açmanın zamanı değil ve-"

"Düşüp bayıldığında oradaydım, tamam mı?" Bir an için gözlerimi sımsıkı kapattım, şimdi parmaklarımın arasından kayıp gidebilecekmiş gibi hissettiğini, gitmediğinden nasıl emin olmam gerektiğini yeniden yaşadım. "Artık buradayım. Bunu benim halletmeme izin vermeni istiyorum, çünkü biliyorum belki ailen geçmişte izin vermedi, belki kendini sonradan düşünülmüş, hak etmeyen ya da bir fikir gibi hissettin, Clara. Ama benim için öyle değilsin. Sen benim *tek* düşüncemsin. Bu mantıklı mı? Şimdi sana gerçekten sahip olmama izin ver, tamam mı?"

Ağız bir kez açıldı ve sonra kapandı. Sessizlik sırasında başka bir hemşire geldi ve böylece devam etti. Kendisini bilgilendiren doktorlara gülümsedi, hemşirelere başını salladı ve hatta semptomlarını sorduklarında birkaç kez onun yerine konuşmalarına izin verdi.

Çoğunlukla onun halletmesine izin vermeye çalıştım. Bütün gün bunu yaptılar ve sonra testler için bir gece kalması gerektiğini söylediler.

O uyurken, doktordan güncel bilgileri aldım. "Böbreklerindeki hasar nedeniyle büyük olasılıkla lupus nefriti teşhisi koyacağız."

"Hangisi?"

Doktor iç çekti. "Potansiyel olarak böbrek yetmezliğine, diyalize veya nakle yol açabilecek bir böbrek hastalığı-"

Bu ziyaretlerin ne kadar stres yaratabileceğinin farkındalar mıydı? "Onun donörü olup olamayacağımı nasıl kontrol edebilirsiniz?"

"Riskler oldukça yüksek." Bana kaşlarını çatı.

"Farkındayım. Onu kaybetme riskim oldukça yüksek ve onsuz kendimi kaybederim. Benim için testleri planlayın."

Uyandığında, Clara'nın çoğu kişinin ona verdiğinden daha güçlü olduğunu bir kez daha gördüm. Ve çoğu durumun üstesinden benim asla gelemeyeceğim kadar zarafetle geldi. Beni onunla dengeledi, izin verirsem dünyanın bana verebileceği daha çok şey olduğunu görmemi sağladı. Yine de bazen ben de onu dengeledim.

Doktor yine oradaydı ve parmaklarındaki kan kaybını soruyordu.

"Daha önce de parmaklarımda uyuşma vardı, muhtemelen üç ya da dört yıl boyunca döküntülerle birlikte ara sıra oluyordu ama o zaman teşhis konmamıştı ve ben de-

"Ne yapmadınız?" Doktorun ses tonu küçümseyiciydi, yersizdi ve kesinlikle haddini aşıyordu.

Boğazımı temizledim ve dizüstü bilgisayarımı yavaşça kapatırken gözlüklerimin üzerinden baktım. Sesim kısık çıktı. "Müstakbel karımla konuşma şekline dikkat et doktor."

"Affedersiniz?" diye kekeledi.

"O tatlı olabilir ama ben değilim. Sana haddini bildirmekle ilgili bir sorunum yok."

"Bu hastanenin başhekiminin ben olduğumun farkındasınız değil mi?"

"Kim olduğun hiç umurumda değil. Hastalarla konuşma şeklinizi bana rapor ettirmeyin."

Bu herifin çenesini kapattı. Özür diledi ve belirtiler yıllar önce ortaya çıktıysa böbrek fonksiyonlarının da muhtemelen o zaman azalmaya başladığını açıkladı. O gittiğinde Clara beni azarladı, "Dominic, muhtemelen yorgun. Şikâyetle bulunacağını söylemen önemsiz bir şey. Ya bu yüzden işini kaybederse?"

"Olabilir. Ben işimi iyi yapıyorum ve başkalarının da kendi işlerini iyi yapmalarını bekliyorum." İç çekti. Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde annesi ve kız kardeşi ziyaret etmek istediklerinde sonunda ayağa kalktı. "Kesinlikle olmaz."

Düşünüyormuş gibi bana baktı ve sonra içindeki küçük savaştının ortaya çıktığını gördüm. "Ne dediyse o." İşte oradaydı, parlak ve güzel. "Onları görmek istemiyorum. Nasıl öğrendiklerinden bile emin değilim."

"Doğru." Basının bir şeyler öğrenip öğrenmediğini düşündüm. "Ve burada işimiz bitti aslında. Evde özel bakım istiyorum. Ve hepsi bu kadar. Haftada bir doktor ziyareti," diye emrettim.

Hemşire açıkladı, "Oh, öylece talep edemezsiniz-"

"Burası bir Hardy hastanesi, değil mi?" Bu konuda istekliydim.

Şimdi adımını ortaya at.

"Um, evet." İsim önemli değilmiş gibi omuz silkti.

Önemliydi.

"Ben Dominic Hardy. Yönetiminize ne talep ettiğimi söyleyin ve gereğini yapın. Yoksa yönetiminizin yönetimi, yani *ben*, insanları kovdurmaya başlayacağım." Ağzı bir dakika kadar açık kaldı, ben de odadan çıkmadan önce "Şimdi!" diye emrettim.

"Tanrım, Dominic. Seninle yaşayamam," diye fısıldadı ve ona döndüğümde, güzel kızıl saç tellerini ve makyajın silinip gittiği çilli yüzünü gördüm.

"Neden olmasın ki? Zaten öyleydin."

"Doğru, ama ben-" Kendine el salladı. "Artık lanet olası bir yüküm."

"Bir yük mü?" Ona başımı salladım. "Clara, seni eve götürüyorum. O zaman bana yükün kim olduğunu düşündüğünü söyle."

Çoğu zaman ellerini sıktı ve sessiz kaldı.

Cipten inmeden önce elini tuttum. "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana söyle, tamam mı?"

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Tamam mı?" Ayrıntıya girmedim.

Yakında anlayacaktır.

CLARA

Ben

Dominic'in, bu işi nasıl ayarladığından bahsettiğini sanıyordum.

Hasta olduğum için evi terk etmem pek mantıklı gelmedi. Hâlâ olduğum kişiydim, sadece biraz daha hastaydım.

İlaçları değiştiriyorlardı, daha iyi düzene girecektik, işler olması gerektiği gibi ilerleyecekti. Ya da ben öyle umuyordum.

Son birkaç aydır umutla ilerledim ve umutla ilerlemeye devam edecektim. Umut bazen güneşin doğuşu ya da batışıyla kendini gösterir, bazen tamamladığınız ya da yarım kalan işlerde kendini gösterir, bazen kendinizi yeterince zorladığınızda ve hala devam edecek gücünüz olduğunu gördüğünüzde kendini gösterir. Bazen de başkalarında kendini gösterir.

Onun içinde. Dominic Hardy.

Bana kapıyı açtı, ışıklar yanmıyordu ama yerde altın yapraklı mumlar vardı - o kadar çoktu ki beyaz döşemeyi bile göremiyordum. "Dominic?" İleriye doğru yürümedim.

"Senden önce zevk aldığım tek renklerden biri. Onları takip et, ha?"

Onları oturma odasına kadar takip ettim ve birkaç resim astığı duvarın şimdi onlarla dolu olduğunu gördüm. Tonlarca fotoğraf. Fırında, kulüpte, her yerde çekilmiş çerçeveli fotoğraflarımız. "Neden?"

"Neden olmasın? Kendisi dışında herkesin fotoğrafını asan kız için. İçinde kendisinin olduğu bir duvara ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Bunları nereden buldun?"

"Çoğunlukla basın. Bizi en iyi ışıkta çekebilirler ama onlara fotoğraflar için altı haneli bir rakam ve basmaları karşılığında bir dava teklif ettiğimde kolayca kabul ettiler." Bacağının yanında miyavlayan Spice'ı kucağına aldı ve ben gözümü kısarak çalışma odasına bağlanan duvara bakarken onu okşadı.

"Resim mi yaptın?"

Yumuşak şeftali rengine bir desendi, siyah ya da beyaz değildi ve bana Kaliforniya ufkunu anımsatan benekli bir dağ gibi tanıdık geliyordu. Mırıldandı. "Henüz bitmedi ama bu şekilde tutmayı düşünüyorum."

"Ne oldu?"

"Çillerin bebeğim. Sadece çillerin. En sevdiğim yanlarından biri."

"Ama neden?" Tek sorabildiğim buydu. "Ne zaman?"

"Sen gittiğinden beri bütün hafta bunun üzerinde çalıştık. Eğer sana sahip olamasaydım, senin fikrini isterdim."

Başımı salladım çünkü gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu, kalbim daha hızlı atıyordu ve zihnim bir dakikada bir mil ilerliyordu. "Dominic, bu-"

"Burası bizim evimiz ve burada iyileşirken bunu hissetmeni istedim."

"Benimle ilgilenmek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Doğru, ama ben seninle ilgilenmezsem, benim dönüştüğüm kabuk adamla kim ilgilenecek Clara? Her zaman tam bir pislik olmamla kim ilgilenecek? Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var." Çalışma odasını işaret etti. "Çalışma odasına bakmayı unutma."

Yanağımı çiğnedim. "Bütün bunları neden yaptın?"

Cevap vermeden önce Dominic'in beni sevdiğini bu şekilde kanıtladığını biliyordum. İnsanlara sözlerle değil, eylemlerle gösterdi.

"Böyle olmasını ben istedim. Ve kız arkadaşımı geri istiyorum. Bu yeterince iyi bir sebep mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu çünkü o çalışma odasında o kadar canlı ve parlak renkler görüyordum ki aceleyle çift kapıyı itip açtım ve baktım. Tabandan tavana, duvardan duvara kitaplar, gökkuşağının tüm renkleri, sıra sıra birbiriyle eşleşecek şekilde güzelce sıralanmıştı.

"Ne yaptın sen?"

"Çalışma odamı senin çalışma odan yaptım, sanırım." "Aman Tanrım."

"Beğendin mi?" diye sordu ve alnı gerçekten de terlemiş bir şekilde orada dururken gerçekten de bilmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm.

"Eğer yapmadığımı söylersem?" Gözlerimi kitap rafından ayırıp nihayet ona döndüm.

"Senin benim için yaptığın gibi ben de bütün gece onu değiştirirdim." "Doğru. Değiştirmemden nefret ederdin."

Mırıldandı.

"Buraya ilk taşındığımda benden ve yaptığım pek çok şeyden nefret etmiştin," diye hatırlattım ona ama yüzümde saklayamadığım bir gülümseme oluşuyordu çünkü içimde saklayamadığım bir duygu büyüyordu: sevgimle birlikte güven ve rahatlık. Dominic'in benim için mükemmelliği yarattığını, tüm bunları benim için yaptığını fark ettim. Ve bunu ona verdiğim cehenneme rağmen benim için yaptı.

"Senden nefret mi ediyordum?" diye sordu bana doğru bir adım atarak. "Şey, evet. Bilmiyorum." Omuz silktim.

"Bilmiyor musun?" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken gülümsedi ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak sessizce şöyle dedi: "Biliyor musun, vasiyetin okunduğunu duyduğumda, fırınına tesisime yerleştirir yerleştirmez ondan kurtulamadığım için nefret ettim. Tesisimin geri kalanına kendi yeteneğini bulaştırmaya çalışmandan nefret ettim. Nasıl kabul ettiğimden nefret ettim. Şimdi ne zaman oraya girsem, senin imzan olan keklerin ve kelimenin tam anlamıyla canımın çektiği o lanet kahvenin kokusunu almaktan nefret ediyorum. Nerede olduğunu merak ederek yatağa girdiğimden nefret ettim, uyandığımda bedenini yanımda aradığımdan nefret ettim, senden nefret ettim. Seni incittiğim için nefret ediyorum, geri alamadığım için nefret ediyorum, gitmene izin veremediğim için nefret ediyorum, bu noktada bunu düşünmüyorum bile. Benden daha iyi birini hak ettiğin için nefret ediyorum."

Sözleri karşısında gözlerimden yaşlar akarken onu durdurmaya çalıştım.

Bir elini kaldırdı. "Ama onu alamayacaksın Clara, çünkü başka bir adamı öldüreceğim. Bunu anlıyor musun? Kıskançlık yüzünden öfkesine yenik düşen, yargıladığım

adamlardan daha iyi değilim. Ve bu konuda seninle şaka yapmıyorum."

"Dom-" diye başladım.

Şimdi bir ileri bir geri volta atıyordu. "Ciddiyim. Valentino'nun oradaki değerli restoranı olmadan hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun? Onunla bir daha çıkarsan, restoranı kapatırım. Onu bildiğim her şekilde mahvederim." Onu azarlamak için cık cık ettim ama dinlemiyordu. Hâlâ volta atıyordu. Ama sonra durdu ve gözlerimin içine baktı. "İyi ve kötü duygularımı ortaya çıkardın. Bununla gurur duymuyorum ama bunu kabullendim. Senden *nefret* ediyorum küçük savaşçı ve seni sevdiğimi bu şekilde anlıyorum."

"Beni sevmekten nefret mi ediyorsun?" Fısıldadım.

"Kesinlikle. Seni bu kadar çok sevmekten iğreniyorum Clara. Renklerden nefret ediyorum ama yine de giydiğin her şeye takıntılıyım. Şeker yemeyi sevmiyorum ama önüme tabakta koyduğun her şeyi mideye indiriyorum. Çok yorgunum ama aklımdan geçen bir düşünceyi daha yakalamak için seni düşünerek uyanık kalacağım. Neymiş o? Aşk mı? Çünkü ondan nefret ediyorum. Onsuz yaşayamayacağımı bildiğimden, hayatımın geri kalanında varlığımın her zerresiyle onu istediğimden iğreniyorum."

"Ben de seni sevmekten nefret ediyorum." Bunu usulca söyledim, onun hissettiği her şeyi hissediyordum. O da ikimizin de hissettiği bu aşk duygusuna kendini kaptırmaktan korkuyordu. Onu kendimden uzaklaştırdım çünkü daha sonra beni gerçekten olmadığım ya da olamayacağım bir şey için sevdiğini öğrenmek istemiyordum. Gerçekte ise, bu sevgiye karşılık vermeden onu sevmekten korkuyordum.

Aşk bir risktir. Risk almaktan nefret edebiliriz ama almazsak aşkı hissedemeyiz.

"Peki, dizlerimin üzerine çöktüğümde, evet demekten nefret edecek misin?"

Dudağımı ısırdım ve sonra gülümseyerek "Yapacağım.
Ama en azından bunu sahipleniyorum."

SONSÖZ - CLARA

Her mutlu sonda yeni bir başlangıç vardır,
ve her yükselişte bir düşüş, yang'a bir yin, çekilecek bir
zıtlık vardır.

Dominic ve ben inişli çıkışlı günler geçirdik. Sadece üç
ay sonra, benim böbrek donörüm olmak için imza attığımı
öğrendim. Ve onun böbreğine ihtiyacım olduğunu. Lupus
bizi her gün etkiliyordu, bazen küçük bazen de büyük bir
şekilde. O gün, büyük bir düşüş olmuştu. Felaket derecede
büyük.

Bana bir organ vermesi konusunda günlerce tartıştık
ama sonunda bu savaşı kaybetmeyecekti. Bir hafta
içinde tüm ailesi oradaydı ve ben de ailenin bir
parçasıymışım gibi davranıyorlardı. Anne ve babası etrafta
dolanıyor, kardeşleri kendilerini evlerinde hissediyor ve
hepsinin eve gitmesini istediğini haykırdığında kimse onu
dinleliyordu. Onlar kaldı ve vardı
Orada için Biz aracılığıyla ameliyatı. Bu,
inişlerle birlikte gelen yükseklerin bir kanıtıydı. Her
zaman yanımda olacak yeni bir ailem vardı. Ve
ameliyattan önce onu öpmek, kollarında ağlamak, bu bir
düşüş olabilirdi. Ama onu tekerlekli sandalyemde

Ameliyattan sonra hastane odasında, bu muazzam bir şeydi. Özellikle de o muhteşem adam bana gülümseyip parmaklarını parmaklarımin arasından geçirdikten sonra, "Sana hayatımı borçluydum ve şimdi sana hayatını geri vermem gerekiyor. Sanırım artık senin bir parçanım, ha küçük savaşçı?"

Evimizdeki iyileşme sürecine geri dönmüştük ama beş hafta sonra kendimi işe dönmeye hazır hissediyordum. Üç hafta sonra fırın normale dönmüştü. Ve ikimiz de sağlıklı bir hayat yaşıyorduk.

Her ne kadar Dominic, ben düğün hazırlıklarımızla ilgilenirken onun dünyanın etrafında uçması gereken günlerde bile bu hayatla bir şeyler yapabildiğimi anlamıyor gibi görünse de.

"Ne yapıyorsun?" Sugar and Spice Bakery'nin önünde onun sesini duydum.

"Neden buradasın?" Yaptığım keklere son rötuşları yaparken sordum.

"Hayır. Soru bu değil. Ne sikime buradasın?" diye homurdanarak içeri girdi ve tezgahın etrafından dolanıp mutfak kapısını öfkeyle iterek açtı.

"Mızımızlanma Dom," diye mırıldandım ama kafamı kaldırmadım çünkü son kekin buzunu çözmeye odaklanmıştım.

"Gece yarısı oldu." Çenesinin titrediğine eminim.

"Geç olduğunun farkındayım. Uçağınızın yarın gelmesi gerekiyordu." Bir adım geri çekildim ve resme baktım. Tatil köyü için etkinlik siparişleri almaya başlamıştım ve bu sipariş altı yaşında bir kızın tek boynuzlu at partisi içindi. Annesi tek boynuzlu atların keklerin üzerinde mükemmel bir şekilde yapılıp yapılmadığını umursamıyor gibi görünüyordu, ama ben umursuyordum. Ve son derece yoğun bir gündü, bu yüzden bunu almak için tek zaman

Kızının doğum günü için yarın tatil köyüne sipariş vermişti.

"Fırın altıda açılıyor." Ayakkabısı da sabırsızlıkla bir yanıt bekliyormuş gibi vuruyor muydu?

"Buraya gelip bana kirpiklerin tek boynuzlu at gülümsüyormuş gibi görünüp görünmediğini söyleyebilir misin?" İfadesini görmezden geldim çünkü yardıma ihtiyacım vardı. Bir süredir böyle kekler yapmamıştım.

Sonunda onu tanımak için başımı kaldırdığımda, saçlarının elleriyle defalarca taramış gibi görünmesi, kaslarının hayal kırıklığıyla bükülmesi ve gözlerinin ruhumu delip geçmesi karşısında neredeyse nefesim kesilecekti.

Bir an için kaşları çatıldı ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtıktan sonra kapattı ve tezgâhın etrafından dolanarak fırının arka tarafına geldi.

Kenara çekilmeye çalıştım ama eli dışarı fırladı ve yolumu kapatan paslanmaz çelik hazırlık masasını kavradı. Vücudunu benimkine doğru itti ve diğer eli de metale yapışarak beni içine hapsetti. Dominic etrafımı sarmış, omzumun üzerinden keklerle bakıyordu ve nefes alış verişimin hızlanmasını kontrol edemiyordum. "Ben ülkenin öbür ucunda senin için endişelenirken sen burada kalıp gece yarısına kadar kek mi yaptın? Telefonuna hiç cevap veriyor musun?"

"Bugün telefonumu ve saatimi kaldırdım. Beni rahatsız ediyorlardı."

"O zaman seni nasıl kontrol edeceğim, şekerim?" Elini bana doladı ve boynuma sokuldu.

İçimi çektim ama nefesimdeki titremeyi gizleyemedim. Masanın soğuk çelik kenarında bir parmağımı sürükledim, karşımdaki eşit derecede sert adam yerine buna odaklanmaya çalıştım. Kalçalarım adamın ne kadar yakın olduğunu, sikiinin sırtıma dayandığını hissetmekten titriyordu. Elimi tam onun kine dokunmak üzereyken masadan indirdim. Şu anda tenini tenimde hissedemezdim, hissedersen yapmamam gereken bir şeyi y a p a c a ğ ı m ı biliyordum. "Ben bir yetişkinim."

"Ve sen benim nişanlımsın. Senin 7 gün 24 saat iyi olduğundan emin olmalıyım çünkü seni tanıyorsam güneş kremi sürmeden çiçek ekıyor, maskesiz duvar boyuyor ya da bu durumda çok geç saatlere kadar çalışıyor olacaksın."

Alay ettim. "Aslında yarın dışarıya çiçek dikmemiz gerekiyor ve hafta sonu boyunca aklımdan çıkabilmesi i ç i n bu siparişi halletmem gerekiyordu."

"Hayır. Güneşin altında-"

Gözlerimi devirdim. "Yine başlama Dominic. Dışarıda olmak sizin için iyidir. Güneş bize D vitamini de sağlar, ki bu-"

Beni kendisine doğru çevirdi ve ellerini yüzümün iki yanına koydu, başparmakları daha bugün güneşten kızardığını bildiğim yanaklarımı ileri geri ovuşturdu. "Güneşi seviyorsun ama yine de ona karşı neredeyse alerjin var. Bu hayatın en büyük şakası. Tıpkı benim sana o kadar aşık olmam ve yapılması gereken bu olduğu halde sana hayır diyemememin hayatın en büyük şakası olması gibi."

"Yani bu, düğün yürüyüş yolumuzun üzerinde bir kafes olmasına evet diyeceğin anlamına mı geliyor?"

Hemen homurdandı. "Neden sana hayatlarımız sona erdikten sonra planlamak istediğimi söylediğim bir düğünü tartışıyoruz?"

yerleştin mi?"

"Çünkü plan yapmak uzun zaman alıyor." "Ne kadar uzun?" Kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir yıl. Davetiyeleri göndermeliyiz ve-"

"Seninle evlenmek için bütün bir yıl beklemeyeceğim, şekerim," diye homurdandı. "Büyük bir düğüne ihtiyacımız yok ve senin için planlayacak koca bir tatil köyün ve tüm personelin var. Bu yaz evlen benimle."

"Dominic, ya ailen gelemese?" Bunu gülümseyerek söyledim çünkü ben de onunla evlenmek için beklemek istemiyordum.

"Ailemin beni yalnız bırakmasını zar zor sağlayabiliyorum, Clara.

Başaracaklar. Üç ay sonra evleniyoruz." "Ya belli bir grubu istiyorsam. Rezervasyonları biter."

sırf onu kızdırmak için.

Başını salladı ve bir adım daha yaklaşarak kıçımını tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Hangi grubu ya da şarkıcıyı istersen getiririm. Bırak da bu işi başkası planlasın. Aslında ben halledeceğim. Stresli olmanı istemiyorum."

Boyunun karnıma doğru uzadığını hissettim. "Ya da başka şeylere odaklanmamı istiyorsun." Ondan uzaklaştım ve son kek tepsisini kaldırmak için döndüm. "Ayrıca dört tane daha Sugar and Spices açmayı kabul edeceksin, değil mi? Ve haşhaşlı keklerin ülke çapındaki fırınlarda satılması için bastırıyoruz, doğru mu?"

Açık buzdolabına baktı ve işaret etti. "Bana bir haşhaşlı kek ver, ben de düşüneyim." Sanki gerçekten söz hakkı varmış gibi söyledi. Dominic geçmişte benim büyümemi izlemişti.

birkaç ay hızlı, neredeyse viral bir şekilde. Ne zaman sinirlensem bana şöyle derdi: "Sahip çık Clara. Senin değerini görüyorlar. Senin de bunu görme zamanın geldi."

Başlamıştım da. Büyük markalarla pazarlık yapmaya, ürünümü doğru ellere ulaştırmaya başlamıştım ve rahatsız hissettiğimde kimseye hayır demekten çekinmiyordum. Tüm bunları tek başıma yapmıştım ve Dominic de tüm bu süre boyunca gülümseyerek beni izlemişti.

Boynumdaki cupcake kolyesiyle oynarken düşünüyormuş gibi yaptım. "Bir keki hak ediyor musun bilmiyorum. Bana henüz hediye vermedin."

"Mevcut mu?" diye sordu.

"Kolyem orada mı?" Mırıldandım ve ellerine baktım.

Kafası karışmış bir şekilde bakışlarını boynumda gezdirdi ve nereye baktığımı gördü. Hemen sırttı ve ellerinden birini boynuma doğru kaydırmadan önce esnetti. "Seni eve götürmek için bekleyeceğimi düşünmüştüm ama unut bunu. Karımın pastanesinde ona ait olan siki alması gerçekten istediğim tek şey. Sırf şimdi istediğimi elde etmek için senin için her şeye evet diyeceğim."

Mırıldandım, "Güzel, düğünümüzdeki çiçekli yürüyüş yolu sana milyonlara mal olacak," dedim ona eteğimi kaldırırken, eğilip sırtımı biraz dikleştirirken bakışlarını omzumun üzerinden tuttum.

"Umurumda değil, tatlım. Bu siki aldığın sürece istediğin her şeye sahip olabilirsin."

Güldüm. "En azından sahipleniyorsun, müstakbel kocacığım. En azından sahipleniyorsun."

-SON-

Dominic'in düğüne kimi getirdiğini görmek ister misiniz? Bonus sahneyi almak için Shain Rose'un Bültenine kaydolun!

<https://shainrose.com/newsletter>

Dex ve Keelani'nin hikayesini ilk okuyan olmak ister misiniz?

Şimdi Ön Sipariş Verin.

AYRICA SHAIN ROSE TARAFINDAN

Stonewood Milyarder Kardeşler

KAÇINILMAZ-Şimdi sipariş verin

Jax ve Aubrey arasında çocukluktan yetişkinliğe uzanan bir ikinci şans romantizmi.

REVERIE-Şimdi sipariş verin

Jett ve Vick ile zıt kutupların kesinlikle birbirini çektiği, öfkeli, düşmanlardan aşıklara geçen bağımsız bir romantizm.

THRIVE-Şimdi sipariş verin

Mikka ve Jay ile büyüleyici bir arkadaştan aşığa küçük kasaba romantizmi.

* * *

Yeni Reign Mafia Romantik Düet

Roma ve Katie'den gerilim, kargaşa, buhar ve aşk dolu sürükleyici bir mafya romantizmi.

1. Canavarın Kalbi-Şimdi Sipariş Verin

2. Bir Kraliçenin Aşkı-Şimdi Sipariş Verin

* * *

Lekelenmiş İmparatorluk

Sebastian ve Morina'nın hikayesi- Sahte randevu ve buharla ayarlanmış bir evlilik!

Parçalanmış Yeminler'i şimdi okuyun.

Dante ve Delilah'nın hikayesi- Buhar ve duygu dolu bir kardeşin en iyi arkadaşı romantizmi!

Parçalanmış Özgürlüğü Şimdi Oku

Izzy ve Cade'in hikayesi- Buhar ve kaos dolu, düşmanlardan aşıklara bir işyeri romantizmi!

[Bozulmuş Kaos'u Şimdi Oku](#)

Hardy Kardeş Milyarderler

1. Bağlılık ve İhanet Arasında

2. Aşk ve Nefret Arasında

SHAIN ROSE HAKKINDA

Shain Rose romantizmin doruklarını yazıyor. Kitapları, sonsuza dek mutlu sonlara götüren kızgınlık, buhar ve duygusal rollercoaster'larla doludur.

Hiç değişmemesini umduğu ailesiyle birlikte havanın sürekli değiştiği bir yerde yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor ve hayatı seviyor.

Onu buradan takip edin:

[Tiktok](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.